

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A muscular man with a topknot and sunglasses, holding a bow and arrow, standing in a forest. The background shows a stone building and autumn leaves.

a
SONG
of
SKY &
SACRIFICE

A FAE GUARDIANS NOVEL

LANA PECHERCZYK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

[Elphyne Haritası](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Sonsöz](#)

[Kıskançlık Üzerine Okunması](#)

[Gereken Diğer Kitaplar](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Diğer Okuyucularla konuşmak](#)

[mı istiyorsunuz? Ayrıca Lana](#)

[Pecherczyk Yazar Hakkında](#)

Telif Hakkı© 2022 Lana Pecherczyk
Tüm hakları saklıdır.

A Song of Sky and Sacrifice
ASIN: B0BBZV3RST

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

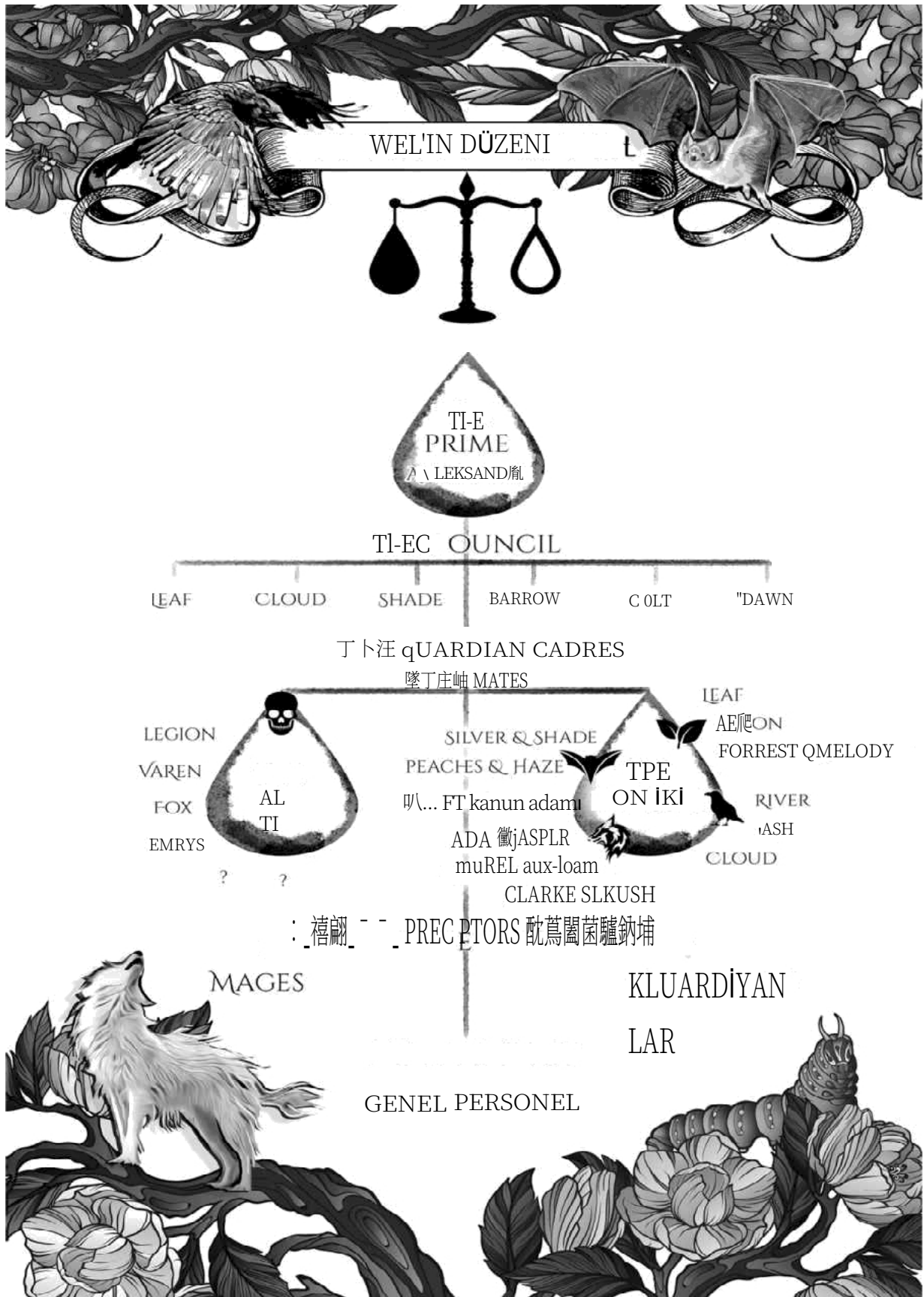
Metin telif hakkı© Lana Pecherczyk 2022
Kapak tasarımı © Lana Pecherczyk 2022
Yapısal Editör: Ann Harth

www.lanapecherczyk.com

ELPHYNE HARİTASI

ZOOM HARITAYI BÜYÜTMEK İÇİN

Bu kitap, oturması ve kapatması söylenen tüm insanlar içindir.

Ses sensin.

PROLOGUE

MEVCUT GÜN

Melody kaymış bluzlar karşısında ve raf içinde bir . ve Vegas'ta kalan birkaç mağaza.

"Savaşın buraya geleceğini , değil mi?" diye sordu.

Shonda, Melody'nin vokalisti, parıldayan bir eteği tutarken. Çevresindeki diğer iki kişi mağazanın ilerisinde lüks eşyaları karıştırıyordu. Melody'nin fark ettiğini düşünmüyorlardı ama endişeyle baktılar.

"Bunu hiç düşünmemelisiniz," diye cevap verdi Melody. "Biz buraya kaçış sunmak için geldik. Henüz iptal edilmedik, bu yüzden gösteri devam etmeli. Gerektiğinde başka şeylerle de ilgileneceğiz. Merak etme şekerim."

"Tamam, bu konuda ne düşünüyorsun?" Shonda raftan sıkıntılı ve yırtık bir bluz çıkardı ve Melody'nin vücuduna doğru tuttu. Aynaya ördek suratı yaptı. "Kıyamet şıklığı diye bağırıyor mu, yoksa çok mu zorluyor?"

Melody yansımasına baktı ama bluzuna bakamadı. Sözleri cesurca olsa da midesinde kanatları kırık kelebekler uçuşuyordu. Dehşet içini kemiriyordu ama hayranları için cesur bir yüz ifadesi takındı. Birinin bunu yapması gerekiyordu.

Korkusuna teslim olduğu an, her şeyin gerçeğe dönüştüğü andı.

Shonda bluzu Melody'nin göğsüne doğru salladı. "Marilyn Monroe, kalbini ye."

"Hoşuma gitti." Melody güldü. Her zaman kıvrımlı olmuştu ve sahneye çıkmaya başladığından beri menajerleri onu bunu ve doğal sarı saçlarını avantaja çevirmesi için teşvik etmişti. Ama son zamanlarda partiler, sigara tiryakiliği ve stres orucu yüzünden kilo kaybetmişti.

Halkın internette vücudu hakkında ne söylediğini umursamayı geçmişti.

Hâlâ albüm satıyordu ve para yalan söylemezdi.

"Peki, ne giiyorsun?" Shonda sordu. "Dünyanın durumu göz önüne alındığında, eski gardırobunuz bir sonraki performans için yeterli olmayacak."

"Tanrı aşkına neden yapmayalım ki? Dünyanın durumunu görmezden gelmek-" Melody'nin sesi boğazında düğümlenirken aynada tuhaf bir şey gözüne çarptı.

Bardağın kenarında bir kar tanesi oluştu. Oradan, dantelli don ağ gibi yayıldı. Ve devam etti. Sıcaklık düştü ve sis bir nefeste dudaklarını terk etti. Melody'nin dişleri takırdadı. Nefesi beyaz bir buluta dönüştü. Sıcaklıktaki düşüşe karşı kendini kucakladı.

Shonda bluzunu indirirken o da yansımasının üzerinde oluşan buz sarkıtlarına odaklandı. Aynı kırağı dışarıya, sokağa bakan çift camlı kapıların üzerinde de kırılıyordu. Melody sokağı taradı ve nefesi kesildi.

Kar.

Vegas'ta.

Şaşkınlığını paylaşmak için Shonda'yla yüzleşti ve dehşet ruhunun derinliklerine işledi. Shonda artık genç değil, kaskatı kesilmişti. Kirpiklerinin ve kaşlarının üzerinde beyaz bir kırağı birikmişti. Saçlarında buz sarkıtları oluşmuştu. Ölüm gözlerine musallat olmuştu.

İnsan boyutunda cansız bir buz heykeliydi.

Melody çığlık atmak istedi ama elinin arkasında don oluştuğunda tek düşünebildiği soğuğu hissetmediğiydi. Belki de zaten uyuşmuş olduğu içindi.

Bölüm

Bir

CIRCA 2000 YIL SONRA

"T Şapka iyi bir kız," diye mırıldandı Forrest ve Order of the Well ahırındaki en sevdiği *kuturinin* tüylü boynunu okşadı. Uçan hayvan bir at kadar büyüktü. Bir kartal gibi

kafası ve kanatları vardı ama efsanevi bir aslanın bacakları ve kuyruğu. Bu çağrışımı tek nedeni, gençliğinde saklandığı Sonbahar Sarayı kütüphanesindeki resimli kitaplarda bu antik hayvanları görmüş olmasıydı. Ama bu yarım yüzyıl önceydi.

On İki Kadro'daki seçkin Muhafızlardan biri olarak, hayvanlarla ilgilenmek teknik olarak onun görevi değildi. Hayvanlarla psişik olarak bağlantı kurabiliyordu. Burada kendini, diğer iri yarı ve düşünceli askerlerle paylaştığı on iki yatak odalı evden daha çok evinde hissediyordu. Kaşları kalktı. Artık orada on ikiden fazla kişinin yaşadığını tahmin ediyordu. Altısı eski dünyadan gelen *mana dolu* kadınlarla çiftleşmişti. Hatta bir çiftin birlikte bir çocuğu bile vardı.

Rush ve Clarke'ın kızı Willow, kurt şekil değiştiren ve insanın mükemmel bir karışımıydı. Aynı zamanda zeki, uslanmaz ve yakın zamanda insan düşmanı tarafından kaçırılmıştı. Rush sevgili hayvanlarına onun için veda etmişti.

Prences adını verdiği kuturi avucuna sokuldu ve ardından gagasıyla talepkâr bir tıklama sesi çıkardı.

Yemek, dedi ona, zihinden zihine.

Şimdiden üç şekerleme yedin, diye azarladı. Açgözlülük yapma.

Öfkelendi ama eğildi, adamın tüylü boynuna vurduğu yatıştırıcı darbelerle biraz yatıştı.

Onunla zihnindeki kelimeleri kullanarak konuşsa da, hayvanın okuduğu onun niyetiydi, tıpkı onunkini anladığı gibi. Kuturi gibi *Küçük Fae*'ler, manipüle edecek manaları olmamasına rağmen hâlâ Kuyu'nun yaratıklarıydı. Ortalama bir insandan daha uzun yaşarlardı ama çoğu hala basit dürtülerle iletişim kuran hayvanlar ve ilkel varlıklardı. Yemek. Uyu. Sıç. Dövüş. Sikiş.

Keşke Forrest için hayat bu kadar basit olsaydı.

O denendi o bir zamanlar yaşayan gibi bir Hayvan. Onun ARA içinde uzun sürmemişti.

Rubrum Hanedanlığı'nın yedinci çocuğu olarak tek amacı ailesinin Kuyu'ya kurban edilmesi idi.

O zamanlar, yılda bir kez, Kuyu Tarikatı kasaba kasaba dolaşarak saflarını yenilemek için "haraç" talep ederdi çünkü Muhafız olmanın yüksek bir ölüm oranı vardı. Gardiyan olmak için yapılan kabul töreninde de ölüm oranı yüksekti. Çoğu hayatta kalamadı, bu yüzden Muhafız rolünün cazibesi optimalden daha azdı. Rubrum Hanedanlığı Sonbahar Sarayı'nda mümkün olduğunca uzun süre iktidarda kalmak istiyordu, bu nedenle kanlarından birini haraç olarak sunma sözünün halkı kendilerine sevdireceğine inanıyorlardı.

İşe yaradı.

Tıpkı halkın yapmak zorunda kaldığı gibi, kendilerinden birini riske attıkları için, görünüşe göre bu, kraliyet sıradan insanların çektiği acıları anladığı anlamına geliyordu. Halk Forrest'a perde arkasında nasıl davranıldığını görmedi. Kendi ailesinin ilgisizliği, küçümsemeleri, soğukkanlı ihmali Forrest'ın babası Sonbahar Sarayı Kralı'nın doğrudan emriydi.

Sonbahar Sarayı askerlerinin onu çocukken ormandan çıkarmasının tek nedeni, varlığının halka ailenin Kuyu'yu onurlandırmak için yapacağı fedakârlığın görsel bir hatırlatıcısı olmasıydı. Bunu sürekli olarak bir kurban olarak adlandırmaları, yozlaşmış türlerinden birinin hayatta kalacağına asla inanmadıkları anlamına geliyordu. Olaylardan sonra, derhal tekrar ağaç işlerinin bir parçası haline geldi. Unutulmuş ve görünmez.

Forrest'in Unseelie annesi rahmini boşaltmıştı ve kalbini de ondan boşaltması için teşvik edilmişti. Doğum belgelerini süsleyen bir isim bile yoktu. Tören göllerinden bir Muhafız olarak zaferle çıktığı güne kadar sadece Kurban olarak biliniyordu - ailesinin büyük dehşeti, şaşkınlığı ve acısına rağmen. Rahatsız edici varlığını bir kenara bırakmayı umuyorlardı ama Kuyu tarafından *layık* görülen tek Rubrum asili olduğu için onu -unutmayı tercih ettikleri görünmez çocuğu- resmen tebrik etmek zorunda kaldılar.

Kuyu Tarikatı, Kuyu'nun bütünlüğünü korumak söz konusu olduğu sürece mahkemelerin kanunlarının üzerindeydi.

Forrest anıları daha fazla silkeleyerek kendini doğruldu ve iyi bir kıza bayıldığı için ahırın kapısını kapatmadan önce Prenses'e son bir ikramda bulundu. Ahırlara baktı ve uzun kumral saçlarındaki samanları silkeledi. Hayvanlarına *veda* edip arkasını döndü ve giderken peşinden gelen ani anırlar ve sızlanışlardan irkildi.

Onu sadece onları beslediği için özleyeceklerdi.

Ahırdan uzaklaşırken duruşuna gerginlik çökmüştü. Rüzgâr yüzüne doğru esiyordu. Uçuşan uzun kumral saç tellerini kulaklarının arkasına sıkıştırdı, sivri elf uçlarında biraz oyalandı. Willow'un götürüldüğü Terkedilmiş Şehir'de yuvarlak kulaklı bir insan gibi görünebilmek için yakında kesileceklerdi. Her zamanki gibi, birkaç hafta önce görevi kabul ettiğinden beri, bunu düşündüğünde midesinde huzursuz bir his çalkalanıyordu. Willow'un on yaşında bile olmayan bir çocuk olduğunu anlasa da, bu görevin bazı şeyleri değiştireceği hissinden kurtulamıyordu. Atalarının izlerini kaybetmek sadece bir başlangıçtı.

Fae'ler insanların El Değmemiş topraklarına uzun süreliğine girmeye nadiren gönüllü olurlardı. Kuyu'yla olan bağlantısını kaybetmek, ruhunun Sluagh'lardan biri tarafından sökülüp alınması gibi bir şey olurdu. Akli başında hiç kimse bu iş için gönüllü olmazdı. Forrest'in bildiği kadarıyla hayatı boyunca kutsallığı bozulmuş şehri sadece iki kişi ziyaret etmişti. Vampir Shade'le çiftleşen Kuyu tarafından kutsanmış insan Silver'ı da sayarsa üç.

Forrest uzun, ürpertici bir iç çekişle botlarını eve doğru itti. Tarikat yerleşkesinin içinden geçen kireçtaşı patikada ilerledi. Ayaklarının dibinde, yolun her iki tarafında

Su ona eşlik ediyordu. Eski dünya hakkında öğrendiği bilgileri gözden geçirerek zaman geçirdi. İnsan kılığına girmek için, Nükleer Kış'tan sonraki bir zamandan yeni uyanmış ve sığınağa ihtiyacı varmış gibi davranması gerekiyordu, bu yüzden onların eski yaşam tarzları hakkında bir iki şey bilmesi gerekiyordu.

Spor, insanların tuhaf eğlencelerinden biriydi. Çeşitli şekil ve boyutlardaki topları fırlatmak dışında yapacak pek bir şeyleri yok gibiydi. Televizyon izlemek de bir diğeriydi. İnsanlar uzun süreler boyunca, diğer insanların giyinip kuşandığı ve bir hikaye anlatırken başkaları gibi davrandıkları bir ekranın önünde kıpırdamadan otururlardı.

Bunların hepsi saçmalık gibi geliyordu ve yeterince hazırlıklı olduğunu düşünmüyordu ama görevi daha fazla erteleyemezdi. Willow'un ailesi, olması gerektiği gibi giderek daha da telaşlanıyordu. Kızları düşmanın elindeydi.

Güneş ufkun altına battı ve gökyüzü turkuaza döndü. Alacakaranlık fae'ler için günün en yoğun zamanıydı. Hem geceler hem de gündüzcüler birbirleriyle selamlaşmak ve hasret gidermek için koşuştururlardı.

On İki Kadro'nun kışlanın yakınındaki evine yaklaştıkça Forrest, Muhafızların odalarından çıkıp aynı yöne doğru gittiklerini fark etti. *Tuhaftı*. İlk başta, evlerinin karşısındaki sahada seçkin Onikiler'in üyeleri arasında yapılacak bir antrenman maçını izlemeye hevesli olduklarını tahmin etti. İki güçlü Fae'nin çarpışması görülmeye değer bir manzaraydı. Ama Willow'u çalan savaştan beri o alan yasaktı. Küçük metal mermilerin yerden çıkarılması ve uygun şekilde imha edilmesi gerekiyordu. Herhangi bir metal, hatta küçük parçalar bile, Kuyu'nun akışını engelleyebilir ve büyümlü enerjiden yararlanmalarını bozabilirdi.

Kürk uçlu sivri kulaklı bir fae Forrest'ın sırtını sıvazladı ve "Siz Onikiler en iyisisiniz," dedi. Aceleyle uzaklaştı, gündelik gömleği aceleyle açıldı.

Günlük kıyafet mi?

Forrest yürümeye devam ederken kaşlarını çatı. Ritmik davullarla noktalanmış bir flüt melodisinin kışlanın çatılarından süzüldüğünü duyunca endişesi daha da derinleşti. Çevredeki hayvanlara bir farkındalık ağı attığında, evinin yakınında bir rahatsızlık hissetti. Kuşlar, kanatlı fae'lerin toplandığı ağaçlardan ve çatılardan kovulmuştu.

Kendini savaşa hazırlayarak, yarı yarıya Unseelie Kraliçesi'nin Tarikat'la yaptığı son barış anlaşmasından geri adım atıp atmadığını merak ederek, ikinci bir eğitim alanı olarak ikiye katlanan çimenliğe vardı. Çenesi düştü. Gözlerini kırıştırdı. Her yerde Fae vardı. Ama savaşta değil. Hayır. Erkek gömlekleri çıkarılmıştı. Büyücü cüppeleri omuzlardan gelişigüzel düşmüş ya da toprakta sürükleniyordu. Ellerde iksirler ve tüten mana-otu koçanları vardı. Sarkık, sarhoş göz kapakları. Gürültülü kahkahalar.

Bu yanlıştı. Kuyu Tarikatı parti *yapmazdı*. Çalışırlardı. Kuyu'nun bütünlüğünü korudular. Muhafızlar mana çarpıtıcı canavarları ortadan kaldırdı. Kuyu akmaya devam etsin diye yasak maddeleri denetlediler. Kutsal topraklarına girmeye cüret eden yağmacı, Dokunulmamış insanları idam ettiler. Parti yapmadılar.

Gözleri aksini söylüyordu.

Mavi cüppeli Büyücüler ve üniformaları olmayanlar - *siviller* - *dans etti*. Hem çaylak hem de deneyimli Muhafızlar gürültülü bir şekilde eğleniyordu; bazıları Onikiler'in evine çıkan merdivenlerin dibinde manabeeze ruleti oyunu kurmuştu. Manabeeze, Kuyu'nun fiziksel tezahürleriydi. Işık topları yalnızca bir fae yaşam gücünden geliyordu ve hafife alınmamalıydı.

Forrest, karga şekil değiştiren ve Onikiler'in üyesi olan Ash'in kara gözlerinde sinsi bir bakışla oyunu izlediğini fark edince kaşlarını kaldırdı. Uzun boylu, sessiz Muhafız genellikle toplantılardan uzak dururdu. Ama işte oradaydı, omuzlarına kadar uzanan siyah saçlarını deri bir bantla arkada tutuyordu. Muhafız derisi giyyordu, bu da bir göreve gittiği ya da yeni döndüğü anlamına geliyordu.

Muhtemelen kalmaya niyetli değildi.

İki Muhafız bir kavanozdan parlayan tek bir denizayısı çıkardı ve üçüncü bir Muhafızı ona doğru itti. Ash Forrest'ı izlerken yakaladı ve gösteri için arkasına yaslanmadan önce göz kırptı. Muhtemelen sarhoş Muhafızlar oyunu oynamaya başlamadan önce mankeni kurcalamıştı.

Bu hiç iyi değil.

Yüzen bir deniz ayısı erkek katılımcıya çarptı. Bacakları gevşedi, kirpikleri indi, ve herkes nefesini tutarak izledi.

Manabeeze sadece bir güç kaynağı olmakla kalmıyor, aynı zamanda asıl sahibinin anılarını da taşıyordu. Sarhoş edici madde yutulduğu takdirde alıcının ev sahibinin anılarını yeniden yaşamasını sağlıyordu. Sorunlu olan kısım ise ne tür anı olduğuydu. Yiyecek arayan bir *warada* gibi iyi huylu bir şey mi yoksa Cornucopia'daki savaş halkası çukurunda bir Kuyu Tazısı tarafından yenen bir fae gibi korkunç bir şey mi olacaktı.

Kanatsız Muhafız kollarını çırpmaya çalıştı. Bu da uçmasına yardımcı olmayınca kafese doğru fırladı ve çatıya tırmanmaya çalıştı. Zıplıyor, boynunu kırıyor ve tüm bunları deniz ayısının ait olduğu kişi ya da yaratık olduğunu düşünerek yapıyordu.

"Crimson'ın hatırı için." Forrest yüzünü ovaladı. Gitmesi gereken gece buna hiç ihtiyacı yoktu.

Hızlı bir banyo yapmayı, üvey kardeşi Aeron'la sakın bir konuşma yapmayı ve Rush ile Clarke'ın kurtarma görevlerinin operasyonlarını yürüttükleri kulübeye açılan bir portaldan hızla çıkmayı umuyordu.

" bu!" İki katlı evin toprak kiremitli çatısından yüksek bir bağırış geldi. Forrest başını kaldırıp baktığında melek kılığına girmiş bir karga şekil değiştiren silüetinin sarhoş bir şekilde tökezlediğini gördü. Mavi-siyah saçları ve kanatlarının etrafındaki alacakaranlık halesi, onun Onikiler'in en kabadayısı olan River olduğunu gösteriyordu. Güzel faun elini River'ın açık deri pantolonunun içine sokmuş, River ise elindeki kadehi gökyüzüne kaldırmış ve o anda hangi tanrıçayı tercih ediyorsa ona şükran duası mırıldanıyordu.

River'ın çıplak gövdesindeki güç artırıcı dövmeler, onun ve diğer kargaların kurtarma görevinden muaf tutulmasının nedeniydi. Prizmatik bir yağ tabakası gibi parlayan dövmeler kesinlikle insan değildi.

Dövmelere dik dik bakarken Forrest'ın boğazında bir acı belirdi. Bencil, güç artırıcı işaretler Kuyu'nun mürekkepli tarafına kur yapıyordu. Onlar olmasaydı kargalar görev için daha iyi adaylar olurdu. Yuvarlak kulakları onları kolayca insan gibi gösteriyordu. Ama kargaların vücutlarında özverili bir kemik yoktu.

"Ortaya çıkman ne güzel!" River gözlerinde bir parıltıyla bağırdı.

Ona bağlı olan dişi, ortağının dikkatini çalan kişiye kaşlarını çatı. River onun elini pantolonundan çektiğini fark edince suratını astı.

"Durabileceğini kim söyledi?" Onu geri itti.

Kıkırdadı ve okşamaya başladı.

"Çok daha iyi." River onun saçlarını avuçladı, dudaklarını kendi dudaklarına çekti, sonra da dilini boğazından içeri soktu.

Forrest içeri yöneldi ama kurnaz karga bu kez dişisi olmadan çatıdan atladı ve sarhoşluğuna rağmen ustalıklarla yere kondu. Pantolonunu düzeltti ve Forrest'ın önünde doğrulurken çenesini kaldırdı.

"Şifre," dedi tüm ciddiyetiyle.

Belli ki Forrest'ın röntgenci yemini yutmamasına sinirlenmişti. "Çekil yolumdan, River."

River avucunu açık kapı çerçevesine vurarak Forrest'ın eve girmesini engelledi.

"Sorun nedir, elf?" River eğildi. "Küçük toplantımızı Prime'a anlatacak mısın?"

Tarikat'ın lideri Prime kampüs dışında olmalı.

Forrest homurdandı. "Bazılarımız gerçek görevlerle biraz meşgul."

"Alaycı bir tavır mı seziyorum?" Burnunu kırıştırdı ve Forrest'ın gömleğine baktı. "Kesinlikle bir tür bok algılıyorum."

Hayvanlarla çalıştığı için onunla dalga mı geçiyordu? Forrest ikisi burun buruna gelene kadar ona doğru eğildi. "Yarasalar gitti, kargalar oynayacak, öyle mi?"

River'ın mavi gözleri parladı. Forrest pek çok şey söylemek istiyordu ama ne anlamı vardı ki? Bu boktan kargalar da Forrest'ın biyolojik ailesi kadar Unseelie'ydi. Enerji israfı.

River, "Korkusuz takım liderimizin kışında bir sopa var," diye söylendi. "Ama eminim burada olsaydı o da bize katılırdı." River sonra başını eğerek Forrest'ı inceledi. "Kardeşinin yaptığı gibi. En azından o elfler güzel bir diş tarafından siki pompalanan bir erkek görünce kaçmıyorlar. Buralarda takılmalısın; belki birkaç ipucu öğrenirsin. Crimson onlara ihtiyacın olduğunu biliyor."

River, Forrest'ın yüzündeki kaçınılmaz gerilime bakarak sırtıttı. Sonra müziğin en yüksek olduğu evi işaret etti.

"Kardeşin içeride," dedi ve faun'unun verandasında basamaklarında beklediği surat asarak 'a doğru yürümeye başladı.

kesintiye uğradı. River onu kollarının arasına aldı, kanatlarını genişçe açıp her şeyin görünmesini engelleyene kadar açtı ve sonra havaya doğru dikey bir sıçrayış yaptı. Tüylü kanatların çırpıntısı bir anlığına müziği ve konuşmaları bastırdı, tozu toprağı havaya savurdu. Eğlenceye katılanlar rahatsızlığa neden olanın Onikiler'den biri olduğunu fark edene kadar birkaç öfkeli küfür savruldu. Hatta bazıları özür bile diledi. Kargalar en iyi zamanlarda bile serseri mayın gibiydiler, ama sarhoş olduklarında?

İmkansız.

Bölüm İki

T Evin içinde ışıklar loştu. Mana otu tüketiminden çıkan duman havaya tatlı bir tat veriyordu. Forrest nefes çalıştı. Hayatının geri kalanı için aklı başında olması gerekiyordu.

gece. Yine de, ön salona doğru yürürken ve garip fae'lerle dolu oturma odasının önünden geçerken, bir süreliğine oturup dünyayı unutacak cesarete sahip olmayı diledi.

Yüzündeki dumanı silkeleyerek oturma odasına girdi. Eşikte durdu ve duyularının alışmasına izin verdi. Manaya erişerek ve hayvanların özelliklerini çağırarak Forrest çoğu elften daha iyi duyuyordu. Mana sistemine pompalanarak duyularını keskinleştirdi.

Gri olan şey tam renkli bir spektruma dönüştü.

Seks. Uyuşturucu. Ter. Yumuşak kadınsı inlemeler. Sohbet eden homurdanan erkekler. Röntgenciler ve teşhirciler birbirine karışmıştı. Unseelie'lerin toplum içinde ahlaki açıdan gevşek davranması alışılmadık bir durum değildi; kendi kraliyet ailesinden bir eczacı popüler afrodisyak *divilixr*'i yaratmıştı. Çok erken yaşta bu ilacın ahlak bozucu etkilerine maruz kalmış ve bir çocuğun asla görmemesi gereken şeyler görmüştü.

River'ın iddia ettiğinin aksine, Leaf gittiği yerden döndüğünde bu istilaya çok öfkelenenecekti. Forrest yatak odalarına çıkan merdivenlere doğru döndü ama o sırada karanlıkta parlayan iki safir göz dikkatini çekti.

Cloud, bir kanepenin ortasındaki yerinden Forrest'a baktı, fae'lerin arasına sıkışmıştı. Deri Muhafız üniforması

Vampirlerden birinin gölgeyi emmesi gibi karanlığı emdi. Kelebek bıçağı o kadar ustaca hareket ediyordu ki, başka bir uzuv olduğuna inanmak için affedilebilirdi. Güç artırıcı dövmeler Cloud'un yüzü hariç her yerini kaplıyordu. Loş ışıktaki parıldıyorlardı. Forrest'ın kan olduğunu tahmin ettiği koyu renkli bir şey yüzünün bir kaplamıştı. Cloud, Prime'in özel suikastçısıydı ve On İki Kadro'daki üç karga değiştiricinin gayri resmi lideriydi.

Shade ve Leaf gibi o da bir Konsey üyesiydi, bu yüzden Tarikat'ta rütbesi vardı.

Cloud, dünyanın onun etrafında döndüğünü umursamadan, katil bir manyak gibi odanın öbür ucundaki Forrest'a baktı.

O istemedikçe hiçbir şey onu rahatsız etmiyordu. Ne bir başkasının konuşmasını dinlerken saçlarını yüzüne savuran kadın büyücü, ne diğer tarafında dillerini birbirlerinin boğazına sokan çift, ne de arkasında şakayla karışık gülüşen ve birbirlerini dürtten grup.

Sonra Bulut'un gözleri kasıtlı bir hareketle sağa kaydı.

Forrest onun bakışlarını takip ederek Aeron'un kucağında bir kadınla oturduğu başka bir koltuğa gitti. Hayal kırıklığı Forrest'ın içine işledi. Buradaki herkes içinde bu gece üvey kardeşinin biraz empati kurmasını ummuştu. Ama Willow'u çalan aynı savaş sırasında, Unseelie Yüce Kraliçesi'nin korkunç demogorgonu, en iyi şifacılarının çabalarına rağmen Aeron'u sağır eden, kulak zarını delen bir çılgılık atmıştı.

Aeron'ın Forrest'ın orada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Başını kanepeye yasladı. Kadının cüppesi kalçalarının etrafında toplanmıştı ama kalçalarının sallanışından altında ne olduğu anlaşılıyordu.

Aeron genellikle zamanını bu kadar umursamazca harcamazdı. Bu parti Leaf ya da Prime'in kulağına gittiğinde yankıları olacaktı. Aeron içlerinde en organize olanıydı. En eğitilmiş olanıydı. Bazıları onun kurallara uyma çabalarında tutucu ve katı olduğunu bile söyleyebilirdi. Ama kazadan beri depresyona girmişti. Günlerini yatakta kaybının yasını tutarak geçirmişti ve şimdi her şeyi unutmak için her şeyi yapıyordu.

Sonbahar Sarayı'ndaki zamanını görünmez olarak geçirmiş olan Forrest'ın aksine, Aeron Kral'ın . İnsanlar Aeron'dan nefret ederdi,

Ama Forrest'ı hiç görmediler. İkisi yakın zamana kadar kan bağlarını bir sır olarak saklamışlardı. Şimdi Forrest bunun nedeninden emin değildi.

Korunacak hiçbir şey kalmamıştı.

Aeron'un eli, parmakları dişinin boğazına dolanana kadar dişinin ön kısmından yukarı kaydı. Muhtemelen dokunuşuyla duymaya çalışıyor, onun zevk dolu inlemelerinin titreşimlerini hissediyordu.

Cloud, Forrest'a sırıttı. *Onun sorunu neydi?* Forrest'ın Aeron'un hareketlerini yargılamasını mı bekliyordu, yoksa River gibi hepsi de Forrest'ın bakire olduğu için bu tür bir sefahati görmenin onu rahatsız edeceğini mi varsayıyordu?

Bunun için zamanı yoktu.

Oradan ayrıldı ve merdivenlerden odasına doğru ilerledi, koridordaki çoğu sarhoş ya da kafası güzel olan istenmeyen Fae'leri iterek geçti. Kapısına yaklaşırken dişlerini sıktı, içeride biri varsa yüzleşmekten kaçınmayı umuyordu.

FORREST karanlık odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Müziğin sesi kısıldı. Başını ellerinin arasına alıp yatağının kenarına oturmadan önce yalnız olduğundan emin olmak için kontrol etti.

Ayın bir dönüşü önce, hayatını düzene soktuğunu düşünüyordu. Ama şimdi, neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yıllardır bir rutini vardı. On İkiler her zaman birbiriyle uyumlu olmayabilirdi ama birlikte iyi çalışıyorlardı. Nasıl savaşacaklarını ve ne için savaştıklarını biliyorlardı. Ve birbirlerinin arkasını kolluyorlardı.

Şimdi, Düzen kaos içindeydi. Unseelie ve Seelie savaştaydı. Aeron kötüye gidiyordu. Kuyu kirlenmişti ve nedenini bilmiyorlardı ama ne zaman mana kullansalar, büyülerin geri tepme ve yaralanma riski vardı. Leaf ve Prime şimdi bunu araştırıyorlardı.

Yüzünü ovaladı. Değişimler üzerinde durmanın bir faydası yoktu, özellikle de Kristal Şehir'in duvarlarının ardına geçtiğinde bunların hiçbirinin onun için önemi kalmayacakken.

Toplanmaya gitti ve bu yolculuk için hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını hatırladı. Silahlarını, yayını, oklarını ya da kılıcını getiremedi. Getiremezdi.

Mana taşları ya da onu Fae olarak işaretleyen herhangi bir şey getirmiş. Unseelie Yüce Kraliçesi Maebh'in zindanlarından kaçan bir mahkûm kılığındaydı. Son birkaç on yılda topladığı eşyalara bir göz attı ve eğer görevinde başarısız olursa odasını kimin alacağını merak etti. Aeron Forrest'in eşyalarını toplayıp götürecekti miydi? Onun için bir yas ayini düzenler miydi? Yoksa Forrest geçmişte olduğu gibi yine görünmez mi olacaktı?

Kürklü pelerinini omuzlarına geçirdikten sonra kapının yanındaki bir kâsede duran geçit taşı ald. Clarke bunu ona son konuşmalarında vermişti. Rush'ın ormandaki kulübesine anahtarlanmıştı. Tek yönlü bir yolculuk.

Ya dönüş yolunda onlarla birlikte olacağını ya da hiç orada olmayacağını varsaymışlardı.

Kapı patlayarak açıldı. Aeron tatlı kokulu dumanla birlikte tökezleyerek içeri girdi. Tekrar yatağa yığıldı, yüzü yukarı dönük, gözleri kapalı, dudaklarından kendine acıyan bir inilti geliyordu. Pantolonunun paçası hâlâ açıktı. Açık gömleğinden karın bölgesinde iyileşmekte olan taze yara izleri görünüyordu.

Forrest gözlerini devirdi. *Warada-kuyruk* buranın kendi odası olmadığını fark etmemişti. Onu dışarı itmeyi düşündü ama bunun yerine acıdı. Aeron da tıpkı Forrest gibi gençliğinde acı çekmişti. Ve şimdi, bir Gardiyan olma yeteneği büyük olasılıkla yok olmuştu. Hiç kimse tüm duyuları olmadan bir savaşçı olamazdı. Prime ve Yaprak Kuyu'daki lekeyi düzeltseler bile, kulaklarını iyileştiremeseler ve Tarikat'ta onun için başka bir meslek bulsalar bile, o aynı olmayacaktı.

Forrest kardeşinin ayağındaki botları çıkardı ve battaniyeyi üzerine örttüktan sonra kapıyı kapatıp çıktı.

Oturma odasının önünden geçerken Cloud kanepesinden ona bakıyordu. Dalgın ve derin düşüncelere dalmış bir halde, hâlâ kendisine saçlarını savuran kadından habersizdi. Kayıtsız değil. Cloud kaçınıcı kez görmezden gelmek yerine onu kucağına çekti ve bıçağını kadının açıkta kalan boğazına dayadı Kadının ifadesi surat asmaktan tahrik olmaya dönüştü.

Forrest tiyatroyu bırakıp yürümeye devam etti. Cloud onu yakaladığında dışarıdaydı ve alanı geçip aptal eğlence düşkünlerinin arasına dalmıştı.

"Beni özledin mi lan?" Bulut, Forrest'ı kürek kemiklerinin arasından iterken sordu. Bu onu rahatsız etmemiştir. Bunun Cloud'un aşk musluğu versiyonu olduğunu biliyordu. Psikopat şekil değiştirenin nasıl arkadaş edinileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Forrest önden yürürken, "Bütün gece bana bakıp durdun," diye söylendi. "Çıkar ağzındaki baklayı, Cloud."

Şekil değiştirenin tüylü kanatları kapanarak havanın yerini değiştirdi. Forrest durdu ve çatık kaşlı Muhafız konuşurken onunla yüzleşti. "Şimdi insan şehrine gidiyorsun, değil mi?"

Forrest kulak misafiri olan biri var mı diye kontrol etti. Bu görev . Sadece Onikiler için. Cloud onlardan biriydi, ama sizinle bir göreve gelmesini isteyeceğiniz ilk fae değildi. Onun yerine çalar, yağmalar ve bıçaklardı.

"Neden umursuyorsun ki?" Forrest karşılık verdi.

İnsanlar portal aracılığıyla geldiklerinde Cloud tereddüt etmişti. Forrest bunun Willow'u kaçıran kadınla bir ilgisi olduğunu hatırladı. Cloud onun Unseelie Yüce Kraliçesi Maebh ile akraba olduğunu anlamıştı. Ve eğer onu tanıdıysa, gençliğinde Kristal Şehir duvarlarının ardında geçirdiği talihsiz zaman sırasında onunla yolları kesişmiş olmalıydı.

Forrest, Cloud'un gözlerinden yayılan nefretten geçmişin iyi olmadığını tahmin etti.

"Plan nedir?" Cloud'un sözleri istemsizce zihninden koparılmış gibiydi.

"Hatanızı düzeltmenize ve Willow'u kurtarmanıza yardım etmek istiyorsanız, gelin ve öğrenin."

"Çocuk umurumda bile değil," diye tükürdü. "Neden parti verdiğimizi sanıyorsun? Nihayet evde bücür yok. Uyuduğu için bize susmamızı söyleyen ebeveynler yok."

Dövmelerini gizleyebilseler ve vahşi eğilimleriyle başa çıkabilseler bile Cloud'un gitmesinin istenmemesinin gerçek nedeni de buydu. Çocuğun hayatta kalıp kalmaması umurunda bile değildi. Kız onun kanadında bir dikendi.

"Bu çok soğuk, Cloud. Senin için bile."

"Fikrimi değiştirdim," dedi. "Ben de istiyorum." "Neye?"

"Görev."

Az önce çocuğu önemsemediğini itiraf etmemiş miydi? "Görev mi?"

"Kekeledim mi?"

Cloud düşman bölgesine giremezdi. Güç artırıcı dövmelemler bunu sağlıyordu. Kuyu doğru akıyor olsa ve dövmelemleri çıkarabilecek bir şifacı bulsalar bile, Cloud onlardan vazgeçecek biri değildi. Gücüyle yaşar ve gücüyle öldü.

"Gelemezsin, Cloud."

"Nedenmiş o?"

"Senin için hecelelemek zorunda kalırsam ikimize de hakaret etmiş olursun."

Cloud kollarını kavuşturup kaşlarını kaldırarak beklerken derisi gıcırdadı.

Tamam o zaman.

Forrest, "Çocuk umurunda bile değil," diye belirtti. "Sen sadece oraya gidip mümkün olduğunca çok insan öldürmek istiyorsun. Muhtemelen, hayır-özellikle de Willow kaçırıldığında uzun uzun baktığın kadın. Adı neydi onun? Rory ya da öyle bir şey?"

Elbette Forrest biliyordu. Sadece Cloud'un tepkisini görmek istiyordu. Cloud'un gözleri kısıldı. "Ölmesini istiyorsam ne olmuş yani?"

"Maebh ile demogorgonunu geri çekmesi için bir anlaşma yaptığımızı biliyorsun... Rory'yi canlı olarak geri getirmek zorundayız. O doğrudan Maebh'in soyundan geliyor. Bunu bize söyleyen *sendin*."

Forrest başını eğmiş, gözlerinde fırtınalar kopan karga şekli değiştirini inceliyordu. Cloud dişlerini gıcırdatarak daha fazlasını söylemek ister gibiydi. Bu onun çalışma şekliydi. Kimse gerçek niyetini bilmeyene kadar uyumsuzluk ve kaos tohumları ekerdi ama her zaman zirveye çıkardı. Kraliçenin varisi olan bu insan-fae meleziini öldürmek mi istiyordu, yoksa başka bir şey mi? Hiçbir şey umurunda mıydı? Yoksa Kristal Şehir'de başına gelenler ruhunun her zerresini yok mu etmişti?

"Siktir et. Her neyse." Bulut sinsi adımlarla Fae kalabalığına geri döndü. Forrest nefesinin altından, "Adam kafayı yemiş," diye mırıldandı ve devam etti

geçidi güvenli bir şekilde çalıştırabileceği açık bir alan bulma niyetiyle çimler boyunca ilerledi. Forrest ağır bir iç çekişle, eğitim alanının kenarına yaklaşırken cebinden taşı çıkardı.

Kalabalık bu tarafta azalmıştı çünkü Altı'nın evine yakındı.

Sluagh'lardan oluşan Altılı, Tarikat'ın ikinci ve son seçkin Muhafızlarıydı. Onlar aynı zamanda fae öcüleriydi ve hem insanların hem de fae'lerin ruhlarıyla besleniyorlardı. Forrest onlardan sadece üçünün o evden çıktığını görmüştü ve sadece geceleri. Diğer üçü hâlâ gizemini koruyordu.

Geçit açıldı, bir ışık parladı ve ozon kokusu havayı doldurdu. Forrest geçide adımını atmadan önce ensesindeki tüyler diken diken oldu. *Tehlike*. İzleniyordu. Geçitten geçen karlı manzara bir fırtınayla dalgalanıyor, Forrest'ı izleyen şeyden hızlı bir sığınak vaat ediyordu ama çevresini araştırmayı başaramazsa On İki'de olmayacaktı - Altılar'ın evinin yakınındaki ölü çalılar... harap verandaları, daha arkadaki parti. Bir ruh göremedi ama bu orada kimsenin olmadığı anlamına gelmiyordu. Sluaglar bedenlerinden ayrılmış ve görünmez hayaletlere dönüşmüşlerdi. İçlerinden biri Forrest'ın hemen yanında duruyor olabilirdi ve Forrest'ın bundan haberi bile olmazdı.

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

Arkasından çıtırtılar geliyordu. Forrest döndü ve tökezleyen, sarhoş, tüylü kanatlı bir fae'nin tuvaletini yapmak için bir çalıya doğru ilerlediğini gördü.

"Yerinde olsam partiye geri dönerdim," diye uyardı Forrest, Altı'nın evine dikkatli bir bakış fırlatarak. Perdelerin kıpırdadığını gördüğüne yemin edebilirdi.

Kanatlı fae Forrest'a bir kuş işareti yaptı ve sonra yüksek sesle geçirdi. "Senin cenazen," diye mırıldandı Forrest.

Bir Sluagh'la dövüşüp kazanabilecek pek kimse yoktu. Forrest onlardan biri değildi. Ne kadar erken giderse o kadar iyiydi. Geçitten geçerken elektrik akımı tenini öptü ve yabancı bir erkek sesi zihnine süzüldü.

Clarkea kızının kaderiyle ne kadar uzun süre savaşırsa o kadar kötü olacağını söyleyin.

Forrest'ın geçit kapanırken gördüğü son şey, uzun boylu, kıvrak bir gölgenin karanlıkta kanatlı fae'nin üzerinde sürünmesiydi. Ve sonra Altı'dan biri kanatlı fae'yi felç edip beslenirken rahatsız edici bir sessizlik.

Bölüm ÜÇ

Melody, Sky Tower'ın doksan dokuzuncu katındaki sanatçıların yeşil odasının güvenliğinden Kristal Şehir'i inceledi. Onun zamanından bu yana dünya çok değişmişti. Artık sadece Nükleer kış Vegas'a yetişti ama her şeyi yok etti. Ama sonra, buzlu küllerin içinden sapkın büyümlü varlıklar doğdu.

Kulenin zirvesinden büyük opak kristal sınır duvarına kadar uzanan dikenli tel ağı, her gün karşılaştıkları tehlikenin bir kanıtıydı. Bu ölümcül ağ, kanatlı *Lekeli Varlıkların* -kendilerine "fae" diyorlardı- istilasını engelleyen bir güvenlik önlemiydi. İçeri girebiliyorlardı ama çıkmaya çalışırlarsa kanatları jiletli tel tarafından kesiliyordu.

Ağaran ayın altında, donuk, bulutlarla kaplı gökyüzü içini karartıyordu. Arada sırada bir parça yeşillik görüyordu ama başkanın bahçesi dışında o yüksek kristal duvarların içinde pek bir şey yetişmiyordu.

"On beş dakika," diye uyardı sahne amiri kafasını odaya sokarken.

Melody duyduğunu belli etmek için omzunun üzerinden bir işaret yaptı. Beş dakika içinde geri dönecekti. Neredeyse tamamen giyinmişti ve gece gösterisine çıkmaya hazırdı.

Bir kap kırmızı oje aldı ve dar elbisenin içinde beceriksizce oturdu. Daha önce hiç ayak parmaklarına ulaşmakta zorlanmamıştı. Bundan nefret ediyordu.

Kırmızının her vuruşunda çocukluğundan bir anı zihninin ön saflarına tırmanıyordu. Ayak parmaklarını bitirdi ve kurumalarını bekleyerek baktı. Anısı onu ele geçirdi.

On bir yaşındaydı ve annesiyle birlikte Arizona'da bir benzin istasyonundaydı. Hava sıcaktı, benzin kokuyordu.

Annesinin yeni işi için yeni bir kasabaya taşınyorlardı. Son birkaç yıl içinde beşinci kez taşınyorlardı. Melody kasanın yanındaki aynada güneş gözlüklerinin yüzünde nasıl durduğunu test etti. Sonra annesi görevliye bozuk paraları sayarken o da dönen raflardaki oje koleksiyonunu inceledi.

Sıcak güneş kirli camlardan tenini kavuruyordu. Dışarıda kamyonlar gümbürdüyordu.

"Bir dakika," dedi annesi. "Eminim buralarda bir yerdedir." Çaresizce çantasını boşalttı ve Melody'nin tezgâha koyduğu ojenin parasını ödemek için bozuk para aradı.

"Acele edin," diye seslendi kuyrukta arkalarından gelen bir kamyoncu. "Bütün gün bekleyemeyiz, hayatım!"

Melody kırmızı ojesini ve güneş gözlüklerini rafa geri koydu. Bağırان kamyoncu aniden öne çıktı. Ketçap lekeli tişörtünün alt kenarından dışarı taşan bir göbeği vardı. Saplı bıyığı kırıntıları topluyordu. Tezgâha bir ellilik atıp Melody'nin annesine bakarken açığıdaki göbek deliğini ovuşturdu.

"Ben , sevgilim."

Annesi ağzı açık kaldı. Melody sıırttı ve eşyaları aldı. Ama sonra kamyoncu, Melody'nin tüylerini diken diken eden yavaş ve güneyli bir ses tonuyla ekledi: "Eminim dışarıda, kulübemde bir ödeme şekli bulabiliriz."

Görevli sakızını çiğnemeyi bıraktı. Kaşları havaya kalktı. Melody bile, o genç yaşında, bu imayı anlamıştı. Ama Melody'nin annesi asla öğrendiğini belli etmezdi. Bakışları mallara kaydı ve bunu düşündü. Gerçekten de düşündü.

"Sorun değil anne. Onlara ihtiyacım yok." Melody kamyoncunun parmak arası terliklerinin üzerine kusacak gibi hissetti.

Annesi aklını toplamış gibiydi ve sözde parlak zırhlı şövalyesine kibarca gülümsedi. "Tanrı seni korusun, ama biz

iyi."

"Senin kaybın." Kamyoncu parasını geri aldı ve pantolonunun içine soktu.

Ew.

"Çok üzgünüm, şekerparem." Annesi içini çekti ve çıkardığı tüm eşyaları titreyen parmaklarıyla çantasına yerleştirdi. Sonraki sözleri kasıtlı olarak yüksek sesle söylenmiş gibiydi. "Bazen istediğin şey bedelini ödemeye değmez." Görevliye başıyla işaret ederken gevşek kumral bukleleri sallanıyordu. "Sadece benzin o zaman. Teşekkür ederim."

Arabaya doğru yürürken annesinin Melody'ye güneşten daha fazla yansıyordu. Melody pişmiş deri ve yapış yapış gazoz kokan eski püskü steysin arabalarına sıkıştı. Arka yolcu koltukları sahip oldukları her eşyayla dolup taşıyordu, ki bu pek fazla bir şey değildi. Radyo bozuktur ama bu Melody'yi arka koltuğa uzanıp ses çıkarmak için kullanabileceği bir şey bulmaktan alıkoymadı.

Tahta bir ilkokul cetveli. Mükemmel.

Annesi sürücü koltuğuna oturup kapıyı kapattığında hüzünlü bir gülümsemeyle Melody'ye döndü.

"Merak etme, ballı kek. Bir gün istediğin her şeye sahip olacaksın ve bu sadece kırmızı oje ve gözlük olmayacak. Kalbinin arzusu olacak ve hiçbir şeye mal olmayacak. Sadece bekle ve gör."

O gülümsedi. "İhtiyacım yok. Sorun değil."

Bunu kanıtlamak için boş gazoz kutusunu aldı ve cetvelini annesinin sevdiği tanıdık bir vuruş yapmak için vurdu.

"Benim büyükannem ve senin büyükannen... sahilde oturuyorlardı," diye şarkı söyledi, lko lko şarkısının sözlerini eğlenebilecekleri bir şeye dönüştürerek.

Annesi motoru çevirdi ve parmaklarını direksiyonda gümbürdeterek gülümsedi. "Büyükannem, büyükannene dev bir şeftali yiyeceğini söylemiş."

Melodi bir kahkaha patlattı ama hiç hız kesmedi. Araba tekleyerek otoparktan nakaratın kendi versiyonuna iyice dalmışlardı.

Boğazını temizleyen Melody ojeyi test etti. Kuru. Topuklu ayakkabılarını giydi ve pencereye geri döndü. Şimdi orada

beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Bekleyiş bir zamanlar olduğu gibi heyecan vermiyordu. Başkan Nero sadece özel günlerde kendi zamanından parçalar çalmasına izin veriyordu. Ancak o zaman parmaklarındaki karıncalanmayı ve midesindeki çırpınmayı hissediyordu.

Birden elbisesinin çok dar olduğunu hissetti. Düşük yakasını çekiştirdi ve göğüslerini daha fazla örtmesini diledi ama göğüsler her zamankinden daha büyük çıkmıştı. Bu şekilde derin notalara basamazdı ve dikişleri daha fazla açmak kumaş kalmayacağı anlamına geliyordu.

Hafif yağmur camdan aşağı çiselerken Melody'nin bakışları dışarıdaki manzaradan penceredeki yansımasına kaydı. Elbisesinin ön kısmındaki bağcıkları .

Belki onları biraz gevşetirse.

Ama parmakları bağcıkların üzerinde seğirirken, onları karnını ve kalçalarını yumuşatmaya zorladı. *Ugh. Şişmiş.* İpek elbise kıvrımlarını, kendi vücut tipindeki bir kadın için gurur verici olduğunu düşündüğü şekilde sarıyordu ama yürürken kendini doldurulmuş bir sosis gibi hissetmemeyi tercih ederdi. En azından platin parmak dalgaları saçlarına mükemmel bir şekil vermişti ve dudaklarındaki kırmızı ruj sıktı. Şansı yaver giderse Sophia gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etmeyecekti.

Melody çözüldüğünden beri şekerli yiyeceklerle beslenmiş ve egzersiz yapma ya da keşfetme şansı çok az olan bu kuleye kapatılmıştı. Nero onun bereketli geçmişi temsil ettiğini söylemişti, bu yüzden de öyle görünmesini istiyordu. Ayrıca onun değerli bir mal olduğunu ve güvende tutulması gerektiğini söyledi. Kule'den sadece temiz hava almak için Başkan'ın özel bahçelerini ziyaret etmek üzere ayrılıyordu ki oralar da çok uzak değildi.

Tekrar baktı, dikenli tel ağının ve şehir duvarlarının ötesini araştırdı, karanlıkta diğer dünyaya dair imkansız bir anlık bir görüntü yakalamaya çalıştı.

Kendisine anlatılan ve performanslarında seslendirdiği hikâyelere rağmen duvarların ötesindeki yaşam gizemle doluydu. Bir an için zihni sürüklendi ve merak etti... gerçekten orada olmanın bir şey olacağını. Söyledikleri kadar korkunç muydu? Tanrı madalyonun her zaman iki yüzü olduğunu biliyordu. Ya eğer-

Kapı açıldı ve Sophia, Melody'nin maiyetinin geri kalanıyla birlikte telaşla içeri girdi. Sophia da diğer müzisyenler gibi bu dönemde doğmuştu.

Melody onun gibi Nükleer Kış'tan sağ çıkan pek kimseyi tanı mıyordu. Tinker adında bir mucit vardı ama Melody onunla fazla zaman geçirmemişti.

"Oh iyi, buradasın," dedi Sophia. "Son gardırop kontrolünü birlikte yapacağız."

Sophia diğer üç müzisyeni brokar kanepeye dizdi ve Melody'ye onlara katılmasını işaret etti ama Melody bunun yerine şifonyerin yanındaki sehpanın üzerindeki k l tablasına gitti ve bir sigara yaktı. Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi ve önceki mesleğinin ona verdiği tüm yetkiyle pencereye döndü.

Hâlâ bir yıldızdı ve Nero'nun propaganda makinesinin ayrılmaz bir parçasıydı. Gecelik görevlerini yerine getirdiği sürece pek çok kişiden daha fazla şey yapabiliyordu. Bir ürperti omurgasından aşağı inmek istedi ama kendini dumanı içine çekmeye ve oda bulanıklaşana kadar nefes vermeye zorladı.

Sophia zahmetli bir i çekişten sonra kanepedeki müzisyenleri kontrol etti. Dışarıdaki iki adam, Melody'ye Rönesans dönemini hatırlatan krem rengi ipek takımlar ve fırfırlı gömlekler içinde kusursuz bir şekilde giyinmişlerdi. Ortadaki kadın -Caroline- Melody'ninkine benzer ama daha az açık bir şeyler giymişti. Kule'deki modanın çoğu zamanda geriye doğru bir adım atmıştı. Kadınların çoğu ayak bileklerine kadar inen elbiseler giyiyordu. Sadece askerler ve işçiler pantolon , seçkin erkekler cıfcaflı ve g l n takımlar giyiyordu. Geri kalmış modanın geri kalmış ideallerle uyumlu olduğunu düşünüyordu.

Ancak kıyafetlere yakından bakarsanız, yırtık pırtık paalar ve yamalı desenler görürsünüz. Bu insan yerleşiminde erzak azalıyordu. Birinin yapabileceği çok fazla geri dönüşüm vardı.

Sophia Melody'nin elbisesine onaylamayan bir dille baktı.

"Sana dokunma demiştim," diye tersledi Sophia, bağcıkları tekrar sıkıp sertçe çekerek. Lanet olsun. "Nero böyle seviyor. Yüzbaşı da böyle seviyor. Sen de böyle giymelisin."

Kaptan'ın adını anmak, kara tahtaya tırnaklarını geçirmek gibiydi. Melody son nefesini Sophia'nın yüzüne doğru verdi. Duman Sophia'nın tenini kaplamıştı ama minyon esmer sadece lekeli dudaklarını büzerek, "Kuralları ben koymuyorum," diye mırıldandı.

"Ama hepiniz polissiniz," diye cevap verdi Melody. "Siz yapsanız da fark etmez."

"Dışarıdaki iki Kule Muhafızı başka seçeneğim olmadığını söylüyor." "Her zaman bir seçenek vardır, tatlım."

Sophia, Melody'ye hangi tarafın yukarı olduğunu bilmiyormuş gibi baktı, sonra dumandan tiksinerik burnunu kıvırdı ve elbiseyi düzeltmeye döndü. Sophia çekiştirip çekiştirip Melody'nin "bolluğunu" küçülmüş gibi görünen kıyafetin içine geri sokmaya çalıştı.

Sophia herkesten çok kendi kendine, "Onu tekrar dışarı çıkarmamız gerekecek," diye mırıldandı.

Hâlâ acıyordu. Melody elbiselerini çıkarmaktan bıkmıştı. Bir kez olsun hasta hissetmemek istiyordu. Kilo almak kendi isteğiyle olduğunda umurunda bile değildi ama zorla alınca... *ugh*. Kızgınlığını gizleyemeyerek, bir müzik ikonuna yakışmayan bir kaş çatmayla Sophia'yı kendisinden uzaklaştırdı.

Sophia koltuktaki üçlüye baktı ve hışımla çıktı. Kapı kapanırken Melody dışarıdaki muhafızlardan birinin meraklı bakışlarına takıldı ve orta parmağını havaya kaldırdı.

Sigarasını söndürüp dumanını savurmadan önce kalbinin iki kez atmasını bekledi. Caroline'ın iki yanındaki iki adam birbirlerine yaklaşmak ve öpüşmek için kucağından fırladılar.

"Lanet olsun," diye küfretti Caroline ve üzerinden itmeye çalıştı. "Ben yolunuza çıkmayana kadar bekleyebilirsiniz."

Melody, Caroline'a elini uzattı ve yeniden bir araya geldiklerinde onu Timothy ve Andrew'un yolundan çekti.

"Onları suçlamayın," dedi Melody sessizce. "Biliyorsun, bütün gün kendileri olabildikleri tek on dakika bu."

Caroline, Melody'ye pencerenin yanında katılırken, "Yine de beklemek nezakettir," diye homurdandı.

Sırtlarını döndüler ve iki aşığa karşılayabilecekleri tek mahremiyeti sağladılar. Onları desteklemek Melody'nin kalbini ısıtmakla kalmadı, aynı zamanda evlilikleri birkaç elitin ayarladığı bu yeni dünyanın ataerkilliğine gizli bir orta parmak atmak gibi geldi. Sisteme karşı öfkelenmeyi tercih ederdi ama dürtülerini dizginlemek zorundaydı. Bu dünya onun için sadece altı aylık yeni bir yer olsa da, onlar için binlerce yıllıktı.

Melody görücü usulü evlilikler hakkında sorular sormuştu. Hikayeye göre, nükleer serpintiden sonra, kirlenmeden kaçınmak ve Lekelenmişlerin mutasyonlarından sorumlu tuttıkları radyasyondan kurtulmak için, yaklaşık üç yüz kişilik bir grup kendilerini milyarder bir kıyamet günü hazırlayıcısının yarattığı bir yeraltı sığınağına kilitlemişti.

Dünyada az sayıda insan kalması, genetik sorunlardan kaçınmak için soyların birbirine karışmasını dikkatle düzenlemeleri gerektiği anlamına geliyordu. Kristal Şehir'in nüfusu artık bir milyona yaklaşmış olsa da, bu arkaik uygulama hâlâ devam ediyordu. Kule'deki seçkinler şehirdeki sıradan insanlarla karışmıyordu, bu yüzden bu uygulamayı canlı tutmak için eroin gibi korku tacirliği yapıyorlardı.

"Hepiniz yeni şarkının sözlerini öğrendiniz mi?" Melody, erkeklerin cevap vermesini beklemese de yüksek sesle sordu.

Caroline şifonyerden bir bardak su alırken omuz silkti. "Tabii ki."

"Güzel."

Caroline "Sence doğru mu?" diye sormadan önce bir süre uçuruma baktılar.

"Ne?"

"Onlar da yarı canavar gibi... aşağıda."

Melody homurdandı ve arkadaşına sıırttı. "Şarkıya canavarca uzantılarla ilgili bir şey yazmadığımı biliyorum. Bu da nereden çıktı?"

Caroline omuz silkti. "Sadece bazı şeyler duydum. Peki... sen?"

"Şey, tatlım. Bilmiyorum. Belki alt kattaki bir kedi kadar sahtekârdırlar, belki de bizden pek farklı değillerdir. Tek bildiğimiz bize söylenenler."

"Tüm bunlar bizi kandırmak için tasarlanmış bir cazibe değil mi, ama içlerinde gerçekten canavarlar yok mu?"

Melody tereddüt etti. "Doğru."

Bardağını aldı ve kuruyan boğazını ıslattı. Sigarayı genellikle sahne sonrası kutlamalara saklardı, bu yüzden sesi değişmedi ama arkadaşlarının mutluluğunu duymak için ses tellerinin zarar görmesini göze almaya değerdi.

Timothy, "Bilmiyorum," diyerek Melody'nin arkasından yaklaştı ve gömleğini içine sokmadan önce yanağına hızlı bir öpücük kondurdu.

Pantolon. "Bir parça canavar aletinde yanlış bir Şey yok."

Melody, Andrew'un gözlerini yakaladı. Kıyafetini düzeltmeyi ve dağınık kahverengi saçlarını düzeltmeyi bitirirken ona arsızca göz kırptı. Parmak eklemlerinde büyük pirinç yüzükler parlıyordu.

"Bir sonraki Şarkının adı bu mu Mel?" Andrew Şaka yaptı. "KirlenmiŐ canavar sikinden sakınmak mı?"

"Ooh, ooh." Caroline bir aşağı bir yukarı zıpladı, gözleri parlıyordu. "Tainted Love'ın melodisiyle söyleyebilirsin. Biliyorsun, geçen hafta bize öğrettiğin Şarkı."

Üçü ŐakalaŐmalarını yeni bir seviyeye taşıyıp kendi aralarında voleybol oynarken Melody sessizce gülümsedi. Mesele konu değil, arkadaşlarının ruh haliydi. Bu kulede kilitli kalmanın iyi ve kötü günleri vardı. Çoğunlukla kötü. Arkadaşları onun zamanından olmasalar da, bilgiyi yerliler gibi benimsemiŐlerdi. Her gün pratik yapıyorlardı. Ve Melody fırsat buldukça onlara kendi zamanından müzikler öğretiliyordu.

Bu, karnındaki o küçük sıla hasreti tekmesini yumuşattı.

Kapı açıldığında ve sahne görevlisi ayrılma vaktinin geldiğini söylediğinde suyunu bitirdi. İki Kule muhafızı onlara yemek salonuna kadar eşlik etmek üzere içeri girdi. Lacivert üniformalarında rütbelerini belirten metal apolet detayları vardı. Üzerlerindeki metaller kararmış görünüyordu. O halde muhtemelen rütbeleri düşüktü. Melody'nin bildiği kadarıyla, başkan gibi liderlerin altın rengi vardı. Kızı bakırdı. Ve diğerleri daha az parlaktı.

Uzun boylu, bıyıklı gardiyan Gus doğruca Caroline'e yöneldi. Adam dirseğinden tutup onu kapıdan dışarı çıkarırken Caroline irkildi. İkinci güvenlik görevlisinin uzun sarı saçları ensesinde toplanmıştı ve bir eli alıdaydı. Sid bir hafta önce onun güvenlik ekibine katılmıŐ ve gösterileri için en son anti-fe içerik kaynağı olmuştu.

Sid, gözlerinde hayaletler olan yakışıklı, özel bir adamdı. Pek konuşmazdı. Melody'nin alçıya baktığını fark ettiğinde yüz ifadesinde bir imdiklenme oldu. Sağlam eliyle Melody'nin dirseğini tuttu ve tıpkı Gus'ın yaptığı gibi onu yönlendirdi. Ama sertçe sıktı.

Melody omuz silkerek onun elinden kurtuldu.

Oligarkların ve yüksek rütbeli askerlerin Melody'ye sarkıntılık etmesi bir şeydi, ama muhafızlar için başka bir şeydi. Gerçi bunların hiçbirisi sorun değildi. Bu zamanda uyandığından beri bedeni kendisine ait değildi. O bir amaç için var olmuştu... ve bazen bu amaç onu taciz etmeye hakkı olduğunu düşünüyordu.

Sid'in yüzündeki utanç ifadesi Melody'yi meraklandırdı. Sağlam elini yanında salladı ve Melody'ye kapıdan çıkarken önden yürümesini işaret etti. Adamlar çoktan Caroline'ın peşine düşmüşlerdi ve elbette hiçbir koruma onları tartaklamamıştı. Melody çenesini kaldırdı ve toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla topuklarının üzerinde yürüdü.

"Üzgünüm," dedi Sid yürürken sessizce. "Eski Azrail alışkanlıkları zor ölür. Hiç düşünmeden sıfırdan yüze çıkıyorum."

Melody'nin omurgasından aşağı bir ürperti geçti. *Reaper*. Başkan'ın kızının yönettiği paralı asker ekibiydi. Fae topraklarında keşif yapar, suikast düzenler ve bazen de içlerine sızarlardı. Yanında yürüyen duygusuz adam muhtemelen Melody'nin tanıdığı herkesten daha ölümcüldü ama yine de onu çok sert yakaladığı için özür dileyen tek kişiydi.

Sid bir hafta önce Melody'ye Fae'lerle ilgili bilgi verirken, neden Elphyne'de olduğundan bahsetmemişti.

"Kule'de daha önce hiç Azrail görmemiştim," dedi. "Rory dışında yani."

"Buraya hiç gelmedim." Homurdandı ve sonra alçı kaplı elini kaldırdı.

Kaşları kalktı. "Ne oldu?"

"Lanet olası vampir." Birden yüzü kızardı. "Özür dilerim."

"Daha kötü küfürler de duydum, tatlım. Bunun için endişelenme." Karanlık koridordan yemek salonuna doğru ilerlerken Melody adamı değerlendirdi. Adam durup ona baktığında daha fazla bilgi almak için onu sıkıştırmak üzereydi.

"Patron içeriğinizin bayatladığını söyledi." Yapmak zorunda kaldığı eleştiriden dolayı utanmış görünme nezaketini gösterdi.

Bakışları tekrar onunkilere kaydı. "Oh, mi?" "Benim sözlerim değil. Onun sözleri."

Melody gülmek istedi. Dünyaca ünlü bir müzisyen olarak geçmiş kariyerinden çok uzakta olduğu kesindi.

Adamın hasarlı eline baktı ve iç geçirdi. "Muhtemelen doğrudur. Bana bunu anlatmana rağmen vampirler hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrendim. Artık korkutmuyorlar."

Artık beni korkutma.

"Öyle olmalı." Koridorda yürümeye devam etti ve Melody ona yetişmek için acele etmek zorunda kaldı. "Bu seferkinin hepimizi öldürmemesinin tek nedeni lo-"

Aniden kesti.

"Neyin içindeydi?" sordu, Sid'in kendisinden sakladığı şeyler olduğu bilgisiyle aniden olumlu bir şekilde aydınlanmıştı. Lanet olası dar elbise hızlı yürümeyi imkânsız kılıyordu. Yetişemiyordu.

Koridoru aştıklarında sahne göründü. Evinden uzakta olduğunu bilmesine rağmen süslemeler ve müzik aletleri onu gülümsetti.

Sid'e teşekkür etti ve konuşmalarına daha sonra devam edeceklerine söz verdi. Piyanonun yanındaki yerini alırken aklına gelen son şey annesinin onu hayal kırıklığına uğratacağı oldu. Daha önce yeşil odada Fae'ler hakkında gülüp şakalaşmış olabilirlerdi ama bunun nedeni insanların derinlerde bir yerde dehşete kapılmış olmalarıydı.

Ve onları bu şekilde tutmak Melody'nin işiydi.

Bölüm FOUR

Forrest tökezleyerek geçitten geçti ve bir gölün karla kaplı kıyısına indi. Geri döndü ama portaldan sadece uzaktaki çimenlikte eğlenenleri gördü.

Hiçbir Sluagh orada durmuyor, Forrest'ın bir sonraki yemeği olduğunu düşünüyordu.

Nereye gitmişti?

Mesaj hâlâ zihninde ateş gibi yanıyordu.

Clarkea kızının kaderiyle ne kadar uzun süre savaşırsa o kadar kötü olacağını söyleyin.

Crimson adına bu ne anlama geliyordu? Sluagh bir çocuğu mu tehdit ediyordu? Ruhlarla beslenirken ayırım yapmadıklarını biliyordu. İnsanlardan, fae'lerden, çocuklardan, yaşlılardan ve ruhu olan her şeyden besleniyorlardı. Ama her zaman Altı'nın farklı olduğunu düşünmüştü. Eğer tamamen kötü olsalardı, bir Gardiyan olmak için kabul töreninden asla sağ çıkamazlardı.

Kuyu Solucanları'nın inisiyeleri nasıl değerlendirdiğini kimse tam olarak anlayamıyordu ama başarısız olup yüzenlerin çoğunun kötü fae olduğunu biliyorlardı. Yalnızca layık olanlar Kuyu'ya erişebilmenin ve aynı zamanda yasak malzemeleri tutabilmenin ekstra yükünü taşıyordu.

Forrest her zaman bunun Kuyu'nun bir savunma mekanizması olduğunu düşünmüştür. Geçmişte sanayileşme yüzünden sönmüştü ve şimdi kendini sadece toprakla ilgileneceğini bildiği kişilere veriyordu. Forrest'ın ailesinden hiç kimse onun kabul törenini geçeceğine inanmıyordu çünkü hepsi *yüzer gezerdi*. Onları şaşırtmak hayatının tek ve en güzel günü olmuştu.

Geçit kapandıktan sonra Forrest sinirlerinden sıyrıldı ve karlı kıyıdan göle doğru baktı. Biyoluminesan su yaşamı yıldızlı gökyüzünün altında parlıyordu. Kullanılmış portal taşını fırlattı. Taş suyun üzerinde sekti ve sonunda suya batmadan önce yükselen buharı yerinden oynattı. Batarken parlayan yosunlar kıvrılıp dönüyordu.

Gölün arkasındaki ormanda vahşi yaşamı hissetti. Baykuşlar. Sinsi sinsi dolaşan kurtlar. Daha küçük yaratıklar karanlıkta koşuşturuyordu. Daha büyükleri ise avlarının tuzaklarına düşmesini bekliyordu. Forrest Kristal Şehir duvarlarının ötesine adım attığında bu bağlılık hissi kaybolacaktı. Buna hazırlanıyordu ama bundan hoşlanmamıştı.

Rush'ın göl kenarındaki kulübesine doğru ilerledi. Bacadan dumanlar yükseliyordu. İçerideki bir bitki pencereden ve sazdan çatının aralıklarından dışarıya doğru uzanıyordu. Hareket eden gölgeler pencereden gelen yumuşak ışığın yerini alıyordu; bir *sürü* gölge.

İçeride kaç kişi vardı?

Aklının bir köşesinde geri dönüp bir bahane uydurmak vardı ama iri yarı, gümüş saçlı kurt şekil değiştiren Rush kaşlarını çatarak kapıdan fırladı. Uzun saçları yarı bağılyken, kürklü fae kulaklarının düzleştiği açıkça görülüyordu. Bu ya bir katılım işaretiydi ya da-

"Geç kaldın," diye tersledi.

-Öfke.

Forrest açıklamak için ağzını açtı ama nereden başlayacağını bilemedi. Yasadışı partiden mi, üvey kardeşinden mi, Cloud'un tuhaf isteğinden mi, yoksa Sluagh'ın aklındaki mesajından mı? Bunun yerine, özür dilemek için yumruğunu göğsünün üzerinde daire çizerek Fae el işaretiyle ovuşturdu.

Rush'ın kaşları kalktı, burun delikleri şişti ve Forrest'a içeri girmesi için el salladı. Clarke kapıda bekliyordu. Uzun kızıl saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Rush gibi onun da gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Güçlü bir Kahin olduğu için en iyi zamanlarda bile iyi uyuyamazdı ama bu lekeler tek kızını kaybetmenin bedeliydi.

Forrest'in içinden suçluluk duygusu geçti. Buraya gelmek için oylanmamalıydı.

Eşikte durup botlarındaki karı tekmelerken kulübenin etrafına göz gezdirdi. Shade ve Silver oradaydı. O ise

On İki'de bir vampirdi ve Silver da onun Kristal Şehir'deki hayatından yeni dönmüş insan eşiydi.

Thorne-Rush'ın yetişkin oğlu ve insan eşi Laurel yatakta oturuyordu. İnsanların hepsi eski dünyadan çözülmüştü.

Yani... Etrafı üç iyi kutsanmış ve çiftleşmiş çift tarafından sarılmıştı. Harika.

Her ikisinin de bir kolunda aynı parıltılı mavi işaretler vardı; bu, Kuyu'nun birlikteliklerini onayladığının kalıcı bir sembolüydü. Eşleşme aynı zamanda mana ve duyguları paylaşmalarını da sağlıyordu... ve söylentilere göre nadiren de olsa düşünceleri. Eski zamanlardan beri çözülmüş olan insanların kişisel mana depoları çok fazlaydı, bu yüzden ortaklıklar Kuyu'yu korumak için savaşıyor Muhafızlar için avantajlı olmuştur.

Forrest, hepsi de kendi başına birer güç merkezi olan dişileri gözüne kestirdi. Laurel dövüşmeyi öğrenmişti. Bir insan suikastçı olan Reaper-Silver'in zaten yetenekleri vardı. Hikayeye göre Shade'i birçok kez alt etmişti. Shade bir gece hepsine katil eşini kendisiyle birlikte olması için nasıl baştan çıkardığını gururla anlatmıştı.

Forrest karla kaplı pelerini Clarke'ın bekleyen ellerine bıraktı.

Kulübe tek bir odaydı. Bir köşede bir yatak, diğerinde mütevazı bir mutfak ve üçüncü duvarda elemental sprite ailesi tarafından kullanılan bir şömine. Forrest'in yapraklarını çatıdan içeri sokarken gördüğü bitkinin aşırı büyümüş bir canavar olduğu ortaya çıkmıştı ama yaprakları yatağın üzerinde doğayı seven elf kanını çağıran rahatlatıcı bir gölgelik sağlıyordu.

Shade ateşin yanındaki sandalyeye uzandı. Gündelik kıyafetleri bir savaşçı için yanlış görünüyordu. Forrest onun Muhafız derisi giymesine alışkındı ama Shade'in eşinin eylemleri Willow'un kaçırılmasıyla doğrudan bağlantılı olduğu için Rush onun Tarikat'ta yaşamasına izin vermemişti ve Shade de Silver'in yanından ayrılmayı reddetmişti. Kaçırılmadaki rolünden dolayı derin bir pişmanlık duyuyordu ama son birkaç haftasını durmaksızın Forrest'ı Kristal Şehir duvarlarının ötesinde bulacaklarına hazırlamakla geçirmişti. Ayrıca Şey'e sempati duyan insanları şehirden çıkarmak için bir insan kaçakçılığı operasyonu da düzenlemişti.

Shade'in bronz eli, yerde oturmuş ateşi seyreden Silver'in solgun saç örgüsüne dolandı. Alevler ona doğru titriyordu

Ateş perileri ahşap kütüklerin üzerinde dans ederken karamel derisi.

"Forrest," diye selamladı Shade, sesi bir şekilde hem yumuşak hem de keskindi.

"Gölge," diye karşılık verdi Forrest, sonra da "Gümüş," diye ekledi.

Forrest'a sıkı bir gülümseme verdi. "Geldiğin iyi oldu."

"Elbette." Forrest dikkatini Laurel ve Thorne'a çevirdi.

Thorne babasına çok benziyordu; gümüş rengi saçları, soluk teni, kürklü sivri kulakları vardı. İkisi de beyaz bir kurda dönüşüyordu. İkisi de bir savaşçının fiziğine sahipti. Rush'ın saçlarının uzun olması dışında, Thorne'unkiler yanlardan tıraş edilmiş ve tepedeki orta uzunluktaki saçlar deri bir kordonla geriye çekilmişti.

"Aeron gelmiyor mu?" Thorne sordu.

Forrest başını salladı ve öylece bıraktı. Kimse Aeron'un sağırlığıyla göreve katılmasını beklemiyordu ama Forrest'ın üvey kardeşi olduğunu öğrendikten sonra çoğu kişi destek için burada olacağını varsaymıştı. Forrest onların gözlerinde acıma görmekten kaçındı ve "Ada'nın burada olacağını sanıyordum," demeden önce odayı bir kez daha kontrol etti.

Ada tanıdıkları en iyi şifacıydı ve yakın zamanda Seelie Yüce Kralı Jasper'dan bir çocuğu olmasına rağmen, On İki'lere yardım etmek için her zaman elinden geleni yapmıştı. Jasper teknik olarak hâlâ bir Gardiyan'dı - bu hediyeği geri almak imkânsızdı. Ada aynı zamanda Laurel ve Clarke'ın da yakın arkadaşıydı.

Defne cevap verdi, "Peaches ve Haze ile birlikte Yazlık Saray'da. Peaches doğum yapmak üzere."

Forrest hayal kırıklığına engel olamadı. Bir bebeğin, kulaklarının elf uçlarının kesilmesinden daha önemli olduğunu düşünüyordu.

Clarke ona doğru koştu ve hevesle, "İyileştirme pratiği yapıyorum ve sanırım iyi bir iş çıkaracağım," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Sözleri kendinden emin geliyordu ama herkesin sessiz davranması onu daha iyi hissettirmedi. Sanki o gelmeden önce bu konuyu tartışıyorlardı. Dudağını ısırdı.

"Bana söylemediğin şey ne?" diye sordu kollarını kavuşturarak.

Clarke çok hızlı bir şekilde "Hiçbir şey," dedi ama Laurel'in yüzündeki uyarı ifadesi Clarke'ın fikrini değiştirdi. "Tamam... bir şey var. Kuyu'da keşfettikleri leke."

Forrest sakallı çenesini ovuşturdu. "Leaf ve Prime'ın araştırdığı mı? Mana çektiğimde bir sorun fark etmedim." Etrafındaki gruba baktı. "Sizde var mı?"

Shade rahatça elini kaldırdı. "Geçen gün gölge yürüyüşü yapmaya çalıştım ve istediğim yere inmek yerine kendimi hedeften kilometrelerce uzakta buldum."

"Yeteneğimle ilgili bir şeyler hissediyorum," diye ekledi Silver kendine sarılarak. "Kuyu'nun mürekkepli tarafından biliyorsun ve bir şeyler ters geliyor."

Silver'in armağanı göğsünden akan siyah dumanlı bir maddeydi. Dokunduğu her şeyi zehirliyor ve nekrotize ediyordu. Shade ona bunu kontrol etmeyi, hatta etkilerini tersine çevirmeyi öğretmişti, ama bu kontrol kayarsa... herhangi birinin kontrolü kayarsa. Clarke'a kaşlarını çattı.

"Kulaklarımı kestikten sonra beni iyileştirirken bir şeylerin ters gidebileceğini mi söylüyorsunuz?"

Derin bir nefes aldı ve sonra cevap verdi. "Evet. Ada'nın ilk denemesinin ardından geri dönüp Aeron'a yardım etmek için acele etmemesinin nedeni de bu düzensiz risk. Kulak zarlarına geri dönülmez bir şekilde zarar verebileceğinden endişeleniyor ve o zaman kalıcı olarak sağır olabilir... ya da daha kötüsü. Jasper, Seelie'ler Unseelie'lerle savaş ilan ettiğinden beri Helianthus Şehri'nden ayrılmasına izin vermiyor. Hala onu bu savaşı durdurması için ikna etmeye çalışıyor -özellikle de Maebh bir süreliğine yatışmışken- ama Jasper çocuğuna karşı aşırı korumacı. Peaches ve Haze oradayken, yaklaşan doğumla dikkatleri dağılacaktır." Tekrar iç çekti. "Sanırım mesele şu ki, şimdilik tek başımızayız."

Doğum Haze için stresli olacaktı. O büyük bir fae'ydi ve Peaches küçüktü.

Kaşlarını kaldırdı. "Doğum gerçekleşirken Jasper'ın savaş ilan ettiğini unutacağını mı sanıyorsun?"

"Belki." Dudağını ısırıldı. "Ben rüyalarımda Fae halkları arasında bir savaş görmedim, Başrahibe Dawn da görmedi. Bunun sadece bir yanlış anlaşılma ya da akışkan bir gelecek olduğunu umuyoruz."

"Ne gördün?" diye sordu, Sluagh'ın gerçeğe yakın olup olmadığını merak ediyordu. Ya da onunla dalga mı geçiyorlardı? Dikkat derisinin üzerinde cızırdadı. Bir şey söylemeden önce biraz daha bilgi almak istiyordu.

duyduklarını onlara anlattı. Clarke zaten keyifsizken onu endişelendirmenin bir anlamı yoktu.

Clarke onun bakışlarından kaçındı. "Willow yokken konsantre olamıyorum."

Sözlerinin etkisi odayı boğdu. Rush gergin görünüyordu. Forrest bunun Sluagh haklı olduğu için mi olduğunu anlayamadı ve bunu biliyordu... Hayır. Rush'ın yüzündeki gerçek bir endişeydi. Willow'un kaybolmasına annesi kadar o da üzülmüştü.

Sluagh'lar muhtemelen sorun çıkarmaya çalışıyorlardı - özünde Unseelie.

Forrest parmaklarını çıtlatarak, "Pekâlâ," dedi. "O zaman şu ."

Shade sandalyesini boşalttı ve Forrest'a oturmasını işaret etti. Silver, Forrest'a deri bir kayış uzattı.

"Muhtemelen buna ihtiyacın olacak," dedi.

Clarke, "Ağrı kesici olarak yosun ve başka seçenekler getirdim," diye teklif etti ama Forrest kayışı dişlerinin arasına alıp ateşe doğru otururken başını salladı.

Zihin değiştirici bir madde almak sadece hayatta kalma şansını etkilemekle kalmadı, aynı zamanda çekingenliğini kaybetmesi de asla iyi sonuçlanmadı. Hayvanlar alemiyle olan akrabalığı, ilkel halini keşfetme alışkanlığı olduğu anlamına geliyordu. Ve ailesinin onun içindeki vahşiliği söküp atmasının üzerinden onlarca yıl geçmiş olsa da, korku her zaman varlığını sürdürdü.

Gardını düşürürse neye dönüşebileceğini bilmiyordu. "Zinde kalmam gerek," diye mazeret uydurdu.

Rush, Forrest'ın kulağına bir bıçak dayamadan önce homurdanarak onayladı.

"Bekle-" Forrest kayışı çıkardı ve kaşlarını çatarak vites değiştiriciye baktı. "Bunu yapmıyorsun, değil mi?"

"Neden olmasın?"

"Sadece düşünüyorum..."

Silver gözlerini Rush'ın elindeki mana ile güçlendirilmiş kemik kılıca dikti ve tereddütle, "Bir kadın daha temiz bir iş çıkaracaktır," dedi.

Rush homurdandı, "Elli yıldan fazla yalnız yaşadım. Bu bıçakla balık filetolarını çıkardım ve av hayvanlarının derilerini yüzdüm. Bunu yapabilecek en iyi kişi benim."

"O bir hayvan değil, Rush," diye tersledi Shade.

Forrest bu sözler karşısında gerildi. Evine çok yakındı ve kendini bir canavar gibi hissetmekten çekinmeye hakkı olmadığını biliyordu.

yarı canavar olan savaşçılarının arasında oturuyordu. Ancak bazen, gençlikte yaşanan bir travma o kadar önemliydi ki, yetişkinlikte kalıcı olarak iltihaplandı.

Clarke, Rush'ın omzuna yatıştırıcı bir el koydu. İsteksizce bıçağı Laurel'a uzattı.

"Bunu bana neden veriyorsun?" diye sordu, gözlerini kocaman açarak.

Rush, "Kestiğiniz yarayı yeteneğinizle dağılayabilirsiniz," diye açıkladı.

"Ama Silver eskiden silah mühendisiydi." Bıçağı Silver'a uzattı, o da ağzı açık kaldı.

"Bunun bana bir şey vereceğini sanmıyorum... biliyor musun?" Silver ayağa kalktı ve gözlerini Forrest'a dikti. "Kesme konusunda iyiyim-"

"Eminim öylesindir," diye homurdandı Rush nefesinin altından. Clarke onu kaburgalarından dürtükleyince irkildi.

"Ona ihtiyacımız var," diye tısladı Clarke. "Kibar ol."

Arkadaş olmayabilirlerdi ama Forrest bile Gümüş'ün kötü bir insan olmadığını görebiliyordu. Sadece savaşın yanlış tarafında yer almıştı, diğer insanlarla aynı yalanlar söylenmişti ve işin aslını bilmiyordu. Silver'ın insan tarafına katılma gerekçesi, yasaklanmış eşyalara erişiminden ve insanların onlar sayesinde geliştirmek için büyük mücadele verdiği teknolojiden vazgeçmek istememesiydi. Ancak Elphyne'de geçirdiği zamandan sonra her şeyin kaybolmadığını öğrenmişti. Well-Guardians'a layık görülenlerin metal ve plastik kullanmasına izin veriliyordu. Silver bilgisini onlar aracılığıyla herkesin iyiliği için yeniden kullanabilirdi.

"Silver, sanki Shade arkasında durmuyormuş ve dişlerini eşine hakaret eden kurt şekil değiştirene hazır değilmiş gibi Forrest'la konuşmaya devam etti. "Bunu yapacağım. Eğer izin verirseniz."

Forrest Silver'ı inceledi. Sert bir görünümü vardı. O bir savaşçıydı ve gerçek şu ki Forrest hayatını çoktan onun ellerine teslim etmişti. Karmaşık insan şehrinin iç işleyişi hakkında öğrendiği her şeyi onun ağzından öğrenmişti. Ya her şeyi göze alacaktı ya da görünmez olmaya devam edecekti. Bu acı ironiye gülmek istedi; görünmek için kimliğini siliyordu.

"Yap şunu," dedi, deri kayışı tekrar dişlerinin arasına yerleştirerek. Bir kadının parmaklarının tüy kadar hafif dokunuşuyla gerildi.

uzun saçlarının arasından geçirdi. Saçlarını Aeron kadar çok örmüyordu. Örgüler statü ve eğitim göstergesiydi.

Bir piç olduğu için Aeron'un Sonbahar Sarayı'nda saçlarını örme hakkı reddedilmişti. Ama bir Muhafız olduğunda bu hakkı kendisi için talep etmişti.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Forrest örgü işini asla çözememişti. Ailesindeki diğer elfler kadar zarif değildi - Aeron şu anda içinde bulunduğu durumda bile, Forrest'ın yatağına kadar tökezleyerek gelmeyi başarmıştı. Bir şans verilse, Forrest kendini ormanda, bir ağacın altındaki torfun içine gömülmüş ve bunu severken bulurdu.

Gümüş uzun saçlarını bir yana savurdu. Elf kulağının sivri kabuğunun izini sürdü. Karşılık olarak titrememek kendini zor tuttu. Bir dişi ona en son çocukluğunda annesiyle böyle dokunmuştu.

Bakışlarını tekrar ateşe çevirerek, yerleşik ateş perilerinin birbirlerine köz atmalarını izledi. Belki buna odaklanırsa yaklaşan acıyı atlatabilirdi. Alternatif olarak, zihnini çıkarıp bir hayvanın içine koyabilirdi. Ama bu görevinin amacına hakaret olurdu - Willow'a. Kaçırılan ve şu anda çok daha kötü şekillerde acı çekiyor olabilecek bir çocuk.

Willow'la ilgili bir anıya takıldı.

Belki dört yaşındaydı. Forrest bir görevden yırtık pırtık ve kanlar içinde dönmüştü ama çocuk onun bu hali karşısında gözünü bile kırpmamıştı.

"For-west Amca," diye fısıldadı merdivenin altındaki saklandığı yerden yüksek sesle. Ona seslendi.

Etrafına bakındığında saklandığı kimseyi göremedi ama ailesi için ele avuca sığmaz biri olduğunu biliyordu. Başı belada olabilirdi. Ya da bu bir oyun olabilirdi. Bir çocuğu asla görmezden gelemezdi, bu yüzden ona doğru gitti ve çömeldi.

"Ne oldu Willow?"

"Dün kulübeye gideceğiz ve ben istemiyorum," diye sızlandı.

Bir medyum olarak, sık sık yarınlarını ve dünlerini karıştırırdı.

"Neden olmasın? Kulübe eğlenceli. Gray'i görebilirsin."

Gray, Rush'ın kurt . Willow daha çok arkadaşlarını ve sevdiği bir çift ayakkabıyı özlemekten yakınıyordu.

"Geri geleceksin," dedi. "Ayakkabılarınızı da yanınızda getirebilirsiniz."

Şaşkınlıkla ona baktı. Sanki hiç aklına gelmemiş gibi. Sonra, o daha tek kelime edemeden, kız kaçtı. Başını kaşdı ve kendi kendine güldü. Hayatında çocukları hiç anlamamıştı.

Forrest, Willow'un masumiyetine odaklandı. Nasıl bozulabileceğine. Ve nasıl yardıma ihtiyacı olabileceğine. *Bunu düşündü. İşte bu yüzden kulaklarını keseceğim.*

Silver, yanına gelen Laurel'e bir şeyler mırıldandı. Sonra kulağını çekti ve yavaşça kesti. İlk başta hiçbir şey hissetmedi. Sonra kafasında bir ateş patladı. Homurdandı ve nefesini tuttu. Gözleri yaşardı ama dişleri çatlayacakmış gibi hissedene kadar . Clarke, Silver'ın kesiğini iyileştirme girişimiyle takip ederken acı dalgalar halinde yayıldı. Laurel'la birlikte aynı anda yarasını dağlarken, kulağının şeklini insan gibi görünecek şekilde düzeltmeye çalıştılar. Soğuk iyileşme hisleri ateşle karıştı ve Forrest'ın midesinin içeriği kabardı.

Sonraki bir saat, Forrest'ı elf olarak tanımlayan her şey çıplak bırakılırken acı ve mide bulantısıyla geçti. Sol gözünün altındaki mavi, parlayan Muhafız gözyaşı damlası oyulmuştu. Fae'ler tarafından işkence gördüğü iddialarını güçlendirmek için kullanacakları bir yara izi bırakmak için derin kesmek zorundaydılar. İş bittiğinde, deri kayışı ateşe tükürdü ve mide bulantısı geçene kadar kasıtlı olarak nefes almadan önce bir bardak su içti.

Clarke ona bir şey uzatırken usulca, "Al," dedi.

Elindeki siyah nesne gözlerini kıstı. "Nedir bu?" diye sordu.

"Bir göz bandı," diye açıkladı. "Guardian gözyaşı damlasının beklenmedik bir şekilde tekrar büyümesi ihtimaline karşı."

İyi fikir. Tarihte hiçbir Gardiyan onun işaretini kesmemişti. Asla. Tekrar büyüüp büyümeyeceğini ya da daha kötüsü, aynı anda metal tutma ve Kuyu'dan mana çekme yeteneğinin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorlardı. Bir Muhafız olmayı bırakmış olabilirdi.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Yamayı gözünün üzerine yerleştirdi ve bir tarafta her şey karardı. Son kalan gözyaşlarını silkeledi.

titremeye başladı ve sonra Forrest, Shade'e metal hançerini uzatmasını işaret etti.

Forrest'in parmakları yasak nesnenin etrafını sararken hepsi nefeslerini tuttu. Vücudunun sıcaklığını emen korkuyu düşünmemeye çalıştı. İnsan gibi *görünmek* bir şeydi. İnsan *olmak* başka bir şeydi. Bu görevi ancak bir Gardiyan olarak döneceğini bilirse kaldırabilirdi.

Ama elindeki metal bıçakla Kuyu'yla olan bağlantısında hiçbir kayıp hissetmedi. Bunu diğerlerine kanıtlamak için, odada bir kasırga dans edene kadar rüzgârı çağırdı ve sprite'lar ateşlerini rahatsız ettiği için ona tiz küfürler savurdu. Bıçağı rahatlamış bir nefesle Shade'e geri verdi.

"Gidelim," diye kestirip attı.

Silver kollarını kavuşturarak, "Önce planı son bir kez gözden geçirelim," dedi. Forrest onun birlikte yaşaması zor bir eş olacağını, ama tüm katı ve bükülmez iradesine rağmen aynı zamanda son derece sadık bir ortak olacağını düşündü. Forrest'in içinde bir özlem kıvılcımı patladı ve birlikte yaşaması zor olsa bile hayatını paylaşacağı birinin çektiğini fark ettiğinde onu daha da sinirlendirdi.

"Anladım," diye homurdandı
Silver'a. "Ama duymak
istiyorum."

"Kapılarda beliriyorum, sizin zamanınızdan çözüldüğümü ve ayın son birkaç turunu geçirdiğimi söylüyorum-"

"Aylar. İnsanlar aylar der," diye hırladı Rush.

"Bunu biliyordum."

Rush'ın kaşları düştü. "Eğer bunu ciddiye almazsanız, ben kendim giderim."

"Yapamazsın," diye haykırdı Clarke. "Şunu söylemeyi kes. Durumu daha da kötüleştireceksin. Olası her sonucu gördüğümü biliyorsun. Bu işi bu şekilde yapmalıyız."

Sadece daha da kötüleştirir.

Sluagh'ın Forrest'in zihninde söylediği buydu. Göz bandını kaldırdı ve alnına dayadı. Önce Sluagh, şimdi de Clarke benzer bir şey söylüyordu. İçgüdülerini altüst oldu.

Forrest kasıtlı olarak, "Olası her sonucu gördün," dedi. "O zaman neden Sluagh'lardan biri beni uyardı, eğer kurtarmaya çalışırsan

Willow, durumu daha da mı kötüleştireceksin?"

Clarke'ın solgun, çilli yüzü kızıl saçlarının altında belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. "Neden bu?" Rush sordu, sesi yumuşamıştı arkadaşına yöneltildiğinde.

"Clarke?" Thorne bir adım öne çıktı. "Bize söylemediğin şey ne?"

"Önemli bir şey değil." Omurgasını çelikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "O benim kızım ve o şehirde kalması gerekenden bir an bile fazla kalmasına izin vermeyi reddediyorum. Bizimle birlikte olması gerekiyor. *Bizden* bir şeyler öğrenmesi için. Bilmeniz gereken tek şey bu."

Çatırdayan ateş sessizliği doldurdu. Alevler etraflarındaki havayı tüketirken periler bile hareketsiz duruyordu. Şüphe Forrest'ın derisini diken diken etti ama artık geri dönmek için çok geçti. Görünüşünü değiştirmişti. Bir Gardiyan olarak zorlu maruz kalma eğitimi tamamlamak zorunluydu, bu yüzden Kuyu'dan koparılacak zayıflatıcı değildi. İnsanlık tarihini onlardan biri gibi geçebilecek kadar incelemişti. Her geçen gün buradaki yararlılığı sona eriyordu. İlerlemezse, bir ömür boyu bastıracağı karanlık düşünceler ve dürtülerle hareketsiz kalacaktı.

"Dikkatli ol," dedi Silver sessizce, kendine sarılırken gözlerini alevlere dikmişti. "Şehirde Kuyu'nun bağlı olduğu cepler var. Rory bana onu engellemek için gümüş bir vambrace yapana kadar birkaç kez yanlışlıkla yeteneğimi serbest bıraktım." Gözleri onunkilere kaydı. "Aniden bağlanırsan ne olacağını bilemezsin."

Başıyla onayladı. Beklenmeyeni bekle.

"Bağlantı cepleri," diye düşündü Rush. "Eğer bir tane bulursan, su aracılığıyla iletişim kurmak için Aeron'la olan ailevi bağını kullan. Etrafında bunu görebilecek birilerinin olduğundan emin olacağım."

Aeron'un umurunda olmayabilirdi, Rush'ın yüz ifadesinden anlaşılan buydu. Forrest, Clarke'ın kılık değiştirmek için tedarik ettiği yırtık pırtık kıyafetleri giydi. İşini bitirdiğinde, Shade kolundan tuttu.

"Seni Kristal Şehrin dışındaki ölü ormana götüreceğim. Oradan yürüyerek içeri girebilirsin ve Kuyu'yla bağlantın kademeli olarak kesilir. katlanılabilir."

Umut ettiler.

"İyi şanslar," dedi Clarke, gözleri parlayarak.

"İhtiyacım olmayacak," diye cevap verdi ve ruhunu saran belirsizliğe rağmen bakışlarını ondan ayırmadı. Onun bu yanını görmesine gerek yoktu. "Kızını eve getireceğim."

Bölüm FIVE

S Forrest'ı insan yerleşimine en yakın ölü doğru gölge yürüyüşüyle götürdü. Forrest'ın botları çamurlu zemine indiği andan itibaren Shade'in gölgeleri geri çekildi. Forrest'ın zihni menzilineki yaratıklara kilitlendi, çevresini test etti.

Onlar gelene kadar Shade'in iki deneme yapması gerekmişti. İlk denemesinde hedefi ıskalamış ve neredeyse en yakın okyanusta son bulmuştu. Shade isabetsizliği için Kuyu'daki lekeyi suçladı.

Endişelenen Forrest, Shade'i sorguladı. "Bu ne sıklıkla oldu?"

"Birkaç kez." Gölge'nin kara kaşları ortadan çatıldı. Deriden kanatları kaymıştı, bu yüzden Forrest gibi onun da yağmurdan korunmak için doğal bir sığınağı yoktu. "Ve kendimden başka sadece bir kişiyle seyahat edebilmemin bir başka nedeni. Aynı anda ne kadar çok fae ile gölge yürüyüşü yapmaya çalışırsam, hedefimden o kadar uzaklaşıyorum."

"Bu iyi bir haber değil."

"Bunu aklından çıkar. Tek endişelenmen gereken Willow'u ailesine geri götürmek."

Forrest sinirlendi ama başını salladı. Uzakta, geceye karşı bulanık bir leke gibi duran şehre baktı. Güvenlik spotları sisi kılıç gibi kesiyor, ona yaklaşıırken karşılaşacağı tehlikeyi hatırlatıyordu.

"Önemli bir şey değilse neden Sluagh'lardan biri beni bu konuda uyarısın ki?" diye sordu, hâlâ işin peşini bırakamamıştı. Clarke ya da Rush orada olmadan konuyu açarsa samimi bir yanıt alabilirdi.

Shade, Forrest'ın sözlerini düşünürken durakladı. "Varen?"
Varen Altı'nın Kahiniydi.

"Dürüst olmak gerekirse kimin konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yok. Onu doğru düzgün görmedim. Sadece kafamın içinde sesini duydum. Her kim beslediyse." Forrest bu anıyı hatırlayınca ürperdi.

"Ben onlara göz kulak olurum," diye önerdi Shade. "Ve Aeron."

Forrest binanın içindeki kuyuya bağlanamazsa iletişim bile mümkün olmayabilir. Ya da kısa bir süre için dışarı çıkıp tekrar içeri girebilirdi. En azından, Forrest Rory ve Willow'la birlikte buradaki ölü ormana girebilirse, bir su birikintisi bulabileceğini ve Aeron'la bağlantı kurarak acilen eve nakledilmeyi talep edebileceğini düşündüler.

Rush, Forrest'tan birkaç hafta içinde haber alamazsa, haber alana kadar Thorne'la birlikte ormanda kamp yapacaklarını söylemişti.

"Hazır mısınız?" Shade sordu.

Forrest başını salladı.

"Nereye istiyorsun?" Shade parmak eklemlerini kırdı.

"Sanırım herhangi-"

Shade, Forrest'ın çenesine bir yumruk attı. Acı gözlerini sulandırdı ve kan tükürmek için iki büklüm oldu. Bu yumruk eski bir yara izinin üzerine gelmişti. Vampir Forrest'ın iyileşmesini beklemedi. Saldırısına devam etti. Karnına yumruk attı, dizine vurdu ve pençeleriyle Forrest'ın boynunu çizdi. Forrest bunu şikâyet etmeden karşıladı ama Shade ikinci kez yüzüne doğru hamle yaptığında Forrest vampirin yumruğunu havada yakaladı ve hırladı. Menzil içindeki herhangi bir yarattığı çağırdı. Çığlıklar onun zihinsel çağrısına cevap veriyor, savaşmaya hazır olduklarını bildiriyordu. Kuşlar Shade'in gözlerini oyacaktı. Akrepler onu zehirleyecekti. Waradalar onu yiyecekti.

Forrest, "Bundan çok keyif alıyorsun," diye homurdandıktan sonra vampiri iterek uzaklaştırdı.

Elini orta uzunluktaki saçlarında gezdirirken Shade'in dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Biraz eğlendiği için bir vampiri suçlayamazsın."

"Sesin daha çok bir karga gibi çıkıyor."

"Sözünü geri al." Ölümcül bir ciddiyetle Forrest'ı işaret etti.

Shade haklıydı. Bir karga, hayati bir organa tehlikeli bir şekilde yaklaşarak bıçağı saplar ve ardından Cornucopia'da satmak için organı çalar. Test etti

Ağırlığını yeni yaralanmış bacağına verdi. Acı dizine vurdu ve topalladı, ki olması gereken de tam olarak buydu. Çılgın fae'nin pençelerinden kaçan işkence görmüş bir insan gibi görünmesi gerekiyordu.

Gitme vakti gelmişti. Bu İyi Bağlanmış topraklarda ne kadar uzun süre kalırsa iyileşmesi o kadar hızlı olacaktı ve şehir kapılarına vardığında yaraları fark edilebilir olmalıydı. Forrest parmaklarını dudaklarına götürdü ve minnettarlık işareti olarak elini Shade'e doğru uzattı.

Shade'in gözlerindeki pırıltı kayboldu.

"Hayır, Forrest," dedi, sesi kasvetliydi. "Sana teşekkür eden Silver ve benim. Bunu yaparak eşimin bu felaketteki payını telafi etmesine yardımcı oluyorsun. Bir gün bir vampirden ve onun İyi Kutsanmış bir iyilik isteyebilirsiniz. Biz hazır olacağız."

İyiliği bağlamak için Shade avucunu Forrest'ın ön koluna vurdu ve manasını kullanarak pazarlığı yerine oturttu. Parayı alma zamanı geldiğinde Shade'in bunu yerine getirmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Forrest boğazını temizleyerek, "İyileşmeden gitsem iyi olacak," dedi. "Silver son bir tavsiye verdi." Gölge toparlandı eve dönüş yolculuğu için etrafındaki gölgeler. "Belirsiz olduğunda, belirsiz ol. Eski dünyaları muazzamdı ve yalanlarla doluydu. Kalabalığı içinde kaybolmak kolaydı."

Karanlık vampiri yuttu ve sonra o da gitti. Tek başına kalan Forrest, yağmurun içinden tekrar şehre baktı ve yürümeye başladı. Çorak düzlükteki yolculuk birkaç mil sürüyordu.

Kıyafetini son bir kez daha kontrol etti. Göz bandı yaralı gözünün üzerine tam oturmuştu. Parmaklarını kulaklarının üzerinde gezdirdi. *Pürüzsüzdü.* Clarke mükemmel bir iş çıkarmıştı, Silver ve Laurel da kendi paylarına düşeni yapmışlardı. Elini yırtık pırtık giysilerin üzerinde gezdirdi - pantolon ve delikli bir gömlek. Soğuk havaya rağmen pelerini yoktu. İnsanların bildiği tüm fae mahkemeleri arasında, Sonbahar ve İlkbahar Mahkemesi hakkında en az şey biliyorlardı. Bu Forrest'ın işine geliyordu.

Kötü şöhretli Kış Mahkemesi gibi, Sonbahar Mahkemesi de insanların halka açık bir forumda aşağılanması sergiliyordu. Parmakları kanayana kadar çalmaya zorlanan müzisyenlerden, ders verilen akıncılara kadar. Aksine

Sonbahar Sarayı Kralı Maebh, hiçbir insanın hikâyesini anlatmak için kaçmasına izin vermedi.

İnsan lider Nero'nun Forrest'ın hikâyesinden çok etkileneceği ve onu doğruca Silver'ın Willow'u götürdüğünü tahmin ettiği kuleye davet edeceği umuluyordu. Orası Nero ve kızı Rory'nin yaşadığı yerdı. Bu mantıklı bir varsayımdı.

Doğruca engerek inine git.

Topallayarak yürürken, göz bandını tekrar takmadan önce kıyafetlerine ve yüzüne çamur sürdü. Yaralarının kanamasının durduğunu fark etti. *Çok hızlı iyileşiyordu.* Vücudunu sarsan acıdan irkilerek koşmaya başladı. Ölü ormandan ayrıldıktan yarım mil sonra Kuyu'yla olan bağlantısı zayıfladı ve hissettiği acı on kat arttı. Etrafındaki hayat zaten karanlıktı, ama bağlantının kopmasının verdiği acı kafasında bir gümbürtüden bir çekiç darbesine dönüşürken birden donuklaştı.

Sanki binlerce leş kuşu beynini kemiriyor, aynı anda hem hasta, hem yoksun, hem de deli hissedene kadar ciyak ciyak bağırıp ziyafet çekiyordu.

Opak kristal duvarlara ve demir kapıya yaklaştığında, yorgunluğunu ve yaralarını bahane etmesine gerek kalmamıştı. Tökezledi. Titredi ve terledi. Uzuvarları ağırlaşmıştı. Ciğerleri yanıyordu. Benliği parçalanmıştı; kimliğinin son parçası da çıkarılmıştı.

Bunun için hazırlık yapmıştı ama eğitim ile gerçek arasında bir kıyaslama yapılamazdı. Manayı bedeninde hapsetmenin yolları vardı, bu yüzden bağlantı kaybı canını acıtmıyordu ama bu, Kuyu'nun mürekkepli tarafına dalmayı gerektiriyordu ki bunun da ciddi sonuçları vardı. Rush lanetlendiğinde neredeyse hayatını kaybediyordu. Karga şekil değiştirenlerin ve Haze'in sahip olduğu güç artırıcı dövmeler pekâlâ onları ısırmak için geri dönebilirdi. Forrest bunu riske atmak istemiyordu. En azından bu şekilde, Fae'den çok insandı.

Aklı başında biri nasıl olur da gönüllü olarak böyle yaşardı, onu aşırıyordu. Muhafızlar onu fark edince projektörler Forrest'ı kör etti.

Gösteri başlama zamanı.

"Yardım edin," diye mırıldandı tökezleyerek yaklaşırken, neredeyse tökezleyecekti.

Yaralarından akan çamur ve kan vücudundan aşağı süzülüyordu. Islak zemine yığıldı ve kapıdaki metal kapak açılıp gözler dışarı bakıp değerlendirme yapana kadar nefesini tutmaya konsantre oldu.

"Lütfen," diye yalvardı Forrest. "Ben de sizden biriyim. Beni içeri alın."

Sonra fae'ler tarafından esir tutulduğu ve başka bir zamandan uyandığı hakkında neredeyse tutarsız bir açıklama geveledi. Kuyu'yla bağlantısı tamamen koptuğu için durumunu taklit etmesi zor olmadı. Dizlerinin üzerine çöktü ve başını eğerek bekledi. Kapak kapandı ve kapı gürültülü bir gıcırtyla açıldı. Ağır adımlar onun önünde durana kadar yaklaştı.

Forrest başını kaldırdı ve yağmurun altında gözlerini kırıştırdı.

Siyahlar giymiş bir asker kolunun ön kısmı büyüklüğünde mekanik bir silah taşıyordu. Bu ağır silahı taşıyabilecek bir fiziğe de sahipti. Sert, sağlam, belki de Forrest'la eşit boyda. Sağanak yağıştan etkilenmemiş, sert bir ifadeyle aşağıya bakıyordu.

"Adın ne senin?" diye bağırdı.

"Forrest Smith," diye cevap verdi. Forrest eski zamanlarda da kullanılan bir isimdi. Hata yapmamak için aynı adı kullanmak daha iyiydi. İçeride Willow'dan başka kimse onu tanıyacak gibi değildi.

"Kapının dışında ne yapıyorsunuz Bay Forrest Smith?" "Size az önce söyledim," diye soluk soluğa kaldı.

"Tekrar duymak istiyorum."

"Kapılardan hiç içeri girmedim. I..." Laurel'in uyanışına benzer hüngür hüngür ağlayarak yaptığı açıklamayı tekrarladı. Karanlık bir mağarada uyandığını ve giysilerinin etrafında parçalandığını söyledi. Uzun süre donmuş olmanın yan etkisi olan siyah çamur kusmuştu.

Muhafız kulaklarını kontrol etmek için Forrest'ın tel tel ıslak saçlarını oynattı. Muhtemelen silah olup olmadığını kontrol ettiğinde, Forrest yaralarına dokunulduğu uygun zamanlarda irkilip tısladığından emin oldu.

"Fae kıyafetleri giymişsin," muhafız. "Neden?"

Crimson'in hatırı için.

"Onların askerleri beni esir aldı. Aylarca esir kaldım. Beni kendi emirlerini yerine getirmeye zorladılar, bana güldüler, benimle alay ettiler." Bu

yalan bile değildi. Dudaklarını yaladı. "Daha kötü şeyler yaptılar. Kaçmam bu kadar uzun sürdü."

"Nerede?"

Gözlerini kısmıştı. Aynı soruları sorarak ona çelme takmaya çalıştıklarını biliyordu ama yumruğunu adamın gözüne indirmeye hazırды.

"Sonbahar Mahkemesi," diye yanıtladı.

Muhafız silahını kaldırıp Forrest'ın kafasına doğrultmadan önce bir an Forrest'ı inceledi.

"Sizin zamanınızda Amerika Birleşik Devletleri'nin son başkanı kimdi?"

Lanet olsun. Silver ve Clarke'ın söylediği o lanet olası isim neydi? Birçoğu kafasının içindeydi. Sonunda aklına geldi. Söyledi ve muhafız silahını indirdi ama vazgeçmedi.

"En sevdiğin beyzbol takımı kimdi?"

Siktiğimin maçları. "Cubs."

"Televizyon programı."

Forrest'ın aklı karıştı. Televizyon. İnsanların giyinip kuşanıp rol yapan insanları izlediği şey. Sert bir yumru yuttu. *Belirsiz ol. Yalan söyle.* "Bir çiftlikte çalışıyordum. Bir favorim olamayacak kadar meşguldüm."

Muhafızın gözleri sertçe kısıldı. Forrest bir sonrakinin zor olacağını sezmişti.

"Fast food mu?"

"Cheeseburger."

Gardiyan homurdandı, kaşlarını kaldırdı ve "Evine hoş geldin. Artık güvendesiniz."

Rahat bir nefes alan Forrest minnettarlıkla başını öne eğdi. Bunun son sınav olduğuna inanmıyordu ama yine de temkinli olduğunu gizledi. Kapıdan iki asker daha çıktı ve Forrest'ın ayağa kalkmasına yardım etti ya da kaçamayacağından emin oldu. Havada hâlâ gerginlik vardı. Soğuğu Kuyu'ya bağlı olduğu zamankinden daha fazla hissedene Forrest titredi ve kapıdan topallayarak geçmeden önce kollarını ovuşturdu.

Sadece soğuk değildi. Shade'in açtığı her yara daha kötü hissettiriyordu. *Nefes almak* daha kötü hissettiriyordu.

"Burada bekleyin," dedi ilk muhafız, büyük metal kapılar gürültülü bir kesinlik içinde arkasından kapanırken.

Forrest çevresini inceledi ve afallamış görünmemeye çalıştı. Siyah is ve yağla kaplı gri binalar ondan dışarıya yayılıyordu. Kimyasal bir koku burnunu yakıyordu. Islak sokakları, insan sidiği gibi vızıldayan ama öyle olmayan titrek ışıklar kaplıyordu. Bu ışıkların büyüğü bir yanı yoktu. Yapay ve soğuktular. Yerdeki dairesel kanallardan sis yayılıyordu. Muhtemelen bir yeraltı kanalizasyon sisteminden.

Kristal sınır ile birkaç mil ötede, şehrin merkezindeki devasa kule arasında dikenli bir tel ağ asılıydı. Kule en az iki yüz kat yüksekliğinde olmalıydı ve şehrin kendi türündeki tek binasıydı. Diğerleri kısa, bodur ve sıkıcıydı. Kule bir dikilitaş gibi uzun ve gururlu duruyordu.

Yukarı baktı. Bulutlar. Sisler. Sis. Yağmur. Yıldızlar ve ay görünür hale gelse bile Forrest onları kan lekeleriyle paslanmış ve tüylerle kümelenmiş dikenli tellerden oluşan kaotik ağın içinde bulabileceğinden emin değildi. Bunlardan bazıları Fae'lere ait olabilirdi. Bazıları muhtemelen sadece meraklı, masum yaratıklardı.

Forrest'in en çok özlediği şey de buydu; hayvanlarla olan bağı. Kuyu'nun verdiği aidiyet duygusundan öte, yalnız olmadığını bilmektir. Hayvanlar onu her zaman görmüştü. Rol yapmadan uyum içinde var olmuşlardı. Onlar dürüsttü.

Forrest gözlerini el tipi bir barınağın örtüsü altında uzaklaşan bir grup insana dikti. Onu fark etmediler, bu yüzden onları incelemek için zaman ayırdı. Tıpkı muhafızlar gibi sıkıcı gri giysiler. Forrest Sonbahar Sarayı'nda ipeklerin ve kumaşların nasıl boyandığını görmüştü. Bitkileri ve doğada bolca bulunan yaratıkları kullanıyorlardı. Bu insanların böyle bir kaynağa erişimi yoksa, değerli kaynaklarını giysi gibi zararsız bir şey için israf etmeyeceklerini düşündü.

Beklerken, kum saatinin iyi bir dönüşü gibi görünen bir süre boyunca ıslak giysileri içinde titredi, belki de iki. Bu süre zarfında en az üç insan grubu daha yanından geçti. Ona meraklı bir bakış attılar ama yağmurdan kurtulmaya hevesli bir şekilde yollarına devam ettiler.

"Başkan Nero sizinle doğrudan konuşmak istiyor," diye anons etti muhafız, sonra Forrest'ın yarılmış dudağına ve morarmış yüzüne baktı. "O Lekeli piçlere intikam konusunda bir ders vereceğinden emin olabilirsiniz."

Forrest muhafızın kızgın yüz ifadesini uygun bir şekilde yankıladı ve bunun ona bir dostluk göstergesi olmasını umdu. Forrest'a kendisini takip etmesini işaret ederek, daha fazla askerin karanlık bir odada toplandığı, ışıkları yanıp sönen dizel yakıtlı makinelere baktığı kapı binasına girdi. Biri Forrest'a katlanmış, kuru giysilerden oluşan bir yığın verdi.

"," dedi muhafız, "ama şimdilik iş görürler."

Forrest neredeyse parmaklarını dudaklarına değdirecekti ki insanların birbirlerine teşekkür etmekte ya da özür dilemekte bir sakınca görmediklerini hatırladı. Borçlarını bozuk para gibi dağıtıyor olmalıydılar. Hâlâ o sözleri söylemeye cesaret edemiyordu, onun yerine sıkıca gülümsedi.

Burnunu çekti ve burnunun kanadığını düşünerek kontrol etti. Ama sulanmış. Telaşla ona baktı. Bu... hasta mıydı?

"Bir doktora ihtiyacınız var mı?" diye sordu ilk muhafız.

Hekim... hekim... Forrest tanımı bulmak için beynini zorladı ama nöbetçi önce Forrest'ın burnunu, sonra da sıyrılmış yüzünü işaret edince aklına geldi. *Şifacı*.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi. "Sonbahar Mahkemesi'nde daha kötüsünü yaşadım."

"Eminim öyledir, evlat. Gel bakalım. Seni temizlenip ısınabileceğin bir yere götüreyim, sonra da Başkan'ı görmeye götüreyim."

"Sonra ne olacak?" Forrest sordu, eğer bu askeri insan olduğuna ikna ettiyse, belki daha fazlasını da ikna edebilirdi.

"O zaman bu ona kalmış."

Forrest kendini "Teşekkür ederim," demeye zorladı. Zihni bu kelimededen tiksindi ama Willow'un görüntüsünü amacını hatırlatması için sakladı. Gümüş rengi saçları, küçük vahşi hırıltısı, minik elleri. Masum.

Kabul edildiği için rehavete kapılmamalıydı. Test sorularının sadece başlangıç olduğunu hissediyordu.

Bölüm ALTI

A Melody selam vermek için piyanosunun başından kalkarken uzun yemek salonunu alkışlar doldurdu. Aşağıya çeyrek kala durdu. Bir santim daha atsa, o cömert yavrular elinden düşecekti. uygunsuz derecede dar bir elbise. Bundan nefret ediyordu. Bu zamana kadar geldiğinden ve Nero'nun istediği kiloları aldığından beri, vücudu kendisininmiş gibi hissetmiyordu. Ama her şeyi içinde tuttu ve seyircilere nezaketle gülümsedi.

Hep öyle yapardı.

Grubu da ona katıldı ve bir sıra halinde el ele tutuştular. Melody'nin gülümseyen ifadesi yüzünü tekrar yere indirdiğinde taş kesilmişti. Bu kez bakışları sivri burunlu ayakkabılarına ve parlak spot ışıklarının altında çok cıvılcı duran kırmızı ojesine takıldı.

Alkışlar kesildi ve Melody'nin arkadaşları doğrulurken onu yukarı çektiler. Ojesi yüzünden hazırlıksız yakalanan Melody, yapmaması gerektiğini bildiği bir şey yaptı. Bakışları görüş alanındaki ilk seyirci üyesine kaydı. Askeri liderler ve aileleri sahneye en yakın yemek masasında oturuyordu. Yüzbaşı'nın koyu renk bıyığı, solgun teninde keskin bir şekilde göze çarpıyordu. Adam göz teması kurdu ve kadın far ışığına tutulmuş bir geyik gibi donakaldı. *Kamyoncu*. Ona kendisini hatırlattığını ancak şimdi fark etmişti.

Sanki kızın kendisine bilerek baktığını düşünmüş gibi ince dudaklarına yavaş, tescilli bir gülümseme yayıldı. Yemek yiyen arkadaşlarına katılarak ellerini çırpı.

Spot ışığı kapandı ve sahne serin, özel bir rahatlamaya büründü. Birkaç dakikalığına tekrar nefes alabildi. Güvendeydi. Ama uzun sürmeyecekti.

Birazdan gecenin ikinci gösterisi için sahneye geri dönecekti. En azından bir sonraki perde için, kendi seçtiği bir şarkıyı çalmasına izin verildi, ki bu her zaman kendi zamanından bir şeydi. Bu insanlara bir geçmişleri olduğunu hatırlatacak bir şey. Var olduklarını. Bu dünya vardı.

Parmakları yanında kıpırdadı. *Iko Iko*'nun ritmi yankılandı. Başını salladı ve gülümsedi. Bu şarkının doğaçlama yorumları birçoklarının ilkiydi. Melody o yaz Arizona'da annesinin yeni işinin Vegas'ta hademelik olduğunu bilmiyordu. Bu, Melody'nin sahne takıntısının başlangıcıydı. Annesi Melody'nin kariyeri için her şeyden vazgeçmişti.

Sonunda işe yaradı.

Ama sadece kısa bir süre için, sonra nükleer serpinti geldi ve her şeyi yok etti.

Melody annesiyle ilgili sıcak anılara odaklandı ve Kaptan'ı görmezden geldi. Kendini şovmenlik eğitime yönlendirmeye zorlayarak sahne basamaklarını zarifçe indi. Arkadaşları birbirlerine karışırken, o da yemek salonunun tamamını en uçtan gören kürsüye çıktı.

Devre arası, bir güncelleme ve bazen de çalma listesinde bir değişiklik için başkanın ziyaret edilmesi anlamına geliyordu.

Nero onun yaklaşmasını izledi. Arkasındaki kemerli pencerelerden görünen fırtınalı gece ona dışarısının buradan daha kötü olduğunu hatırlatıyordu. Krem rengi elbisesi, soluk teni ve platin rengi saçları onu bir hayalet gibi gösteriyordu. Masasının önünde duran Kule muhafızları, kız yanlarından geçerken ona zar zor baktı.

Nero kırklı yaşlarının sonunda, uzun boylu, siyah saçlı bir adamdı. Apoletlerinde, yakasında ve göğüs cebinde altın işlemeleri olan, tomurcuklanma ile çiçek açma arasında mükemmel bir kan kırmızısı gülün bulunduğu özel dikim bir takım elbise giyiyordu. Yetişkin bir kıza sahip olmak için biraz genç görünüyordu ama ailesinin liderliğe yükselişiyle ilgili tarih, arkasındaki gökyüzü kadar bulanıktı. Bir keresinde, bu zamanda uyandıktan kısa bir süre sonra, Melody etrafa sormuştu. Kimse ona doğru dürüst bir cevap vermemişti. Ya boş boş bakıyorlar ya da konuyu değiştiriyorlardı. Ve Melody'nin başkanın kızı Rory'yle tanışıklığı sadece bir tanışıklık olduğu için, Melody hiçbir zaman

rahatça sorabiliyordu. Rory Orakçıları yönetmekle meşguldü ve şimdi de görünüşe bakılırsa küçük bir çocuğa yemeğini doğru yemesi için eğitim veriyordu.

Melody gümüş saçlı küçük kızı daha önce gördüğünü hatırlamıyordu ama Kule'nin nüfusu neredeyse sekiz bin kişiydi. Muhtemelen bebek bakıcılığı yapıyordu. Bu düşünce aklına gelir gelmez, Melody onu başından savdı. Bebek bakıcılığı ve Rory birbiriyle eşanlamlı iki sözcük değildi.

"Gösterilerin sıkıcı olmaya başladı Melody." Nero dudaklarının kenarlarını .

Ve böylece Melody'nin performans sonrası yükselişi yere çakıldı.

Hiçbir yemek lekesi olmamasına rağmen ağzını iki kez daha sildi. Kadın onun yanında sabırla bekledi, boş olan tekli koltuğa oturmadı. Oturmasını isteseydi onu hemen davet ederdi.

Tuhaf tuhafıkları derinleşiyordu. Melody onun ruhsal durumunun sağlıklı olup olmadığını merak etti ve sonra hemen bu düşünce zincirini kapattı. Bilmek istemiyordu. *Sen karışma Mel. Tanrı aşkına seni .*

"Korkarım yeni kaynak materyali az," diye cevap verdi. "Size yeni bir kaynak göndermedim mi?"

"Evet, Sayın Başkan, yaptınız." Devam etmeden önce tereddüt etti. Sid'le sadece birkaç seans yapmıştı ama hepsi aynı hikâyelerdi. Başka ne yapabilirdi, içerik mi uyduracaktı?

Nero onun duraklamasından hoşlanmadı ve çenesi sertleşti. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

Cesaretini toplayarak, "Gönderdiğin Azrail'in bana zaten bilmediğim başka bir şey söyleyeceğini sanmıyorum," diye cevap verdi.

İçinden hafif bir hoşnutsuzluk homurtusu yükseldi. Bir fikrini dile getirdiği için mi, yoksa söz konusu fikir duymak istediği bir şey olmadığı için mi?

Ayrıca Sid'i ters bir şekilde otobüsün altına atmış da olabilir. El kıran vampirler propaganda korkusu skalasında pek de üst sıralarda sayılmazdı. Sid'in anlattığı bir başka hikâyede de ekibinin

Zihinleri vampir tarafından ele geçirilmişti ama en kötü parmaklarını oynatmak zorunda kalmışlardı.

Konuşmayı suçu başkasının üzerine atmaktan uzaklaştırmak için ağzını açtı. Nero elini masaya vurarak çatal bıçak takımlarını ve tabak çanağı salladı. Odadaki hiç kimse onlara doğru bakmaya cesaret edemedi.

Parmağını büktü ve ona doğru eğildi. Kadın onu karşılamak için eğildi. Şekillendirilmiş saçlarından bir tutam kaçtı. Titreyen parmaklarını görmesi ihtimaline karşı onu tuturmaya cesaret edemedi. Onun yerine yumruğunu daha sıkı sıktı.

"Korku istiyorum Bayan Melody," diye fısıldadı sertçe. "Bu vatandaşların Lekeli'den bahsedildiğinde tir tir titremesini istiyorum. Korku hissetmenin ne demek olduğunu hatırlatmaya ihtiyacınız varsa, belki de Tarihler Salonu'na yapacağınız bir gezi size bazı fikirler verecektir. Orada yararlanabileceğiniz pek çok kitap var."

"Yalan söylememi mi istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Korku," diye homurdandı, "gerçeğe dayanmaz. Gölgelerdeki karanlık olasılıklardır. Keşkeler ve . Zihnin bize oynadığı oyunlardır." Arkasına yaslandı, onu inceledi. "Sizce zihnimiz bunu neden yapıyor Bayan Melody? Neden korku üzerine aşırı düşünür ve takıntı yaparız?"

Hiçbir fikri yoktu.

"Çünkü" diye yanıtladı, "bilinçaltımız bizi gerçek bir tehlikeye karşı uyarır ve bazen gerçeklik anlaşılmazdır. Kimse anlamsızlıktan korkmaz, değil mi?"

"Hayır, Sayın Başkan."

"Son şarkılarınız saçma sapan ve anlamsızdı. Sen bundan daha iyisin."

"Sanırım-"

"Öyle mi *düşünüyorsun*?"

Dudağını ısırdı ve cümlesini geri çekti. Kaliteli içerik üretmek için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söyleyecekti. Haftada birden fazla yeni şarkı yapmak zordu. Eskiden bir melodiyi ve şarkı sözlerini doğru yapmak bazen aylarını alırdı.

"Korkacakları bir hedefe ihtiyaçları var." Ona biraz daha baktı. "Eğer korkmanın nasıl bir his olduğunu unuttuysan

bir gösteri düzenlemekten mutluluk duyarım."

Ensesinden terler boşandı. "Buna gerek kalmayacak Sayın Başkan. Daha iyisini yapacağım."

Melody'nin elini tuttuğunda yüz ifadesi yumuşadı. Melody yumruğunu gevşetmeye zorladı. Odadaki sıcaklığa rağmen adamın parmakları soğuktu. Başparmağı elinin arkasını ovuşturdu ve gözleri Melody'nin solgun tenine bakarken odağını kaybetti. Eğilmekten sırtı ağrıyordu.

"Eski dünyadan gelen sizler, bugünün insanlarına dünyanın bir zamanlar sadece biz insanlar için yaşanabilir olduğunu değil, aynı zamanda bizim alanımız olarak geliştiğini de hatırlatmalısınız. Yeterince yemiyorsunuz. Çok zayıfsın. Anlıyor musun?"

Çok mu ince?

Koyu renk gözlerini ona doğru kaldırdı ve Melody onları okuyabildiğini söylemek istedi ama gerçek şu ki hiçbir şey görmüyordu. Boş, ruhsuz... bir boşluk gibiydiler. O hasta bir adamdı; ahlaksızlığının ne kadar derin olduğunu ancak şimdi anlıyordu. Onun için fazla zekiydi. Çok nüfuzluydu. Onun için makinenin bir dişlisinden başka bir şey ifade etmiyordu.

Elini tutuşu, acı kemiklerine saplanana kadar sıkılaştı. Melody bir iniltiyi bastırdı ve yüzünü sakın bir ifadeye büründürdü. Ne konuştuklarını kimse bilmemeliydi. Halkın anladığı kadarıyla Melody, Nero'nun geçmişi ve yeteneği nedeniyle iltifat yağmuruna tuttuğu bir şovmendi. Ama bir spot ışığının ateşli gözleri ısıttığı gibi yakabilirdi de. Bazen karanlıkta yaşamak daha iyiydi.

"Eğer Lekeli'nin olursa, insanlık yok olacak. *Sen* sönecek. Bunu istemeyiz, değil mi?" "Hayır, Sayın Başkan."

"Aferin kızıma." Melody'nin elini tuttu ama tutuşunu gevşetti. Bir an için başparmağıyla Melody'nin tenini okşayarak oyalandı, gözleri Melody'deydi ama bu cinsel bir şey değildi. Onunla hiç olmadı. Hesapçı, entrikacı ve soğuktu. Bazen o kadar sert bakıyordu ki, kız onun aklını okumaya çalışıp çalışmadığını merak etti. Devam eden bir nutuk, daha fazla acı için hazırlandı ama sonra bir Kule muhafızı masaya koştu ve Nero'nun önünde diz çöktü.

"Sayın Başkan, böldüğüm için özür dilerim."

Nero dudaklarını büzdü. Burun delikleri alevlendi. Melody salondaki herkesin nefesini tuttuğuna yemin edebilirdi. Kulak misafiri olmayan Rory ve çocuk, yaklaşık yirmi metre ötedeki masalarından başlarını kaldırıp baktılar.

"Ne oldu?" Nero muhafıza sordu, elini bir kez daha sıkıca .

Gardiyan ayaklarını omuz genişliğinde açarak duruyordu. Üniforması diğerlerinden farklıydı. Çoğu basit kıyafetler giyerken, bu muhafızın kollarında metal süslemeler vardı. Dudaklarını yaladı ve cevap verdi: "Kapıya eski dünyadan olduğunu iddia eden bir adam geldi. Her zamanki mülakat sürecinize uygun olarak onu bahçeye götürmemi ister misiniz?"

Nero durdu. Melody'ye baktı ve elini çevirirken derin düşüncelere dalmış bir halde çenesine vurdu.

"Ön soruları sordunuz mu?"

Konuşurken kekeledi. "Tabii ki Sayın Başkan. Öyle olmasaydı yemeğinizi bölmeyi aklımdan bile geçirmezdim. Hepsini geçti."

"Ses tonunuzdan hoşlanmadım."

"Özür dilerim." Eğildi ve aceleyle "Sayın Başkan" diye eklerken ayaklarına bakmaya devam etti.

"Ne zamandır uyanık?" "Bir yıla yakın olduğunu iddia ediyor."

"Ve bunca zamandır Lekeli ile birlikte yaşayarak hayatta mı kaldı?"

Muhafızın gözleri Nero'ya kaydı; Melody bunun hileli bir soru olup olmadığını kontrol ettiğini düşündü. Elbette, kapılarına sığınma talebiyle gelen biri duvarların dışında yaşıyor olmalıydı. Ama muhafız kibarca cevap verdi: "Evet, Sayın Başkan. Yaralanmış. Onun için çetin bir sınav olmuş gibi görünüyor."

Yara izlerinden bahsedilince Nero canlandı. Köpekbalığını andıran bakışları Melody ile muhafız arasında tekrar gidip gelirken bir yandan da söyleyeceklerini düşünüyordu. Masadaki askeri liderlere ve oligarklara dönerek uzaktan izlemiyormuş gibi yaptı ama dikkat kesildikleri belliydi. Melody kıpırdandı. Bu iş garipleşmeye başlamıştı. Neden onun bu konuşmayı duymasına izin veriyordu?

Düşünceler kafasında dönüp duruyordu. Gerçekten de söylediği gibi, ona olan ilgisi azalmış mıydı? Birini öldürmeden önce yaptıkları türden bir şey miydi bu - onlara devlet sırlarını mı açıklıyorlardı?

Geçmişte başka müzisyenler de kaybolmuştu. Bazıları fae'lerin onları çaldığını, sonra da hastalıklı zevkleri için parmakları kanayana kadar sonsuz bir döngüde çalmaya zorladığını söylüyordu. Bu hikaye daha önce pek yatkın gelmemişti. Melody her zaman bu kadar sıkı güvenlik ve dikenli ağ sayesinde Kristal Şehir kapılarından hiçbir fae'nin giremeyeceğini düşünmüştü... ama belki de bu bir yalandı. Bir kılıf. Belki de her zaman geliyorlardı.

"Çözüldüğü andan itibaren neden sığınak için gelmedi?" Nero sordu.

"Tutsak olduğunu söyledi. Büyü tarafından onların emirlerini yerine getirmeye zorlanmış." Nero, Melody'nin terli elini bıraktı ve Melody yüzünü yelpazeledi.

Oh, Tanrım. Belki de Nero haklıydı. Belki de Fae'lerden korkmalılar.

"Bugün şanslı gününüz Bayan Melody," dedi. "Yeni bir malzeme kaynağınız daha olacak. Onu iyi kullanın."

Aranın bittiğini gösteren bir zil çaldı.

"Beethoven'dan bir şeyler çal. Neden burada olduğunu göster bana. Dağılabilirsiniz." Nero, Melody'ye gitmesini işaret etti.

Yemek salonundan sahneye doğru yürürken, istikrarlı yürüyüşünden gurur duyuyor, ağrıyan elini midesine bastırıyor ve onu içine çekmenin midesini bulandırmasından nefret ediyordu. Merdivenlerden yukarı ve sahnenin arkasına doğru yürümeye devam etme dürtüsü karşı konulmazdı. Ama bu yeni gelen kişi ona güvende olduğunu hatırlatıyordu. Bir yıl boyunca düşmanın elinde yaşamış, büyüyle onların emirlerini yerine getirmeye zorlanmıştı. Ona anlattığı hikâyeler korkunç olabilirdi.

Ayrıca tanıdık bir yüze de değer verebilirdi. Melody bu dünyada uyandığında konuşabileceği hiç kimse yoktu. Görünüşe göre, Nero'nun adamları tarafından tamamen donmuş bir halde bulunmuştu ve elinde hâlâ Vegas'ta alışveriş yaptığı bluzun kalıntıları vardı. Shonda yanında değildi ve Tinker, Melody'nin dünyasındaki diğer tek insandı. Ama kendini tutuyordu.

Yürürken Melody yemek salonuna şöyle bir göz attı. Masalar arasında gezinenlerin çoğu şimdi kendi masalarına dönüyordu. Melody'nin Nero'yu alkışlayabileceği bir şey varsa, o da performansına saygı gösterilmesini emretmesiydi. Konuşan ya da

Onun gösterisi sırasında hareket edenler hızla odadan çıkarıldı ve seçkin yemek deneyimindeki yerleri bekleme listesindeki bir sonraki kişiye verildi. Ve hiç sözünü kesmedi.

Beethoven istemişti ama hangi yorumu istediği konusunda bir şey söylememişti, diye düşündü, eski benliğinin küçük isyankâr parçasını zapt edemiyordu. Bu geceyle ilgili bir şey onu cesur hissettiriyordu. Belki de bir şeyleri değiştirecek ve epik versiyonunu yapacaktı.

Bölüm Yedi

W Forrest arkasında bir muhafız, önünde de bir yol göstericiyle şehir kapısına yakın bir binadaki uzun ve karanlık bir koridorda topallayarak ilerliyordu. Eğer Elphyne'de olsaydı, dizi yarıya kadar

Şimdiye kadar iyileşmişti. Bu zayıflık onu düşündüğünden daha fazla rahatsız etmişti. Verdikleri sert pantolon ve gömleği giydiğinde, kolunu kaldırmak ve dizini bükmek canını acıtıyordu. Bundan nefret ediyordu. Hissettiklerinden gördüklerine ve rahatça söyleyebildiklerine kadar bu şehirdeki her şeye alışması gerekecekti.

Islak botlarını giymeye devam etmişti ve saçları hâlâ nemliydi ama görünüşe göre başkanla görüşecek kadar şık görünüyordu.

Forrest bu kadar çabuk kabul edilmesine biraz şaşırılmıştı. Silver yıllar önce Kristal Şehir kapılarına geldiğinde, toplumlara girmeye davet edilmeden önce günlerce bir hücrede tutulmuştu ve insanların Silver'ın gelişini önceden tahmin eden bir medyum vardı. Onun geleceğini *biliyorlardı* ama Elphyne'de geçirdiği zamandan sonra yine de temkinliydi.

Ve işte buradaydılar, Forrest'ın doğrudan içeri girmesine izin veriyorlardı. İşin içinde başka bir şey olmalı.

Liderleri insanların eski psişigini öldürdü çünkü daha güçlü bir psişik olan Clarke'ın buzlarının çözüldüğünü biliyordu. Clarke'ı kaçırmaya çalışmış, başaramamıştı ama şimdi elinde Willow vardı - onun psişik kızı. Willow, o gelmeden önce farkında olmadan Forrest'ı ele mi vermişti? Willow

sadece altı yaşındaydı. Belki de ne yaptığının farkında değildi. Çocuklar genellikle farkında olmadan bir şeyler söylerler.

Forrest'in şemsiye olduğunu öğrendiği el tipi sığınağın örtüsünü kullanarak onu ıslak ve kasvetli şehir sokaklarından geçirdiler.

Nöbet tutan muhafızlar opak, dış kristal duvarların tepesinde durmuş, gözlerini şehirlerini çevreleyen çorak araziye dikmişlerdi. Ancak şehre giden kısa caddenin sonunda hiç muhafız yoktu. Kışlalar ve askeri lojmanlar yerlerini sanayi ve evlere bırakmıştı.

Forrest kuleye kadar birkaç mil yürümeye hazırды ama muhafız onu durdurdu ve lastik tekerlekler üzerindeki garip bir metal kutuyu işaret etti. Forrest'in kafası karışmış olmalıydı çünkü muhafız sırtarak, "Bunlardan birini görmeyeli uzun zaman oldu, ha?" dedi.

Forrest'in ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Kesinlikle."

"İçeri girin." Gardiyan kutunun kapısını açtı. "Senin zamanını senin gibi birkaç kişiden daha duydum. Sokaklarınızda bunlardan daha çok olduğunu söylediler, değil mi?"

"Hem de çok," diye onayladı Forrest. Kendini aşağıya bırakıp kapıdan içeri girdiğinde hâlâ ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama girdiği andan itibaren ne olduğunu anlamıştı. *Ah. Demek bir araba böyle bir şeye benziyordu.* Silver ona anlattığında hayal etmekte zorlanmıştı.

"Duyduğuma göre daha hızlıymışlar ve sürmesi de daha kolaymış," diye geveledi bekçi. "Bu model size oldukça garip görünüyor olmalı, tüm çevirme kolları ve düğmeleriyle birlikte."

Arabanın içinde iki sıra bank koltuk vardı. Pencerele dışarıyı görmelerini sağlıyordu. Forrest ön tarafa kaydı ve bir tekerleğin gösterge panelinden dışarı çıktığı tarafa doğru kaymaya devam etmek üzereydi ki muhafız onu durdurdu.

"Hayır, yok," diye kestirip attı. "Sadece gardiyanların araba kullanmasına izin veriliyor." "Doğru."

Forrest yolcu tarafına yerleşti ve korumanın arabanın önüne geçip eğilmesini ve bir krank çevirmesini bekledi. Saniyeler içinde araç titreyerek canlandı ve hırçın bir Well Hound gibi hırladı. Muhafız sürücü kapısını açtı ve önündeki koltuğa oturdu.

tekerleği. Tekerleğe sıkışmış bir çubuğu hareket ettirdi ve ayağını yere bastı. Araba sarsıldı ve ileri doğru yuvarlandılar.

İnanılmaz.

Araba dizelle besleniyordu. Forrest kirli koku karşısında burnunu kırıştırdı.

İnişli çıkışlı yolculuk boyunca bakışlarını sabit bir şekilde ileride tuttu ve sokaklarda ilerlerken tedirginliğini belli etmemeye çalıştı. Gerginlik vücudunu sarmış, kaslarının derisinin altında sıçramasına neden olmuştu.

Şehir endişe verici bir hızla geçip gidiyordu. Bir kuturi üzerinde uçmak kadar hızlı... ama hava şartlarından korunaklı ve zahmetsiz olduğunu düşünüyordu. Bu makineyi yapmanın cazibesini görebiliyordu ama yürümenin, ata binmenin ya da portatif taşımanın neden aynı derecede kolay olacağını da anlayabiliyordu. Ve daha az kokulu.

Gri giysili insanlar etrafta yürüyordu, ancak yolculuğun büyük bir kısmında kapalı alanlara yönelmiş ya da hava koşullarından kaçmak için binalar arasında hızla seyahat ediyor gibi görünüyorlardı.

Hepsi elflerin insanlara en yakın fae ırkı olduğunu söylemişti ama burada görkemli bir mimari yoktu, sadece gri tuğlalar ve blok şeklindeki binalar vardı. Doğayla hiçbir yakınlığı yoktu. Her yer beton ve çamurdu. Çiftçilik yok. Belki bir yerlerde olmalı ama sadece gün ışığında görebiliyordu.

Çatılardan sarkan ve üzerinde tanıdık bir adamın yüzü (Nero) ile "Önce İnsanlık" yazan pankartlara baktı.

Bariz farklılıklar dışında, insanlar oldukça normal görünüyordu. Erkekler aileleriyle birlikte yürüyordu. Yatağında olması gereken çocuklar yaramazlık yapıyordu. Eğlence düşkünleri bir tavernada eğleniyordu. Onlar geçerken, serkeşlerden biri dışarı atıldı ve ıslak sokağa asık suratla yerleşip hemen kustu.

Gözüne başka bir çift takıldı. İki sevgili sokak lambasının sahte ışığı altında, yağmura aldırmadan öpüşüyordu. Kadın adama gülümsedi. Adam onun yanağını okşadı. River'ın alaycı sözleri aklına geldi. Forrest bir parçasının bağlantı kurmayı arzuladığını kabul etmek zorundaydı. Bir başkası tarafından *görölmeyi*. Sevilmeyi. Ama bu dürtü onu bulur bulmaz itti.

Bir çocuğu kurtarmak için buradaydı. Bu işten yara almadan çıksa bile, Tarikat'ta çok fazla şey oluyordu. Aeron'un yardıma ihtiyacı vardı. Kuyu'nun bir leke vardı. Tarikat arasındaki bu savaş

insanlar ve Fae'ler ısınyordu. İçindeki hayvani dürtülerin medeni bir ilişkide yeri yoktu. Duyguları kaderinde hiçbir zaman bir etken olmamıştı.

Aracın aldığı her darbede, anılar Forrest'ın zihninden dışarı fırlıyordu.

Sen bir hiçsin, diye alay etti kardeşi Luthian, onu duvara doğru iterek. *Sesime değmezsin. Yakında ölmüş olacaksın.*

Ölmeyeceğim. Kuyu'ya kurban edileceğim, diye ilan etmişti inatçı, çocuksu sesi. *Ve bir Gardiyan olarak çıkacağım. Sadece bekle.*

Alaycı kahkahalar, kardeşinin acımasız sataşmalarından kaçarak uzaklaşan Forrest'ı takip etti. O zamanlar Forrest kendisine gösterilen ilgiye minnettardı. Diğer kardeşler o yokmuş gibi davranırlardı.

"Bu ses de ne? Bir şey mi duydu?" Arwyn sordu.

"Rüzgârdan olmalı."

Araba sarsılarak durdu.

"Geldik." Muhafız direksiyonun yanındaki bir düğmeye ve gümbürtü kesildi. Forrest muhafızın yolundan gitti ve etrafını dikkatle kontrol ederek arabadan çıktı.

Sky Tower'daydılar, şehrin en göze batan merkezi. Kararmış, yağmurdan ıslanmış camdan yapılmıştı ve geceleri okyanusun karanlık ucuna benziyordu - kalın ve uğursuz, derinlerde dehşet saklıyordu. Arada sırada içerideki bir ışık yanıp sönüyor, küçük bir kare canlanıyordu. Sakinleri işlerine devam ederken gölgeler karanlıkta hareket ediyordu.

Binanın tamamı dolu olsaydı, içeride en az birkaç bin kişi olurdu... belki de on kişi kadar.

Serin rüzgâr dar sokaktan aşağı doğru eserek yağmurun ısırığını getirdi.

"Çabuk ol," diye bağırdı muhafız ve kendini korumak için bir şemsiye tutarak kulenin tabanındaki büyük cam kapılara doğru koştu.

Hava koşullarından etkilenmeyen Forrest onun peşinden yürüdü. Yakından bakınca binanın kararmış camdan değil, topraktan çıkarılmış bir tür kristalden yapıldığını fark etti. Elphyne'in hiçbir yerinde böyle bir yapı görmemişti. Saraylar bile sadece birkaç kat yüksekliğindeydi.

Yani bu, insanlığın doğa üzerindeki hâkimiyetinin bir anıtıydı.

Binanın etrafını beşer metre aralıklarla çevreleyen muhafızlar, kapının yanında görev yapanlardan farklı giyinmişlerdi. Bu üniformaların renkleri lacivertten kırmızıya kadar değişiyordu.

Forrest Kule'nin çevresinde kaç muhafız olduğunu sayamadı. Sınır duvarlarındakinden daha fazla olduğunu tahmin ediyordu, bu da onu bu yüksek binanın içindekilerin şehirdekilerden daha değerli olduğu sonucuna götürdü.

Nero.

Muhafızların arasına, yerde toplanmış insan grupları serpiştirilmişti. Onlar ek güvenlik miydi? İki muhafız Forrest'ı aldı. Caddeyi geçip binaya doğru yürürken onu çevrelediler. Forrest yaklaştıkça garipliklerin farkına varıyordu: Toplanan insanlar hastalıklı görünüyordu. Ağzlarında yaralar vardı. Yorgun gözler. Bir deri bir kemik kalmışlardı.

Yani güvenlik değil, belki de şehirdeki evsizler herkesi gölgede bırakan devasa Sky Tower'a yaklaşmaya çalışıyor.

Binanın içinde, Forrest'ın arabanın motoruyla ilişkilendirdiği keskin koku dağılmıştı. Yerler ayna gibi cilalanmıştı. Nero'nun yüzünü gösteren daha fazla afiş. Temizlik, egzotik malzemeler ve şaşırtıcı bir şekilde Forrest'ın geldiğinden beri gördüğü ilk organik doğa belirtisi. Vazolardaki çiçekler sıkıcı odaya hoşluk getiriyordu. Çorak topraklardan doğruca Elphyne'deki saray balo salonlarından birine girmiş gibiydi. İçerideki abartılı, renkli lüks dışarıdakiyle uyuşmuyordu.

Muhafızlar onu kararmış pirinçten yapılmış bir kapıya götürdüler. Girişin ötesinde muhtemelen altı ya da sekiz kişinin sığabileceği küçük bir boşluk vardı. Yukarıdan uzun bir tel sarkıyordu ve duvardaki bir düğmeye bastıklarında içeriden mekanik vınlamalar ve çınlamalar geliyordu. Bu başka bir araç mıydı?

Sonunda bir kafes indi. Forrest'a Fae'lerin ceza olarak kullandıkları kafesleri hatırlattı. Acı, Kuyu'yla bağlantının koptuğu topraklardan çok uzakta yetiştirilmekten kaynaklanıyordu. Daha önce hiç böyle ruhu parçalayan bir his hissetmemiş olan fae'ler için bu bir ıstıraptı.

Ama zaten bağlantısı kesilmişti. Bu ona zarar vermez.

Kule muhafızı kafesin kapısını açıp kendi içine katladıktan sonra Forrest'ı öne doğru itti. "İçeri gir."

Forrest'in yumrukları iki yanında sıkılmıştı. Muhafıza kısık bir bakış fırlattı, dişlerini sıktı ve küçük alana girdi. İçeri girdikten sonra pirinç kapının kapanmasıyla yüzleşti ve yumruklarını yan tarafına doğru esnetip gevşemeye zorladı.

Willow.

Çocuk için buradaydı. Çocukken muhafızlar tarafından küçük kutulara tıkıldığı anılarının bununla hiçbir ilgisi yoktu. Willow o küçük çocuktı. Uzun zamandır öyle değildi.

Muhafız bir paneldeki birçok düğme arasından tek bir düğmeye bastı ve tüm oda titredi. Mekanik vızıltılar tekrar duyuldu. Yukarı doğru hareket ettiklerinde Forrest'ın midesi bulandı. Bakışları merakla cam kabinin duvarlarında etrafına dair ipuçları aradı ama yanlarındaki kabinde duran ve aynı anda yükselen bir başka aynı adam grubuyla karşılaştı.

Adamlardan birinin göz bandı vardı.

Forrest neye baktığını fark ettiğinde donakaldı. Yansıması o kadar net ve keskindi ki bir pencereden baktığını sanmıştı. Kendisini daha önce hiç bu kadar net görmemişti. Elini uzatıp bunun sadece kendi yansıması olduğunu ve Sluagh'ın affedilmemiş ölümler ordusundan biri olmadığını doğrulamak istedi. Ama yara izini gizleyen deri göz bandı vardı. Tek kahverengi gözü ona bakıyordu. Elphyne'deki üfleme siyah cam aynalarda bronz burnunun üzerindeki çilleri hiç fark etmemişti. Cildindeki gözenekleri ya da çenesinden aşağı inen eski yara izini hiç görmemişti. Yeni yara izleri canlı ve mordu.

Shade gibi bir kraliçenin eski cariyesiyle kesinlikle aynı ligde değildi.

Forrest'in midesi bulandı. Küçük, aynalı taksinin titremesi durdu. Kapılar açıldı ve muhafızlar dışarı çıktı. Onlara bakan pencere, içeri girmeden önce bıraktığı pencereyle aynı değildi. O zaman manzara dışarıdaki gri patikaya ve görev başındaki muhafızlara bakıyordu. Şimdi ise karanlık ve bulutlardan oluşan bir örtü vardı. Pencereye doğru yürüdü ve aşağıya baktı.

Beyaz bulutlar kuleyi çevreliyordu ve daha uzaklarda, sislerin arasında binaların gölgeli şekilleri yayılıyordu. En az yüz kat yüksekliğinde olmalıydılar. Belki de kulenin yarısına kadar. Yarın daha iyi görecekti.

"Ne manzara ama, değil mi?" dedi ilk muhafız. "Buna alışın. Daimi bir Kule sakini olarak göreceğiniz tek manzara bu."

Forrest'in kaşları çatıldı. "Gitmeme izin yok mu?"

Willow burada olmasaydı bu sorun olurdu.

"Seçkinlerimizin güvenliği için halkın arasına karışmalarına izin vermiyoruz."

"Elit mi?"

"Göreviniz belirlendi. Sizi temizlenmeniz için odanıza götüreceğiz ve ardından başkanla görüşmenizi yapacaksınız."

"Ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorlar. İşe yararlığıma göre bana nasıl bir iş verebilirler ki?"

Cevap yok.

Onlara hayvanlar konusundaki becerilerinden bile bahsetmemişti. Silver onu işe yararlığına göre ayıracaklarını açıkladıktan sonra, bunun ahırlarda ya da mezbahada olacağını düşünmüştü. Ama şimdi bu soğuk, beton hapisaneyi görünce, burada hayvanların barındırıldığını hayal bile edemiyordu.

Gardiyan Forrest'ı fuaye alanına ve bir başka dar koridora yönlendirdi. Konuşmalar giderek artıyor, tuzlu ve ağız sulandıran yemek kokuları dalga dalga yayılıyordu. Çok geçmeden yüksek tavanlı geniş bir salona girdiler. Her duvarı kaplayan perdeler dışarıyı görmeyi engelliyordu.

Farklı büyüklüklerdeki dairesel yemek masaları odanın dört bir yanına dağılmıştı. Yaşları yeni doğandan yaşlıya kadar değişen bir ila iki yüz kişi vardı.

Forrest yaşlı, beyaz saçlı ve buruşuk insanlara aval aval baktı. Browni gibi buruş buruş tular. Ama daha iriydiler. Bu odadaki insanlar, dışarıda halktan insanların giydiğini gördüğü gri paçavralar gibi giyinmiyorlardı. Hayır, kalın ipekleri ve kabarık abartıları vardı.

Geniş odanın bir ucunda, yüksek bir sahne, boş bir piyano ve ona eşlik eden garip davullarla karanlıkta duruyordu. Odanın arka ucunda, topluluğa hükmeden yükseltilmiş bir kürsü üzerinde

önemli bir yalnız adam. Kısa siyah saçlı. Omuzlarında ve düğmelerinde altın süslemeler olan koyu renk bir takım elbise. Cebinde gül vardı. Kusursuz bakımlı, neredeyse gerçek dışı görünüyordu. Oyuncak bebek gibi. Ya da afişlerdeki karikatür resminin özeti.

Ama Forrest adamın porselen tenini nereden aldığını biliyordu - doğrudan bir fae'nin kalbinden çalınan mana. Bir fae'nin ömrünü kısaltan türden bir manaydı. Güçlü. Güçlü. Asıl sahibi dışında biri tarafından yutulduğunda deliliğe neden oluyordu.

Alışkanlığının onu delirttiğini düşünmüşlerdi. Ama onu sakın bir şekilde masasında tek başına otururken ve yemeğini kemirirken izleyen Forrest, neden daha dağınık olmadığını merak etti. Belki de mana yutmak onu diğerleriyle aynı şekilde etkilemiyordu. Ya da... daha kötüsü, belki de çoktan delirmişti.

Forrest ihtiyatı elden bırakmadan, Kule muhafızını Nero'ya doğru takip ederken odaya göz gezdirdi. Yiyecek ve içeceklerle dolup taşan yemek masalarının önünden geçti. Gül yanaklı yemek yiyenler parlak renkler ve gösterişli ipekler giymiş, saçları ve yüzleri çeşitli şekillerde cilalanmıştı. Bu seçkinler, Fae saraylarındaki asillerden ve soylulardan çok da farklı görünmüyorlardı. Ancak bunların halkla karışmasına izin verilmezdi. Esasen altın, mücevher ve ipekle kelepçelenmişlerdi.

İlginç.

Neredeyse Nero'nun masasına varmak üzereyken Forrest sert bakışlarıyla odayı taradı ve o ele avuca sığmayan gümüş saç telini aradı. Küçük. Solgun. Egzotik görünümlü. Bu zengin içinde çocuk gözüne çarpmalıydı. Willow'u bulduğunda kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Kürsüden çok da uzak olmayan bir masada oturuyor ve sert omurgalı bir kadın tarafından yönlendiriliyordu. Özel dikim üniforması Kule muhafızlarına benziyordu ama parlak bakırla süslenmişti. Bir kulağının üzerindeki afro saçın bir kısmı tıraş edilmişti ama diğer yarısı bakır boncuklarla tutturulmuş düzgün saç örgülerine dönüştürülmüştü. Vahşi bir güzelliği vardı ve Willow'un muhafızlığından sorumlu gibi görünüyordu.

Bu Aurora ya da Cloud'un ona verdiği isimle Rory olmalıydı. Unseelie Yüce Kraliçesi'nin kayıp yarı-ling varisiydi. Maebh daha koyu tenli olsa da Forrest yüzündeki genetik benzerliği görebiliyordu.

Özellikler. Rory'nin, Elphyne'deki en nüfuzlu insanlardan biriyle doğrudan ilişkisi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Bir Fae çocuğunu kaçırdı. Tarikat'ı metal silahlarla yok eden ekibe liderlik etmişti. Onun türünü öldürmüştü. Ve şimdi, Willow yemeği için doğru çatal bıçağı seçmeye çalışırken, o sıkıca gülümseyerek oturuyordu.

Buradan bir çocukla çıkmak yeterince zor olacaktı ama Rory'yi de yanında götürmek imkânsızdı. Eğer Rory yoluna çıkarsa, bir seçim yapmak zorunda kalırsa... çocuğu seçerdi.

Forrest değerlendirici bakışlarının Willow'un üzerinde gezinmesine izin verdi ve rahat bir nefes aldı. Hayattaydı ve güvendediydi-

"Oof!"

Forrest birisine çarptı.

Yasemin gibi kokuyor ve... Kadın.

Kız gıcırdayarak adamın kollarına yapıştı ve adam da onun düşmesini engelledi. Onun kadınsı parfümünün görüntüsü ve kokusu, adamın sosyal olarak tamamen kapanmasına neden oldu. *Büyülenmişti.* Sarı, mükemmel şekillendirilmiş saçlar. Hem yumuşak hem de sert kıvrımlara sahip, kadınsı bir vücut. Bakışları çarpıştığında nefes almayı unuttu. *Çok güzeldi.*

Gözleri, sıkmak için göğsünün içine uzanan iki duygulu el gibiydi. Vücudunu bir çekim dalgası kapladı ve uzun zamandır bastırıldığı ihtiyaçlarını uyandırdı. Kendini daha fazla yaklaşımdan, burnunu onun boynunda gezdirmekten ve kokusunu daha sonrası için işaretlemekten alıkoymak için alçak sesle ve derinden hırlamak zorunda kaldı.

Böylece onu avlayabilecekti.

Verdiği yoğun tepki onu ürküttü. Şaşkınlığı çözemediği bir şeye dönüşürken dudak büktü... kızgınlık, merak, belki de utanç?

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı, gözleri kayarak. "Nereye gittiğime bakmıyordum."

Onun rahatsız olmasına neden olmuştu. Kaşlarını çattı ve geri adım atarak ondan uzaklaştı ama yine de onun yumuşaklığının hayaletini bedeninde uzun süren bir kucaklaşma gibi hissetti. Kadın hâlâ onun kollarına tutunuyordu.

"Tamamen benim hatamdı," diye itiraf etti. Özrünü eliyle imzalamak isterken parmakları kıpırdadı.

Adamın pazularının üzerindeki ellerine gözlerini dikerek baktı, sonra yanıyormuş gibi bırakmadan önce hızlıca sıktı. Kızarak, nefesinin altından Viking'le ilgili bir şeyler mırıldandı ama o bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı, gözlerini hızla kırpiştirerek. "Bunu yapmak istememiştim." Gözleri tekrar adamın pazularına kaydı. "Kaslarını sık. Yani. Evet. Sadece... tamam." Kaşları kalktı. "*Tamam* kaslar demek istemedim. Demek istediğim..." Başını salladı, yanakları daha da parlak bir kırmızıya döndü. "Gitmeliyim."

"rahatsızlık için gerçekten özür dilerim."

Gözleri adamın vücudunda ve göz bandında gezindikten sonra sırtarak, "Tatlım, rahatsızlık benim kullanacağım bir kelime *değil*," dedi.

Cevap vermek için ağzını açtı ama Kule muhafızı Forrest'ın onu görmesini engelledi ve boğazını temizledikten sonra Nero'ya, yani sarışının geldiği yöne doğru yürümeye devam etmesini işaret etti. Forrest ona tekrar baktığında, kadın çoktan yemek salonunun önündeki sahneye doğru ilerlemişti. Yürürken kalçaları sallanıyordu ve o dar elbisenin içinde Forrest'ın gözleri her adımda sıkılıp bırakılan yuvarlak kalçalarına takılıyordu. Onunla ilgili her şey onu büyülemişti. Uygunsuzca baktığını çok geç fark etti.

Bekleyen muhafız kaşlarını kaldırdı.

Forrest yakasını çekiştirdi, boğazını temizledi ve sonra Nero'nun masasına götürülmesine izin verdi. O kadar şaşırılmıştı ki, Nero başını kaldırıp bakışlarını Forrest'ın üzerine dikene kadar tüm amacını yitirmişti.

Amacı geri çarptı. Willow sadece bir metre uzağındaydı. Çocuğa ulaşmak, ona yardım etmek için orada olduğunu söylemek istedi ama bunun zamanı değildi. Onu görmenin heyecanı ile yanlışlıkla kimliğini açığa vurabileceği bir yaşta ydı. Yüzünü Willow'a doğru eğik tuttu.

Rolünü oyna. Bekle. Sonra, doğru zaman geldiğinde, Silver'ın kaçakçı bağlantılarını bul ve Willow'la kaç. Ama "doğru zaman" tartışmaya açıktı. Rory'yi kendisine katılmaya ikna etmesi ya da uyuşturulmuş veya baygın bedenini bir çocukla birlikte taşımanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

"Ee," dedi Nero, sesi de görünüşü kadar doğal değildi. "Bana sizin özel bir insan olduğunuzu söylediler, Bay Smith." Kurnaz bakışlarıyla Forrest'ın yaralarını inceledikten sonra iki kişilik masasındaki boş koltuğu işaret etti. "Oturun."

Forrest kürsüye çıktı ve Nero'nun karşısındaki sandalyeye kaydı. Yerleştiğinde sahneyi görebiliyordu. Sarışın kız diğerleriyle birlikte sahnede idi ve bir gösteriye hazırlanıyordu. Vücudundaki her hücre onu izlemek istiyordu ama bakışlarını tekrar Nero'ya çevirmeye zorladı. Bundan sonraki bölüm muhtemelen başka bir testti. Silver başkanla bir toplantı yapacağından bahsetmişti.

"Tüm bunlar size oldukça tuhaf geliyor olmalı," dedi Nero. "Ama türünüzden kapılarımıza sığınan ilk kişi siz değilsiniz. Artık dostlar arasındasınız. İçiniz rahat olsun; önünüzde bir yol var."

Kelimeler prova edilmiş gibiydi. Forrest başıyla onayladı. O anda bir yabancı olsaydı Nero'nun sözlerinin çok çekici geleceğini hayal etti.

Nero kadehindaki şaraptan bir yudum aldı ve kadehi bırakana kadar bir daha konuşmadı. "Bana Yazlık Saray'da kapana kısıldığını söylediler."

"Sonbahar Mahkemesi," diye düzeltti Forrest.

Nero hatası için nazıkçe özür diledi ama Forrest onun bilerek hata yaptığını hissetti. Nero gibi bir adam hata yapmazdı.

"Bu nasıl oldu?" Nero, Forrest'ın göz bandına doğru rahat bir parmak salladı.

Forrest onu kaldırdı ve alnının üstündeki, kapalı göz kapağındaki ve elmacık kemiğinin altındaki sivri yara izini ortaya çıkardı. Eğer yaranın ortaya çıkmasını kontrol ederse, Nero'nun kendi incelemesini yapma ihtimalinin azalacağını düşündü. Eğer Nero Forrest'ı göz kapağını açmaya zorlarsa, aşağıdaki irisin sağlam olduğunu görecekti.

"Beni emirlerini yerine getirmeye zorlamak için büyü kullandılar," mırıldandı, yamayı bırakarak. "Kral ona tuhaf baktığımı söyledi ve ceza olarak beni kör etti."

Sözlerini bağlayan mana olmadan, kendini doğruyu söylemeye zorlayarak, Forrest herhangi bir insan kadar yalan söylemekte özgürdü. Garip hissettiriyordu. Bu hikâyeyi anlatmak için çok da uzağa gitmesine gerek yoktu. Bunu yaşamıştı.

Nero düşünceli bir şekilde konuştu. "Kuzeydeki kraliçe ve güneydeki kral hakkında pek çok korkunç hikâye duydum ama Sonbahar Sarayı'nın içini gören biriyle konuşmadım. Siz değerli bir bilgi kaynağı olacaksınız Bay Smith." Işıklar sönerken bakışlarını sahneye çevirdi. "Güvenli bir liman, barınak ve yiyecek karşılığında hikayenizi anlatmanızı istiyorum."

"Sana mı?"

"Ona."

Forrest'in karşılaştığı sarışın, kıvrımlı kadın kuyruklu piyanonun başına otururken başıyla sahneyi işaret etti.

"Anlamıyorum."

"Bana elini ver."

Nero'nun parmakları açılarak soluk, yumuşak bir avuç ortaya çıkardı. Forrest'in Nero'ya elini vermekten başka çaresi yoktu. Aralarındaki bağlantıdan bir mana şeridi sızarken Forrest'a bir şimşek gibi çarptı.

"Bunu tüm yeni gelenlere yapıyorum," diye açıkladı Nero. "Özellikle de Melody ile vakit geçirecek olanlara. Korkmanıza gerek yok."

Forrest şaşkınlığının gergin görünmesini umarak, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bana yaptıklarından sonra biraz gerginim."

"Anlaşılabilir." Nero başparmağını Forrest'in iç bileğine koydu. "Sana bir dizi soru soracağım ve nabzındaki dalgalanmalardan yalan söyleyip söylemediğini anlayacağım."

Ama bu Forrest'in nabzından değildi. Nero bir şekilde Kuyu'ya bağlıydı. Forrest'in vücudunda dolaşan o küçük mana sarsıntısı şimdi kendisinin bir yankısını arıyordu.

CHAPTER SEKİZ

T o Order bir süredir Nero'nun kendini genç tutmak için alıntı mana yuttuğunu biliyordu ama artık Forrest Nero'nun manayı manipüle edebildiğini de biliyordu.

Kuyu'nun yöntemlerine bu kadar karşı olan biri için bu nasıl mümkün olabilirdi?

Burada, ondan tamamen kopuk bir yerde bu nasıl mümkün olabilirdi?

Kuyu sadece ona saygı duyanlar için akardı. Bir Gardiyan olarak tüm kariyeri bu uyumu korumak üzerine kuruluydu. Eski insanlar dünyayı yok etti. Sadece bu yeni kurallara uyarak aynı şeyi yapmaktan kaçınmayı umuyorlardı. Yine de burada manayı saptıran ve kendini hâlâ güçlü bir konumda bulan bir adam vardı.

Forrest'in midesini bulandırdı. Kafasını karıştırdı. Onu öylesine şiddetli dürtülere sürüklüyordu ki, onları yutmak zorunda kalıyordu. Ortam tehlikeyle çalkalanıyordu. Forrest'in etrafındaki konuşmalar aniden bir ısıruk aldı. Düşman topraklarının derinliklerindeydi ve bir savaşçı olarak geliştirdiği fiziksel becerileri dışında hiçbir avantajı yoktu.

"Adın ne senin?" Manası Forrest'in damarlarında dolaşıp yalan ve ihanet avına çıkarken Nero rahatça sordu.

"Forrest," diye cevap verdi, aniden bu görev için kendi adını kullandığı için minnettar oldu. Clarke'ın gerçeğe yakın durma tavsiyesinin değerini anlayabiliyordu.

"Sen Fae misin?"

"Bunu neden sordun ki?"

"Soruya cevap verin. Evet ya da hayır." "Hayır."

Yalan Forrest'ın kalbini delip geçti ama Nero rahatsız edici sorular sormaya devam ederken o sabit durdu. Hiç istifini bozmadı ama Forrest hazırlıklıydı. Hikâyesine sadık kaldığı sürece sorun çıkmayacaktı. Eğer iyi olmazsa, tırtıklı bir yemek bıçağı elinin altındaydı. Eğer düşerse, megalomanı da yanında götürecekti.

Ama onlar konuşurken, Nero'nun manası Forrest'ın damarlarına doldu, boynuna çarptı, sonra çene çizgisi boyunca Koruyucu gözyaşı damlasının kesildiği yere kadar ilerledi. Mana patlaması Forrest'ın gözünün altında, eski bir kokuyu arayan bir av köpeği gibi gıdıklanarak oyalandı. Nefesini tutup kimliğinin açığa çıkmasını bekledi ama mana hızla uzaklaştı.

Nero Forrest'ın elini bıraktı ve bir kez daha duruşundaki sakin gevşekliği benimsedi.

Nero bakışlarını tekrar sahneye çevirerek, "Pekâlâ," dedi. "Sen şanslı azınlıktan birisin. Sizin zamanınızdan bazıları Lekeli'den kaçamadı. Pek çoğunun beyni yıkandı, yozlaştı ya da daha kötüsü, altı ayak altına düştü. Ancak, bahsettiğim gibi, davamıza yardımcı olmak için yapabileceğiniz bir şey var."

Işıklar söndü ve odanın üzerinde atmosferik bir gök gürültüsü yuvarlandı. Konuşmalar kesildi. Dikkatler sahneye çevrildi.

"Bu konuşmayı gösteriden sonra bitireceğiz," diye kestirip attı Nero.

Sahneye o kadar sert bakıyordu ki Forrest, biri sözünü keserse bir gözünden fazlasını kaybedeceğini hissediyordu. Sahne ile ilgilenen tek kişi Nero değildi. Tüm seyirciler mest olmuştu ve tek duyulan yumuşak davul sesleriydi.

Davul seslerinin şiddeti arttıkça Forrest'ın omurgası ürperdi. Yanındaki ölümcül adamı, sadece bir masa ötede kurtarması gereken çocuğu ve düşmanıya dolu odayı unuttu.

Piyanonun başında tertemiz ve dengeli bir duruş sergileyen Melody, düşünceli davullarının fonunda üç tekil notanın tekrarından oluşan bir temel oluşturdu. Yaylı çalgılar taşıyan iki uzun boylu, ince adam ışığa doğru adım atarken yavaşça daha fazla nota ekledi.

Onlar da kalabalıktaki erkekler kadar tuhaf giyinmişlerdi. Yerlerine geçerken ağır parmak yüzükleri spot ışıklarının altında parlıyordu.

-Kemanların üzerinde yaylar.

Yumuşak tekil notalar çalmasına rağmen Melodi ayağa kalktı. Başka bir kadın onun yerini aldı ve piyano tuşlarındaki tekrarlayan temel notaları sorunsuz bir şekilde devraldı. Melody adamlardan birinin arkasına geçti ve enstrümanı çenesinin altına yerleştirirken elini onunkinin üzerine koydu. Yanağını adamın omzuna bastırdı ve yayını teller üzerinde gezdirirken hareketine rehberlik ederek ona nasıl sevdiğini öğretti.

Birlikteliklerinde samimi bir şeyler vardı... Forrest'ın koltuğunda kıpırdanmasına ve vücudunda müzikle ilgili tek bir kemik olmamasına rağmen o adam olmayı dilemesine neden olan şehvetli bir şeyler. Melody orada durmadı. Bir sonraki erkeğe geçti ve ona da rehberlik etti, spot ışıkları altında bir davul setinin arkasına kaymadan önce hafif ve sabit parmaklarla çalması için büyüleyici bir melodi öğretti.

Koltuğa oturduğunda, elbisesindeki bir yırtık kendini belli etti ve krem rengi bir kalçayı ortaya çıkardı. Her iki yanında, bir zamanlar Helianthus Şehri'nin kumlarında gördüğü deniz kabuğu şeklinde bir makine vardı. Deniz kabuğuna odaklandığında, içinden müzik sesi geldiğini fark etti. Başını eğdi. *Büyüleyici*. Belki de müziği belirli mana taşlarının içine hapsetmek gibi o da oraya hapsedilmişti.

Melody sopaları aldı ve davul çalmaya başladı, yeni sesini grubuyla attığı temelle harmanladı - hepsi de başladığı orijinal klas ve aplike ile.

Ama sonra ritim aniden değişti.

Daha da derinleşti. Ham. Daha sert. İlkel. Kaygan sarı saçları çözüldü. Üst dudağında bir parlaklık belirdi. Teninde pervasız bir kızarıklık. Gözlerinde bir parlaklık. Görünüşünü hiç umursamadan davullara vuruyordu. Canlı ve baştan çıkarıcıydı. Ve tahrik ediciydi.

Forrest kendini kaybetti. Onun kölesi oldu. Kemanlar, piyano ve davullar o kadar gürültülü ve dehşet verici bir doruğa doğru ilerliyordu ki kendini bir fırtınanın ortasında buldu. Gök gürültüsü. Şiddetli rüzgar. Yağmur. Kemikleri uyuşturan bir huşu. Müzik nabız gibi atıyor ve tenini itiyordu, odadaki herkesin çenesi açıktı.

Onun performansını içlerine çektiler. Müziği. Beklentileri paramparça edişi. İlkel bir kadınsılıkla

Sanki müzik onu ele geçirmiş gibi başını arkaya atmış, gözlerini sıkmış ve kaşlarını çatmıştı.

Büyülenmiş olan seyirciler, On İki Kadro şu anda içeri girseydi kurbanlık koyun gibi kesileceklerdi. Ama Forrest onların gülümseyerek öleceklerini, Helianthus'un sıcak deniz kıyısındaki kayalıklarında yaşayan deniz insanları gibi Melodi'nin ihtişamının tadını çıkaracaklarını hayal ediyordu.

Müzik durdu.

Göğüsleri neredeyse dar elbisesinden dışarı fırlayacaktı. Bir nefes. İki. Ve sonra ele geçirme sona erdi. Yine piyanonun başındaydı, başlangıçtaki yavaş melankolik nakaratı tekrarlamak için arkadaşını kenara itti, hepsini yarattığı yükseklikten aşağı indirdi, ellerini tuttu, sonuna kadar onlarla birlikte yürüdü.

Nero'nun sesi Forrest'ın yanında zar zor duyuldu. "Var olduğuna inanmakta güçlük çekeceğiniz kadar olağanüstü bir insana rastladınız mı hiç?"

Forrest çenesini kapattı ve etrafına bakındı. Sanki bir mana ağı örmüş ve odayı tuzağa düşürmüş gibiydi.

"Görüyorsunuz Bay Smith," diye devam etti Nero. "O sizin eski dünyanın eskiden nasıl olduğunun canlı bir hatırlatıcısı. O herhangi bir filmde ya da resimli kitaptan daha iyi. Burada ona dokunabilir, sesini duyabilir, ona aşık olabilirsiniz."

"Aşık olmak mı?"

Nero sessizce sırtıttı. "Elbette özellikle seni kastetmiyorum. O paylaşılması gereken bir mucize. O asla tek bir kişiye ait olmayacak, herkese ait olacak. Katılıyor musun?"

"İ..."

Yalnız piyano nakaratı sustu, performans sona erdi ve onu cevap vermekten kurtardı. Işıklar yandı ve Forrest yeniden nefes alabileceğini hissetti. Kadınlar kendilerini yelpazeledi. Erkekler kemerlerini düzeltti. Çocuklar yeniden çocuk olmaya başladı.

"Melody bizim habercimiz ve şovmenimiz," diye açıkladı Nero. "Lekeli'nin sana yaptığı tüm korkunç ve iğrenç şeyleri ona anlatmanı istiyorum. Ne kadar aşağılayıcı olursa olsun, hiçbir ayrıntıyı atlamayın. O bunları buradaki insanların anlayacağı şekilde paketleyecek." Bir duraklama. "Bay Smith, dinliyor musunuz?"

Forrest bakışlarını Melody'nin yeni bir şarkıya hazırlanırken saçlarını topladığı yerden ayırdı. Adamın gözleriyle buluştu. "Dinliyorum."

"Beethoven'ı tekrar duymak tedirgin edici olmalı. Melody'nin kendine has üslubuyla icra edişini duymak ise bambaşka bir deneyim." Nero bir an için Forrest'ı inceledi. "Onu tanımadın mı?"

Forrest'ın göğsündeki bir sıkışma ona bunu yapması gerektiğini söylüyordu... daha doğrusu onun gibi bir geçmişi olan birinin yapması gerektiğini. Sıkı bir gülümseme verdi.

"Şehirden uzakta bir çiftlikte yaşıyordum."

Crimson, bahanesini her kullandığında kulağa daha kötü geliyordu. Bir çiftlikte yaşaması fiziğini, hayvanlara olan yakınlığını ve popüler kültürden anlamamasını açıklıyordu, tabii örümcek ağı teknolojisiyle bir bağlantısı olmadığını iddia ettiği sürece. Bu sonuncusu biraz zorlamaydı ama Silver, Clarke ve Laurel bunun inandırıcı olduğunda ısrar ediyorlardı.

"Doğru." Nero gömleğinin manşetlerini düzeltti ve tüm dikkatini sahneye vermek için arkasına yaslandı. Grubun bir parçası olmayan başka bir kadın Melody'nin görünüşüyle ilgilenirken hiçbir şey söylemedi. Melody ona el salladı ve grup yeniden çalmaya başladı.

"Söyleyeceği bir şarkı daha var," dedi Nero sessizce. "Ondan sonra ona vermen için bir mektup yazacağım. Ama önce muhafızlar sana yeni kamaranı gösterecek. Bu geceden sonra, bilgilerini aktarmak için onunla her gün buluşacaksın. Anlaşıldı mı?"

Forrest teklifi reddetmek için ağzını açtı. Willow'a ulaşmanın bir yolunu bulmak için daha fazla özgürlüğe ihtiyacı vardı. Her gün bağlanamaz, izlenemez ve hesaba katılamazdı.

Forrest'ın duraksaması üzerine Nero, "Yakında burada işleri yapmanın bir yolu olduğunu öğreneceksin," dedi. "Senin gibi tecrübeli bir adamın takdir edeceğinden eminim ki, dışarıda düzensizlik ve kaos var. Bu yüzden, bu dünyanın gerçek sakinleri olan saf ırkımızın güvenliği ve hayatta kalması için burada düzen ve yapıya sahip olmalıyız. Önce insanlık." Müzik yeniden başladığında karanlık gözler Forrest'ınkilere kaydı. "Sence de öyle değil mi?"

Önce insanlık. Forrest şimdi anlıyordu. Bu sadece insanları Fae'lerden üstün tutmakla ilgili değildi, aynı zamanda insanların bu topraklarda ilk önce hak sahibi olmasıyla da ilgiliydi.

"Tabii ki." Başını salladı, ağzında acı bir tat vardı. Sanki Kuyu nükleer serpintiden sonra ortaya çıkmış gibi değildi. Yaşam var olmadan önce de oradaydı. İnsanlık onu boğana ve açgözlülükleriyle neredeyse yok edene kadar oradaydı. Gerçekten de önce insanlık.

"Güzel. Gösteri sırasında daha fazla konuşursanız sizi uzaklaştıracam."

Forrest gözlerini kırptırdı, ilk konuşanın Nero olduğunu belirtmek istiyordu ama buna değmeyeceğini biliyordu. Işıklar tamamen sönmeden önce kalabalığa bir göz attı. Willow ve Rory gitmişti. Midesini sıkan bir düğümle koltuğuna gömüldü ve yüzünü sahneye çevirdi. Melody şarkı söylemek için kırmızı dudaklarını açtığı anda, Forrest belki de onunla buluşmanın o kadar da kötü bir fikir olmayacağını düşündü. Her gece burada çalışıyordu. Bu oda birkaç yüz kişiye yetebilirdi ama Melody Nero'yla konuşmuştu ve Nero ona değer veriyor gibiydi. Rory'yle aynı çevreden olabilirdi. Forrest dikkatli olursa, Melody'yi yalanlarla beslerken ondan bilgi alabilirdi. İstedikini elde etmek için onu kullanabilirdi.

Bölüm Nine

Wter hala tenini ıslatırken, korumalar Melody ve grubuna odalarına kadar eşlik etti. Hayranları birkaç hafta önce koridorda ona saldırdıktan sonra, hatta bazıları

Onu uygunsuz bir şekilde taciz eden korumalar, gösteri öncesi ve sonrası rutininin gerekli bir parçası haline geldi. Hayatının her alanında onu takip etmeleri an meselesiydi.

Nero olayı duyduğunda, bir başkasını riske atmamaya karar vermişti. Bunun Melody'nin iyiliğini düşündüğü için olduğunu söyleyebilmeyi isterdi ama Nero değerli habercisinin haftanın her gecesi tam kapasite çalışmasını istiyordu. Melody yirmili yaşlarının başında Broadway'de ilk ve tek sahneye çıkışından beri hiç bu kadar yorulmamıştı. Kabul etmek gerekir ki bu onun için yıldızlığa giden yolda bir basamak olmuştu ama solo kariyere geçmesinin bir nedeni vardı. Şarkı söylemek istediği kadar enstrümanlarını da çalmak istiyordu.

Caroline, "Bu inanılmazdı," diye haykırdı. "Çok yeteneklisiniz. Bize bu kadar çok şey öğrettiğine inanamıyorum."

"Bütün övgüyü ben alamam," diye cevap verdi. "Tinker'ın icat ettiği yeni gramofon kayıt cihazı için yarısını yaptı." Avucunu nemli ensesinin altında gezdirerek iç çekti. "İyi bir sampler ya da efekt pedi için neler vermezdim. Herhangi bir elektrikli ekipman, gerçekten."

Timothy alay etti. "Sanırım DJ teknolojisini geri almamız biraz zaman alacak."

Andrew içini çekerek, "Serpintiden sonra çok şey olması çok üzücü," dedi. Sevgiliyle bakışlarını paylaştı. "Sanırım o zamanlarda yaşamak isterdim."

"Bize öğrettiğin için çok şanslıyız Mel." Caroline Melody'ye çabucak sarıldı ve sonra yürürken arkadaşça bir sessizliğe gömüldüler.

Melody bilgisini paylaşmayı seviyordu ama onları gölgeleyen muhafızlara bakarken bazen bunun özgürlüğüne değip değmeyeceğini merak ediyordu. Fae'ler korkutucu olabilirdi... ama Nero da öyleydi.

Timothy'nin odasına vardılar ve her zaman yaptıkları şeyi yaptılar. Grup halinde sarıldılar, böylece erkekler sevgileri belli olmadan son bir kez kucaklaşabildiler. Ayrılıp vedalaştıklarında Melody, Andrew ve Caroline ile devam etti.

Aylardır her gece onlarla birlikte bu geçitte yürüyordu ama bu geceyle ilgili bir şey, düşüncelerinin buradaki yaşam kalitesine dönmesine neden oluyordu. Belki de çarpıştığı yabancının aniden ortaya çıkmasıydı. Buralardan olmadığı kesindi. Teni fazla güneşten öpülmüştü ve hem fiziği hem de tavırları fazla sertti. Ve o göz bandı. Bunun gizeminden etkilendiği için aptal mıydı?

Çekicilikten daha fazlasıydı. Burada değil de başka bir yerde yaşamış olduğuna dair küçük bir çekirdekti. Ve işte oradaydı, etiyile kemiğiyle, sağlıklı ve erkeksiydi. Parçalara ayrılmamıştı. Bir fae yemeği olarak oyulmamıştı. Melody'nin kendi Kool-Aid'ini içmiş olabileceği ihtimalini de beraberinde getirmişti.

Belki de dışarıdaki hayat, görüldüğü kadar tehlikeli olsa da, onlar için bir çıkmaz sokak değildi?

Bir sonraki Andrew'du. Caroline sadece birkaç kapı ötedeydi. Melody'ye bu bina dev bir otel kompleksi gibi geliyordu. Bazen hâlâ Vegas'ta olup olmadığını ve bunun tuhaf, kaçık bir rüya olup olmadığını merak ediyordu. Binada yaşam alanları, yemek ve hidroponik odalar bulunuyordu. Evcil hayvanların ve hayvanların bulunduğu katlar, tarihi müzeler ve oligarkların dünya hakimiyetlerini planladıkları bir iş katı. Melody'nin henüz keşfetmediği daha pek çok kat vardı ama buna pek de hevesli değildi.

Sadece sahnede ve dışarıdaki başkanlık bahçesinde zerre kadar huzur hissetti.

Makyajı bozulur diye yorgun gözlerini ovuşturmaktan kaçınarak Caroline'a iyi geceler diledi ve sersemlemiş bir halde süitine doğru yürüdü. Nero'nun şovunun yıldızı olarak, yaşam alanları çoğundan daha lükstü ve mükemmel gökyüzü manzaralarına sahipti. Bunun ne kadar süre böyle kalacağından emin değildi.

Dün gece, özel ara sohbetleri sırasında, bu yılki Phoenix Balosu'nda onu güvendiği seçkinlerden biriyle eşleştirme niyetini de açıklamıştı.

"Senin gibi genç ve yetenekli bir kadın bir erkeğin kemerine bağlı olmalı Melody," . "Bu dünyanın kurallarını anlaman için sana yeterince uzun süre izin verdim. Artık senin de herkes gibi bu kurallara uyma zamanın geldi."

Hatırlatma karşısında içten içe inledi.

"Bu sizin korunmanız ve refahınız için."

Bu dünyada uyandıktan sonra nişan törenini ilk öğrendiğinde, parmağını boğazına sokup kusmak istemişti. Ve sonra, bu törenin bir parçası olarak erkeklerin nişanlılarına bir kemer hediye ettiklerini öğrendiğinde - çıldırmıştı. Klasik alyanslar gitmişti. *Kemerler* gelmişti. Bazıları dekoratif, bazıları sade. Bir kadının kemeri onun statüsünü, daha doğrusu kocasının statüsünü yansıttı.

Kemerlerin değiştirilmesini çevreleyen gelenekler vardı ve Melody bunların çoğunu, görücü usulü evlilikleri kabul etmeyi reddettiği dipsiz bir kuyuya iterek özenle görmezden gelmişti.

Nero bunu ona ilk anlattığında gülüp geçmeye çalışmıştı ama sonra Nero nişan geleneğinin hayatta kalma tarihlerine dayandığını açıklamıştı. Nükleer serpintiden sonraki karanlık günlere kadar uzanıyordu; dünya nükleer kışı atlatırken kalan son insanlar karantinaya alınmış ve onlarca yıl boyunca sığınaklara kapatılmıştı.

O karanlık yüzyıllarda o kadar az insan kalmıştı ki, eşleşmeler ve soylar dikkatlice oluşturulmuştu, böylece

insan ırkı gelişecekti. Melody'ye bir sürü arkaik, saf saçmalık gibi gelmişti. Ama bu dünya hakkında ne biliyordu ki?

Onun işi şarkı söylemek ve sonra da .

Düşünmek senin işin değil.

Melody, kadınları kontrol altında tutması dışında, bu geleneği sürdürmek için ne gibi bir bahanesi olduğundan emin değildi. Ve kendisiyle eşleşmesi konusunda Nero'nun kulağına kimin fısıldadığını çok iyi biliyordu. Ürperdi, birden midesi bulandı.

Kaptan tüm gece boyunca ön sıradaki masadan ona bakmıştı. Bazen grubuyla birlikte bir tur atardı ama bu gece nedense oradan bir an önce çıkmak istemişti. Karşılaştığı yabancıyı düşününce bu utanç verici bir durumdu.

Yüzünü *tekrar* hayal ederek -onu düşünmeden edemeyeceğini çok iyi *biliyordu*- ona çarptığında... düşmemek için güçlü pazularını kavradığında ve onunla göz göze geldiğinde olduğu gibi aynı farkındalık titreşimi içinden geçti. Görkemli kahverengi bir göz. Diğeri ilginç bir şekilde deriden bir yama ile kapatılmıştı, üstünde ve altında mor bir yara izi vardı.

Onda sert, evcilleşmemiş bir yakışıklılık vardı.

Yama, yara izi, kumral saçlar, çam kokusu ve erkek teri. Kaslar, Tanrım, kaslar. *Sert. Büyük.* Yüzünü yelpazeledi. Tüm bunlar onun genel vahşiliğine katkıda bulunuyordu. Atletik bir vücudu vardı, kıvrak ve akıcıydı ama Gökyüzü Kulesi'nde pek sık görmediği sarmal bir güce sahipti. Sadece yeni gardiyan Sid bu adamın varlığına yaklaşabilmişti.

Belki de yeni adam başka bir Azrail'di.

Onlardan çok fazla görmemişti. Sid sakatlığı yüzünden yer değiştirmişti. Belki de bu göz bandı yeni gelen kişinin de aynı durumda olduğunu gösteriyordu. Orakçılar genellikle şehir halkıyla birlikte dışarıda kalırdı.

Ve onun pazılarını sıkmıştı! Yapılacak onca aptalca, kızararak ve beceriksizce şey varken. Koridorun ürkütücü derecede sessiz olduğunu fark ettiğinde Melody'nin adımları durakladı. Gardiyanların ayak sesleri yoktu.

onu gölgeledi. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve arkasını döndü.

Muhafızlar gitmişti ama Yüzbaşı kararlı ve emin adımlarla yürüyordu. Koridorda kendisine eşlik edenleri aradı ama bulamadı.

Melody'nin kalbi boğazına kaçtı. Süitine olan mesafeyi tarttı. Yirmi adım ötedeydi. Kaptan gelmeden oraya ulaşmasının imkânı yoktu. Koşsa bile sadece kaçıyormuş gibi görünecekti. Onu görmemiş gibi davranmak için artık çok geçti. Yutkundu ve sonra dudaklarını gülümsemek için gerdi.

Ve hemen yapmamış olmayı diledi.

Gözlerindeki kararlı bakış şehvet dolu bir hal aldı.

"Bayan Melody," dedi onunla burun buruna geldiğinde.

Her zaman dünyanın titreşimlerden oluştuğuna inanmıştı. Bazı sesler kalbiyle aynı frekansta yayılıyordu. Diğerleri değildi. Kaptan'ın sesi tamamen başka bir senfonideydi. Başka bir orkestra. Başka bir dünya.

Ellerini arkasına koydu ve kemerli burnunun altından ona baktı. Ceketini açıldığında yumuşak, dar bir göğüs ortaya çıktı. Kıvrılmış gömleği küçük bir göbeği gizliyordu. Parıltılı Anka kuşu desenli ince kemeri dikkatini çekti. Kemerini neden bu kadar gururla sergilediğini bilmesine rağmen gözlerini onun yüzünde tutmaya çalıştı.

Kemer, ona karşı niyetini çok açık bir şekilde ortaya koyuyordu.

"Kaptan," diye selamladı, sahnede sık sık kullandığı o sahte zarafeti takınarak.

"Gösterinizden sonra sizi yakalamayı umuyordum ama hemen gittiniz."

"Beni düşündüğün için çok sağ ol ama bu gece ortama karışacak durumda değildim."

Gözleri kısıldı. "Bir beyefendiyi kabul edeceğinizi duydum."

Kaşları kalktı. Nero onun diğer uygun erkeklere uygun olduğunu çoktan duyurmuş muydu? Uygun derken, vekili tarafından özenle seçilmiş olanları kastediyordu, böylece kiminle çiftleşirse çiftleşsin hem DNA hem de politika açısından güçlü bir eşleşme olacaktı. Seçebileceği bahane, kadınları, onları boğan bir dünyada fail olduklarına inandırmak için kullanılan bir saman adam oyalamacasıydı.

"Tekrar özür dilemeliyim. Uyumaya gidiyorum. Arayan yok." Ancak kelimeler dudaklarından dökülürken, yılların deneyimine rağmen titremesini gizleyemedi. Er ya da geç kaderini kabullenmek zorunda kalacaktı.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve onun sözlerini düşündü. Belli ki evine davet edilmeyi umuyordu. Davet alamayınca ve kadın gitmek üzereyken, adam onun üst kolunu yakaladı. Acı etini delip geçti. Onun iniltisinden zevk alıyor gibiydi. Gözbebekleri büyüdü. Burun delikleri alevlendi.

"Niyetimi biliyorsun," diye . "Neden onların etrafında dans edip ? Sabrım tükeniyor."

"Ne demek istediğinden emin değilim." Kolunu geri çekmeye çalıştı ama daha fazla morardı.

"Onaylanmış kısa listenizdeyim. Kemerimi şimdi kabul ederseniz, tören daha sorunsuz geçecektir."

Onaylanmış kısa liste mi?

Melodi daha fazla bilgi için beynini yokladı. Bazı nişanlar çocukluktan itibaren ayarlanıyordu. Halka açık bir liste olduğunu fark etmemişti. Ya da belki halka açık değildi.

Eğer onun kemerini lanet bir ortaçağ kuşağı gibi takmayı kabul ederse, tüm Kule'ye onun olduğunu göstermiş olacaktı. Listedeki diğerleri törenden önce yarıştan çekilecek ve çöpçatanın onları o gün eşleştirmekten başka çaresi kalmayacaktı. Dudaklarını gülümsemeye zorladı. "Anka Balosu'na kadar hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilim."

Avucunu Melody'nin başının yanındaki duvara vurdu. Adamın nefesindeki ekşi viski yüzüne yayılınca Melody irkilerek uzaklaştı.

"Siz *benimsiniz*, Bayan Melody."

Gözleri kızın dudaklarına kaydı. İşaret parmağı ve başparmağıyla çenesini sıktı. Kan tadı alıncaya kadar sıkarken bakışlarında zorlukla dizginlenmiş bir öfke kaynıyordu.

"Başka kimi bekliyorsun? Kimse seni istemiyor," diye hırladı sessizce. "Garip bir aksanla konuşuyorsun. Dik kafalısın. Yeteneğin dışında, şişmiş bir patates çuvalından başka bir şey değilsin. Teklifimi ne kadar çabuk kabul edersen, senin için o kadar kolay olur."

Yüzündeki aşağılanmayı görmesine izin vermeyi reddetti. Başı dönüyordu. Görüşü bulanıklaştı. *Şişmiş patates çuvalı mı?* Kalbi saatte bir milyon mil hızla atıyordu. Kilo onun suçu değildi. O... oh, Tanrım. O...

Ama onunla savaşmanın bir faydası yoktu. O haklıydı. Nişanı erteleyebildiği kadar ertelemişti. Arkadaşları bunu yapmak zorundaydı. Andrew ve Timothy bunu yapmak zorundaydı - birbirlerine duydukları sevgiye rağmen ayrılacaklardı. *Herkes* bunu yapmak zorundaydı.

Bir noktada, takım elbiselilerden birini seçmek zorunda kaldı. Seçebildiği için bile şanslıydı. Andrew gibi bazılarının karar verme şansı yoktu. Uygun bir soyun yanına yerleştirildi. Bazen sadece bir tane olurdu.

Nero'nun dediği gibi korunmaya ihtiyacı vardı, o halde neden onu ordusundan bir liderle eşleştirmede? Bildiği kadarıyla bunu o ayarlamış olabilirdi.

Melody bazen yaptığı şeyleri sevmemeyi diliyordu. Bazen müziğin ruhunu parçalayan doğruluğunun onu bu kadar etkilememesini diliyordu. Eğer hayalleri ve yetenekleri olmayan basit bir kız olsaydı, görmezden gelinirdi. Hiçliğin içinde kaybolup giderdi. Belki annesiyle birlikte basit bir hayat yaşardı ama mutlu olurdu. Onu bu zamana getiren ilahi müdahale her ne ise, onu görmezden gelirdi.

Ağır ayak sesleri Kaptan'ın ondan uzaklaşmasına neden oldu. Törenden önce gelinine dokunurken görölmek istemezdi. Melody'nin ayaklarına kapanmasını ve ona övgüler yağdırmasını istiyordu. Ayak sesleri sert ve kararlı bir şekilde döndü.

Melody yukarı bakmaya cesaret etti, tek bir öfkeli kahverengi göz, bir kumral saç parıltısı yakaladı ve ardından yemekhaneden gelen iri yarı yabancı, Kaptan'ın kolunu acı verici bir açıyla geri çekti ve Melody'nin tam önünde onu dizlerinin üzerine itti. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Melody'nin akli yetişememişti. Yeni gelen, tek ve geniş bir eliyle Kaptan'ın yüzünü Melody'nin ayak parmaklarına doğru itti.

"Hanımefendiden özür dile." Yeni gelenin sesi, avının üzerine eğilen bir canavar gibi derin ve çakıllıydı. Sanki hükmetmek için doğmuş gibiydi. "Affetmesi için yalvar."

Kaptan çırpındı ama sadece kolunu daha da sıkmayı başardı.

"Kiminle bilmiyorsun," diye hırladı.

"Yeterince biliyorum," diye kestirip attı adam, pozisyonunu koruyarak, neredeyse hiç terlemeden. Kaptan'ın yanağını Melody'nin ayak parmaklarına doğru itti. "Ona dokunmaya uygun değilsin. Ayaklarını yala ve ona zgn olduğunu göster."

Melody'nin çenesi düştü.

Kaptan reddetti ve sırtına yediği bir dizle ödüllendirildi. Bir domuz gibi ciyakladı ve Melody'nin ayaklarını yaladı, acı içinde nefes alıp verirken gözlerinden yaşlar süzüldü. Smğ bıyıklarından aşağı damladı ve Melody'nin ayaklarının üzerine aktı.

Memnun olan yeni gelen, alnında bir damla ter olmadan izin verdi.

Kaptan'ın avuç ileri yere çarptı. Kendini yukarı itti, yüzü kızarmış, alnında damarlar çıkmıştı.

Koruyucusu kollarını kavuşturdu ve smğn silip Melody'ye ters ters bakan Yüzbaşı ile arasına girdi. Yüzbaşının sakın bakışları Melody'nin iliklerine kadar işlemişti ve bir dahaki sefere onunla yalnız kaldığında yara bere içinde kalacağından hiç şüphesi yoktu.

Panik derisinin altında zonkluyordu. Neron'un gözde mzisyeniydi ama ordusunda bir general değildi. Bundan sonra ne olacağını biliyordu. Nero onu kendisine teslim ederek Yüzbaşı'yı yatıştıracaktı. Sonra da kemerini kullanarak Melody'yi hizaya getirecekti. Herkes mutlu olacaktı.

O hariç.

"Oh, bunu gerçekten yapmamalıydın." Kaptan kemerini gizlemek için ceketinin düğmelerini ilikledi. Bu basit hareket Melody'yi ştt. Geleneklere göre kemer sadece nişanlıların gözleri içindi. Melody güvende değildi. Karanlık bakışlarını Melody'ye çevirdi. "Ve ona izin verdiğin için pişman olacaksın."

Bölüm

On

F Orrest kendini zor tuttu. Ona ne olduğunu bilmiyordu ama kendisinden çok daha ve güçlü olan adamın kaba kuvvetini kullandığını gördüğü andan itibaren içgüdüleri yüzeye çıkmıştı.

Melody'yi duvara itmek için güç kullandı. Kırmızıyı gördü. Kan kokusu aldı. Hâlâ, şu anda bile, çiftleşme dönemindeki aşağılanmış bir *kurt köpeği* gibi sızlanarak uzaklaşan Kaptan'a bakarken, saldırının görüntüsü Forrest'in zihnine kazınmıştı.

Kasları hâlâ adrenalinle seğiriyordu.

Av. Öldür. Tehdidi ortadan kaldır.

Nefes almak için kendini zorladı ve parmaklarını büktü. Pek çok kez bunu yapmasına izin vermişti -avı avlamak. Öldürmek. Onu Onikiler'in seviyesine yükselten şey içgüdüleri idi. Forrest kurbanını görüş alanına aldığı anda, onlardan sadece biri kalana kadar durmazdı. Ama bu sadece o izin verdiği anda oluyordu. Savaş zamanının geldiğini anladığında.

Utanç ve kendinden nefret duygusu üzerine çöktü. Kontrolünü nasıl bu kadar içgüdüsel olarak kaybedebilmişti? Hem de bir yabancı için. Düşman için.

"Haklı, biliyorsun," diye mırıldanarak adamın dikkatini tekrar tutuklayan gözlerine çekti. "Müdahale etmemeliydin."

Zihninde milyonlarca cevap çalkalandı, en azı da bunu tekrar yapacaktı. *Bu o değildi.* Muhtemelen birkaç öfkeli saniyede görevini mahvetmişti. Onun güzelliğinin etkisi altında dilsiz bir şekilde orada dururken, zihni de ona için çabaladı.

bir çözüm bulması gerekiyordu. Başka şansı olmayabilir.

"Seninle konuşmam gerek," dedi aniden. Melody'nin şaşkın şaşkın göz kırpması üzerine Nero'nun kendisine verdiği mektubu uzattı. "Başkanınız Elphyne'de geçirdiğim zamanlardan hikâyeler anlatmamı istiyor. Bu gece başlıyor."

"I..." Dudakları bir açılıp bir kapanıyordu. "Gündüzleri genellikle hikâye anlatıcılarıyla otururum."

"Bu gece." Sesi amaçladığından daha hırçın çıkmıştı.

Crimson'ın hatırı için. Bir adam ona saldırdıktan hemen sonra taleplerde bulunarak bir yüzer gezer gibi davranıyordu. Onun nesi vardı ki? Duruşunu rahatlattı ve tehditkâr görünmemek için geri adım attı.

Mektubu açtı.

"Forrest," diye mırıldandı onun adını okurken.

Adını onun dudaklarında duyunca vücuduna bir heyecan girdi. Sonra kendini doğru düzgün tanıtmadığı için zihinsel olarak kendini tekmeledi.

"Burada bugün şehre geldiğin yazıyor. Benim zamanımdanmışsın ama uyandıktan sonra Sonbahar Sarayı tarafından yakalanmışsın ve aylarca işkence görüp aşağılanmışsın."

Beceriksizce yara ve berelerini işaret etti. Onun sözlerini düşünürken kıpırdandı.

"Yardıma olacaksa açıklamak için gardiyanı bulabilirim," diye teklif etti.

Koridorun aşağısını aradı ama onu buraya getiren korkak görünürde yoktu.

Genç, isimsiz Gök Kule muhafızı, Nero'nun emriyle Forrest'ı yemek salonundan almış ve birkaç kat aşağıdaki yeni basit yaşam alanını göstermişti - içinde banyo, birkaç giysi ve temel hijyen malzemeleri olan tek bir oda.

Yemekhanede her gün ücretsiz yemek servisi yapılırdı. Serbest piyasa başka bir düzeydeydi. Eğitim ve diğer hizmetler de ücretsizdi. Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu.

Bunun tek karşılığı, binayı asla terk edememesi ve kendisine verilen her işi kabul etmek zorunda olmasıydı. Bu onu rahatsız etmiyordu. Birkaç hafta içinde buradan çıkmış olacaktı. Belki daha az.

Melody tereddüt etti. Umutsuzluk gözlerinin derinliklerinde parladı. Yanakları kızardı çünkü ona böyle hissettiren kendisiydi.

"İşleri senin için daha da değil mi?" diye sordu sessizce.

"Muhtemelen ona ayaklarımı yalatmamalıydım." Dudakları bir gülümsemenin gölgesine dönüştü. "Ama sanırım vahşi, lekeli topraklarda yaşıyorsan, bir süredir iyi bir toplum örneği görmemişsindir."

Halkına hakareti algılaması biraz gecikti ama onu suçlayamazdı. Başka türlüünü bilmiyordu. Yüzünü ovaladı.

Willow'u bulmalı, Rory'yi Elphyne'e gelmeye ikna etmeli, Silver'kaçakçılarına bir mesaj göndermeli ve gitme zamanı gelene kadar bir şekilde gizli kalmalıydı.

Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı ve kendine kızgın bir şekilde alnına vurdu.

"Sanırım ikimizin de sert bir içkiye ihtiyacı var," dedi, sesinde acıma vardı. "Gel tatlım. Süitimde hoşuna gidebilecek bir şey var. Bundan sonra ne yapacağımıza birlikte karar verebiliriz."

Kadın koridorun sonundaki kapıya doğru yürürken Forrest nefes verdi. Ama onun titreyen parmaklarıyla pirinç bir anahtar kapının kilidine sokmasını izlerken, rahatlamaktan çok uzak olduğunu biliyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi. "Burada bir muhafızla kendini daha güvende hissediyorsan, bir tane bulurum."

Gergin bir kahkaha attı. "sen değilsin."

Kapı tıklayarak açıldığında, yeni atandığı kamarasından kesinlikle daha lüks bir süit ortaya çıktı. Doğudan batıya, gökyüzünü ve şehri gösteren geniş bir pencere manzarası vardı. Kendi odası gibi burası da tavandan tabana duvar halıları ve perdelerle bölünmüş tek bir alandı. İç duvarlar yoktu, sadece birden fazla oda varmış hissi veren akıllıca yöntemler kullanılmıştı. Girdikleri ilk yaşam alanı eğlenmeye uygun görünüyordu. Kanepeler ve döşemeli sandalyeler vardı. Koltukların arasındaki masada duran bir tepside hamur işleri ve tatlılarla dolu yemek tabakları dökülüyordu.

Yan tarafta, gelişigüzel dağılmış bir dizi müzik aleti. Bir piyano ve yaylı çalgılar. Bir dizi karmaşık

Sahne de çaldıklarına benzeyen davullar bir duvara yaslanmıştı. Altın bir arp oturma odasında, bir kanepenin yanında, yakın zamanda alınmış ve aceleyle bırakılmış gibi bir açıyla duruyordu.

Uzun pencerelerin yanındaki küçük mutfakta da tepsilerde taze yiyecekler vardı. Mutfağın arkasında, altın püsküllü tül perdeler lamba ile aydınlatılmış yatak odasını ayırıyordu. Perdelerin arkasındaki gölgeleri ve şekilleri ve uzun pencerelerdeki yansımaları gördü.

"Lütfen," dedi girişin yanındaki kanepeleri göstererek. "Oturun."

Bir tepsinin üzerinde altın rengi bir sıvı sürahisinin durduğu duvara dayalı yan masaya gitti. İki bardak doldurduktan sonra masaya getirdi.

İçkiyi ona uzatırken başıyla işaret etti. "Viski. Usher'ın. Şarkıcının değil -gerçi onun viski koleksiyonunu görmüştüm ve hiç de fena değildi-hayır, bu Nero'nun özel koleksiyonundan onurlu bir hediye ydi. Binlerce yıllık."

Forrest oturdu ve yiyeceklere baktı. Midesi homurdandı.

"Lütfen, ," dedi. "Tanrı biliyor ya, ihtiyacım yok."

Forrest'a ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Tatlı bir hamur işi çıkardı ve diğerine geçmeden önce hızla yedi.

"O sadece yutulması zor haberlerle süslü hediyeler getirir."

Çiğnerken kaşlarını kaldırdı, sessizce detay vermesini bekledi, ama o sadece ayakkabılarını tekmeledi ve ayaklarını poposunun altına sokarak oturdu. Elbisesi vücudunu sıkıca sarmıştı. Kaşlarını çattı ve kendini yeniden düzenlemeye çalıştı ama sonunda karnını bir yastıkla örttü.

Bir yudum aldığında uzun kirpikleri titreyerek kapandı, oturduğu yerde daha da gevşedi ve dudaklarını yalayarak inledi.

"İyi misin?" diye sordu, gözleri kızın üzerinde gezinirken. "Sana zarar vermedi, değil mi?"

Bakışları onunkilerle çarpıştı ve sonra kayarak uzaklaştı. "Ben buna alışkınım." "Erkeklerin seni bir et parçasıymışsın gibi mincıklamasına alışkın mısın?"

Kadın küçümseyen bir yüz ifadesi takınınca öfkesi uyandı, içini ısıttı ve görüşünü kırmızıya boyadı. Elindeki böreği bıraktı, bir şey söylemeye hazır dı ama önce kadın konuştu.

"Bu işin doğasında var. Eve döndüğümde, güvenliğim ben evime güvenli bir şekilde kilitlenene kadar yanımdan ayrılmazdı. Özellikle de bir gösteriden sonra. En hevesli hayranlar o zaman ortaya çıkar." Adamın kaşlarını çatması üzerine inanamayarak ekledi: "Beni tanımadın mı? Önceden mi?"

Nero da şaşırmıştı.

Onun sessizliği karşısında kaşları havaya kalktı. Yine o özgüvenin bir parıltısını yakaladı ve sonra elbisesinin yırtmacını kalçasının üzerinden çekmeye çalışırken ve sonra biraz kendi içine doğru büzülürken hızla damgalandı.

"Sanırım artık farklı görünüyorum." Karnındaki yastığı sıkıca kavradı.

Başını eğdi. Utanmış görünüyordu. Bu onun hoşuna gitmemişti. "Bir çiftlikte çalışıyordum," diye açıkladı.

"Şebekeden uzakta."

"Oh. Gerçekten mi? Ama hala beni hiç duymadın mı?" Başını salladı.

"Peki ya bu?" Akılda kalıcı bir melodi söyledi, sesi zarif bir şekilde odayı doldurarak adamın omurgasını çökertti. Adamın boş bakışları karşısında durdu ve viskisinin son damlasını da içtikten sonra kanepenin üzerinde bir yerden teneke bir kutu çıkardı. Kutuyu açtı, beyaz bir çubuk çıkardı ve dudaklarının arasına yerleştirdi. Bir rulo manaweed'e benziyordu... ama belli ki değildi. Küntün yanındaki bakır bir aleti tıkladı. Şaşırtıcı bir şekilde cihazdan bir alev çıktı ve kız nefesini içine çekerken çubuğu yaktı. Ona yandan bir bakış attı. "Sigara içmemin sakıncası yok, değil mi? Kıyametten sağ çıktım, neden şimdi durayım ki? Anlarsın ya?"

"Neden durasın ki?" diye sordu dalgınca, pembe dilinin dişlerindeki bir şeyi temizlerken dişlerine nasıl dokunduğunu görünce büyülenmişti.

Kadının ani kahkahası adamın doğrulmasına ve şaşkınlığını üzerinden atmasına neden oldu.

Ne demişti?

"Bilirsin işte, şeker." Dumanı tüten beyaz sigarayı salladı, ardından külünden arındırmak için tepsiye vurdu. Sonra ani bir öfkeyle kaşlarını çatarak ezdi. "Yıllarca bırakmaya çalıştım. Annem hayatında bir gün bile sigara içmedi ama büyük C onu yine de yakaladı."

"Büyük C."

Kafası karışmış bir bakış daha fırlattı ve anlamadığı şeyler hakkında yorum yapmaması gerektiğini hatırlatmak için neredeyse dilini ısıracaktı. Bu konuşmayı tekrar rayına oturtmak için kimliğini açığa çıkaracaktı.

"Kaptan ne istiyormuş?" diye sordu.

"Daha iyi bir sorum var," diye cevap verdi, kanepeye geri yerleşip sarılmak için yastığını alırken ve sonra tekrar ayaklarını sıkıştırırken. "Eğer bir çiftlik çocuğusay, bir askeri nasıl alt ettin?"

"Şans."

"Bu şans değildi. Bu beceriydi." Adamın fiziğini bir kez daha gözden geçirdi. "Bunun için gereken vücuda sahipsin. Sanki savaşıyormuşsun gibi yara izleriyle kaplanmışsın. Lekeli'nin en kötülerinden kaçtın ve hikâyeni anlatmak için buradasın, hayattasın. Söyle bakalım. Ne tür bir görev yaptın? Seals, Rangers, Special Ops?"

"Sana sadece Elphyne'de geçirdiğim zamanı anlatmam gerektiğini sanıyordum." Yüzü . Çok ani davranmıştı.

"Doğru. Tabii ki." Minderlerin arasına uzanıp biraz daha karıştırdıktan sonra küçük bir defter ve kalem çıkardı. "Devam et. Ben hazırım."

Bir suçluluk duygusu onu tam göğsünden vurdu.

Görev, Forrest. Willow. Rory.

Şüpheli görünmeden kızıdan bahsetmenin bir yolunu bulmak için beynini zorladı ama sonunda tek yaptığı şakağına bir ağrı saplamak oldu. Gizli hikâyesinin provasını yapmaya başladı.

"Bir mağarada uyandım. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Bazı fae'ler beni buldu ve insan olduğumu anladılar." Kulaklarını salladı. "Beni köle olarak aldılar ve kendileri için çalışmaya zorladılar." Korku içinde düşüncelere dalmış gibi başını salladı. "Büyülerinden dolayı başka seçeneğim yoktu. Bana söylediklerinde konuşamıyordum. Eğer onları memnun etmezsem, beni hatırlayana kadar bir zindana atılıyordum." Zihni çocukluğuna ve hayvanlar dışında herkesin onu unuttuğu o uzun soğuk gecelere gitti. "Bazen zindanda olmak daha iyiydi. Bazen o kadar yalnız ve fiziksel temastan yoksundum ki dikkatlerini çekmek için bir maymun gibi gösteri yapmaya hazırdım."

Boğazını temizledi, kendini çok çığ hissediyordu. Bu anılar kadar uzun süre saklanmıştı ki, kendisini ne kadar kötü hissettirdiklerini unutmuştu.

Melody sabırla dinledi, ama bitirdiğinde not defterini yere bıraktı ve nazikçe şöyle dedi.

"Kulağa korkunç geliyor ve bunu yaşamak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm. Sizin durumunuzda olmayı hayal bile edemiyorum. Ama..." Dudağını ısırdı. "Bana yeni malzeme sağlamam gerektiği söylendi ve ne yazık ki hikâyeniz daha önce duyduklarıma benziyor. Kötü kraliçenin pençelerinden kaçan bir insan, ne kadar aşağılayıcı olursa olsun onun emirlerini yerine getirmeye zorlandığını anlattı. Duyarsızca gelebilir ama kimsenin bilmediği ayrıntılara ihtiyacım var."

Forrest sinirli bir şekilde ayağını yere vurdu.

"Başkan, orada yaşadığınız için bolca fikir sahibi olacağınızı düşünüyor gibi görünüyor."

Tap tap tap. Dişlerini sıktı. "Daha önce hiç duymadığın bir şeyi nasıl bilebilirim ki?"

"Sanırım bunu çözmeye devam edeceğiz." Bu uzun bir gece olacaktı.

"Sen düşünüürken," diye iç geçirdi yorgunca, elbisesini çekiştirerek. "Daha rahat bir şeyler giyebilirim."

FORREST'in daha fazla hikâye bulması gerekiyordu ama odasına girdiği andan itibaren dikkati dağılmıştı. Giysi ararken sık sık tül perdelerin arasındaki açıklıktan geçiyordu. Ve odayı bölen duvarlar sayesinde, lamba ışığıyla aydınlanan silueti mutfağın ötesindeki pencerelere yansiyordu.

Kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırdı. Önlenemez bir sıcaklık kulaklarını yakmak için boynundan yukarı süzüldü. Bir kadının giyinişini izlemek hiçbir zaman umursadığı bir şey olmamıştı ama başını geriye çevirmek için duyduğu açıklanamaz çekim, herhangi bir cine karşı olduğundan daha zorlu bir savaştı.

Düşüncelerini değiştirmeye çalışırken, koridorda yaptığı hataya takıldı. Her şeyi berbat etmişti ve anlayamıyordu.

Neden kendini kaybetti?

Melody'ye bu şekilde davranıldığını görmek miydi? İşinde daha kötülerini de görmezden gelmişti. Muhafızlar Kuyu'nun kötüye kullanımını denetler, genel siyasete karışmazlardı. Bu, Prime'ın saflarına kabul edildiklerinde verdiği açık ve belirgin bir kuraldı. Kaynakları o kadar geniş değildi.

Belki de Kuyu'dan koparılmanın etkisiyle bir hata yapmıştı. Sinirleri çok gergindi ve seğiriyordu.

Sonra geldi.

Babası annesine de böyle davranırdı. Forrest aynı şeyi gördüğünü hatırlıyordu; çenesini işaret parmağıyla başparmağı arasında tutmuş, duvara yaslamıştı. Anısı keskinleştikçe kaşlarını çattı. Diğer kardeşleri gibi annesi de Forrest'ı hiçbir zaman fazla önemsememişti. O yedinci, görünmez çocuktı. Ona bir wyrm gibi davranılıyordu, peki bu onu neden tetiklemişti?

Melody'nin güzel gözlerinin nasıl korkuyla dolu olduğunu düşününce nedenini anladı. O bakış, annesinin gözlerindeydi, çünkü ona saldırırken babasına değil Forrest'a bakmıştı.

Bu açıklama karşısında şok oldu. Hafızasının tozlu köşelerinden daha fazla gölge sıyrıldı. Babası annesine kızmıştı çünkü annesi Forrest'ı morarmış başparmağı için teselli ediyordu, parmakları saçlarını gıdıklıyordu -ah, o his- daha fazlasını hatırlamak için kafasını kaşıdı.

Ne zaman yanından geçse annesinin nasıl sevgiyle saçlarını gıdıkladığını unutmuştu. Çok küçük olduğu için uzanmasına bile gerek yoktu. O kalıcı dokunuş, kulaklarının arkasındaki o gizli saç taraması, ona yalnız saatlerde tutunabileceği sıcak bir şey vermişti.

Domino taşlarının düşmesi gibi, daha fazla hafıza bloğu düştü. Annesi de tıpkı Melody gibi titremişti. Forrest'ın babasından pek çok kez ürkmüştü. Muhtemelen babası onun merhametini eski halinin hayaleti olana kadar dövmüştü. Forrest bunu şimdi görebiliyordu. Annesi de diğerleri gibi olmuştu; kimseyi umursamayan bir kadın... kendini bile.

Forrest hayatının büyük bölümünü ailesinden nefret ederek geçirmişti ama belki de bazıları tıpkı kendisi gibi kurbandı.

Melody'nin odasından tatlı bir melodi mırıldanıldığını duyunca başını çevirdi ve nefesini tuttu. Penceredeki yansıması dışarıdaki geceye karşı gün gibi netti.

Başka tarafa bak.

Yapamadı. Kadının kremi tenine her bakışında içindeki her şey kasılıyordu. Etkileyici sesi ve kadınsı zarafetiyle kendinden geçmiş bir halde, açlıktan ölüyormuş gibi onun her hareketini içiyordu. Boşluğun ötesinden onun kokusunu alabildiğini hayal etti ve nefis tatlılık ağzını sulandırdı.

Daha önce hiç onun gibi bir dişinin tadına bakmak istememişti. Daha önce başka bir kadına bu kadar şiddetle çekilmemişti. Mantıksızlığın sınırlarında gezinen bir açlıkla onu tüketmek istiyordu.

Nefesi göğsünde pürüzlü bir hal alırken önündeki yemeğe odaklandı. Göz bandının altındaki deri kaşınıyordu ve onu şiddetle ovaladı. Çıplak ayaklarıyla odaya geri dönerken mırıldanması kesildi.

"Bu daha iyi hissettiriyor," diye iç geçirdi ve koltuğuna geri yaslandı. Adam ona bakamıyordu.

Gözlerini yemekten ayırmaması gerekiyordu. Eğer kafasını kaldırırsa, kadının giydiği yeni kıyafetleri değil, altındaki tenin dayanılmaz tadını görecek. Eğer kafasını kaldırırsa, yüzündeki tahrik edici ifadeyi görebilirdi. Ne yapacağını bilemiyordu.

"Aklına bir şey mi geldi?" diye sordu.

Boğazını temizledi ve parmaklarına baktı. "Ben... ah."

"Biraz kızarmış görünüyorsun. Oh, Tanrı aşkına. Nerede benim terbiyem?" Aceleyle mutfığa gitti. "Sana bir bardak su getirmeyi unuttum."

Musluktan bir bardak doldururken konuşmaya devam etti. "Giyinirken düşünüyordum ve Kaptan Jackass için endişelenmeye gerek olmadığına karar verdim. Başkan'a bir şeyler söyleyeceğim. Eminim anlayışla karşılayacaktır. En iyisi önce onun gözüne girelim ve bir sonraki gösteri için yeni malzemeler bulalım." Kadın geri döndü ve adamın önünde durup bekledi. "Hun, iyi olduğuna emin misin?"

Tüy kadar hafif dokunuşu Shade'in çizdiği boynuna değdi. Kendini ona bakmaya zorladı ve endişeli olduğunu fark etti.

ona geri dönüyordu. Bu onun kargaşasına bir merhem oldu ve onun ilgisinin tadını çıkarmak istedi.

Bu yüzden gitmesi gerektiğini biliyordu. Yaptıkları için Nero'yla bir tür anlaşma yapmak ya da ondan özür dilemek zorunda kalmamalıydı. Bu onun sorumluluğuydu. Aniden ayağa kalktı ve ona çarparak suyu gömleğine ve kucağına döktü.

"*Kahretsin*," diye küfretti, sonra dudağını ısırды, bunun tamamen Fae'lere özgü bir şey olduğunu fark etti ve sonra kendine yeniden öfkelenđi.

"Olamaz," diye nefes nefese kaldı.

Mutfağına koşup bir havlu buldu ve geri dönüp adamın önünü kuruladı.

"Çok özür dilerim," dedi çılgınca onu silerken.

"Senin suçun değıl."

"Hayır, ama çok yakın duruyordum. Ne kadar büyük ve beceriksiz olduğumu unutup duruyorum. Çok aptalım." Sesi kendini küçümsemeyele gerildi. "Ben sadece... Tanrım, ben çok..."

Kadının elini kaburgalarına bastırdı. Bakışları çarpıştı. Dilinin ucuna bunun onun suçu olmadığına dair binlerce neden takılmıştı. Ona güzel olduğunu ve boyunun ona çarpmasıyla hiçbir ilgisi söylemek istiyordu. Vücudundaki her kremsi yüzeyi yalamak istiyordu... ve sonra pembe yerleri de.

Ama ne kadar uzun kalırsa, hedefinden o kadar uzaklaşıyordu. Düşüncelerini toplamak için zamana ihtiyacı vardı.

"Gitmeliyim." Yine de onun elini bırakamadı. Avucunun ön tarafına bastırıldığı bir an daha... çılgınca atan kalbine çok yakın.

"Ama-" Kanepenin üzerindeki açık not defterine baktı.

"Sabah ilk iş Nero ile konuşacağım," diye söz verdi. "Daha sonra seni arayabilirim ve devam edebiliriz."

Kız başka bir şey söyleyemeden adam gitti.

Bölüm ELeVen

FOrrest uyuyamadı. Melody'den sonra odasına döndü ve yattı. Yaraları ağrıyordu ve onun hakkında düşünmekten kendini alamıyordu. eylemler. Mümkün olduğunca anonim olması gerekiyordu. Ama bu görevde hiç ses getirmemeyi beklemek aptalca bir düşünceydi.

Willow, şehrin en ölümcül kadınıyla, Forrest'ın onunla birlikte gitmeye ikna etmek zorunda kaldığı kadınla ilgileniyordu. Bu bina kilit altındaydı ve dikkatle devriye geziliyordu. Rory'ye yaklaşmanın bir yolunu bulmak zaman alacaktı. Clarke ve Rush'ın bunu anlayacağını umuyordu. Rory'yi unutup Willow'a ulaşmaya ve onu kaçırmaya karar verse bile, yardım almadan fark edilmeden kaçmak neredeyse imkânsızdı.

Yani, Rory de bu işin içinde olmalıydı.

Forrest bundan sonra ne yapacağını şaşırmıştı. Aeron'un ne diyeceğini hayal etmeye çalıştı... daha doğrusu, yaralanmadan önce ne diyeceğini. Forrest üvey kardeşinden daha büyük olmasına rağmen, ne yapacağını bilen her zaman Aeron olmuştu. Doğru zamanlarda tutuşan ve kıvılcımlanan sessiz bir ateşi vardı. Ne istediğini hiçbir zaman inkâr etmemişti.

Aeron bilgiye hayranlık duyardı. Gizemden nefret ederdi. Bir şeyi anlamadığında, onu ters yüz etmek ve anlayana kadar tüm açılardan incelemek için elinden gelen her şeyi yapardı. Sorunları çözmeye yönelik bu doğuştan gelen yetenek muhtemelen Aeron'un yaralanmasıyla bu kadar çok mücadele etmesinin nedeniydi. O bir şifacı değildi - bu öğrenebileceği bir şey değildi. Kuyu şifa yeteneğini ya verirdi ya da vermezdi.

Forrest, Aeron'un yakında problem çözme becerilerini yeni engelini aşmanın yollarını öğrenmeye yöneltebileceğini fark etmesini umuyordu. Eğer yapmazsa, Forrest döner dönmez ona yardım edecekti.

Yani... Forrest karanlık tavana bakıp düşündü. Eğer Aeron buradaysa -eski Aeron- harekete geçmeden önce sessizce çalışarak ve düşmanca ortamı öğrenerek zaman geçirecekti. Aeron zaten bildiklerini kullanarak bir olasılık yaratırdı. Forrest'ın yapması gereken de buydu.

Artık dalga yok.

Uykuya dalmış olmalıydı ama şafağın ilk tonları gökyüzünü renklendirdiğinde uyandı. Yenilenmiş bir amaçla yere çöktü ve Guardian antrenman egzersizlerinden oluşan bir devreyi tamamladı. Şınav, mekik, squat ve aklına gelen diğer her şeyi yaptı. Zayıflamak bir seçenek değildi, özellikle de burada temelde insansa. Savaşta ona yardımcı olacak hiçbir hediye yoktu. Duş aldı, giyindi ve kahvaltı bulmak için ayrıldı.

Onu yemek salonunda buldu. Kahvaltıdaki kalabalık akşam konserindekilerden biraz farklıydı. Bunlar dışarıda gördüklerine kıyasla hâlâ lüks giysiler içindeydi ama biraz daha sönüktüler. Daha az fıfır ve kurdele. Elbiseler daha az hacimliyd.

Şimdi perdelerle kapatılmış olan boş sahnenin önünde dumanı tüten, aromatik yiyeceklerle dolu bir büfe duruyordu. Büfenin arkasında duran servis elemanları yiyecekleri tabaklara dağıtıyordu. Bir tabak aldı ve sulu gözlerinin etrafında kırıksıklıklar olan bir kadın sunucuya gülümsedi.

Nazik yüzü ona kendisini yetiştiren brownie'leri hatırlattı. Belki de gerçekleri ortaya çıkarma görevine burada başlamasına neden olan şey buydu.

"Burada yeniyim," dedi tereddütlü bir gülümsemeyle. "Başkanla özel olarak nasıl konuşabileceğimi biliyor musunuz?"

Belki de dün gece Kaptan'la yaşadığı olayın önüne geçebilirdi. Bütün gece Melody'nin başına dert açtığından endişelenmişti. Aklının bir köşesinde istenmeyen bir ziyaretçi gibi duruyordu.

Sunucu kaşlarını kaldırdı, göz bandına baktı ve konuşurken omuz silkti.

"Üst katlara giriş yasak. Kayıt memuruna bir talepte bulunmanız ve herkes gibi sıranızı beklemeniz gerekecek."

Sinirlenmiş ama şaşırmamış bir şekilde tabağındaki yiyecekleri işaret etti.

"Peki ne zaman kahvaltı ediyor?"

"Sadece akşamları burada yemek yiyor."

Yani Forrest'ın onunla konuşabileceği tek yer bu geceydi. Bu yeterli değildi. Yüzbaşı'dan önce ona ulaşmalıydı.

"Acil bir mesajım olsa kiminle konuşabilirim?"

Sahnenin iki arkasında, yuvarlak bir masada oturan bir muhafızı işaret . Omuzlarındaki metal süslemeler onun rütbeli olduğunu gösteriyordu. Forrest, Yüzbaşı'nın sahip olduğu metalin türünü hatırlamaya çalıştı ve bu süslemenin ondan daha rütbeli olup olmadığını merak etti. Forrest ona güvenerek bir şey söylerse, Forrest'ın iddiasını görmezden mi gelecekti yoksa mesajı çarpıtarak Forrest'ın hatalı olduğunu mu gösterecekti?

Garsona "Ona güvenebilir miyim?" diye sordu. Kadın ona tuhaf tuhaf bakınca, "Kadınlara karşı iyi bir adam mı?" diye ekledi.

Gardiyan anlayışlı olur muydu?

Sunucu ona göz kırptı. Gözlerinde merak gibi bir şey parladı. Etrafta onu duyan biri olup olmadığına baktı ve daha da yaklaştı. "Eğer hassas bilgileriniz varsa, en iyi kişi başkanın kızıdır. Kadınlara karşı iyidir. Bize erkeklerle aynı fırsatları verir. Onu arka taraftaki masada otururken bulabilirsin. Polisi arayın."

Forrest, Rory'nin bir Kuyu Köpeği'ndeki asidik kan kadar kötü olduğunu düşünmüştü. Willow'un kaçırılmasına öncülük etmişti. Cloud ona karşı kin besliyordu. Ama belki de diğerleri gibi onda da bildiklerinden fazlası vardı. Onun masasına doğru baktı. *Yalnızdı.* Mükemmel.

"Teşekkür ," dedi garsona. "Sana bir borcum var."

Kadın kızardı ve yere baktı. Tabağını alıp uzaklaştı, yalanların artık bu kadar kolay söylenmesi hoşuna gidiyordu. Dili üzerinde hiçbir kısıtlama olmaması garip bir şekilde özgürleştirici hissettiriyordu.

Forrest odanın içinde ilerledi ve tepsisini Rory'nin karşısındaki masaya koydu. Azrail üniformasını giymiş olan Rory

yemeğine kaşlarını çatarken korkunçtu. Otururken kaşlarını tüm gücüyle ona çevirdiğinde saçlarında bakır boncuklar çınlıyordu.

"Sana oturabilirsin dedim mi?" diye hırladı.

"Sadece bir alacağım," diye söz verdi. "Ben yeniyim. Dün geldi. Onlardan biriydi-"

"Kim olduğunu biliyorum, Forrest Smith."

Kalbi durdu. Onu Tarikat'taki savaştan mı tanıyordu? Ama çok uzaktaydı. Karmakarışık. Willow'u yakalamakla meşguldü.

"Askeri liderlerinizden biri hakkında bilgim var," diye teklif etti.

Kaşları havaya kalktı ve kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. "Umurumda olduğunu çıkardın?" dedi.

Ama kadın ona gitmesini söylemedi, o da devam etti.

"Dün gece baban Melody'ye hikayemi anlatmamı söyledi. Oraya vardığımda, askeri liderlerinizden birini duvara yaslanmış ona saldırırken buldum. Müdahale ettim. Mutlu değildi. Başkan'ın, habercisine güvendiğine şüphe olmayan biri tarafından kötü davranıldığını bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Babam kimseye güvenmez."

Uzun bir süre göz göze geldiler ve Forrest kovulmak üzere olup olmadığını merak etti, ama Rory çatalını aldı ve tabağındaki patatesleri boş boş itti. Sonraki sözleri heyecanını yitirmişti. "Mel bana söylerdi."

Gözleri kısıldı. "Onunla arkadaş mısın?"

"Benim arkadaşım yok." O gusto geri geldi. Çatalını saplamadan önce bir patates parçasının üzerinde gezdirdi. "Ama bana söylerdi."

"O tehlikede," diye belirtti.

Rory lokmayı ağzına attı ve ona bakarken çiğnemeye başladı. Onun gözlerinin ardında çarpışan düşünceleri neredeyse görebiliyordu: Forrest'ın neden umurundaydı? Doğruyu mu söylüyordu? Bu haberi babasıyla paylaşmaya değer miydi?

Bu Forrest'ı rahatsız etti ve hayvani tarafı geri çekilmek yerine tetiklendi.

"Belki de seni gözümde fazla büyötmüşümdür." Tepsisini kaptı.

Rory elindeki çatalı tepsiyi yere çarpmak için kullandı. Bakışlarını ona doğru kaldırdığında burun delikleri alevlendi.

"Masama davetsiz geliyorsun, taleplerde bulunuyorsun ve şimdi de bana hakaret ediyorsun." Adam daha sert sözler bekliyordu ama kadın geri adım attı. "Mel'i neden umursuyorsun? Sana ne bundan?"

"Yaralanmıştı. Kolundaki morlukların adamın eliyle uyuştüğünü göreceksiniz. O lekeli pisliklerle yaşadıklarımın sonu, burada kendi türüme aynı muameleyi görmeyi beklemiyordum. Hepsi bu."

Gözlerinde bir şey değişti. Bir yumuşama. Zar zor.

"Ben ." Onu el sallayarak uğurladı ve yemeğine geri döndü.

"Daha iyi bir güvenlik detayına ihtiyacı var," diye bastırdı. "Ona atanan korumalar görünürde yoktu."

Rory gözlerini kıstı ve dişlerini sıktı, bu konuşmadan bıktığı belliydi. "Dedim ya, ben hallederim."

Kadının yüzünde sahtelik belirtisi aradı ama bulamadı. Belki de bunu kendi yararına kullanabilirdi. Buradaki konumunu yükseltebilirdi. Daha fazla seviyeye erişebilirdi.

Melody'ye yaklaş.

"Beni onun koruması olarak düşünmeni istiyorum," dedi, tamamen ciddiydi. "Zaten onunla çalışmak zorundayım. Dışarıdaki en kötü şeytanla zaman geçirdim ve hayatta kaldım. Onu güvende tutabilirim."

Rory güldü. "Özel hanımefendimize karşı sağlıksız bir bağlılık mı geliştiriyorsun yoksa sıradan bir parlak zırlı şövalye misin, karar veremiyorum."

"Melody'ye ne istediğini sor."

"İşte yine başladın, bana ne yapacağımı söyleme hakkına sahip olduğunu varsayıyorsun." Yüz ifadesi sinirlenerek buruştu, sonra da sustu. "Ama burada yenisin, yüzden seni affedeceğim. Bir daha haddini o kadar affedici olmam. Dediğim gibi, ona zarar veren o pisliğin icabına bakacağım. Şimdi bırak da huzur içinde yiyeyim. Bugünlerde kendime ayırabildiğim tek zaman bu."

"Teşekkür ederim," dedi nefes vererek. Melody de dahil olmak üzere bu insanların hiçbirine ne olduğunu umursamaması gerektiğini biliyordu ama kadro arkadaşlarıyla çiftleşen altı insanla geçirdiği zamandan öğrendiği bir şey varsa o da savaşın her iki tarafında da iyi ve kötünün olduğuydu.

Melody suçlu değildi.

Ve şimdi, Rory'nin ona başıyla karşılık verirken gözlerindeki kararlılığı gördükten sonra, şüphe dikenli sarmallarını zihnine doladı. Ya Rory de gri bölgedeyse?

Dalga yaratmamak için çok fazla.

Bölüm TWELVe

Melody uyandığında kolunda ve çenesinde Kaptan'ın onu morarttığı yerdeki ağrıyla uyandı. Ama akli gece geç saatlerde odasına giren esrarengiz adamdaydı. Ne olduğunu kim bilebilirdi ki?

Kaptan araya girmeseydi ne yapardı? Orada yatarken ne kadar korktuğunu, Kaptan'ın dokunuşundan sonra vücudunun nasıl titrediğini düşündü. Sonra Forrest avucunu sudan sırlıklam olmuş karnına dayadığında nasıl ısındığını ve rahatladığını.

Sert karın kasları. Güçlü. Kendini çok güvende hissetmişti... ve biraz da, düşünmeye cesaret edebiliyor muydu, onun gücünden etkilenmişti.

Güçlü bir adamı dizlerinin üstüne çöktürmüş, gözyaşlarına boğmuş, ayaklarını yalatmıştı.

Aman Tanrım.

Aniden doğruldu. Başına kan hücum etti ve onu tuttu. Sonra Forrest'ın evinden çıkarkenki halini hatırladı. Önüne su dökülmüştü. Ellerini onun her tarafına sürerek temizlemeye çalışmış, sonra da Tanrı bilir neler gevelemişti.

Yorganı üzerinden attı ve hâlâ kaşları çatık bir şekilde duş aldıktan sonra, belini sıkıca kavrayan ve ayak bileklerine kadar uzanan rahat bir elbise giydi. Bu onun en sevdiği elbiselerden biriydi. Kendisini eski kıvrımlı hali gibi hissetmesini sağlıyordu, Kaptan'ın patates çuvalı dediği şişkin hali gibi değil.

Bütün gün peşini bırakmayan bu sözleri hemen aklından çıkardı.

İyi bir çift eşofman ve büyük boy bir kapüşonun rahatlığını dilemekten kendini alamadı. Ama o hımbıl kıyafetlerin yanında olmamasından memnundu. En azından bu elbise iyi yerlerini vurguluyordu. Forrest'ın onu görmesini istemezdi-

Tanrım, kes şunu Mel.

O senin geleceğinin bir parçası değil. *Bu* senin gerçekliğin, bir megaloman için müzik yapmak ve bir başkasıyla nişanlanmaktan kaçınmanın bir yolunu bulmak. Melody aynadaki sisi sildi ve yansımalarına baktı. Kızarmış, dolgun yanaklar. Kendini tanımakta güçlük çekiyordu.

Bazı kısımları hoşuna gitti. Bazılarını sevmedi. Ama spot ışıkları altındayken bu bir paket anlaşılmıyordu. Görünüşünden asla memnun olmazdı. Bu yüzden sürekli yargılanır ve mantığı aksini söylese de her zaman hoşlanmayacağı bir şeyler bulurdu.

Turnede günde bir paket sigara içtiği ve yemek yemediği zamanlar onu zayıflattı ve hasta etti. O zamanlar medya bayram etti. *Melody hasta mı? Melody hamile mi? Melody hamileyken uyuşturucu bağımlısı mı?*

Annesi onun bu alışkanlığı tekrar edinmesine gerçekten üzülecekti. Bırakmak zorundaydı.

"Kendi canavarın olmadığı sürece onu beslemene gerek yok, şekerparem."

Melody yüzüne krem sürerken Forrest'ın kim olduğunu bilmemesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Kendini övmek gibi olmasın ama bu zamana kadar onu tanımayan tek bir kişiyle bile karşılaşmamıştı. Bu bir gerçektir. Ama belki de kibirli davranıyordu. Belki de ilgiyi özlüyordu. Belki de Büyük C'yi bilmemesi de garipti.

miydi?

Hayır.

Ama öyle miydi?

Düşünüyorum da, bu adamda pek de doğru görünmeyen pek çok şey vardı. Bazen sesi resmi çıkıyordu, ama bazen de avcının farlarına yakalanmış bir aslan gibi vahşi bir görünümü vardı.

Lanet *olsun*, diye küfretti. Lanet olsun demek için garip bir yoldu. Belki de fae'ler böyle söylüyordu ve o da diğer tarafta çok fazla zaman geçirmişti. Öyle olmalı.

Asi platin saçlarını topuz yaptı ve aklına hemen onun dağınık saç stili geldi. Bazı müzisyenler bu görünüme bayılırdı. Onların sert, işkence görmüş havası bacaklarının güçsüzleşmesine ve külotunun düşmesine neden oluyordu. Sevgililerinin çoğu da tam olarak böyleydi, işkence görmüş sanatçılar. Ama ünlü olduğu zamanlarda bu sevgililer çok azdı. Güven bulmak zordu. Açık bir ilişkide ısrar etmek için magazin basınında hakkında çok sık yalan söylenmişti.

Sonunda, otuz bir yaşında, milyonlar tarafından sevilirken yalnız kalmıştı. Ve annesi öldüğünde, hayatı cehenneme dönmüştü.

İç çekerek topuzunu çıkardı ve saçlarını Kule modasında yaygın olan kadınsı dalgalar halinde taradı. Yansımasının gözlerinin içine baktı.

"Bir gün istediğimiz her şeye sahip olacağız," diye söz verdi.

Sorun şu ki Melody bu hedefin ulaşılabilir olduğundan emin değildi. Belki de hiç olmamıştı. Çünkü ne istediğini bilmiyordu, sadece ruhunun içinde doldurulmayı bekleyen bir boşluk vardı. Eskiden müziğin bir cevap olduğunu düşünürdü ama bu sadece bir yara bandıydı. Bu onun terapisiydi, cevabı değil.

"Kendine gel Melody. Bu geceki performans için yeni malzemeye ihtiyacın var. Buna odaklan. Caroline'ın bahsettiği kayıp müzisyenlerden biri olmak isteyeceğin son şey."

Melody ürperdi. Başkan'ın iyi tarafında kalırsa iyi olacaktı.

Bu gece için bir şarkısı olmaması onu terletiyordu. Bu da makyaj uygulamasını mahvediyordu. Cildine toz pudra sürdü, yeni morluğu kapatmaya dikkat etti. Sonra siyah göz kalemiyle göz kapaklarının üzerine düzgün çizgiler çekti. çiy gibi parlayana kadar parlaticı sürdü.

Kendini daha iyi hissederek sade elbisesini düzeltti ve özel dikim ceketini giydi. Dışarıda nadiren gördüğü güneş ışığı ona kahvaltıdan vazgeçme ve diğerleri gelmeden önce sabah seansı için başkanın bahçesine gitme fikrini verdi. Orası onu her zaman daha iyi hissettirirdi. Hatta ilham bile vermişti.

Daha sonra, Forrest söz verdiği gibi gelmezse, onu takip eder ve kendisine şarkı söyleyecek bir şeyler vermesi için ısrar ederdi, ya da

bir şeyler uydurmak zorunda kalacaktı. Her iki durumda da öğleden sonra grubuna öğreteceği yeni bir şarkısı olacaktı.

Başkan'ın sesi zihninde net bir şekilde çınlıyordu. *Eğer korkunun bir his olduğunu unuttuysanız, size bir gösteri ayarlamaktan mutluluk duyarım.*

Defterini toplayarak kapıya doğru yürüdü ve açtı - Forrest yeni yıkanmış ve yeni giysiler içinde bekliyordu. Dünkünden daha lezzetli görünüyordu. Kumral saçları taranmış ve en sevdiği şekilde geriye doğru toplanmıştı; ensesinde gelişigüzel düğümlenmişti. Tıraş olmuştu ama sakalının gölgesi hâlâ keskin çenesini vurguluyordu. Sanki usturanın işe yaramayacağı kadar erkeksiydi.

Adamın ensesinden korkan bir jilet düşüncesiyle neredeyse kıkırdayacaktı.

Zeytin yeşili gömleği üzerinde mükemmel duruyordu, kahverengi gözlerindeki elayı ortaya çıkarıyordu - diğer gözünün yaralı olması çok yazıktı. Ama deri yama ona sadece keşfetmek istediği bir gizem duygusu veriyordu. Sıkı ve kaslı vücudunda bir gram bile yağ yoktu.

Bu Viking örneğiyle vakit geçirmek kolay olmayacaktı. Akıllı bir kez oraya gitti mi, geri dönmesi zordu. Her şeyi şarkı kitabına dökmek zorunda kalabilirdi. Bir melodi duymaya başladığında parmakları kapağın üzerinde kıkırdandı... sonra da sözler. Yıllardır kendi müziğini yazmamıştı.

Ve ona bakıyordu. Uzun bir süre.

"Merhaba," dedi sonunda.

"Um. Selam."

"Görünüyorsun..." Adamın bakışları vücudunda geziniyordu ve kadın dikkat için bir yastığa uzanmak istedi. Onun yerine karnını içine çekti. "Işıl ışıl görünüyorsun."

"Oh." Kızardı. "Bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim. Seni beklemiyordum."

"İma etmek istememişim-" Başını kaşdı. "Baştan başlayalım. Merhaba. Uyuyamadığım için erken geldim."

"Ben öyle."

"Ben zaten Nero'yu aramaya gittim."

Melody'nin parmakları defterinin etrafında sıkıştı. "Oh?"

"Onu bulamadım." Kaşları daha da çatıldı. "Ama kızıyla konuştum ve olanları anlattım. Gösterine kadar seninle kalacağım ve sonra seni eve götüreceğim. Kaptan seni aramaya gelirse beni de bulur."

"Tatlım," dedi elinden geldiğince nazikçe. "İyi huylu ve koruyucu bir beyefendinin faydalarını takdir etsem de, gece gündüz bir refakatçiye ihtiyacım yok."

O zaman neden onun sözleri karşısında midesi bulandı?

"Sebep olduğum sorunlar için en azından bunu yapabilirim," dedi.

"Aceleci davranmayalım. Henüz bir sorun olduğunu bilmiyoruz." Daireden dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Onun arkadaşlığından hoşlandığı gerçeğini bir kenara bırakırsak, bir korumayı kabul ettiği gün, buradaki tüm özgürlüğünü kaybettiği gündü. "Bak. Bahçeye kadar bana eşlik edebilirsin. Ama şaperonluk yok. Biz sadece açık havada iş yapan iki kişiyiz."

"Anlaşıldı." Yürürken onu takip etti, etraflarında yürüyen herkese dikkatle baktı.

İçine mizah kaçtı ve sırtıtmaktan kendini alamadı.

"Çiftçi, ha?" diye alay etti.

Adam ona yan gözle baktı ama hiçbir yorum yapmadı, bu da kadının sırtışını genişletti. Bu adamda bir şeyler vardı. Sakinleştirici bir hali vardı ki bu hiç mantıklı değildi. Sanal bir yabancıнын yanında kendini bu kadar rahat hissetmemeliydi.

Belki de daha önce hiç tanışmamış olmalarına rağmen onu güvende tutmak için her şeyi göze almıştı. Bunu yapan biri iyi biri olmalıydı. Ve konuşabileceği kişiler arasında Rory de onun için en iyi seçenek olabilirdi.

Durum hakkında çok daha iyi hissederek onu zemin kata götürdü. Kule muhafızları onlara temkinli bir şekilde baktı ama bahçeyi ziyaret etmek istediğinde geçmelerine izin verdiler. Onaylananlar listesindeki birkaç kişiden biriydi. Şimdiye kadar bahçeyi ziyaret ettiği aylar boyunca sadece Rory, Nero ve kendi zamanından Tinker adında biriyle karşılaşmıştı. Ufak tefek, kıvrıkcık ve siyah saçlı, inanılmaz bir zekâya sahip bir kadındı. Pek konuşkan biri değildi ama MIT dehası bir gramofonu yeniden yaratmıştı.

Böylece Melody performansının üzerine bir ritim kaydedebilecekti.

Lobinin arka tarafında, uzun duvarlarla çevrili bir patikaya açılan sıradan bir kapı vardı. Çeyrek mil yürüdükten sonra ferforje demir bir kapıya vardılar. Taze kesilmiş çimenlerin, gardenyaların ve güneş ışığının kokusu ruhunu ısıttı.

Kapı paslı menteşeleri üzerinde gıcırdayarak açıldı.

İçerisi başka bir dünya gibiydi. Yeşillik. Kuşlar cıvıldıyordu. Bir çeşmeden su akıyordu. Çitler labirent şeklindeydi. Tarihten tanıdığı büyük mermer heykellerin kopyaları vardı. Gerçek olamazlardı. Çok fazla zaman geçmişti ve taşlar parçalanmış olmalıydı... Tabii onlar da donmadıysa? Bu mümkün müydü?

Ayakları çimenlere değdiğinde içine canlandırıcı bir enerji doldu ve yüzünü aniden daha sıcak hissettiren güneşe doğru eğerek gülümsedi. "Tanrım, burayı çok seviyorum."

Forrest'in nefesi onun arkasında kesildi.

"Biliyorum," diye sempati duydu. "Kabullenmesi çok zor. Kendimi hissettiğimde hep buraya gelirim. Bu bahçede geçirdiğim bir saniye bile bana ilham veriyor. Her şeyi kendine sakladığına inanamıyorum. Buna karşı bir yasa olmalı, ama bilirsiniz... o bir yasa."

Forrest'in sessizliği üzerine onu kontrol etmek için döndü. Çitlere yaslanmıştı, gözleri kapalıydı, kaşları çatıktı ve ayaklarının üzerinde sallanıyordu.

"Forrest." Kaşları ortadan çatıldı. "İyi misin?" Adam başını salladı.

"Emin misin?" Kadın ona doğru bir adım attı ama kadın elini uzatmadan adam doğruldu.

"Sadece biraz başım dönüyor. Ben iyiyim." Ona yürümeye devam etmesini işaret etti.

İkna olmamıştı. Belki de bu yaralar onun söylediğinden daha kötüydü. Bakışları boynundaki yaraya kaydı ama neredeyse yok olduğunu gördü. Bir gece önce daha kötü olduğuna yemin edebilirdi. Eliyle tekrar ileriye işaret etti. "Önden buyurun."

"Tamam," dedi, tuhaflığı üzerinden atarak. "Gidiyoruz. Labirentin merkezinden çalışmayı seviyorum. Bir çeşmenin yanında taş bir bank var ve biraz ürkütücü olmasına rağmen, alan çalışmak için çok ilahi."

Etrafı dikkatle inceledi. "Sence burada başka biri var mıdır?"

"Muhtemelen yoktur. Saat daha erken ve sadece birkaç kişiye izin veriliyor." "Bahse girerim," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Yolu göster."

Biraz kafası karışmış bir halde kaşlarını çatarak ona baktı ve dönüp kısa labirente doğru ilerledi. Birkaç dakika yürüdükten sonra bakımlı bahçenin ortasına geldiler. Büyük bir fıskiye'nin gürültüsü sanki suyun kendisinden değil de minotor heykelinden geliyor gibiydi. Bu heykel, bu yerle ilgili hoşlanmadığı tek şeydi. Kalın el ve ayak bileklerindeki kelepçelere bağlı bir tasma vardı. Ama en tuhafı vücudunu kaplayan parlak katran ve üzerine yapışmış siyah tüylerdi.

Bu Melody'ye, günahkârların utanç içinde sokaklarda yürümeye zorlanmadan önce katranla kaplanıp tüylerle ıslatıldığı eski hikâyeleri hatırlattı.

Bu, Nero'nun davet ettiği kişilere düşmanlarının gerçekten iğrenç doğasını hatırlamaları için bir hatırlatma anlamına geliyordu. Çünkü günahla kaplı yarı insan yarı boğadan daha canavarca bir şey olabilir miydi?

Melody ona baktığında utanç hissetti.

İnce sis yüzünü gıdıkladı ve derin bir iç çekerek bahçenin geri kalanını seyretmek için kendini zorladı. Olumlu bakış açısını korumaya kararlı bir şekilde, bir gül çitinin karşısındaki taş banka oturdu. Koku hem baş döndürücü hem de sarhoş ediciydi. Her nasılsa, güller her zaman çiçek açıyordu. Bahçıvan mucizevi bir işçi olmalıydı.

Melody not defterini açtı ve Forrest'ı bekledi. "Ben hazırım."

Bakışları çeşmenin kurnasında cıvıldaşan küçük bir kızılgerdan kuşuna takılmıştı. Burada sık sık kuş sesi duymasına rağmen, kuşlar nadir ve utangaçtı, bahçenin eteklerindeki ağaçların gölgesinde kalmayı tercih ederlerdi. Nadiren uçarlardı. Muhtemelen herhangi bir gökyüzünün onları tepelerindeki ağ gibi jiletlemesinden korkuyorlardı.

Forrest yavaşça ona doğru yürüdü, sonra durakladı. "Kuşlar burada kapana kısıldı."

Başını salladı. "Lekeli'yi dışarıda tutan ağ aynı zamanda kuşları da içeri hapsediyor. Sanırım güvenliğimiz için gerekli bir kötülük."

Nero'nun söylediği buydu zaten.

Forrest'in yüz ifadesi hızla bir öfkeye dönüştü. Kuş ve o birbirlerine baktılar. Sonra cıvıladı ve kanatlarını çırparak gözden kayboldu. Hâlâ gergin ve huysuz olan Forrest, Melody'ye bankta katıldı ve avuçlarını kalın kalçalarına sürterek bir şeyler düşündüğü belliydi. Adam konuşmayınca Melody bunun anlatmak üzere olduğu hikâye yüzünden olduğunu düşündü. Dün gece basit tutmaya çalışmıştı ama Melody onu ruhunun en karanlık kısmının derinliklerine inmesi için nazikçe cesaretlendirmek zorunda kalmıştı.

Öyle olmamasını diledi ama başka yoktu.

"Yani," dedi. "Eğer Lekeli'yle yaşadığın deneyimle ilgili bir şeyle başlarsan, duyup duymadığımı sana söyleyebilirim ve sonra oradan devam edebiliriz."

"Fae'ler lekeli değildir. Bu kuturi-saçmalığının geldiğini bilmiyorum." Minotora ters ters bakarken çenesini sıktı.

"Ama kanları, onları mutasyona uğratan toksin tarafından kirletilmemiş miydi? Ya da radyasyon?" En azından ona öyle söylemişlerdi. "Hepimiz bir şekilde ona yakalanamaz mıyız?"

Kaşları kalktı. "Fae olmanın bir tür hastalık olduğunu mu düşünüyorsun?"

Birden ağzından çıkan kelimeler kulağa çok aptalca gelmeye başladı. O topraklardan Kristal Şehir'e birçok insan dönmüştü. Hiçbirinin boynuzları çıkmamış ya da mutasyona uğramamıştı. Orakçılar sık sık ziyaret ediyordu. Fae kanı dökmüşlerdi, yani eğer iddia doğruysa... Melody birden kendini hasta hissetti. Bu gerçeği daha önce nasıl görememişti?

"Sanırım herkesin söylediği bir şeye inanmak kolay," diye mırıldandı. "Sanırım bize bulaşıp bulaşmaması önemli değil. Dışarıda hâlâ tehlike var. Hâlâ anlatacak hikâyelerim var. Hepimiz oradaki minotor gibi canavarları duyduk. Kötü kraliçeyi ve onun insanları aşağılamasını duyduk. Vampirleri biliyoruz. Pek çok şeyi, sanırım. Sanırım daha önce duymadığımız bir şeye ihtiyacım var."

Ona her şeyi anlatmadığı sürece bilmediklerini nasıl bilebilirdi ki? Telaşla saçlarını düzeltti.

Forrest dirseklerini dizlerine dayadı ve gözlerini minotora dikti. "Sluagh'ı biliyor musun?"

"Tabii ki. Onlar en kötüler. Yıllar önce savaş sırasında insan ruhlarını çaldılar."

"Cornucopia'daki yüzük hakkında mı?"

Defterini açtı ve notların olduğu bir sayfaya döndü. "Bu, suçluların gönderildiği gladyatör tarzı arena, değil mi?"

"Size başka ne söyleyebilirim bilmiyorum."

"Bir şey olmalı... herhangi bir şey. Kişisel deneyimlerinize ne dersiniz? Sonbahar Mahkemesi'nde geçirdiğin zaman hakkında konuşmak zor olabilir ama oradan başlarsak kullanacak bir şeyler bulabilirim."

"Travmamı yüceltmek istiyorsun."

"Yüceltmek için değil. Başkalarını uyarmak için kullanın. Onları kurtarmak için. Onların kalp tellerini çekecek bir şeye ihtiyacım var. Duygusal bir şey."

"Beni tekrar aşağılamak istiyorsun," diye işaret etti. "Sana soruyorum, en büyük canavar kim, Fae'ler mi yoksa sen mi?"

Utanç onu ele geçirirken dudakları kenetlendi. "Haklısın. Biliyorum," dedi kısık bir sesle. "Sizden kabuslarınızı yeniden yaşamanızı istemem içler acısı bir durum. Ama Başkan'a yeni bir şey vermezsem, o..."

Bunu düşünmek bile istemiyordu. Bu konuda konuşmanın faydası yoktu. Ama Forrest'in kafası yine de ona doğru döndü.

"Seni *tehdit* mi *etti*?" Forrest'in sesi hırıltılı, kasıtlı, ölümcül bir vaatti. "Takip ettiğin adam *bu mu*?"

"Seçme şansım yok gibi. Ya o ya da Lekeli." Elini duvara doğru savurdu. "Dışarısının ne kadar kötü olduğunu en iyi sen biliyorsun."

Ayaklarına baktı, yüzünde kalıcı bir çatıklık vardı. "Peki. Sana bir hikaye anlatacağım."

Tanrı'ya şükür. Bunun ona hissettirdiklerinden nefret ediyordu ve sadece bitmesini istiyordu.

Defterini tekrar açtı ve bekledi.

"Bir çocuk vardı," dedi kısa ve kesik bir sesle. "Zindanı benimle paylaşan."

"Bir çocuk," diye tekrarladı yazarken. "O bir prensti-"

"Bir prens." Heyecanla yazdı.

"-Ailesi tarafından günlerce ziyaretçi kabul edilmeden kilit altında tutuldu. Uzun ömürlü saltanatın yedinci meşru varisiydi. Tek amacı ailesinin Well'e kurban edilmesiydi."

"Kuyu bir kurban mı istiyor?"

Başını iki yana salladı. "Kuyu Tarikatı'nın Muhafızlara ihtiyacı var ama metal ve plastik gibi yasaklı maddeleri tutabilme yeteneğine sahip olmanın tek yolu Kuyu tarafından değerlendirilmek ve layık görülmek. Bu avantajı kötülere vermeyi hayal edebiliyor musunuz?"

"Hayır, sanırım değil."

"Bu kabul töreni, diyelim ki hayatta kalandan çok ölenin olduğu özel bir göle dalmayı içeriyor. Kraliyet ailesi, içlerinden birini feda etmenin tebaalarına kendilerini sevdireceğini düşündü. Bir kraliyet mensubu binlerce sıradan insana eşitti. Tarikat yılda bir kez haraç talep etmeye geldiğinde, diğer herkesin vicdan azabı duymadan ödeme yapmasına izin verebiliyorlardı çünkü onlar da bunu yapmaya söz vermişlerdi."

"Bu korkunç bir şey."

"İşte size Unseelie. Gönüllü olması gereken şey değildi." Yüzünü ovaladı. "Ama sanırım Seelie'ler de yeni kral işleri değiştirene kadar benzer şekilde davrandılar."

"Yeni kral mı?"

"O tahta geçmeden önce bir Muhafızdı ve eşi de bir -" Devam etmeden önce bir dakika boyunca onu inceledi. "O da senin gibi bir insanla evli, tıpkı bizim gibi."

"Anlamıyorum."

"Kraliçe Ada güçlü bir şifacı, ama aynı zamanda sizin zamanınızdan kalma bir insan."

Melody'nin gözleri büyüdü. "O da mı sihirli?"

"Bizim zamanımızdan gelen ve Kuyu'ya erişimi olan daha fazla insan var."

"mi?" diye sordu.

Onun sorusunu düşünürken sessizleşti ve sonra omuz silkti.

Alay etti. "Ben . Bu kesin."

"Kuyu'ya bağlanana kadar, potansiyeliniz olup olmadığını bilemeyebilirsiniz."

Kalemini çenesine vurdu. "Acaba kaç kişiyiz? Ve hepimizin potansiyeli var mı?"

"Dışarıda sadece bir avuç var, tıpkı burada olduğu gibi." Boğazını temizledi. "Ya da ben öyle duydum."

"Bunu bilmiyordum. Bizim zamanımızdan bazı insanların oraya gittiğini duymuştum ama bana hepsinin öldüğü söylendi." Düşünceleri tam olarak yerine şeylere takılıyordu. Forrest ona yalan mı söylüyordu? Yoksa onun gibi biri gerçekten bir kraliçe olarak en iyi hayatını mı yaşıyordu? Dışarısı kadar iyiye Forrest neden buraya sığınmaya geldi? Elbette bir erkek kendini daha iyi koruyabilirdi. Ama Ada bir kraliçe olmuştu.

"Zorla mı?" Melody, Kaptan'ın kendisine nasıl davrandığını düşünerek sordu. Bazı ortaklıklar rızaya dayalı değildi. Forrest'ın kendisi de Fae'lerin emirlerini yerine getirmeye zorlanmıştı.

Melody'ye sanki kürkü çıkmış gibi baktı. "Tabii ki değil. Onlar çiftleşti. *İyi kutsanmış* bir çiftleşme. Bunu herkes bilir."

"*Bunun* ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu, Kuyu'nun onların ortaklığını onayladığı anlamına geliyor. Ruhlarını gördü ve onları mükemmel bir eş ilan etti. Ödül olarak, birbirlerinin duygularını ve manalarını paylaşmalarına izin veriyor. Bazen zihinden zihine konuşabilirler." Çeşmeye döndü. "Gerçi bu sonuncusu nadirdir ve sadece tarih kitaplarında anlatılır."

"Ruh eşleri," diye fısıldadı. "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Biraz romantik."

Rotadan çıktıklarını fark edince kalemini kâğıda bastırdı. "Prens hakkında mı konuşuyordunuz?"

Forrest uzun bacaklarını uzattı ve teslimiyetçi bir iç çekiş yaptı. "Sonbahar elflerinin unutulmuş prensi ailesinin en küçüğüydü. Doğduğu andan itibaren kraliyet ailesi onu görmezden geldi. Annesi bile onun bakımını ıslak hemşirelere ve keklere bıraktı. Bir zamanlar onların dikkatini çekmek için yalvarmaktan hediye vermeye ve yapmaya kadar elinden gelen her şeyi denedi. Onu görmezden geldiler. Kaderinde ölmek olan bir şeyi sevmenin ne anlamı vardı ki?" Boğazını temizledi. "Çocukla tanıştığımda, kendini kaybettiği için bir hücreye kapatılmıştı. Onları kızdırmak için bile dikkatlerini çekmeye çalışırken aklını kaçırdı."

Melody'nin kalbi çocuk için acıyordu. "Nasıl bu kadar zalim olabilirler?"

"Zalimlik potansiyeli herkesin içinde var," diye karşı çıktı ve kadın yorum yapmayınca devam etti. "Günlerce kilit altında

Sonunda herkes tarafından görmezden gelinen çocuğun tek arkadaşı zihniyle konuşabildiği hayvanlar oldu."

"Sen kadar sadece arkadaşımydın."

Ona döndü ve yüz ifadesinden kurnazca bir şey geçti. "Doğru."

"Özür dilerim," dedi. "Sürekli bölüyorum. Devam edin." Omuz silkti. " değil. Daha fazlasına ihtiyacın var mı?"

"Sanırım." Notlarını karıştırdı. "Bana ne verebilirsen."

Konuşmadan önce büyük bir nefes daha verdi. "Kilit altındayken, elf hangi türe ait olduğundan emin olamadığı zamanlar olana kadar hayvanların zihninde yaşayarak çok zaman geçirdi. En kötüsü de kimsenin onun için gelmemesiydi. Kimsenin umurunda değildi. O sadece zindanda saman üzerinde yaşayan bir kabuktu. Konuşmaması, yıkanmaması ya da yemek yememesi kimsenin umurunda değildi. Onu sadece dışarı çıkardılar, temizlediler ve resmi durumlar için hayatta tuttular. Gösteriş için." Kelimeyi dudak bükerek söyledi ama sonra gözlerinde bir şey parladı. "Sonra ondan daha kötü muamele gören biri ortaya çıktı. Üç yaşında bir çocuk, piç bir üvey kardeş. Birdenbire artık yalnız değildi. Birlikte oynayacağı biri vardı. İlgilenecek biri. Ona değer veren biri."

Melody kitabını kapattı. "Onlar için kendimi çok kötü hissediyorum." "Üzülme. Onlar kaçtı."

"Onlara ne oldu?"

"Prens kaderine razı oldu. Tören gölüne atıldı ama kraliyet ailesinin sandığı gibi ölmedi. Hayatta kaldı ve hepsinden daha güçlü çıktı."

"Peki ya üvey kardeş?"

"Onun peşinden göle atladı. O da kurtuldu. Kuyu, kalbi temiz olanları ödüllendirir, olmayanları ise cezalandırır."

"Peki Sonbahar Sarayı'nın geri kalanına ne oldu?"

"Hâlâ oradalar." Çeşmeye sertçe baktı. "Hâlâ Unseelie tahribatı yaratıyorlar."

Hikâye Nero'nun kana susamışlığını tatmin edecek kadar korkutucu değildi ama daha fazlasını istemeye de gücü yetmedi. Paylaştığı şey dokunaklıydı ve bunun anlayabileceğinden çok daha fazla şey ifade ettiğini hissetti.

Korkunç bir hikâye istemişti ve o da ona bunu verdi. Adamın fıskiyeye bakışından, çok şey anlattığını anladı. Çocuklara bu kadar kötü davranıldığını görmek korkunç olmalı. Ama anlatmak için hatırlayabildiği en lezzetli şey buysa, o zaman daha fazlasını istemeye cesaret edemezdi. Bu doğru değildi.

Artık bunu yapamazdı. Her şey çok kişisel görünüyordu.

"Teşekkür ," dedi usulca. "Paylaştığın için. Hikâyeyi onurlandırmak için elimden geleni yapacağım. Çocuğun bir adı var mıydı?"

"Tarikata katılana kadar kimse ona bir isim vermedi. Eğer onu çağırmak zorunda kaldılsa, bu onun amacıydı - Fedakârlık."

Başını salladı. "Tamam. Sanırım üzerinde çalışacak bir şeyim var. En azından bir başlangıç. Her şeyi gözden geçirmek ve hikayeyi bir ritme oturtmak için birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Yalnız kalmak ister misin?"

"Eğer sakıncası yoksa."

Ayağa kalktı. "Yürüyüşe çıkacağım. Ama ben bahçede olacağım. Bana ihtiyacın olursa seslen."

İçinden dopamin aktı. Kollarına atılmamak için yutkundu. Onda trajik derecede çekici bir şey vardı. Sesindeki tutku, yüz ifadesindeki kararlılık, yara izleri ve kayıp gözü. Hiç şüphesiz çektiği işkence.

Tüm bunlar bu adamın son derece sadık olduğu ve *kimsenin* acı çektiğini görmekten nefret ettiği fikrini besliyordu. Onun saygısının zor kazanılacağını hissediyordu ama bir kez saygı gösterdi mi bir daha asla geri almazdı. Kaptan'ı kendisi için dizlerinin üzerine çökerten güçlü ellerine baktığında, şanslı azınlıktan biri olabileceğini fark etti.

Defteri açtı ve umdu.

CHapTer

THIrTeen

Forrest Melody'ye hikayesini anlatmak istememişti ama başına gelen en kötü şeyi sorduğunda ağzından kaçırverdi. birinin onu hevesle dinlemesi ona yabancı bir idi. deneyim. Ama güzel gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadan öylece oturdu.

Böyle bir şekilde görülmek onu derinden sarsmıştı ve daha fazlasını istiyordu. Arzuladı. Ruhunu yırtıp açmak ve her şeyin dökülmesine izin vermek istedi. Sırf ona o yoğun, güzel şekilde bakabilsin diye, onun kalp ağrısından müzik yapmasını istiyordu.

Elphyne'de, insan sanatçıların dünyayı başka hiç kimsenin görmediği gibi gördüklerini söylediler. Her kum tanesini, her güneş ışığını ve karanlıktan iyiye hayatın her zerresini takdir ederlermiş. Pek fazla fae müzisyen yoktu, Melody gibi değil. Forrest bunun sebebinin fae ömrünün çok uzun olmasından dolayı basit zevkler ve detaylar karşısında donuklaşmaları olduğunu düşünmüştü. Buna karşılık insan ömrü kısaydı ama doygundu. Muhtemelen bu yüzden fae'ler insan sanatçıları kaçırıyordu.

Melody burada olduğu gibi Elphyne'de de bir hazine olacaktı.

Şimdi bahçede yürürken, Kuyu'nun eski bir dost gibi içine aktığını hissettiğinde kendinden geçmesi gerekirdi. Ama sanki hayat veren sihir görünürde yokmuş gibi kendini yoksun hissediyordu. Ve tüm bunların nedeni, orada onunla birlikte olmak, güneşli kayalıklardaki bir denizkızı gibi onun ilgisinin altında güneşlenmek istemesiydi.

Forrest kendini, çitten çite konan kızılgerdan kuşuna odaklanmaya zorladı. Asla tam olarak uçmaz, sadece yol alır. O

Uçmak için doğan yaratıkların korku yüzünden kanatlarının kesilmesinden nefret ederdi.

Beni takip et... küçük kızılgerdan Forrest'ın zihninde cıvıladı. Çitlerle çevrili bahçe yolunda onu takip etti. Forrest yüksek bahçe sınır duvarına yaklaştıkça bitkilerin yapraklarına dokundu ve nemli toprağı inceledi; mana hâlâ akıyordu ama labirentin merkezinden uzaklaştıkça zayıflıyordu.

Kristal Şehrin geri kalanı kirletilmiş topraklardı. Kuyu bu kadar metal ve plastiğin altında akmayı reddediyordu. Ama burası... burası canlıydı. Belki de Nero bu cenneti bilerek düzenlemişti. Kuyu'ya erişimin kendisi için faydalı olduğunu biliyordu. Eğer gizli bir kaynağı olsaydı, bu ona insanlık üzerinde güç verirdi. Ve eğer Melody'nin söylediği doğruysa -Bu bahçeye erişim sadece kızı Willow, Melody ve onun zamanından Tinker adında başka bir insana verilmişti.

Nero'nun genç kalabilmesi için okunu ve yayını bu kısıtlamaya yatıracaktı. Gerçekten de her iki dünyanın da en iyisini istiyordu. Kuyu'yla hiçbir bağlantısı olmamasına rağmen bir şekilde vücudunda mana kaynağı tutmayı başarmıştı. Ama ne kadar ve ne kadar süreyle tutacağı başka bir soruydu.

edin.

Forrest gözlerini devirdi. Kızılgerdanların küçük zihinlerine uygun kısa öfkeleri vardı. Bahçeye girdiğinde onu görünce şaşırmıştı. Kızılgerdan ilk başta ürkekti. Kristal Şehir'de mahsur kalan kuşlar travma geçirmişti. İnsanlardan korkuyorlardı.

Ama o insan değildi.

Uzun bir çitin köşesini tırmanan Forrest, onları şehrin geri kalanından ayıran yüksek taş duvara geldi. Elini pürüzlü yüzeyde gezdirdi ve sonra başka bir çitten kendisine cıvılayan kızgın kuşa döndü.

Bu taraftan, aptal aptal.

Gözlerini ona dikti. "Bana bir daha aptal derssen kaçmana yardım etmem."

Cıvıdamayı bıraktı ve göğüs tüylerini kabarttı. Birbirlerine baktılar. Sonra bir cıvıladı ve duvara yaslanmış, devrilmiş bir kütüğe doğru sıçradı.

Burada. Kütüğün çukur bir kısmının etrafında zıpladı. Son yağın yağmurdan dolayı orada küçük bir su birikintisi oluşmuştu. Forrest'ın yansımasını görebileceği kadar büyüktü. Yapması gereken iletişim büyüğü için işe yarayacaktı. Mana akışı burada daha zayıftı ama tamamen kesilmemişti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve sonra kuşa, şehri kaplayan dikenli tel ağlardan geçmek için zihinlerini ele geçirmesi ve bedenlerini güvenli bir yere götürmesi gerektiğini söyledi.

Gökyüzü kesintileri, protesto edildi.

"Evet, ama ben yaptığım zaman değil," diye açıkladı. "Seni geçirebilirim."

Ama ardıc kuşu kanatlarını çırpı ve zıplayarak uzaklaştı.

Forrest korkuyu anlıyordu. Belki geri gelecekti, belki de gelmeyecekti. Şu anda yapması gereken daha önemli şeyler vardı. Hem görme hem de gelişmiş işitme duyusuyla çevresini taradı. Melody hâlâ çeşmenin yanındaydı, birkaç yüz metre ötede. Kalemî usulca bir şeyler karalıyordu. İçinden mırıldanıyor ve ayağını yere vuruyordu.

Onun yeni şarkısıyla kendinden geçmeden önce, manasını kullanarak etrafına gizlilik kordonları yerleştirdi, böylece sonraki konuşmasını kimse duymayacaktı. Mana aracılığıyla uzun mesafelere bağlanmak sadece suda ve kan bağı olan bir akrabada işe yarardı. Aeron ve Forrest aynı babayı paylaşıyorlardı. Kuyu aralarındaki aile bağına fark etmişti.

Çömeldi ve avucunu kütüğün üzerine çizdi. Kanı küçük su birikintisine çarptığı anda yüzeyde doğal olmayan mavi bir ışık parladı. Aeron'un etrafındaki birilerinin ışığı fark etmesini umuyordu çünkü eğer o hâlâ... neydi *-duygusuz* düşünce tarzına kaşlarını çattı- hâlâ *işitme duyusunu kaybetmenin yasını mı tutuyordu?* Belki de hoş karşılandığı tek yuvasını bile kaybetmişti, çünkü Aeron bir Gardiyan olamazsa... Tarikat'ta kalmasına izin verilmeyebilirdi.

Tabii ki Aeron üzülecekti.

Bu konudaki hislerinde haklıydı. Forrest onun yanında olmalı, Aeron küçükken yaptığı gibi ona rehberlik etmeli, zalim bir sarayda büyürken onu korumalıydı. Her ikisi de Muhafız ve iyi yetişkinlik dönemine rollerini üstlenene kadar değildi.

değişti. Aeron ikisinden daha bilge ve akademik haline gelirken, Forrest hayvanlarıyla birlikte olmaktan ve dünyanın döndüğünü unutmaktan memnundu.

Su birikintisinde Aeron'un çatık kaşlı yüzünün bir benzeri oldu. Bağlantı sağlamlaştığında kendisine en yakın olan su kütlesine baktı. Başının arkasındaki taş duvarlardan ve dolaplardan ve birini çağırırken ellerindeki sabun köpüklerinden mutfakta bulaşık yıkadığını anladı.

Forrest gülmek istedi. Brownie'ler bu partiye çok kızmış olmalıydılar. Onikiler'in evinde çalışmalarını bir onurdu, ama her kadro üyesi bu onuru kötüye kullanırsanız temizliğı kendiniz yapmak zorunda kalacağınızı bilirdi.

Yaprak göründü. Uzun boylu, sarışın elfin saçları düzgünce taranmış ve omuzlarına kadar uzanmıştı. Bulaşık yıkıyormuş gibi görünmüyordu. Emirleri veren ve cezayı belirleyen o olurdu.

"Görev nasıl gidiyor?" Yaprak sordu, derin sesi suyun içinde hafifçe yankılanıyordu.

"O burada," diye cevap verdi. "Zarar görmemiş."

"Clarke ve Rush duyduklarına sevinecekler." Leaf'in kaşları birbirine yaklaştı, aniden Forrest'ın beklemesi gerektiğini belirtmek için parmağını kaldırdı, sonra da görüş alanının dışındaki birini işaret etti. "Sana durabileceğini söyledim mi?"

Uzaktan küfürler duyuluyordu. Aeron değildi. Kargalardan biri olmalıydı. Forrest bu kez gülümsemesini tutamadı.

Bu ona hatırlattı.

Leaf ona döndüğünde Forrest, "Gittiğim gece Sluagh'lardan biri partiye katılanlardan biriyle beslenmişti," dedi. "Geçitten geçerken onu gördüm."

"Biliyoruz. Cesedi ben buldum." Tiksintiyle başını salladı. "Tarikat itibarsız bir duruma düşüyor."

"Sluagh, Clarke'a Willow'u kurtarmaya çalışmayı bırakmasını, yoksa durumu daha da kötüleştireceğini söylememi istedi. Bu ne anlama geliyorsa artık."

Leaf'in çenesindeki tendonlar esnedi. "Ne?"

"Rush ya da Shade sana söylemedi mi?" "Hayır."

Gölge Yaprak'ı pek sevmezdi, bu da onunla konuşmaktan neden kaçındığını açıklayabilirdi. Ama diğerlerinin hiçbirisi bundan bahsetmemişti. Bir şeyler ters gidiyordu. "Clarke bu konuda endişelenmememi söyledi ama bilmiyorum. Altı ile konuşmalı ve ne demek istediklerini öğrenmelisin."

Yaprak'ın burun delikleri alevlendi. Tüm zarafetine ve özgüvenine rağmen, o bile Altılarla konuşmaktan nefret ediyordu. Sadece kapılarına kadar yürümek bile belaya davetiye çıkarmak demekti.

Forrest, "Belki Violet'e sorarsın," diye önerdi. "Sluagh yeni İyi Kutsanmış kadınların ilgisini çekmişe benziyor."

"Indigo, yaptıkları röntgencilik hareketinden sonra onun yanlarına yaklaşmasına izin vermiyor. Vampirlerin hiçbirisi eşlerini yanlarında istemiyor, özellikle de Shade'i. Ben giderim. Benimle konuşacaklar ya da ben onları konuşturacağım."

Sluagh'ı kendisiyle konuşturabilir *miydi*? Belki Seelie'nin Yüce Kralı olmakla meşgul olan Jasper dışında hiç kimse böyle bir güce sahip değildi. Forrest'ın Leaf'in söylediği kişi olmadığını düşünmesine neden olan şey, bu gibi hazırlıksız yorumlardı.

"Bana Willow'dan bahset," diye sordu Yaprak. "Ve Aurora'dan."

"Willow'la henüz konuşmadım. Aurora-Rory tarafından bir yerde tutuluyor. Onların güvenini kazanmalıyım. Buradaki insanlar inanıyor. Şimdilik. Ama ben..." Kaptan'a karşı yaptığı hatayı kendine saklamaya karar verdi. Bu mantıksız davranış bir daha olmayacaktı. "Üzerinde çalıştığım bir şey var. Bu planladığımızdan daha uzun sürebilir ama artık Kuyu'ya erişebileceğim bir yer olduğunu biliyorum. Sizi bilgilendirebilirim."

Yaprak'ın mavi gözleri suyun içinde daha da mavi görünüyordu. "Ben de tam bunu soracaktım. Kirletilmiş bir yerdeyken nasıl erişim sağladınız? Rush bundan hiç bahsetmedi."

"Nero'nun duvarlarla çevrili çok özel bir bahçesi var. Dışarıdan görüldüğünü sanmıyorum. Kuyu'ya erişimi engellemek için burada her ne yapıyorsa işe yarıyor. Ayrıca bir çeşit yeteneği var, benim insan mı yoksa fae mi olduğumu test etmek için kullandı."

Yaprak durdu, düşündü. "Testi geçtiğine emin misin?"

"Kuyu'dan tamamen kopmuştum. Koruyucu işaretimi bile kaybetmiştim. Bu erişimi kaybetmek çok acı vericiydi, bu yüzden evet, oldukça eminim

Olabildiğince insan görünümündeydim. Ben erişimin yakınında bile değilken Nero bağlantıyı ararken ne elde etmeyi umuyordu bilmiyorum ama belki de mananın nasıl aktığı konusunda sandığımız kadar çok şey bilmiyordur."

Yaprak'ın bakışları mesafeli bir hal aldı. "Nero'nun yeteneğinin dişiler gibi doğuştan mı geldiğini yoksa çalıntı mı olduğunu biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum."

"Öğren." Forrest

başını salladı.

"Sırada ne var ?" Yaprak sordu.

"Güvenlerini kazanmaya devam ediyorum. Kimliğimi açığa çıkarmadan Willow'a yaklaşmanın bir yolunu buluyorum ve sonra buradan gidiyorum."

"Ve Rory ile."

"İkna etmesi en zor kişi o olacak."

"O yarı Fae. Onu geri getirmek için Maebh ile bir anlaşma yaptık."

"Ama-"

"Forrest," diye uyardı. "Maebh'in canavar hayvanını dize getirmesinin tek nedeni mana tarafından dayatılan bu anlaşmaydı. İşe yaraması için bir yol bul. Bir dahaki sefere bu şekilde bağlanırsan, geçemeyebilirsin. Kuyu'daki leke kalınlaşıyor. Bu görevi tamamlamalıyız ki herkes güvende olsun ve biz de odaklanabilelim-" Sözlerini ısırarak söyledi ama Forrest ne söyleyeceğini biliyordu. *Böylece daha önemli şeylere odaklanabiliriz.* Leaf soğuk bir cadı olabilirdi ama iyi bir takım lideriydi.

Sikeyim. "Tamam."

"Güzel. İşleri hızlandırmak için elinden geleni yap ve sonra geri dön. Onu ikna edemezsen, rüşvet ver. Rüşvet veremezsen, uyuşturucu ver. Uyuşturamazsan, bayılt."

"Evet, anladım. Kitimdeki her aracı kullan."

Bu son sözle birlikte Leaf bağlantıyı kesmesi için Aeron'u geri çağırdı. Forrest su birikintisi kararmadan önce iyi olup olmadığını sorma fırsatı bile bulamadı. Doğruldu ve kütüğü tekmeleyerek her yere su sıçrattı, bu da onu daha da sinirlendirdi. Ama yutkundu ve gizlilik kordonlarını bıraktı.

Ses geri gelir gelmez bir şeylerin yanlış gittiğini anladı. Melody'nin sessiz uğultusu ve tıkırtıları kesilmişti.

Bahçede yalnız değillerdi.

ChapTer FOUrTeen

Cornelius Rutherford Kristal Şehir ordusunun generaliydi. Ona Kaptan denmesinin nedeni mevkisi değil, bir gemiye kaptanlık yapabilmesiydi. Denizler ve nehirler son birkaç yüz yıldır insanlığın dostu olmuştu ama artık vahşi Lekeliler insanların baskın yapmak için tekneyle seyahat ettiğini anlamaya yakın olduğundan, bu yollar kurumaya başlamıştı.

Sadece gemiyle değil. Belirli bir icadı kullanarak bütün bir gemiyi başka bir yere portalize edebiliyorlardı. Ancak bu icadı çalıştıran özel aşılانmış yakıt da kuruyor ve elde edilmesi giderek zorlaşıyordu.

Şehrin rıhtımında durup yeni hava gemilerine son bir kez bakarken rüzgâr yüzünü savuruyordu. Neredeyse tamamlanmışlardı. Silahlar tamamlanmıştı. Filolarını gökyüzüne fırlatıp atalarının topraklarını geri almaya başlamadan önce tek ihtiyaçları olan birkaç son kritik malzemeydi.

"Cornelius," dedi Başkan Nero, yaklaşarak. "Sayın Başkan."

"Bu rüzgarlı günde benimle burada buluştuğunuz için teşekkür ederim. Bu konuşmayı dışarıda yapmak en iyisi."

Meraklı gözlerden ve kulaklardan uzakta demek istemişti. Cornelius kaşlarını kaldırdı ve ayaklarının üzerinde sallandı. Gizli olmalı. Mükemmel zamanlama. Bu sayede yaklaşan Anka Balosu hakkında bilgi toplayabilecekti. O nankör kadını beklemekten bıkmıştı ama onun kazanmasına izin vermeyi reddetti. Kadının kendisine ait olduğunu görecekti ve sonra da

makamına yakışır bir partneri olacaktı. Nasıl gösteri yapılacağını biliyordu. Sözleriyle insanların iradesini nasıl bükeceğini biliyordu. Nero bunu biliyordu, bu yüzden onu yakından izliyordu.

Ama evlenmesi gerekiyordu ve Başkan da bu fikre uzun süre karşı çıkmıştı... Cornelius bu sürenin ne kadar olduğunu hatırlamaya çalışırken zihni bulandı. Önemli değildi. Bayan Melody'nin kötü davranışları kısa süre içinde eğitilecek ve ertesi yılki balodan önce, her zaman planladığı gibi mükemmel bir eşe sahip olacaktı.

"Görüşmek istediğiniz konu nedir?" diye sordu, ilk sözü Başkan'a bırakmasından nefret ederek. Her zaman ilk.

"Bayan Catherine'e saldırdığınıza dair resmi bir şikayet aldım. Melody'yi koridorda yakaladı ve bu ayrıcalık için Kule Muhafızlarına para ödedi."

"Ne?" diye tükürdü. "Ona *saldırdın* mı? Hakkımda şikâyetle bulunulması gereken kişi ben değilim, o tek gözlü yeni gelen. O-"

"Umurumda değil," diye kestirip attı. "Ama-"

"Fark etmez." Nero'nun karanlık, ruhsuz gözleri çalkantılı denizi taradı. "Daha fazla yakıt kaynağı bulmanı istiyorum. Onları geri getirirsen karına kavuşacaksın. Bunu bizzat ben sağlayacağım."

Cornelius dudaklarını kapattı. *İlginç*. "Bir konumunuz var mı, yoksa geçen sefer yaptığımız şeyi tekrarlamam mı gerekiyor?"

Nero ona bir kağıt parçası uzattı. Cornelius kâğıdı açtı ve okudu. Bilginin içine işlemesine izin verdi ve sonra çakmağını çıkarıp kâğıdı ateşe verdi. Bir rüzgâr için için yanan mektubu yakaladı ve denize götürdü, ama suya düşmeden kül oldu.

Cornelius, "Bu iş iki haftadan daha uzun sürebilir," dedi.

"Ve?"

"Anka Balosu ondan önce." Nero yorum yapmadı.

"Ve?" Cornelius sordu. "Ve ne?"

Cornelius liderine göz kırptı ve suratına bir tokat atmak istedi. Belli ki Cornelius'un gelinini almak için baloya zamanında yetişmesi konusunda hiçbir endişesi yoktu.

Nero, Cornelius'un yüzündeki hakareti algıladığında, meydan okuyan bir kaş kaldırdı ve "O zaman o zamandan önce istediğim şeyle geri dönmemiz gerekiyor" dedi.

"Bu bir ceza mı?"

"Bu yapılması gereken bir şey."

Bu gün gibi ortada olan bir cezaydı. Cornelius bunu söylemek için ağzını açtı ama Nero'nun ruh hali göz açıp kapayıncaya kadar hoşnutluktan ölümcül bir ruh haline dönüştü. Ve sonra Nero'nun "biz" dediğini fark etti.

"Benimle mi geliyorsun?" Cornelius sordu.

"Bir sorun mu var?"

Cornelius'un vücudundan geçen ürpertiye tarif edecek kelime yoktu ve kendini "Hayır, Sayın Başkan" demek zorunda hissetti.

"Güzel. Bu akşamki gösteriden sonra ayrılıyoruz."

Nero uzaklaşırken ayak sesleri ahşap rıhtımda gümbürdedi ve nefret Cornelius'un göğsünün etrafında bir sarmaşık istilası gibi büyüdü. Adamın tek yapması gereken Cornelius'a doğru bakmaktı ve Cornelius aklını yitirdi. Bu düşünce onu ürpertti ve zorlukla dizginlenen bir misillemeyle kaydadı.

Silkelenerek yeni görevi düşündü, olasılıkları ve senaryoları zihninde evirip çevirdi. Yapılabilirdi. Sürpriz olmadığı sürece zamanında dönecek ve Başkan da verdiği sözü tutacaktı. O bir megalomandı ama aptal değildi. Cornelius'u yanlış tarafa çekerse sorun çıkacağını biliyordu.

Cornelius limanların yarısına sahipti. Denizleri kontrol ediyordu. Yasadışı Fae malları getirdi ve nadir malzemeler için yağma yaptı. O olmadan, Nero'nun yaklaşan savaşı kazanma şansı yoktu. Gizli geçidini çalıştıracak yakıta da sahip olamayacağı kesindi.

Nero'nun istediğini yapacaktı ama şikâyetçi bir müzisyeni ziyaret etmeden önce değil. Habercinin kendi kontrolü altında olmasını istiyorsa, ona sadakat dersleri vermeye hemen başlaması gerekiyordu.

Başkan tek gözlü adamı umursamıyordu, bu yüzden Cornelius'un yoluna bir daha çıkarsa bunun acısını çekecekti.

ChapTer FIFTeen

Melody iyi bir şarkının yarısına gelmişken durdu, kalemini yere bıraktı ve defterini kapattı. Eğer devam ederse, şarkı bu akşamki gösteri için yeterince iyi olacaktı.

ama ne yaparsa yapsın, içindeki yanlılık hissini bastıramıyordu.

Bir çocuğun aşağılanması hakkında şarkı söylemek, hiçbir zaman, hiçbir anlamda yapmak istediği bir şey değildi. Özellikle de propaganda için. Nero'nun istediği anlatıyı besleyip beslemediği umurunda değildi. Bu çok gerçektir. Çok çiğ. Bir sınır olmalıydı ve bunu amaçlamamış olsa da Forrest Melody'ye düşmanın da bir insan yüzü olduğunu öğretmişti.

"Ben de seni arıyordum."

Buz Melody'nin omurgasından aşağı kaydı. Döndüğünde Kaptan'ın kararlı bir bakışla açıklığa doğru adım attığını gördü. Yanakları rüzgârdan yanmıştı. Kısa saçları ve bıyıkları diken diken olmuştu. Üniformasının apoletlerindeki metal süslemeler yürürken şingirdiyordu. Resmi üniformasıyla. Kule'nin dışına çıkmış ve doğruca buraya gelmiş olmalıydı.

Gerçek hislerini gizleyemeyerek taş bankın üzerinde geri çekildi ve gülümsemeye zorlayıp onu selamlamadan önce sesli bir şekilde yutkundu.

"Bu bahçelere sık sık gittiğinizi bilmiyordum."

Nasıl giriş izni aldı? Melody onun onaylanmış listede olmadığından çok emindi.

"Bu dünyada erişemeyeceğim hiçbir yer yok Melody. Benden saklanmanın bir faydası yok." Önünde durdu, burnunun ucuna baktı ve Melody'nin hoşuna gitmeyecek bir şey düşündüğünde yaptığı gibi ayaklarının üzerinde sallandı. Ceketini hafifçe aralayıp ellerini ince kemerine götürdüğünde Melody'nin midesi bulandı.

Yine mi?

Neden öylece bırakmadı ki? Erkekler odayı okuma konusunda nasıl bu kadar bilgisiz olabilirdi? Melody bunun sadece bu sefer var olan bir kusur olduğuna inanmak istiyordu ama gerçek şu ki, bu tür bir etkileşimi her zaman yaşamıştı. Kaybedenler ve beleşçiler için bir mıknaş gibiydi. Eskiden bunun kariyerinin bir getirisi olduğunu düşünürdü ama belki de bundan daha fazlasıydı Annesine evlenme teklif eden o iğrenç adamı düşününce, belki de bunun kalıtsal olduğunu düşündü.

Sonra Yüzbaşı'nın kolunun altında kılıfında duran tabancayı gördü. Ceketini açık ve genişken, bakır süslemeli kabza parlıyordu. Bu tipik bir tabanca değildi. Çarklar ve teller ona modifiye edildiğini düşündürdü. Ama ne amaçla? Tüm umudu ruhundan kaçtı ve küçüldü. Döngü tekrarlanacaksa savaşmanın ne anlamı vardı? "Biliyor musun," dedi adam, başını eğerek ona bakarken. "Buraya aşağılanma konusunda bir derse ihtiyacın olduğunu düşünerek geldim. Diz çökmeye zorlanmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek için. Ama seni burada yalnız görünce, belki de doğru seçimi yaparsın ve ben de her şeyi affederim. Kemerimi al. Özellikle senin bedenine uyması için yaptırdım. Ben yokken bunu tak, döndüğümde geleceğimize giden kaçınılmaz yola devam edeceğiz." Kemer, sürünen bir yılan gibi pantolonundan dışarı kaydı.

"Giy ya da *hisset*."

Melody ağzı açık kaldı. hangi kısmına daha çok öfkeleneneceğini bilemiyordu. Onun bedenine uyması için *özel olarak* mı yaptırmıştı? Giymek mi, *hissetmek* mi? Dizlerinin üzerinde olmanın nasıl bir his olduğunu biliyor muydu?

Defteriyle onun kendini beğenmiş suratına bir tokat atmak istedi. *Ona* bir şeyler hissettirmek istiyordu. Bu yeni dünyada çok fazla yanlış vardı ve bu onu çok üzüyordu. Titreyen uzuvlarıyla banktan kalktı ve onun önünde durdu.

Dilinin ucunda o kadar çok kelime vardı ki, ama sonra adam tabancayı vurgulamak için duruşunu ustaca değiştirdi. Kendini korumak için sözcüklerin ağzından çıkmasını engelledi.

Adam kemeri uzattı ve kız eski güvensizliği yüzünden donakaldı.

İç

nd Bu onun dünyası değildi.

e. İki bin yıldır olmamıştı. O denemeyi bırakmalı

kare şeklini yuvarlak bir deliğe zorlamak.

"Burada arkadaşların var, değil mi?" diye sordu. "Şu senin grubun. Şu iki adam, onların pek de gizli olmayan aşkı ve şu büyük sesli küçük kadın. Adı neydi... Caroline mı?"

Melody'nin kanı buza dönüştü. "Onları bu işe karıştırma."

"Bundan daha fazlasını yapabilirim," dedi, onun nefes alma alanına girerek ve sesini alçaltarak. "Onları koruyabilirim. Başkan bunu biliyor ve nişanlanma talebimi kabul etti. Bu sadece bir zaman meselesi. Kemerimi al ve başını beladan kurtar!"

Yere baktı ve bacağını salladı. *Bu da ne böyle?* Melody kaşlarını çattı ve geri çekildi ama Kaptan sallanmaya devam etti ve sonra kendini tokatladı.

Oh, Tanrım. Ağzını kapattı. Küçük siyah hamamböcekleri sürüler halinde bacaklarına üşüştü.

Kemerini bıraktı ve ayaklarını yere vurdu, düşüp dağıldıkça ya da çizmesinin altında patladıkça bolca küfretti. Melody taş bankın üzerine zıpladı, tam o sırada çevresinde tanıdık bir kumral tonu gördü. Forrest elleri ceplerinde, dikkatini Kaptan'a vermiş bir şekilde açıklığa yürüdü.

"Sen," diye hırladı Kaptan Forrest'a. İstilaya vurdu. "Bunu sen yaptın."

Forrest'ın dudakları kıvrıldı ve Melody onun yüz ifadesinde ilk kez sinsi bir niyet gördü. Onu ilk kez koruduğunda yüzü kararlılık ve saf öfkeyle doluydu. Bu Kaptan'ın sahip olduğu türden bir öfke bile değildi. Forrest'ın en büyük acıyı vermek için doğru zamanı yüzyıllarca bekleyeceğini söyleyen türdendi. Ve bundan zevk alacaktı.

Forrest böceklere baktı, sonra bakışlarını Kaptan'a doğru kaldırdı. "Şu eski deyiş neydi... benzer benzeri çağırır mı?"

"Hayır," dedi Kaptan, tepinerek ve tekmeleyerek. "Bunu sen yaptın."

Kurulan bir tabancanın metalik tıkırtısı etrafa yayıldı

Melody'nin kafatası onu paniğe sürükledi. Ama Forrest çoktan

Hareket ediyordu. Avucuna bir şeyler çiziktirdi ve saniyeler içinde elinin etrafındaki parıldayan hava uzun, süslü bir şekilde oyulmuş bir yaya dönüştü

-Ok çoktan kapıyı çaldı ve Kaptan'a baktı.

Lekeli.

Fae.

Melody *çığlık attı.*

Tiz feryat o kadar şiddetliydi ki çit yaprakları sallandı. Kuşlar çığlık attı. Yüzbaşı irkildi ama Forrest yayını ateşledi. Oku yıldırım gibi çarparak Yüzbaşı'nın silahına isabet etti. Yere düştüğü anda ateş aldı. Melody eğildi. Vurulmuş muydu? Kimse vurulmuş muydu?

Yüzbaşı öfke dolu yüzünü Forrest'a doğru çevirirken sersemlemiş bir halde donup kalmaktan başka bir şey yapamadı.

"Dur, dur," diye fısıldadı nefesinin altında. "*Hayır, hayır.*"

Forrest umursamadan Kaptan'a doğru yürüdü. Elindeki yay göz kırparak kayboldu.

Ölümüne savaşıacaklardı ve Melody ne yapacağını bilmiyordu. Kimin tarafındaydı? Forrest *onlardan biriydi* ama ona hiç zarar vermemişti. Kaptan da onlardan biriydi ama ona birçok kez zarar vermişti. Panikle banktan atladı ve tökezleyerek Kaptan'a doğru yürüdü. Belki onu gitmeye ikna edebilirdi. Belki o-

"Git," diye yalvardı, onun omuzlarından tutarak. "Lütfen, Cornelius. Arkanı dön ve git ve bizi gördüğünü unut."

Gözlerini onunkilere indirdi ve tuttu. Ortamda bir şeyler değişti. Güç gibi bir şeydi bu ve onun *içinden* geliyordu. Kollarındaki ve yüzündeki tüyler, orada olmayan bir rüzgârdan dolayı dalgalandı. Kaptan'ın koyu renk gözleri buğulandı, sonra başını salladı ve sakince dönüp bir zombi gibi dışarı çıktı.

Melody iki dakika boyunca onun boşalttığı alanı izledi, geri dönmesini bekledi ve az önce olanlara inanmakta güçlük çekti.

"Ben sadece..." diye mırıldandı. "Ve o sadece..."

"Mana kullandın." Forrest'ın derin sesi arkasından çok yakından geliyordu.

Döndü ve geri adım attı.

Aynı adamdı ama gözlerinde her zaman var olan o vahşî bakış enerjiyle parlıyordu. Sanki damarlarında hâlâ adrenalin dolaşıyormuş ve bununla ne yapacağını bilmiyormuş gibi ellerini büküyordu.

"Bana yalan söyledin," diye suçladı. "Evet."

"Fae'ler yalan söyleyemez."

"Normalde yapamazlar." Sakin bir şekilde göz bandını kaldırarak altındakini gösterdi -diğeriyle eşleşecek şekilde mükemmel çalışan bir göz. Birini görmek etkileyiciydi ama ikisini birden görmek tam da hayal ettiği gibi nefes kesiciydi. İnsanları hakkında uyardıkları fae cazibesi bu muydu? Gerçek olamayacak kadar yakışıklı ama bir o kadar da kaba ve kayadan yontulmuş. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Ona yaralı bir hayvana bakar gibi baktı. Sakin ve yatıştırıcı bir tonda konuştu. "Bu bahçenin dışında, beni o fae geasına bağlayan Kuyu ile hiçbir bağlantım yok. Herhangi bir insan gibi yalan söyleyebilirim. Bu bahçe duvarlarının içinde Kuyu akıyor. Şimdi bana bir şey sorarsanız, doğruyu söylemek zorunda kalırım."

Vahşiliği onu çağırıyordu. O, bu şehirde olmayan her şeydi. Yaprakların arasından parlayan güneş ve altında dans eden gölgelerdi. Yırtıcı hayvanın kovalamacası ve ayının dişleriydi. Melody hiç böyle hissetmemişti... böyle...

"Sana zarar vermeyeceğim," diye söz verdi. "Kaçırılan bir Fae çocuğunu kurtarmak için bu şehirdeyim."

Melody'nin zihni harekete geçti. Çocuk. Diğerlerinden ayrılan yeni bir çocuk vardı. Yüzünde ruhani bir şeyler vardı ve Rory'nin istediği bir şeyi yapmak istemediği her seferinde dişlerini bir orman kedisi gibi gösteriyordu.

"Rory'nin birlikte yemek yediği gümüş saçlı küçük kız."

"Evet," dedi. "O iyi kutsanmış bir birlikteliğin çocuğu."

"Bu ne anlama geliyor?" Gözleri kısıldı, ilk gece odasında ona ne söylediğini hatırlamaya çalışıyordu.

"Kuyu, İyi kutsanmış bir birlikteliği onaylar. Satın alınamaz ya da çalınamaz. Sadece gerçekleşir. Çiftlerin mana ve duygularını paylaşmalarını sağlar. Çocukları güçlü bir psişik. Babası bir kurt değiştirici, bir Gardiyan. Annesi de senin gibi, eski çağlarda doğmuş biri.

ve bin yıl boyunca donmuş. Manayı tutmak için muazzam bir kapasitesi var."

Melody başını salladı. Bu, doğru olduğunu bildiği her şeye aykırıydı. Fae'ler hayvandı. İnsanlara pislik gibi davranan korkunç, berbat, sapkın yaratıklar. Ama eğer , neden bir kadın onlardan birinden çocuk sahibi olsun ki? Ya da kraliçe olsun?

"Hayır." Parmağını aralarında salladı. "Zorlanmış olmalı."

"Buna inanmıyorsun, değil mi?" Forrest bir adım öne çıktı, o da geri çekildi. "Melody. Bana bir bak. Seninle tanıştığımdan beri seni korumaktan başka bir şey yapmadım. O kadar kötü biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

Zihni son olayları gözden geçirirken nefesi hızla kesildi. "Böcekler. Hamamböcekleri. Kuş... onları bir şekilde kontrol ettin. Değil mi?"

Omuz silktili. "Her fae'nin kendine özgü yetenekleri vardır. Benimkilerin çoğı hayvanlarla bağlantılı."

"Sen de kimsin be?"

Kaşları kalktı. "Bu çok saldırgan." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ben bir elfim."

"Sivri kulakların nerede? Büyüledin mi?"

Yüzü taş kesildi. "İnsan gibi görünmek için uçlarını kestim." "Yara izleri... göz?"

"Buraya girip Willow'u ailesine götürebilmek için hepsi bir oyun."

"Neden kendileri gelediler?"

"İnanın bana; bunu istediler." Gözlerini gökyüzüne kaldırdı. "Yakında eve dönmezsem hâlâ yapabilirler ama kollarında çıkarılması zor, mavi, parlayan bir çiftleşme izi var. Parıltıyı saklayamazlar." Sol gözünün altındaki taze bir yara izine dokundu. "Koruyucu izim . Tekrar büyüyebilir. Kuyu seni bir kez onayladı mı, fikrini asla değıştirmez. Yakında anlayacaksın."

"Ben mi?"

"Bahse girerim, yeteneğiniz sesinizle ilgilidir."

Hediyesi mi?

"Çılgılığınızı iliklerime kadar hissettim. Kanıma dehşet aşıladı ve eğer devam etseydin, sanırım hepimiz dizlerimizin üzerine çöküp merhamet dileniyor olurduk." Gözündeki bandı indirerek bir kez daha basit bir insan kimliğine büründü. "Ve unutmayalım ki, Kaptan'dan en ufak bir şikâyet fısıltısı bile duymadan onu neşeli yoluna gönderdin."

Söylediği şeyin farkına varmıştı. İnsanları sesiyle kontrol edebiliyordu. *Onun sesiyle*. Kaptan'ın ani dönüşünün tek açıklaması buydu. Öfke içindeydi, Forrest'ı öldürmek üzereydi, o da onu öldürmek istiyordu.

"Kafam çok karışık," dedi başını ellerinin arasına alarak. Forrest -Bir fae, ona öğretildiği gibi değildi. O... normaldi, bir bakıma.

"Nerede daha fazla mahremiyetimiz olduğunu açıklamama izin verin. Lütfen," dedi. "Bir çocuğun hayatı söz konusu."

Bakışları yukarı kaydı. Onunkiyile buluştu. "Söylediğin tek bir kelimeye nasıl inanabilirim?"

"Bana her şeyi sorun," diye yanıtladı. "Kuyu'ya bağlı olduğum sürece cevabım doğru olacaktır."

"Yine de yalan olduğunu bilmeyeceğim."

"Seni öldürüp bu işi bitirebilirdim ama yapmayacağım." Düşen defterini topladı ve ona uzattı. "Bunu biliyorsun."

Dudaklarını yaladı. Defter. Şarkı.

"Hikâyedeki çocuk," dedi. "O sen miydin?"

"Evet," diye cevap verdi ve kalbi kırıldı.

"Oh, Forrest."

"Acımanı istemiyorum."

"Sadece bir çocuğu kurtarmak istiyorsun."

"Evet. Ve..." Zihninde bir şeyleri evirip çeviriyor gibiydi. "Yalan söylemeyeceğini söylemiştin."

"Willow ve Rory'yle birlikte Elphyne'e dönmem gerekiyor." "Onu kaçırıyor musun?"

"Daha çok onu ailesine geri götürmek gibi. O Unseelie Yüce Kraliçesi' torunu. Yarı Fae."

"Babasının Taint-Fae'lerden biriyle ilişkisi mi vardı?"

"Evet. Ve bunun rızaya dayalı olduğunu sanmıyorum. Bu uzun bir hikaye. Ne istersen sonra anlatırım. Biri geliyor."

"Geri mi döndü?" bir korku dalgası kapladı.

"Hayır, onlar... Willow ve Rory." Gözleri büyüdü. "Bu konuda bir şey söyleme. Rory mirası hakkında hiçbir şey bilmiyor."

Rory de en az babası kadar Fae'lerden nefret . "Anlıyorum ama ben de istiyorum."

"Ne?"

"Sana bir şartla yardım ederim. Grubumu ve beni yanına alacaksın."

Yüz ifadesinden dehşet geçti. "Bu imkansız." "Yalan söyleyemediğin sürece evet de, yoksa ben-"

Willow, gümüş rengi saçları arkasında uçuşarak açıklığa dalar dalmaz, "Evet," dedi.

Onun hemen ardından Rory geldi ama kısa bir süre durdu. Kurnaz bakışları önce Melody'ye, sonra da Willow'a kaydı. Çocuk bir heykel gibi donup kalmıştı. Forrest'ın boşalttığı yere baktı ama Forrest görünürde yoktu.

Gitti.

Hayalet gibi.

Melody bütün bunları hayal edip etmediğini merak ediyordu ama Willow onun orada olduğunu hissediyor gibiydi. Bir şey söylerse, onun kimliğini açığa çıkaracaktı. Kimliğini açıklamak için henüz çok erkendi. Rory onu öldürmenin bir yolunu bulacaktı.

Melody, "Sen Willow olmalısın," diye bağırarak kıza doğru koştu ve Forrest'a ulaşmadan önünü kesti.

Melody'ye göz kırptı. "Teyze?"

Teyze mi?

"Özür dilerim." Rory dedi aracılığıyla gıcırdadı Dişler.

"I düşünmek o herkese böyle seslenir.

Bekle. Onun adını nereden biliyorsun?"

ChapTer SIXTeen

Forrest uzaktan Melody'nin Rory ve Willow'la konuşmasını dinliyordu. Az önce olan her şey zihninde dönüp duruyordu. Varlığını göstermeye hazır değildi. Yaprak Rory'ye Elphyne'de ihtiyaçları olduğu açıktı.

Silver, Rory'nin tanıdığı en ölümcül kişi olduğunu söylemişti. Kadın değil. *İnsan*. Bu da onun buradaki bütün askerleri gölgede bıraktığı anlamına geliyordu. Anlaşılan Rory bir şifacı gibi anatomi çalışmıştı ama tam tersi bir etki için. Yaşamları nasıl uzatacağını değil, nasıl sona erdireceğini bilmek için. Bu bahçede bile, manasına erişebilse, elinde kanlı bir savaş olacaktı. Melody burada Kuyu'ya bağlanabiliyorsa, Rory'nin de bağlanması mümkündü.

Fae adı Aurora'ydı.

Eğer gerçekten de eski dünyalı bir insanla Elphyne'deki en güçlü fae' birinin birleşmesinden doğan bir çocuksa... o zaman Rory'nin de güçlü olacağını söylemek yanlış olmazdı. Tıpkı Willow gibi.

Nero biliyordu.

Yapmak zorunda. Bu bahçe bu yüzden inşa edilmişti - Kuyu'ya erişimini korumak için. Onu beslemek için. Gizli silahı olan kızının onun kontrolü altında kalmasına izin vermek için. Forrest her zaman Nero'nun kendisini genç tutmak için kullandığı manayı çaldığını düşünmüştü ama belki bundan fazlası vardı. Belki de onu kızından çalmıştı.

Forrest konuşmaya odaklandı.

"Onun adını nereden biliyorsun?" Rory sesinin tonu sertleşerek sordu.

"Geçen gün yemek sırasında söylediğini duymuş olmalıyım," diye verdi Melody. "Çok uzakta değildim."

Hakkını yemeyelim, Melody hiç tereddüt etmedi. Elphyne'in kuralları Forrest'ın dilini bağlasa da Melody'ninki öyle değildi.

"Hey, şekerparem," dedi Willow'a. "Bana teyze dedin. Bu arkadaş olacağımız anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki, aptal aptal. Ama..." Willow'un sesi titriyordu. "Annemi özlüyorum. Ve diğer teyzelerimi. Silver'ın yaptığı gibi Bish Boys'u söyleyebilir misin?"

"Bish Boys mu? Beach Boys mu demek istiyorsun?" Melody'nin kaşları çatıldı. "Onları nereden biliyorsun?"

"Bu kadar yeter Willow," diye tersledi Rory. "Çeşmenin diğer tarafına git ve sana geçen hafta gösterdiğim gibi dövüş duruşların üzerinde çalış."

"Ama-"

"Willow," diye uyardı.

"Arkadaşlarımla konuşabilir miyim?"

"Pratik yaptığın sürece, kaç tane hayali arkadaşınla konuştuğun umurumda değil."

"Yesss." Küçük kız yumruğunu havaya kaldırdı.

"Şimdi."

Melody ve Rory kibarca konuşmaya devam ederken Forrest, Willow'un yerleştiği çitin karşı tarafına yaklaştı. En yakın kızılgerdanı buldu, gözlerini kapadı ve onun bilincine girdi. Sonra tüylü bedeni, Willow'un eğitimdeki bir Muhafız gibi dövüş duruşları çalıştığı yere götürdü.

Ama bunlar Guardian savaş hareketleri değildi. Forrest, Silver'ı geçmişte aynı hareketleri yaparken görmüştü. Willow'u bir Azrail, yani bir Fae suikastçısı olması için eğitiyorlardı. Öfkesinin kontrolünü kaybetti ve kuş cıvıdayarak Willow'un dikkatini çekti. Heyecandan nefesi kesildi ve kuşla göz göze geldi.

"Seni görüyorum Forrest Amca," diye fısıldadı arsızca. "Daha iyi bir saklanma yerine ihtiyacın var."

Saklandığı yer -aklı onu merdivenlerin altında bulunduğu zamana gitti ve kalbi sıkıştı. Willow'un sözlerinin kafasının içinde olduğunu, yüksek sesle fısıldamadığını anlaması bir anını aldı.

O

Doğruldu ve avucunu çitin üzerine koyarak kendini yere bıraktı. Sonra kendini tamamen kuşa teslim etti.

"Willow, beni duyabiliyor musun?"

"Evet, kuş taklidi yapıyorsun."

"Seni eve götürmek için buradayım."

"Annemi ve babamı özledim."

"Biliyorum. Ben seni buradan çıkarmanın en güvenli yolunu bulana kadar biraz daha cesur ol."

Cevap vermedi.

"Sana zarar verdiler mi Willow?"

"Rory Teyze beni güvende tutuyor, ama sadece bir fare gibi sessiz olursam ve bir savaşçı olma alıştırmaları yaparsam. Ona kızgın yüzümü gösterdim. Ama içeride işe yaramıyor." Heyecandan nefesi kesildi ve kuşla yüzleşti. "Burada çalışıyor. Görmek ister misin?"

Yüzü insandan fae'ye dönüştü. Kör dişler sivri dişlere dönüştü. Yuvarlak kulakları sivrildi. Hırlarken parmak uçlarından pençeler fırladı. Forrest'ın kuklalaştırdığı kızılgerdan korkmuş bir şekilde cıvıladı. Forrest'ın kuş üzerindeki kontrolünü kaybetmesi normal değildi. İrkildi. Belki de Kuyu'daki leke kuşun zihni üzerindeki tam hâkimiyetini etkilemişti.

"Willow!" Rory bağırdı. "Kuşu bırak." "Hay aksi."

Willow tekrar insana dönüştü.

"Burada olmamla ilgili bir şey söyleme. Tamam mı?"

Cevap gelmeyince, onunla yüz yüze konuşabilmek için neredeyse çitin üzerinden atlayacaktı. Leke ona ya da kuşa her şeyi yapıyor olabilirdi.

Siyah mürekkep büyülü erişiminin etrafında yüzüyor, istenmeyen bir ziyaretçi gibi kenarlara çarpıyordu. Zihnini kuşun içine hapsedebilir ya da onu başka birinin bilincine itebilirdi. Willow, "Gidemem, Rory Teyze'nin bana ihtiyacı var," diye fısıldarken, temkinli bir şekilde kuşun zihninden çekildi. Rory Teyze'nin bana ihtiyacı var."

"Sana böyle mi söyledi?" sordu zihninden. Cevap yok.

"Willow, söyledikleri tek kelimeyi bile dinleme. Senin yeteneğini geleceği söylemek için kullanmak istiyorlar ve sonra da söylediğin şeyi Fae'lere zarar vermek için kullanmak istiyorlar."

Hala cevap yok.

"Willow," diye bağırdı Rory. "Çeşmede oynamayı bırak."

Zaman dolmuştu. Rory ve Melody'nin konuşması bitmişti. En azından Willow güvendeydi. Yaralanmamış ya da istismar edilmemişti. Forrest'ın bildiği kadarıyla. Ama onu kaçıran kişiye karşı giderek artan sadakati iyi değildi. Oradan ne kadar çabuk çıkarlarsa o kadar iyiydi. Bunun için de Forrest'ın Rory'yi kendi tarafına çekmenin bir yolunu bulması .

Forrest'ın büyük bir kısmı bahçede kalıp Melody'ye odasına kadar eşlik etmek istiyordu ama henüz Rory'yle uğraşmaya hazır değildi. Yapbozun üzerinde çalışması gereken çok fazla parçası vardı, bu yüzden fark edilmeden önce oradan ayrılmalıydı.

Bahçenin dışında, fuayede oyalanmak sadece muhafızların dikkatini çekerdi. Melody'nin önüne geçip odasına girdi ve Kaptan'a yaptığı şeyin işe yarayacağını ve kimsenin alarmı çalıp onu yakalamayacağını umdu. Ayrıca Melody'nin bahçede ne öğrenmiş olursa olsun sözünü tutacağını umuyordu.

Willow ve Rory'yi oradan çıkarmasına yardım etmek için.

Kanepeye oturdu ve seçeneklerini düşünürken masadaki taze yiyeceklerden kendine yardım etti.

Melody ve grubunu Elphyne'e götürmeye söz vermişti ama hiçbiri savaşçı değildi. Bir savaş sırasında ona nasıl yardım edebilirlerdi ki? Onunla yaptığı konuşmayı gözden geçirdi ve verdiği sözden kurtulmak için kullanabileceği bir boşluk olup olmadığını merak etti. Kadın ilk talebine bir cümle daha ekledikten sonra kabul etmişti. Hatta ondan evet demesini istemişti. Bu, hiç söz vermediği anlamına gelebilirdi. Melody'nin grubunu almasına gerek olmayabilirdi. Hatta kendisini bile.

Ama Rory'yi kendi tarafına çekebilirse, ki bu büyük bir ihtimaldi, Rory bir kazanç olabilirdi. Yaklaşan savaşın gidişatını değiştirebilirdi. Rory her şeyi değiştirebilirdi.

Ya Rory'yi alamazsa? Ya onu geride bırakmak zorunda kalırsa?

Melody onu muhteşem ve güçlü bir hediyeyle şaşırtmıştı. *Etkisi* vardı. O... zihni onun gözlerini ve konuşurken onu nasıl izlediklerini hatırladı. Duygularının nasıl aktığını ve onun hikâyesi için neler hissettiğini. Onu nasıl gördüğünü.

Ve sonra, gözleri düşündüğünde, onun geri kalanını düşünmeye başladı. O sesi. Husky ve boğazlı. Her nefes alışında kabaran göğüsleri ve onları ısırarak istemesi. Dudakları o kadar dolgundu ki onları da ısırarak istiyordu. Onları eşine sarılmış hissetmeyi nasıl da istiyordu.

Ön kapı açıldı ve kapıdan içeri dalan kadının hayalini kurarken sözünün kesilmesinden dolayı yanakları alev alev yanarak ayağa kalktı. Kadın kapıyı arkasından kilitledi. Kapıya yaslanarak ona baktı.

Sabah özenle taradığı sarı dalgalar şimdi rüzgârda savrulmuş ve yabanileşmişti. Gözleri daha önce onda hiç görmediği yaramaz bir enerjiyle parlıyordu. O dudaklar... alttakini ısırdı ve adam bir iniltiyi bastırdı.

"Özür dilerim," dedi nefes nefese. "Kendime yemek için yardım ettim."

"Hepsini ye, ben de yemek zorunda ."

"İyi misin?" diye sordu, içinden sıcaklık dalgalarının geçtiğini hissederek. Onun üzerinde bu etkiyi nasıl yaratmıştı? Neredeyse onun varlığının kendisini çağırdığını hissediyordu, sanki öyle olamayacağını bilmesine rağmen sesinde hâlâ bir büyü varmış gibi. "Yani, dönüş yolunda saldırıya uğramadın mı?"

"Hayır, ." Kanepeye uzandı ve sarılmak için en sevdiği yastığı kaptı. "Aslında bahçeden ayrıldığımdan beri kendimi biraz kötü hissediyorum. Sanki hastalanıyormuşum gibi."

"Sana bir içki getireyim." Mutfaka gitti ve dolapları karıştırdı. "Hissettiğin şey muhtemelen Kuyu'yla bağlantının kopması. Ağrılar, vücut titremeleri, kemik yorgunluğu."

"Bunu daha önce hiç hissetmemiştim."

"Muhtemelen daha önce Kuyu'ya hiç bağlanmadınız."

Musluktan bir fincana su doldurdu ve sonra ona uzattı. Ellerini ceplerine soktu ve kızın su içmesini bekledi.

içti, herhangi bir hastalık belirtisi aradı. Bağlantı kopukluğu insanı bayıltabilirdi. Bir bedene her türlü şeyi yapabilirdi.

"Teşekkür ederim," dedi işi bittikten sonra ve arkasına yaslandı. Sarı saçları kanepenin arkasına dökülmüştü ve yaslanmış yüzünün pozisyonu dikkatleri açıkta kalan boynuna ve dekoltesine çekiyordu. Bakışlarını uzaklaştırmak zorunda kaldı.

"Rica ederim," diye yanıtladı ve karşı kanepeye oturup yüzünü ona döndü. "Yakında etkisi geçer."

"Fae, ha?" dedi, biraz daha yiyecek seçerken onu izliyordu.

Kaşlarını kaldırdı, deriyi hissetti ve kılık değiştirmekten vazgeçmeye karar verdi. Bandı çıkardı ve yanındaki kanepeye fırlattı. Gözünün etrafını ovuşturarak boynunu kırdı.

"Benden korkmuyor musun?" diye sordu ihtiyatla. "Bu odadan çıktığımda beni bekleyen bir grup muhafız bulmayacağım, değil mi?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Söylediklerimde ciddiydim. Buradan gitmek istiyorum. Bir süredir beni rahatsız ediyordu ve seni tanıdığım için... Bilmiyorum... Artık dışarıda olanlardan korkmuyorum."

"Dışarıda korkulacak çok şey var." Son bir kez daha onu caydırmaya çalıştı. "Her şeyin gökkuşağı ve rüya olduğunu sanmayın. Canavarlar gerçektir."

"Ama Muhafızlar bunun için var, değil mi?" Başını eğdi, onun hoşuna gitmeyecek kadar zekiydi. "Senin yaptığın da bu, değil mi?"

Başını salladı. "Öyle yapıyoruz. En kötülerini genel nüfustan uzak tutuyoruz."

"Ve dışarıda iyi insanlar da var, değil mi?" Tekrar başını salladı.

"Ve kimse kimseye kimi sevip sevemeyeceğini söylemiyor mu?"

"Eminim deniyorlardır, tıpkı burada olduğu gibi, ama Elphyne'de - Cornucopia gibi - kimsenin kiminle birlikte olduğunuzu kuturi umursamadığı yerler var. Irklar karışık. Seelie ve Unseelie kaynaşır. Herkes için bir yer vardır."

"Ya ben?"

"Yeteneğiniz gelişene kadar diğer İyi kutsanmış insanlarla birlikte Tarikat'ta kalmanız istenecek."

Onun sözleriyle daha da rahatladı. "Desteksiz bir şekilde aniden başka bir dünyaya fırlatılmak istemedim."

Etrafında başka Muhafızlar olduğunu düşünen Forrest gerildi ve kaşlarını çatı. Muhtemelen dışarıda onu bekleyen bir eşi vardı.

"Ah, neredeyse unutuyordum." Defterini açtı ve balmumuyla mühürlenmiş bir mektup çıkardı. Nero'nun ona ilk gününde verdiği benziyordu ama mühür amblemi biraz farklıydı. Bir N harfi değil, bir tırpan.

"Nedir bu?" Mektubu kabul etti. "Senin hakkındaki fikrimi sordu."

"Rory mi?" Kaşları kalktı. "Ne amaçla?" "Benim resmi korumam olacaksın. Aç şunu."

Mührü kırdı, okudu ve Melody için yeniden yorumladı. "Size hikâyemi anlatmaya devam edeceğim, ama nasıl olsa yanınızda olduğum ve sizi zarar görmeden tutma becerimi gösterdiğim için, üniforma giymek için en kısa zamanda Kule Muhafızları ofisine rapor vereceğim. Sonra da yaşam alanınıza gidip gelirken yanınızda kalmalıyım."

Mektubu katlayıp yere koydu ve ağzına küçük bir domates daha attı. "Ona benim hakkımda ne söyledin?"

"Çok ateşli olduğunu söyledim ve eğer o yapmazsa seni kesinlikle yapacağımı söyledim."

Boğuldu ve sıçradı. "Ne?"

"Beni dinleyin," dedi öne doğru eğilerek. "Ona bizim tarafımızda ihtiyacımız var. Birdenbire babasına ihanet etmeye karar vermesine imkân yok ama zamanın testinden geçmiş kanıtlanmış bir teknik biliyorum."

"Hayır."

"Oh, evet," dedi, tamamen ciddi. "Onu baştan çıkarmalısın."

ChapTer SeVenTeen

"N o," diye tekrarladı Forrest Melody'ye.
"Yapmak zorundasın." Koşarak onun yanına gitti, oturdu ve gözleriyle ona yalvardı. "Uyuşturucunun yanı sıra Rory'yi omzunun üzerinden atarsan, en iyi yol bu olur. Aşık olmadığı sürece babasına ihanet etmez. Zedelenmiş bir ego ona zarar vermez. Ve ben zaten bazı zeminler hazırladım."

"Onu becermemi mi istiyorsun?"

Omuz silkti. "Bu çok mu kötü olurdu?"

"Ne yani, aletim o kadar büyüdü ki onun için sadık olduğu her şeyden vazgeçecek mi?"

"Bilmiyorum." Adamın kasıklarına baktı ve kaşlarını salladı. "Büyüdü bir şey mi?"

"Melody, yapamam," diye ağzı açık kaldı, dehşete düşmüş gibiydi. "Bu pek çok açıdan yanlış."

Melody odasına dönerken bunu uzun uzun düşünmüştü. Planının çekirdeği, Willow oyun oynarken Rory ile Melody sohbet ederken oluşmuştu. Rory, Melody'nin Forrest hakkındaki fikrini sormuş, Melody de olan biten her şeye rağmen onun hoşuna giden her şeyi ağzından kaçırmıştı. Güçlü, sadık ve koruyucuydu.

Seksi. Güçlü mü dedi?

Masum bir çocuk için her şeyini feda etti ve bu planın yanlış olduğunu düşünmesi onu iyi adam yaptı. Forrest düşman değildi. Melody onu güvenliği olarak görüyordu. Onun kurtuluşu.

Willow'un da ona ihtiyacı vardı.

"Rory güçlü erkeklerden hoşlanır," demek için kendini zorladı Melody. Adamın kolunu sıkarak sözlerinin önemini vurgulamaya çalıştı. Ama yine, yemek odasında onu ilk kez tuttuğunda olduğu gibi, dokunuşunun altındaki bir avuç dolusu pazudan büyülenmişti. "Ah evet," diye mırıldandı. "Sen kesinlikle onun tipisin. Yüce Tanrım, sen herkesin tipisin."

"Melody." Sesi yumuşadı.

"Forrest," diye karşılık verdi, hâlâ onun koluna bakıyordu.

Onun elini tuttu ve gözlerinin içine bakarak, "Bu işe yaramayacak," dedi.

"Neden olmasın?"

Sıcak eller. Forrest'ın sıcak elleri ve nazik gözleri var.

"Olmayacak işte." Onu bıraktı ve yemeğe döndü, böylece onu fiilen reddetmiş oldu.

Ve bu onu çok kızdırdı. "Bana bir daha yalan söylemesen iyi edersin Forrest. Ne olsun bu beraberiz. Benim hayatım da seninki kadar risk altında. , ondan hoşlanmayabilirsin ya da düşmanını baştan çıkarma fikrini iğrenç bulabilirsin. Ben de isterdim, eğer sebep buysa, söyle bana. Ama yemin ederim ki benden hâlâ bir şeyler saklıyorsan, sana güvenemiyorsam, o zaman yine-"

"İyi," diye mırıldandı, onun gözlerinden kaçarak. "Neden işe yaramayacağını bilmek mi istiyorsun? Sana söyleyeyim."

Dirseklerini dizlerine dayadı ve eskiden oturduğu kanepeye ters ters baktı.

"Buradayım Forrest," dedi daha yumuşak bir sesle. Belki de bundan daha fazlası vardı. "Eğer paylaşabilirsen, yardım etmek isterim. Sırrını sakladım. Her ne ise, bana güvenebilirsin."

"Gülmeyeceğine söz ver."

Tamam... *ilgimi çekti*. Elini kaldırdı ve "İsa'nın kel kafası üzerine yemin ederim ki gülmeyeceğim" diye yemin etti.

"Plana karşı olduğumdan ya da onu bu şekilde kullandığımdan değil. Willow'u kurtarmak için elimden geleni yapacağım." Bakışlarını değiştirip, "Onu nasıl baştan çıkaracağımı bilemem. Ben bakireyim."

"Oh." Arkasına yaslandı. "Ama *sen... sensin*." Onun çekici vücudunu, yüzünü ve etrafındaki tüm o lezizliği işaret etti. Bir elf. Onu evinde, ağaçların ve hayvanların arasında görebiliyordu. Kızıl saçları güneşin altındaki ateş gibi parlıyordu. Şüphesiz onun dünyasındaki kadınlar bundan etkileniyordu. Ve sonra aklına geldi. "Hiç cinselliğe düşkün müsün?"

"Elbette öyleyim, ama..." Yüzünü ovaladı ve sonra içini çekti. "Nasıl büyüdüğümü duydun."

"Sana kötü davranıldı."

"*Görünmezdim*." Bu kelimeyi sanki ona ekşi bir tat veriyormuş gibi söyledi. Bir kolunu kanepenin arkasına dayadı ve anılarını paylaşmaktan korkmadan onun gözlerine baktı. "Yıllarca görmezden gelindim. Ve sonra Tarikat'a katıldım, burada Muhafızlar uzun süreli bir ilişki kurmaktan caydırılır çünkü yaşam beklentimiz diğer fae'lere kıyasla kısadır. Görev sırasında ölüyoruz. Her kayboluruz. Geçen hafta çaylak bir Gardiyan kayboldu. Bu kurtarma görevinden geri dönemeyebilirim. Bekar kaldım çünkü dişileri kullanıp sonra da bir kenara atan diğerleri gibi olmak istemedim. Benim dünyamda aşk diye bir şey yok." Gözlerini kırpıştırarak adamın sözlerinin içine işlemesine izin verdi. Küçük bir parçası, belki de onun yanında yer almakla yanlış bir seçim yaptığını düşünerek rahatsız oldu. Sorun onun bakire olması değildi. Hayır, çünkü eğer o dünyada aşk için bir umut yoksa, o zaman ne için savaşıyordu? Ama sonra aklına bir şey geldi. "Peki ya Willow'un ailesi? "Willow'un ailesi ne olacak?"

babası bir Gardiyan'dı."

"Çok . Daha önce de söylediğim gibi, bu tür çiftleşmeler nadirdir. Tarikat Kuyu'yu onurlandıran bir örgüt olduğu için, Koruyucular için Kuyu'yla kutsanmış birliktelikleri onurlandırır."

"Yani bunun aşkla bir ilgisi yok mu?"

"Her şeyin aşkla ilgisi var. için ölebilirler. Diğer tüm İyi Kutsanmış çiftler gibi. Bu benim uzun zaman önce kendim için seçtiğim yol."

Kafası karışmıştı. "Aşkın senin dünyanda olmadığını söylemiştin." "Kendimi kastetmiştim. Elphyne'i değil."

"Yani aşkı bekliyorsun." "Evet."

Hayır. Ne?"

"Sen bir
romantiksin." "Ben
pragmatik biriyim."

Ona inanmayarak hülyalı bir şekilde iç çekti. "Anlıyorum. Bir parçam, çıktığım tüm pisliklere ve buradaki pisliklere rağmen, beni Willow'un anne babasının birbirini sevdiği gibi sevecek birini bulmayı umuyor. Ben de efsanelere konu olan şeyleri istiyorum."

Sözlerini değerlendirirken adamın gözlerini üzerinde hissetti.

"Onu kurtarmalıyız," diye fısıldadı. "Ailesiyle birlikte olması gerekiyor."

"Rory'yi baştan işe yaramaz. Nereden başlayacağımı bilemem." Omuzları düştü. "Belki başka bir fae olsaydım."

"Ya sana ben öğretseydim?" Evet. Bu hâlâ işe yarayabilirdi. Bunu düşündükçe kulağa daha kolay geliyordu. "Baştan çıkarma hakkında bir iki şey biliyorum. konuda şarkılar yazdım. Kendim de yaşadım. Rory'yi biraz tanıyorum. Erkeklerin avucumun içinde yemek yiyeceği türden bir kadın olmadığımı düşünebilirsin ama bir zamanlar oyunumun zirvesindeydim."

Kaşlarını çattı. "Sen tam da türden bir kadınsın."

Kızardı ve onun sözlerinin getirdiği saygıyı gizlemeye çalıştı. Planının devamını ağzından kaçırdı. "O zaman sana Tanrı vergisi yeteneklerini nasıl kullanacağını öğreteceğimi biliyorsun ve yakında onu avucunun içine alacaksın."

"Birinin duygularıyla oynamak... Bilmiyorum."

"Rory dayanıklıdır. Bunu atlatacaktır, da... kim bilir... belki aşık bile olursun. Belki de o senin ruh eşindir."

Ayağa kalktı ve kanepenin yanında bir ileri bir geri volta attı. Hatta ona birkaç alternatif fikir sunmaya çalıştı.

"Ya onu bahçeye indirirsek ve sen de yeteneğinle onu kontrol edersen?"

"Bu işe yarayabilir," diye kabul etti. "*Eğer* ne yaptığımı bilseydim."

"Seni eğiteceğim." Durdu ve başını salladı. "Ama sonra Kuyu'da bir leke var. Sonunda onun zihnini mahvedebilir. Hatta senin zihninde de geri tepebilir. Hayır. Bu da işe yaramaz."

"Leke mi?"

Tekrar oturdu ama bu sefer gözleriyle *ona yalvardı*. "Bütün kartları masaya koyuyorum Melody. Ne olduğunu bilmiyorum

ama size güveniyorum. Güç kaynağımızın tehlikeye girdiğini söylediğimde hayatlarımız sizin ellerinizde ve neden ya da nasıl olduğunu bilmiyoruz. Durum gittikçe kötüleşiyor. Willow'u eve götürmeliyim, böylece ekibimin bir çözüm bulmasına yardımcı olabilirim."

"Forrest, ben varım. Sırrını kimseye vermeyeceğim. Bana inanıyorsun, değil mi?" Gözleri onunkileri aradı, o da ekledi: "Yüzbaşı ile evlenmeye zorlanmak istemiyorum. Bir kuleye kapatılıp savaşı kışkırtan gerçek dışı şarkılar söylemek istemiyorum. Arkadaşlarımın da kapana kısılmasını istemiyorum. Özgür olmak istiyorum. Bana bunun olacağını söyle. Bana bunca zamandır şarkılarımda Elphyne hakkında yalan söylediğimi söyle."

"Elphyne tehlikeli bir yer," dedi. "Ama... insanların dünyasında olduğu gibi, iyi ve kötü vardır. İstediğin her şeyi bulacağına söz veremem. Ama denemene yardım edebilirim."

İstediği her şeyi.

Onun sözleri annesinin eski sözlerini yankıladı. Onun ellerini tuttu ve gözlerinin içine öylesine derin ve saf duygularla baktı ki, bunun doğru seçim olduğuna inanmak zorunda kaldı. Kötü bir insan ona başka seçenek bırakmazdı.

"Tatlım," dedi, ona doğru eridiğini hissederek. "Bir kadını nasıl baştan çıkaracağını bilmediğini söylüyorsun ama oturduğum yerden gayet iyi gidiyorsun."

Adamın gözleri büyüdü ve ellerini bıraktı. Adam geri çekilirken kadın kıkırdadı.

"Birinci ders," dedi. "Bir kadın seninle flört ettiğinde, diğer tarafa gitme."

Adamın gözlerinde korkuya varan tekinsiz bir bakış yakalayınca sırtışı soldu. Ona usulca hatırlatmak zorunda kaldı, "Forrest. Eğer birlikte çalışacaksak tüm gerçeği bilmeliyim. Sana bir şey mi oldu? Bu yüzden mi bunu yapmaya isteksizsin? Benden bir şey sakladığını söyleyebilirim. Ve eğer seni kıracak ya da incitecek bir şey yapmaya teşvik ettiğimi öğrenirsem, kendimi asla affetmem. Bunu yapmak istiyor musun?"

Adam yalan söylemek istiyordu, kadın bunu havada hissedebiliyordu ama adam yavaşça ve kasıtlı olarak başını salladı.

koltuğu sıvazladı. "O zaman konuşalım. Isırmayacağım. Sen istemedikçe."

Son sözleri şaka olarak söylemişti, ama adamın gözlerinde bir şey parladı ve onu bastırıp tahta hareketlerle oturmadan önce bunun arzu olduğuna yemin edebilirdi.

Gözlerini tavana kaldırdı. "Bunu kabul ettiğime inanamıyorum."

Fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı hemen "Ders iki," dedi.

"Baştan çıkarma yavaş başlar, belki bir odada göz göze gelmekle. Fark ettiğinizi hissettirebilir, ancak bunu düşünmeleri için onlara alan tanıyabilirsiniz. Belki bunu bir sohbetle takip edersiniz. Ona kendisi hakkında sorular sorun. İlgilendiğinizi gösterin. Sonra da kalıcı bir dokunuş. Doğru yapıldığında endişelenecek bir şey kalmaz."

"Ama ya endişelendiğim kişi bensem?"

"Ne demek istiyorsun?"

Adam kadının elini sıkıca kavradı. Bu onu gerçekten rahatsız ediyordu. Başka ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden daha da yaklaştı ve parmağını alnından kulağına, saçlarını sıkıştırdığı yere kadar takip etti. Kaşları birbirine yaklaştı ve kalktı. Gözleri kapandı ve ürperdi.

"Seni çok zorluyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Özür dilerim. Bu konuda endişelendiğin şeyler olduğunu görebiliyorum."

Elini çektiğinde "Durma," diye yalvardı, hâlâ gözleri kapalıydı, neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyordu ve her gergindi.

Parmaklarını adamın saçlarına götürdü, kulağının etrafında gezdirdi ve kravatından kaçan kumral telleri taradı.

"Nasıl tepki ilgili," diye homurdandı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Ben... bilirsiniz... içgüdülerimle hareket ederken... neler yapabileceğimle ilgili."

"Kendini utandırabileceğinden mi endişeleniyorsun?"

Onun dokunuşuna bastırdı. "Seni incitebileceğimden endişelendim. Onu. Her kimse... Hayvanların zihninde çok fazla zaman geçiriyorum - ilkel bir varlık olarak yaşamak için çok fazla zaman. Ben bir şekil değiştiren değilim. Bu yanıma itaatkâr tutmak için hiçbir eğitim almadım. Anlıyor musun?"

İçgüdü. Hayvanlar. İlkel. "Kontrolünü kaybedeceğini ."

"Belki de." Başını salladı. "Bu işe yaramayacak."

Ayağa kalkmak üzereydi ama kadın onu aşağı çekti. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Öp beni."

Başını iki yana salladı.

"Vay canına," diye mırıldandı. Şimdi anlamıştı. "Sorun plan değil. Sorun öğretmen."

"Melody," diye hırladı. "değil. Bu işe yaramayacak. Biliyorum o."

"Evet, bunu söyleyip duruyorsun." Başka bir yastık buldu ve ona sarıldı, aniden kendini çok mahcup hissetti. Bir an için, onunlayken, kendisini ağırlaştıran her şeyi unutmuştu. eski Melody, Grammy ödüllü, istediği her erkeği elde edebilen süperstar gibi hissetmişti. Şimdi ise sadece bir patates çuvalı gibi hissediyordu. "Beni öpmek istemiyorsan sorun değil. Belki sana başka bir öğretmen bulabilirim."

Caroline muhtemelen kabul ederdi.

"Tabii ki seni öpmek istiyorum." bir hırıltıyla yastığı ellerinden çekip aldı ve *onun* kişisel alanına *girdi*, o kadar yaklaştı ki burnunu çenesi boyunca takip ederek kulağının *dibinde* durdu ve *midesinde* bir şeyler *kıpırdandı*. Ardından söylediği sözlerin tonu o kadar derindi ki göğüs kafesini titretti. "Sana ilk rastladığımdan beri seni tatmak için can atıyorum. Tatlı kokun beni *arzuyla* çıldırtıyor. Yoksa neden zalim parmaklarını senin üzerinde gezdiren bir yabancıyı neredeyse öldürüyordum sanıyorsun?"

Melody'nin kalbi gümbürdedi. O... o... muydu?

Forrest gerildi, kasları pompalanıyor, sertleşiyor, savaşa hazırlanıyordu. Sanki Yüzbaşı'nın anısı yeniden canlanmış ve bir şeye vurmak istiyormuş gibi nefesi kızın teninde öfkeyle titredi. Vücut ısı yüzünün yan tarafını kavurdu. Tek yapması gereken dönmekti ve dudakları çarpışacaktı.

Neredeyse .

Kanı onun varlığında şarkı söylüyor, dönmesi için yalvarıyordu. Elbiselerini yırtıp atması ve... onu içinde hissetmesi için. Onu yaladığını ve sevdiğini hissetmek için. İsteddiği her şeye sahip olduğunu *hissetmek* için. Bakışları kanepenin üzerindeki yumruklarına, parmak eklemlerindeki yara izlerine kaydı ve bir sıcaklık şimşeği çekirdeğine doğru fırlayarak arzusunu daha da ateşledi. Bu eller onu koruyan ellerdi. Bu fikir

Kendini kadar kaybolmuş hissederken güvende tutabilmesi ilaç gibiydi.
Bu dersler onu mahvedecekti.

CHAPTER SEKİZİNCİ

F Orrest kapının alındığını zar zor fark etti.
Melody'nin kokusu onu çok etkilemişti. Tatlı, kadınsı ve onun uyarılmasıyla baharatlanmış. Mükemmel bir karışımdı.
Sadece onun için.

Sonbahar Sarayı Elfleri, eşlerinden feromon yüksekliğini kovalayan eczane iksirlerini karıştırmayı severdi. Bunun Kuyu'nun özüne en yakın şey olduğunu söylerlerdi. Bir şişedeki saf, cinsel mutluluk. İksirlerinin içine her şeyi koymayı denemişlerdi ve Forrest'ın bunları denemeyi merak ettiği zamanlar olmuştu. Çiftleşmeye ihtiyacı olmadığını, bir şeyler *hissedebileceğini*, kendini doyurup yoluna devam edebileceğini kanıtlamak istemişti. Böylece, bir gün, Tarikat'tayken, yalnız olduğundan emin olduğunda, onlardan birini denemişti. Sonunda yaptığı tek şey, dişi olmadığında, siki için yumuşak bir kucaklama olmadığında ihtiyaç duyarak kendine işkence etmek olmuştu. Boş, nasırlı, cezalandırıcı elinden başka bir şey yoktu.

O gün bir eş bulana kadar bekleyeceğine ya da hiç zevk almayacağına yemin etti.

Melody'yi Kaptan'dan korumak için devreye girdiğinde, kendi kendine verdiği içgüdüsel tepkinin sadece bir tesadüf olduğunu söylemişti. Ortada hiçbir şey yoktu. Ama artık bunu inkâr etmek mümkün değildi... tepkisi onun yüzündendi. Ona çarptığı andan itibaren içinde bir şeylerin kilidi açılmıştı.

Arzu.

Hiçbir şey bu çekiciliğe yaklaşamamıştı. Hiçbir kadın. Hiçbir iksir. Ağzı sulandı. Vücudu gerildi. Ereksiyonu zonkluyordu. İçindeki her şey onun içinde olmak istiyordu ve izin almak için tetikte bekliyordu. Deneyimsizliği umurunda değildi. Eş olmamaları umurunda değildi. Düşmanı baştan çıkarmasını istemesi umurunda değildi. Onun her parçasının tadını çıkarmanın bir yolunu bulacaktı ve onu en çok korkutan da buydu.

İhtiyacı sadece görevin önüne geçecekti.

Biri tekrar kapıyı çaldı ve aklı başına geldi. Kadından uzaklaştı.

"Kapıda biri var," diye mırıldandı. Sonra nefesi kesildi. "*Kapıda biri var*. Grubum olmalı, ama gardırop da olabilir. Çabuk, yamanı tak." Deri parçasını ona fırlattı. "Gösteriden sonra derslerine devam ederiz."

Dersler.

Bu kelime kafasında dönüp duruyordu. Onun var olamayacak kadar mükemmel olduğunu düşünürken, dudaklarını başka bir kadın üzerinde nasıl kullanacağını düşünüyordu. Boğazını temizledi.

"Tamam." Yamayı başına taktı ve saçlarını düzeltti.

"Çabuk ol." Elbisesindeki kırıksıklıkları düzeltti, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve ardından geniş bir gülümsemeyle kapıyı açtı.

Ellerinde müzik aletleri olan iki adam ve bir kadın içeri girdi. Onun grubu. Onu görünce hepsi birden durdu. Herkes kaşlarını dikkatle kaldırdı ve sonra bir açıklama için ona baktı.

"Oh." Kapıyı kapattı. "Millet, bu Forrest. O yeni."

"Merhaba Forrest," dedi hepsi, küçük kadın parmak sallamadan önce.

"Merhaba." Sıkıca gülümsedi ve sonra yeni gelenleri değerlendirmek için zaman ayırdı, ancak onları tehdit olarak görmedi, bu yüzden Melody'ye, "Başka bir yere gitmiyorsanız, bu geceki gösteriye kadar size eşlik için zamanında geri döneceğim" dedi.

Kızın cevap verip vermediğinden pek emin değildi. Kulaklarında uğuldayan kan her türlü sesi bastırıyordu.

Kule Muhafızları ofisinden yeni üniformasını aldıktan ve yeni görevi için kısa bir oryantasyon aldıktan sonra yorgunluk onu vurmuştu.

iş. Henüz öğleden sonraydı ama gün içinde yaşananlar sanki üzerine tonlarca yük binmiş gibi hissediyordu.

Soğuk, sefil odasındaki rahatsız yatağına uzandı ve Melody'ye karşı artan hislerine rağmen bunların hiçbirinin önemli olmadığını fark etti. Duyguları bu denklemde bir faktör değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Ailesinin evini terk etmesinin üzerinden onlarca yıl geçmişti ama o hâlâ bir kurbandı. Bunu çekmeli, Melody'den öğrenebileceği her şeyi öğrenmeli ve sonra da düşmanı baştan çıkarmalıydı.

ACI FORREST'I UYKUSUNDAN UYANDIRDI. İlk aklına gelen, gençliğinde zindanda olduğu, akşam yemeği sırasında dikkat çekmek için iç çamaşırlarıyla dans ettiği için gardiyanlar tarafından dövüldüğü olmuştu. Kısa süre sonra dikkat çekme çabalarının acı çekmeye değmeyeceğini öğrenmiş ve bir daha asla yapmamıştı. Ama bu öyle bir şey değildi. Bu keskin ve mevcut bir tehlikeydi. Kule'deki soğuk beton odasının puslu karanlığında kendine geldi. Üniformalı iki adam onu yerde tekmeliyordu.

Bu askerler onu ilk gün buraya getiren askerler gibi giyinmişlerdi. Yüzbaşının giydiği üniforma gibi. Askeri. Yüzbaşı bahçedeki tartışmalarını hatırlamış mıydı? Melody güvende miydi?

Karnına inen bir tekme onu soluk soluğa bıraktı ve neredeyse düşmanını hızlı bir intikamla yere sermek için hamle yapacaktı ki karanlığın içinden gelen bir ses duraklamasına neden oldu.

"Yüzü değil," dedi Kaptan.

İki haydut Forrest'ı yumrukladı ve dövdü. Kendini tuttu, dilini ısırды ve dayağa katlandı. Yüzbaşı Forrest'ın yüzünün morarmasını istemiyorsa, ölmesini de istemiyordu. Sadece Forrest'a bir ders vermek istiyordu. Bu, insan gibi görünmesi gereken anlardan biriydi. Zayıf. Olayların kendi kendini düzeltmesine izin vermeliydi çünkü bu sefer de o galip gelirse ve Melody Yüzbaşı'nın hafızasını silemezse Forrest ölmüş olacaktı.

Vuruşlar saatlerce sürüyormuş gibi hissediyordu. Yumruklarını tutmak ve acıya katlanmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Ama çok geçmeden durdular. Ayak sesleri azaldı. Ağır bir set yaklaştı. Yüzbaşı eğilip Forrest'ın kulağına fısıldadığında hava değişti, "Bu beni Bayan Melody'nin önünde küçük düşürmenin intikamı. Şimdi ben yokken ne zaman acı içinde kıvransan, onun senin değil benim olduğunu hatırlayacaksın. Ona kemerini vermeyi aklından bile geçirme, yoksa bir dahaki sefere-" Botunu Forrest'ın kasıklarına doğru itti. "İhtiyacın olmayacağından emin olacağım."

O gittiğinde, Forrest sırt üstü dönmeye çalıştı. Yaraları bıçak gibi saplanıyordu. Güneş batana ve Melody'yi gösterisinden almak için geç kaldığını öğrenene kadar kendini yerden kaldırmaya zorladı. Tökezleyerek banyoya gitti, siyah ve mavi bedenini örttü ve ardından tuvalete kan işedi.

O anda, bir gün o adamı öldüreceğine karar verdi.

Üç dişiyi de oradan çıkaracaktı -belki de grubu- ama sonra geri dönecek ve Kaptan'ı iki gözünün arasından bıçaklayacaktı. Yavaşça.

ChapTer

NIneTeen

Melody bir performans için hiç o gece olduğu kadar heyecanlanmamıştı. Kendini uzun zamandır olmadığı kadar seksi ve kendinden emin hissederek

özellikle belini kavrayan ve kalçalarını saran açık bir elbise. Saten kumaş, bir denizkızının kuyruğu gibi ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Makyajıyla içindeki Marilyn Monroe'yu ortaya çıkarmıştı. Kırmızı dudaklar. Retro eyeliner.

Bütün öğleden sonra grubuyla prova ettiği yeni bir şarkıyı söyleyecekti. Ona deli diyebilirsiniz ama Forrest ona kanepesinde itiraf ettikten sonra kendini cesur ve pervasız hissediyordu. Ondan etkilenmişti. Kız çekiciydi. Ve damarlarında sihir akıyordu... sadece burada, bu kahrolası yerde değil. Kuyu'nun tadını aldıktan sonra daha da kötü hissetmeye başlamıştı. Sanki bir senfoniden sağır bir resitale geçmiş gibiydi.

Fae'ler insan yerleşiminin yakınına her adım attıklarında böyle mi hissediyorlardı?

Grup hâlâ onun planından haberdar değildi ama her zamanki propaganda korku hikâyelerini atlayıp daha hafif ve neşeli bir şeyler söyleyeceği için çok heyecanlıydılar. Forrest'ın gençliğinde yaşadığı travma hakkında şarkı söyleyemeyeceğine karar vermişti. Seyirciler arasında Willow da varsa, onun halkı hakkında kötü şeyler tekrarlamak genç bir insanın beynine zarar vermekten başka bir işe yaramazdı.

Melodi, Willow'un çeşmede oynarken nefesinin altında mırıldandığı melodiye tanıdığından neredeyse emindi.

Kokomo. Bish Boys başka ne anlama gelebilirdi ki? O kadar rastgele ve tuhaftı ki, kelimeleri ve melodiyi zihninde evirip çevirdikten sonra tek sonuca varmıştı: Bu olmalıydı. Bu, Forrest'ın Melody'ye söylediği her şeyin doğru olduğunun bir başka kanıtıydı.

Sadece Melody'nin zamanından bir ebeveyne sahip olan bir çocuk The Beach Boys'un kim olduğunu bilirdi ve bu şarkıyı söylemek evini özleyen çocuğun yüzüne bir gülümseme getirirdi. Şu anda bile, yeşil odada çağrıyı beklerken, bu şarkı ona iflah olmaz bir sırtıış getiriyordu ve neredeyse ayak parmaklarının üzerinde seğiriyordu.

Kapı .

"Çabuk olun. Pozisyonlarınızı alın," diye fısıldadı Melody grubuna.

Onlar isteksizce birbirlerinden uzaklaşırken Caroline hızla iki adamın arasına yerleşti. Melody'nin kalbinde bir sızı hissetti. Umutsuzca onlara, hepsini oradan çıkaracak bir planı olduğunu söylemek istiyordu. Onları özgür olabilecekleri mutlu bir yere götürmek için. Ama zamanı değildi. *Çok yakında*.

Melody kapıyı Forrest'ı bekleyerek açtı ama gelen Sid'di, önceki geceki gardiyan. Forrest söz verdiği gibi onu odasından almamıştı. Rolü için oryantasyon yapmakla meşgul olduğu söylenmişti. Korumaya yer açmak için geri çekildi, Forrest'ın yokluğundan biraz endişeliydi. Onu korkutup kaçırmış mıydı? Korkunç bir şey mi olmuştu?

"Gidelim," diye

homurdandı Sid.

"Nerede-?"

Forrest içeri girdi ve kadın rahat bir nefes aldı. O bir bütündü. Buradaydı. Ve ona rahatsız diyebilirdi ama yeni Kule üniforması içinde ondan hoşlanmıştı. Mandarin yakası süssüzdü ve keskin çenesini vurguluyordu. Artık onun göz bandı olmadan nasıl görüldüğünü bildiğine göre, iki gözünü de görmek istiyordu. Adam onun bakışlarını sessiz ve yoğun bir çalışmayla karşıladı ve bu da ona kanepede söylediklerini düşündürdü.

Birbirimize ilk rastladığımızdan beri seni tatmak için can atıyorum.

"Hazır mısın?" diye sordu, sesi gergindi.

Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu onun duruşunda hissetti.

"Neredeyse," dedi yumuşak bir sesle ve sonra Sid'e, "Hayatım, eğer grupla devam edersen, bir kuzunun kuyruğunu iki kez sallamış olmayacağız." dedi.

Hiçbir konuda fikri yokmuş gibi görünen Sid, grup üyelerini dışarı yönlendirdi. Kapı kapanır kapanmaz Melody yeni korumasına yaklaştı. Karnına bir heyecan saplandı.

"Üniformanın içinde ne kadar da şık görünüyorsun," diye dalga geçti alttan alta, omzundaki bir tutam saçını fırçalayarak.

Bundan daha fazlasını yapmak istiyordu ama onun dokunuşuyla adamın dudakları büzüldü ve göğsünün derinliklerinden küçük, acı dolu bir homurtu duyuldu.

"Ne oldu?" diye nefes nefese kaldı. "Yaralandın mı?"

"Yüzbaşı ve bazı adamları beni ziyaret etti." Sert adımlarla kapıya doğru yürüdü, belli ki bu konuda konuşmak istemiyordu. "Zaten geç kaldım. Gitmemiz gerekiyor."

"Forrest," dedi. "Ne oldu?"

"Kaptan'ın anısına her ne yaptıysan hala duruyor. Bu, o ilk seferin misillemesiydi."

Suçluluk duygusu göğsünü delip geçti. "Ona sataşmamalıydım. Bu benim hatam."

Ona doğru döndü. "Böyle bir şey *asla* bir kadının suçu *değildir*. Anlaşıldı mı?"

"Ama sen-"

"İyi olacağım," dedi dişlerini sıkarak. "Hadi gidelim."

Başka bir şey söylemeden kapıyı açtı ve onu dışarı çıkardı. Yemek salonuna giden uzun koridorda yürürken, onun sertçe hareket ettiğini fark etmekten kendini alamadı. Suçluluk duygusu o kadar derinleşti ki ona "Senin hakkında şarkı söylemiyorum" diye fısıldadı.

Yemek salonuna vardıklarında durdular. Çatal bıçak ve tabak çanak seslerinin altında yoğun bir sohbet vardı.

"Neden?" diye sordu. "Nero'nun istediği bu." Kızın kaşları çatıldı. "Bu yanlış."

Gözlerindeki öfke hâlâ yatışmamıştı.

Onu kendisine bakarken bıraktı ve sahneye doğru ilerledi. Başkan'ın kendisine bir proje geliştirme talimatı vermesinin üzerinden sadece bir gün geçmişti.

yeni malzeme. Çok şey olmuştu. Doğru oynarsa bunu biraz daha uzatabilirdi.

Gece performansı iyi gidiyordu, ta ki gitmeyene kadar. Uykusuzluğu ve günlük rutinleri onu yakalamaya başlamıştı. Çok geç olana kadar ön masalarda oturan belirli birini fark etmedi. Kaptan onun yaptığı her şeyi bir köpekbalığı gözüyle izliyordu. Dün gece bakışları rahatsız ediciydi. Ama şimdi rahatsız ediciydi. Melody kendi kendine onun bahçedeki çatışmalarıyla ilgili hiçbir şey hatırlamadığını hatırlattı. O gözlerin ardında hiçbir anı saklı değildi.

Olayı tekrar düşündüğünde, onun üzerinde çalışırken bedenini terk eden gücün hissini hatırladı. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Bu *gerçektir*.

Forrest'a güvenmek çünkü diğer seçenek kendi başına kalıp delirmesiydi.

İlk perdeyi bitirdikten sonra Nero onu masasına çağırmadı. Bu onu biraz şaşırtmıştı. Genelde sohbet etmek isterdi çünkü kalabalıktan kaçmak için yemek salonundan o gece işini bitirmeden önce ayrılırdı.

Melody ikinci perdeye hazırlanırken bir an şüpheye düştü. Adamın arka tarafta, gölgelerle örtülü kürsüsünden izlediğini biliyordu. Onun ilgisinin ağırlığı havayı ağırlaştırıyordu. Belki de işleri yumuşatmak için eski şarkılarından birini söylemeliydi ama kürsünün çok uzağındaki bir masada oturan küçük bir kafanın üzerindeki gümüş rengi saçları görünce, Willow'a şarkı söylemek için başka bir şansı olmayabileceğini anladı.

Rory çocuğu günlerce kilit altında tutabilir.

Grubuna endişeyle baktı ama Timothy onu onayladı. Dudaklarını mikrofona dayayarak, "Bu eski, eski bir favorinin yeni bir şarkısı," dedi. Dudaklarını yaladı. "Bu şarkıyı orijinal olarak söyleyen grubun adı The Beach Boys."

Sonra piyanonun başına oturdu ve çalmaya başladı. Willow'un hoşuna gidecek eğlenceli, nostaljik bir şarkıydı. Ama bu onun ve grubu için bir isyanın başlangıcıydı. Kendilerini *Kokomo*'nun zaman dışı yorumuna kaptırdılar. Kimsenin şarkı sözlerinin tek bir kelimesini bile anlamadığından ya da Tom ile kokteylleri nasıl çağrıştırdığından emindi

Melody için sahilde gezinti ama Willow'u mutlu etti. Grubu da.

Son notalar bittiğinde, seyircilerden hiç ses çıkmadı. Alkış yok. Mırıltı yoktu. Sahnedeki spot ışıkları kapandı. Gölgeleler ahşap platformun üzerinde koşuşturdu ve aniden Melody'nin dirseğinde onu yemek salonunun yumuşak ışıklarına yönlendiren bir el belirdi.

"Sakin ol," diye fısıldadı Forrest. "Seni Başkan'a götürmem istendi. Ben buradayım."

Onun sesi sinirlerini yatıştırdı. O orada olacaktı. Ne olursa olsun.

Onlar yürürken ara müzik çalmaya başladı. Gülünç bir şekilde giyinmiş yemek yiyenler hiçbir şey olmamış gibi yemek yemeye ve sohbet etmeye devam ediyorlardı. Melody ve Forrest Kaptan'ın masasının önünden geçtiler.

Forrest tekrar, "Çok güzel şarkı söyledin," diye mırıldandı, sesinin yumuşak tonu sadece onun duyabileceği kadar alçaktı. "Sesin yıldızların düşüşünü izlemek gibi. Aynı anda hem şaşırtıcı hem de alçakgönüllü."

Melody'nin gözleri yaşardı, ama onun nazik sözleri karşısında daha da rahatladı. Başkanın masasına vardıklarında Rory de oradaydı. Babasının koltuğunun arkasında, elleri arkasında ve çenesi dışarıda duruyordu. Mutlu değildi. *Kahretsin*.

Nero her zamanki takım elbisesini giymişti. Koyu renk, özel dikim, altın süslemeli ve cebinde bir gül vardı. Şakaklarındaki gri kesik, düşük ışıkta şeytani görünüyordu. Melody'ye bakınca burun delikleri açıldı, sonra Forrest'a ve tekrar Melody'ye baktı.

Melody öfkesinin geçmesini bekliyordu ama iliklerine kadar ürpermesine neden olan soğuk, boş bakışı beklemiyordu.

"İstediğimi neden yapmadığını açıkla." Panik yüzünü kavurdu.

"Her zamanki dizilime bir ara vermek istedim," dedi. "Tropik kaçamaklar hakkında şarkı söyleyerek mi?"

"Burası çok soğuk olduğu için belki-"

"*Sadece düşündün mü?*" Her kelimeyle birlikte Nero'nun sesi kızgınlıktan öfkeye yükseliyordu.

Melody konuşmak için dudaklarını araladı ama adam elini masaya vurdu. Melodi irkildi. Kulak misafiri olanlar baktığında, adam elini düzeltti.

çenesini sıkmadan önce saçlarını ve takım elbisesini düzeltti. Sonraki sözleri ürkütücü derecede sakindi. "Düşünmek sizin işiniz değil Bayan Melody. Size söylediklerimi yapmak sizin işiniz. Sana nasıl söylediğime *bak*. Söylediklerimi *söyle*. Söylediğim kişiyle evlenin ya da *sevişin*."

Tokat yemiş gibi geri çekildi. Nişan törenini ima etmediyse bunu neden söylesin ki?

"Kısa bir süreliğine ayrılıyorum," dedi. "Kızım seni hizada tutmak için sıkı talimatlar aldı ve hata yapma; eğer dışarı çıkarsan, onun gazabıyla yüzleşmek benimkinden daha kötü olacak. Talimatlarınızı tekrar yerine getirmediğinizi duyarsam yerinize geçecek başka bir müzisyen bulacağım. Ve sen-" Forrest'a kaşlarını çatı. "Eğer bu yüzden hikâyeyi anlatmayı ertelediysen, duygularına nazik olma lüksüne sahip değiliz. Burada bir savaş veriyoruz. tüm cephaneye ihtiyacımız var. Bu da size yapılan her türlü mide bulandırıcı, aşağılayıcı şey demek. Yoksa neyle karşı karşıya olduğumuzu hatırlatmamı ister misin?"

Forrest ceketinin eteklerini kaldırdı ve morarmış, çürümüş etini gösterdi.

Forrest tekil gözlerini kısarak, "Kaptanınız bu işi çoktan halletti, Sayın Başkan," dedi. "Bayan Melody'ye kullanması için daha fazla malzeme vereceğim ama onu güvende tuttuğum için özür dilemeyeceğim."

Yatıştırılmış ve belki de küçük bir saygı notuyla Nero arkasına yaslandı ve onu inceledi. "Güzel. O halde aynı fikirdeyiz. Bayan Melody'ye görevini hatırlatmak bana acı veriyor ama neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorsunuz. Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. Bir dakikanın bile boşa gitmesine izin veremeyiz."

Forrest başıyla onayladı. "O pis Lekeli piçler başlarına gelen her şeyi hak ediyorlar."

Nero bir süre sessiz kaldı. Melody ve Forrest ayrılmak için döndüler ama daha ilk adımı atarken, "Sahneye döndüğünüzde bir grup arkadaşınızın eksik olduğunu göreceksiniz. Döndüğümde onu görmek istiyorsanız, size söyleneni yapmanızı bekliyorum."

ChapTer TWenTY

Melody performansını bir robot gibi bitirdi. Bitirdiğinde boğazının arkasında yükselen safrayı yuttu. Haddini aşacak bir adım attığı için çok aptaldı.

Nero'nun yeni bir şarkı istediğini *biliyordu*. Kendini ne sanıyordu da böyle bir şey çalışıyordu... *gah*. Çıglık atmak, yeteneğini ortaya çıkarmak ve kulak zarlarını paramparça etmek istiyordu. Ama burada, müstehcen giyimli insanlarla dolu bu soğuk ve boş hapishanede, o da diğerleri kadar güçsüzdü.

Bunun büyük bir kukla gösterisi olduğunu fark etti. Bunların hiçbiri gerçek değildi. Birden kalabalığın içindeki boyalı yüzler yeni bir anlam kazandı. Zengin giyimli ve besili insanlar tıpkı onun gibiydi. Kaç tanesinin gerçek bir gücü vardı?

Kafesteki fareler.

Bu ona kızgın grunge döneminde sevdiği eski bir Smashing Pumpkins şarkısının sözlerini hatırlattı. Grup tişörtleri, Doc Martins ve yırtık kotlardan başka bir şey giymemişti. Dünyaya karşı öfkeliydi ve her türlü kızgınlığı hissediyordu. O şarkı, kendisinin ve bütün bir neslin nasıl hissettiğinin özeti olmuştu.

Öfkelerine rağmen güçleri yok.

Ve şimdi Caroline kayıptı. Andrew ve Timothy endişeden kendilerini kaybetmişlerdi. Forrest'ın Melody'ye yaptığı gibi bir muhafız çıkagelmişti. Caroline'ı alıp götürmüştü. Hiçbir şey düşünmemişlerdi. Geri döneceğini düşünmüşlerdi. Ve Yüzbaşı tüm bunları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle izlemişti.

Hiçbir şey onu bir kadının ezildiğini görmekten daha fazla tahrik edemezdi.

İşin en kötü yanı Willow'un da kayıp olmasıydı. Melody küçük kızın Rory'ye şarkının anlamından söz etmiş olabileceğini tahmin etti. Ne de olsa Willow bu şarkıyı bahçede nefes nefese söylüyordu.

Bu Rory'ye ulaşamayacağı anlamına mı geliyordu?

Willow'a güçlü kalması için verdiği o küçük mesajı anlamış ve büyümeden kesip atmış mıydı? Willow şarkının ne kadarını duymuştu?

Melody, Forrest'la birlikte odalarına dönerken Rory'nin yüz ifadesini hatırlamaya çalıştı. Okunamaz bir taş gibiydi. Duygularını belli etmesine izin verdiği tek an, Forrest'ın ceketini kaldırıp çürüklerini ortaya çıkardığı andı. Gözlerinde bir nefret parıltısı vardı. Ama bu ne anlama geliyordu? Melody arkadaşlarıyla gözyaşları içinde vedalaşıp serin ve karanlık dairesine girdiğinde ruhsal bir çöküntü yaşamak üzereydi.

Masasının üzerinde her zamanki gibi yayılmış olan yiyecekler, muhtemelen birkaç dakika önce yeni konmuş olmalarına rağmen tatlı ve ekşi kokuyordu.

Patates çuvalı.

Çok zayıfsın.

Düşünmek senin işin değil.

Melody çığlık attı ve yemek tepsilerini yere itti.

"Ya aptalca bir şarkı çalarak *her şeyi* mahvedersem?" diye ağzından kaçırıldı. "Caroline ölmüş olabilir. Willow olabilir-"

Boğazı düğümlendi ve yüzünü kapattı. Şimdi kaybetmenin kimseye faydası olmayacaktı.

"Melody," dedi Forrest göz bandını kaldırırken usulca. "Düşündüğün kadar kötü değil."

Kadın başını salladı. Adam sıcak, sabit ellerini omuzlarında gezdirdi ve onu göğsüne çekmeden önce kollarını yatıştırıcı bir şekilde ovdu. Kulağı göğüs kafesine çarptığı anda adam irkildi. Kız uzaklaşmaya çalıştı ama adam başını sıkıca tuttu. Bir süre sonra, onun sabit kalp atışlarının boğuk sesini dinleyerek sakinleşti. Onun yeni şarkısıydı. Endişeli değildi. Sakindi. Ve çok güzel kokuyordu.

Forrest ona sıkıca sarıldı.

Sakin bırakma, diye fısıldadı içinden. *Bunu çok özledim.*

Hayatı boyunca içinde biriktirdiği tüm acı ve ıstırap patlamak üzereydi. Annesini kaybettiği için duyduğu üzüntü. Hayatta olduğunu ama tanıdığı başka kimsenin olmadığını fark etmenin acısı. Arkadaşı olarak sadece gökyüzünün olduğu bir kulede kilitli kalmanın yarattığı yıkım. Ve şimdi bu... insanlığın kurtarıcısı olması gereken bir adam tarafından bu baskı ve boyun eğdirme.

"Bir düşünün," dedi Forrest. "Şimdi Crystal City'deki en tehlikeli iki adamın birkaç günlüğüne ayrıldığını biliyoruz. Caroline yaşıyor. Nero sana söyleneni yaparsan onu tekrar göreceğini söyledi. Anka Balosu için geri dönmeyi planlıyorlar."

"Bu birkaç günden daha bir süre," diye burnunu çekti. "Yani, biraz zamanımız var."

"Ama Rory'ye ulaşılabilir mi?"

"Sanırım öyle," dedi sessizce. "Morluklarımı gösterdiğimde yüzünü buruşturdu."

"Senden nefret ediyormuş gibi görünüyordu."

"Bana yapılanlardan nefret ederdi." Adamın başına dayandığını hissetti. "Bunun sadakat ya da benim için sanmıyorum... ama kendi insanlarına gereksiz şiddet uygulanmasından hoşlanmayan birine benziyor. Onunla ilk konuştuğumda ben de bu açıdan yaklaşmıştım. Kişisel muhafızınız olarak görevlendirilmemi sağladı."

"Nero onun gazabıyla yüzleşmenin kendi gazabından daha kötü olacağını söyledi. Ne demek istemiş olabilir?"

Forrest onun sorusunu düşünürken bir süre sessiz kaldı. "Sanırım insanlığı korumak için zorlandığında gerekeni yapıyor. Ya da belki de büyükannesi gibi bizim görmediğimiz kinci bir yanı vardır."

Melody Forrest'tan uzaklaştı. "Yaralandığın için çok üzgünüm. Kötü mü?"

Cevap vermedi, bu da öyle olduğu anlamına geliyordu. *İsa.*

"Forrest, bir doktora görünmen gerekiyor mu? Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bahçeye ulaşabilirsem, iyileşebilirim."

"Hadi gidelim artık."

"Bu gece olmaz," dedi. "İzleniyoruz. Bir şifacının bana yakından bakmasını istemiyorum. Yarına kadar normal şekilde devam etmeliyiz. Mümkün olduğunca rutininizi takip edin."

"Genellikle sabahları kahvaltı yaparım ve ardından yeni materyaller üzerinde çalışırım. yürüyüş yaparım. Öğle yemeğinden sonra grupta pratik yapıyorum ve akşam yemeğinden önce gardiropu buluşuyorum."

Endişeli gözler onun üzerindeydi. "Her gün mü?"

"Evet. Tek yaptığım bu."

Çenesi çalışıyordu. "Seni kullanıyorlar. Bu iğrenç bir şey." "Kafesteki fareler," diye mırıldandı.

"Biraz dinlenin. Sabah geri geleceğim."

GECE Melody için endişe dolu bir bulanıklık içinde geçti. Bir o yana bir bu yana dönüp duruyor ve Caroline'ın akıbeti hakkında endişeleniyordu. Forrest her şeyin yoluna gireceğinden emin görünüyordu ama nasıl emin olabilirdi ki? Onun küçük isyanı feci sonuçlar doğurmuştu. Nero onun bereketli geçmişi temsil etmesini istiyordu ama gerçeklerden daha fazla uzaklaşamazdı.

İtiraf etmek ona acı veriyordu ama zamanında her şeyi kaybetmeye giden tek yönlü bir yolda ilerliyordu. Annesi öldükten ve Melody her şeyin umutsuzluğunu ve adaletsizliğini hissettikten sonra yeni şeyler yazmaktan vazgeçmişti. Ve dünya donmaya başladığında, içinde korkacak pek bir şey kalmamıştı. Arkadaşı gözlerinin önünde kristalleşmişti ve Melody çoktan uyuşmuştu. İşte o zaman *yapmayı* bıraktığını fark etti. Hareket etmeyi çoktan bırakmıştı. Başarmayı bırakmıştı. Nükleer krizin tırmanmasından çok önce.

Melody'nin hafızasından annesinin sesi yükseldi. "*Eğer yapmıyorsan, bekliyorsundur. Öyle değil mi, şekerparem?*"

Melody o sabah Forrest'a kapıyı açtığında giyinmiş ve gitmeye hazırды.

"Onun kazanmasını istemiyorum," dedi çenesi kararlı bir şekilde.

Yıpranmış görünen fae'nin saçları dağınıktı. Mandarin yakasının üstündeki boynunda morluklar vardı. Üstünü başını kontrol etti.

duyup duymadığını görmek için omzunu silktilti. Ancak bu koridorlar genellikle boştu ve sadece sakinlerin yürümesi için kullanılıyordu. Adamın gömleğini kavradı ve onu kendi yerine çekti.

Hareket karşısında tısladı ve gerildi.

"Oh, Forrest," diye iç geçirdi, kapıyı arkasından kapatırken. "Sana ne yaptı?"

"Daha kötüsü de vardı."

"Bunu daha önce de söyledin ama umurumda değil. Bu doğru değil. Bunların hiçbiri doğru değil." Tüm bunları sindirecek zamanı olduğu için artık çok öfkeliydi. Kafesteki bir fare olabilirdi. Öfkeli olabilirdi. Ama kurtarılabiliyorlardı. "O bir yalancı. Yönetmesine izin verilmemeli."

Forrest yamasını kaldırdı ve sıcak gözlerini onun üzerine dikti. "Sana iki İyi Kutsanmış insanın, Clarke ve Laurel'in bir zamanlar Nero'yu tanıdığını söylemek için iyi bir zaman olabilir. Sizin zamanınızda."

Sustu. Nero Melody gibi miydi? "Nasıl?"

"Clarke'ı dünyanızı yok eden silahların kilidini açan bir kodu açıklamaya zorlamak için Laurel'e işkence eden bir adam vardı."

Melody bayıldı. Eski bir beyaz perde yıldızı gibi kendinden geçti. Forrest'ın onu tutan güçlü kolları olmasaydı yere yığılacaktı. Kendini toparlaması uzun ve zor bir dakika sürdü.

"Bana yardım ettiğim adamın *dünyamı* yok eden kişi olduğunu mu söylüyorsun?" diye homurdandı.

Başını salladı. "Özür dilerim."

Onun gözlerini aradı. Hiçbir yerinde bir yalan sezmemişti. Şimdi ne amacı olabilirdi ki? Nero aşağılık biri olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

"Burada olmamalıydım," diye fısıldadı, nefes nefese kalmanın eşliğindeydi. "Dışarıda, Elphyne'de, benim gibi diğerleriyle birlikte olmalıydım."

"Evet," diye mırıldandı, bakışları onun üzerinde yumuşadı.

"Willow ve Rory'yi geri getirmek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. O kristal duvarları yıkmaya yardım etmeliyiz. Bu insanların çoğu sadece emirleri uyguluyor. Karar vermiyorlar."

Forrest'ın her zaman taşıdığı güneş yaldızı canlılığı soldu ve uzaklaştı.

"Geceyi bir alternatif bulmakla geçirdim ve sanırım neredeyse başka bir plan buldum" dedi.

"Neredeyse yeterince iyi olmayabilir. Bir haftadan kısa bir süre içinde prova yemeği için hazırlanmamız gerekiyor."

Ama o dinlemiyordu. "Sanırım gösterilerinizde size eşlik eden Kule Muhafızıyla arkadaş olabilirim."

"Sid?"

"Eskiden Silver'la çalışırdı. Ona zarar veren vampirin Shade olduğuna eminim."

Gözleri kısıldı. "Arkadaşın onu incitti. Bunun onu devamıza nasıl sevdireceğini anlamıyorum. Rory yarı Fae. Sid değil. Manası yok, onu Elphyne'e bağlayacak hiçbir şey yok." Forrest'ın kaybolmuş ifadesi karşısında onun kolunu sıktı. "Bunu yapabiliriz. Hadi gel." Onu kapıdan dışarı çekti. "Bir sonraki dersin zamanı."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bahçede kısa bir tur seni iyileştirir, değil mi?"

Başını salladı.

"Oraya gideceğiz," dedi. "Sonra da seni Antik Tarih Müzesi'ne götüreceğim. Rory'nin güçlü erkeklerden etkilendiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Senin bir çiftçi olduğuna inanırsa muhtemelen seni kendinden aşağı görecektir. Ama Özel Harekâtçı ya da benim zamanımdan kalma başka bir asker olduğun hakkında yeterince bilgi edinebilirsek, o zaman ilgisini çekecektir."

"Antik Tarih Müzesi."

"Evet," dedi. "dünyayı daha iyi anlayabilirsin. bakalım. Çabuk ol. Öğle yemeğine kadar buraya dönüp müzik yapmam lazım."

ChapTer
TWenTY-
One

Forrest bahçede kısa bir süre geçirdikten sonra kendini biraz daha iyi hissetti. Hâlâ tamamen iyileşmemiştir -yarısı bile değil- ve bahçeden çıkarken eskisinden daha kötü hissediyordu. Ama bunu kendine sakladı.

Kendisi. Melody'nin motive olmasının tek nedeni vermekte ısrar ettiği derslerdi.

Ne kadar isteksiz olsa da, bu onların en iyi seçeneğiydi. En azından Rory savunmasızken ona yaklaşmasını sağlayacaktı. Rory hikâyeyi kabul etmezse bir alternatif bulması gerekecekti. Yapılacaklar listesinde onu uyuşturacak bir şey bulmak da ama bu konuda da rahat değildi. Bu zehirli ortamda kadınlara davranış şekli ona annesini hatırlatıyordu... nasıl manipüle edildiğini ve onu unutmaya zorlandığını, Melody'nin de nasıl manipüle edildiğini.

Belki Rory babası ve soyu hakkındaki gerçeği bilseydi, durumu hakkında iki kez düşünebilirdi.

Aeron'la temas kurmamaya karar verdi. Çok uzun zaman geçmemiştir. Willow için arama ekibini henüz göndermemişlerdi. Forrest anlatacak bir şeyi olduğunda onlara zaman çizelgesini bildirecekti.

Kafesli asansörle bir alt kata inerlerken Melody'ye yan gözle baktı. Kabinlerinin yan taraflarının aksine, inerlerken ön kapı açıktı. Katlar vızır vızır geçiyordu.

Pirinç dişliler, zincirler, kranklar.

Ve diğer katlardaki yaşamın bir anlık görüntüsü. Bir kattaki çamaşırhane sabun gibi kokuyordu. Bir diğerinde gıda marketleri. Üçüncü katta okul.

Melody ona her şeyi açıkladı.

O zaman, istese bile onu geride bırakamayacağını anladı. Willow ve Rory'yle birlikte gittikten sonra o da ölmüş olacaktı.

Bir kez daha, bir sonraki yemekte Nero'yu kalbinden bıçaklasa hayatının daha kolay olup olmayacağını merak etti. Ama piç kurusu kendi sebep olduğu bir kıyametten kurtulmuştu. Geçmişte bir medyumdan yardım almıştı ve kim bilir başka nelerle uğraşacaktı? Her zaman elinde bir koz olurdu. Onu öldürmek, Forrest'ın Kaptan'ın bacaklarına tırmanmaya ikna ettiği hamamböceklerinden daha zor olacaktı.

Willow reşit olduğunda ve ona değerli bilgiler verdiğinde, Nero büyük bir taktik avantaja sahip olacaktı. Durdurulamaz olacaktı.

Asansör bir yeraltı bodrumunda durduğunda Melody, "İşte geldik," dedi.

Forrest kafesin kapısını açtı ve eski eserler, gereçler ve duvarlardaki resimlerle dolu boş bir kata çıktılar. Ama insan yoktu. Burası eski anılar ve kayıp hayatlarla dolu gerçek bir hayalet kasabaydı.

"Herkes nerede?" diye sordu.

Ona alaycı bir gülümseme gönderdi. "Bu şeyler nesillerdir burada. Eskiden insanların kendilerini karantinaya aldığı orijinal sığınaktı. Şimdi, Gökyüzü Kulesi halkı bunu umursamıyor. Anladığım kadarıyla burada kapana kısıldıklarında tüm bu zenginliği ve tarihi görmek içlerine bir tekme gibi iniyor. Dışarıdaki halk ve işçiler buranın varlığından bile haberdar değil. Ama ben evimi özlediğimde buraya gelmeyi seviyorum."

Elini tuttu ve onu küflü havanın, garip duvar halılarının ve kıvrımların müzenin içine doğru çekti. Onlar yürürken, sanki orada olduklarını biliyormuş gibi ışıklar yanıp sönüyordu. Forrest'ı bunun sihir olmadığına ikna etmek zordu ama Melody sensörler ve eski teknoloji hakkında bir şeyler mırıldandı.

Önce duvarlarında insan resimleri ve tabloları olan bir salondan geçtiler. Melody durmak istemedi, bu yüzden ölü hayvanlarla dolu geniş bir alana çıkana kadar onu çekti.

Tahnit edilmiş kuşlar -ya da heykeller- tavandan sarkıyordu. Ayrıca doğal yaşam alanları gibi dekore edilmiş oyuklardan da izliyorlardı. Sarkık kulakları ve neredeyse bir miskkuşunu andıran dişleriyle efsanevi El'fant'ın yerde sallanan uzun burnunun yanından çıkan devasa heykeli karşısında nefesi kesildi. Demek hikâyeler buradan geliyordu. Yaratık anlatıldığı kadar görkemliydi.

Salonlar ve koridorlar arasında dolaştılar ve Forrest şaşkınlığını gizleyemedi. Altlarında yazılar olan her türden hayvan, doğal yaşam alanlarının bir benzeri olması gereken dioramalara yerleştirilmişti. Kürke dokundu. Çok gerçekçiydi. Muhtemelen öyleydi. İnsanların ölü şeyleri doldurması kadar ürkütücü.

"Kendini işine adanmış birkaç tarihçimiz var," dedi Melody. "Ve birkaç tane de..."

Kadın sözünü kesince, adam ona baktı. Kadın dudağını ısırdı. "Birkaç ne?"

"Başka bir müze daha var. Bir Fae müzesi. Bundan biraz daha korkunç."

Öfke sıcak bir dalga halinde boynundan yukarı tırmandı. "Bana bu binada doldurulmuş Fae heykelleri olduğunu mu söylüyorsun?"

Gözlerindeki suçluluk duygusu her şeyi anlatıyordu. O bunun üzerinde duramadan, kadın onu başka bir sergiye sürükledi. Sırada tuhaf kıyafetler giymiş insanların balmumu heykelleri vardı. Altın süslemeli eserler. Duvarlarda daha da tuhaf giysiler içindeki tuhaf insanların resimleri.

"Burası," dedi. "Burası askeri bölüm."

Bir köşeyi döndüklerinde dev bir çelik araç görüldü. Tekerlekleri yivli metal bir kayıştan oluşuyordu ve tepesinden kocaman bir silah çıkıyordu.

"Bu bir tank," diye açıkladı. "Ağır ateş beklendiği zamanlar için. Üstündeki kapağı görüyor musun? Askerler onu açar ve içine tırmanırlardı. Etraflarındaki kalın metal sayesinde korunurlardı. Bakın, işte size göstermek istediğim şey."

Duvardaki bir dizi resmi işaret etti. Resimler çok gerçekçiydi.

"Bu sanatçı inanılmaz yetenekli olmalı," diye mırıldandı.

Kıkırdadı. "Bu bir fotoğraf makinesi tarafından çekilmiş bir fotoğraf." Onun şaşkın bakışları karşısında açıkladı. "Fotoğraf makinesi bir görüntüyü yakalayan bir makinedir.

gerçek hayatın aynadaki görüntüsüdür ve sonra bunu kağıda basabilirsiniz."

Bunun ne anlama geldiğini biliyormuş gibi başını salladı. Daha fazla resim dev silahları olan büyük savaş makinelerini gösteriyordu - tanklar ve diğer araçlar. Gemiler. Havada uçan metal kuşlar. Sıraya dizilmiş, metal silahlarıyla tehditkâr görünen askerler.

"Sizin zamanınızda çok fazla savaş vardı," diye yorum yaptı.

"Ne yazık ki bu doğru." Melody resimlerdeki nesne isimlerini açıklamaya devam etti, ancak erkeklerin kum rengi giysiler giydiği bir resimde onu durdurdu.

"Bunu açıklar mısın?" diye sordu titizlikle.

"Muhtemelen Afganistan ya da Orta Doğu'da bir yer. O bölgelerde çok fazla huzursuzluk vardı. Amerika'da bir yerde olduğumuz için, buradaki tarihin çoğu serpinti sırasında yakınlarda olanlardan. Bu adamlar büyük olasılıkla Amerikan askerleriydi."

"Başka bir dünya gibi görünüyor. Çok fazla kum var. Sıcak mı?"

"Burası bir çöl. Sanırım nükleer kıştan beri, neye bilmiyorsunuz. Evet, çok sıcak. Orada pek bitki yetişmez. Çok az su var."

"Çöl." Doğruldu ve mırıldanarak onayladı. "Kuyu tarafından terk edilmiş bir yere benziyor."

"Belki," dedi, ona bakarken sesi dalgındı. "Bunlar birlikte çalıştığınızı söyleyebileceğiniz türden askerler. Seçkinlerdi ve oyunlarının zirvesindeydiler. O zamanlar savaş geniş olmaktan çok kesindi. Sanırım demek istediğim, insan avlama görevleri olurdu. Tek bir birim düşman bölgesine girip kötü liderin yerini tespit etmekle görevlendirilirdi. Sanırım şu anda burada yaptığınız şey de bu."

Canavar yok. Sadece savaştıkları diğer insanlar. Ama bu adamların kıyafetlerini ve savaştıkları ortamları görmek çok yardımcı oldu. Forrest boşlukları doldurmak için savaşçı bilgisini kullanabileceğinden emindi. Kadın, "Bir sonraki soruyu sormanın kolay bir yolu yok, o yüzden doğrudan söyleyeceğim," dediğinde Forrest cam bir dolaptaki silah koleksiyonunu inceliyordu. Kadın devam ederken adam kaşlarını kaldırdı. "Bir kadının anatomisi hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

Deneyimsizliği konusunda her zaman rahattı, bunu bilinçli bir seçime bağlıyordu ama Melody soruyu sorduğunda yüzünü ve kulaklarını sıcaklık yaladı. Bu soruyu beklemiyordu.

Boğazını temizledi. "Ben... ah... Sanırım bilmem gerekeni biliyorum."

Ona doğru yaklaştı, hiç rahatsız olmamıştı. "Ama parçalarımızın *bizim* için ne yaptığını biliyor musun?

"Nasıl ürediğinizi mi kastediyorsunuz?"

"Söylemek istediğim, bir kadını nasıl boşaltacağını biliyor musun?" Derin bir nefes aldı. "Bir kadını nasıl orgazma ulaştıracağını biliyor musun? Demek istediğim, Rory'nin avucunun içinden yemesini istiyorsan, ona iyi vakit geçirtmen gerekecek. Tanrım, dişi elflerin de insanlarla aynı anatomiye sahip olduğunu varsayıyorum."

Gözleri kırıştı. "Evet, öyle. Çoğu Yüksek Fae anatomik olarak insanlara yakındır, vampirlerin kan içmesi gibi birkaç temel farklı ihtiyaç dışında. Yine de bazı erkeklerin, örneğin perilerin anatomileri biraz farklıdır. Sluagh'ları sormayın bile. Onları kimse bilmiyor."

"Tamam, sanırım bu iyi. Vücut parçaları, bu dersi ikinci aşamaya taşıyabileceğimiz kadar benzer. Onları nasıl kullanacağımıza."

Melody'nin pelüş vücutu bu kadar yakinken üreme organlarından bahsetmek sikiinin sertleşmesine ve nefesinin hızlanmasına neden oldu.

"Bunu şimdi yapıyoruz." Sesi sertti.

"Yapmak zorundayız," diye mırıldanırken yamasını alnına kaldırdı ve gözlerinin içine baktı.

"Biliyorum, sadece..." Omzunun üzerinden kontrol etti. Herhangi biri içeri girebilirdi. "Seni bu duruma sokmak hoşuma gitmiyor."

"Tatlım, sana benzeyen biri tarafından tatmin edilmekten daha kötü şeyler de var."

Aleti sarsıldı. *Kıpkırmızı*. Zihni onun onurunu korumak için hayır dese de, vücutu hayal etmekten korktuğu her karanlık ve kirli şey için haykırıyordu.

Cesaretini kaybetmeden önce, "Bana ne yapmam gerektiğini söyle" dedi. "Tamam," dedi küçük bir gülümsemeye. "İlk olarak, bunu iş gibi."

Yanakları kızardı ve başını salladı.

"Bu eğlenceli olacak, o yüzden rahatla. Diyelim ki Rory'yi birkaç konuşmayla yeterince etkiledin. Şimdi prova yemeği var ve muhtemelen stres atmak istiyordur. İçkilerini doldur. Ona ilgi gösterin. Ama ona bir prenses gibi davranma. Ona-"

"Bir savaşçı." Elleri Melody'nin beline dolandı ve sırtının alt kısmına doğru esnedi.

"Eğer her şey yolunda giderse ve onu yalnız yakalayabilirsen, onu öpmelisin." Dudaklarını yaladı. "Tabii ki onun izniyle."

"Bir savaşçı izin istemez," dedi hoyratça. Daha yakın olma ihtiyacı duyarak kalçalarını kendi kalçalarına doğru çekti. "Bir savaşçı alır."

"O zaman bir kavga bekle," diye nefes aldı, dudaklarını onunkilere doğru kaldırdı ama kendini tamamen vermekten kaçındı. "Ve eğer hayır derse, bu dur anlamına gelir."

"Elbette." Konuştukları her hecede dudakları birbirine değiyordu. Bu gerilim onu öldürüyordu. "Bu oynadığımız tehlikeli bir oyun, Melody."

"Öyle mi?"

Kadının eşsiz parfümü tahrikini kaynamaktan cehenneme çevirdi. Ucuza yapılmış pantolonu ereksiyonuna süründü ve kız her titrediğinde sektiğini hissetti. Yavaş yavaş hisleri azaldı ve ihtiyaç, düşünebildiği tek şey olana kadar onu zorladı.

"Bana nasıl öpülmekten hoşlandığını göster," dedi, sesi alçak ve güçlkle duyuluyordu. *Ben hazırım.* "Göster ki senin her şeyin olmayı öğrenebileyim."

"Tanrım, Forrest. Böyle şeyler söylediğinde, kimin kime öğrettiğini merak ediyorum." Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Dudaklarının kenarı boyunca yaladı. "Ama yavaş başlamak iyidir. Birbirimizi tanımak için."

Onun hareketini tekrarladı. Dudağının üzerinde hızlıca bir gezinti yaptı, diliyle hızlıca kaydırdı, sonra ısırarak istediği sulu et yastığını ısırırdı. Onu dişlerinin arasında tutarken, boğazının dibinde alçak ve ölçülü bir homurtu yükseldi.

İnledi. "Şimdi anlıyorsun."

Onu çenesinden tuttu ve sonra daha derine indi, tadına bakabilmek için ağzına girmeyi talep etti. Daha önce de öpmüştü ama

hiç olmamıştı. Asla tadını çıkarmaya değmezdi. Bir iniltiyle ona doğru açıldı. Dillerinin buluşması şimdiye kadar deneyimlediği en erotik şeydi. Duygudan, tuzlu-tatlı tattan, sıcaklıktan daha fazlasıydı. Bu onun temel içgüdülerine giden doğrudan bir yoldu ve daha fazlasını istiyordu.

Hayatı boyunca inkar ettiği dürtüleri harekete geçirirken boğazının derinliklerinde alçak bir gümbürtü başladı. cam bir dolaba doğru itti ve sırtını vücudunun altına doğru eğdi. Onun nefesini yuttu ve öpüşmelerini derinleştirdi, ondan istediğini aldı, daha fazlasını talep etti.

İhtiyaçtan patlıyordu ve onu nereye odaklayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Dudaklarında kal. Boynundan aşağı öp. Dışarı taşan o solgun, cömert göğüsleri yala -*Kızıl onu korusun*, o göğüsleri. *Onlara dokun. Isır onları.* Sahneye çıktığı her gece onun ilgi odağı olmuşlardı. Elbisenin altında neye benziyorlardı? Nasıl hissediyorlardı? Tadı nasıldı?

"Sırada ne ?" diye yalvardı nefes verirken.

"Şey," diye nefes aldı, "buradan sonra dokunmak daha maceralı bir hal almaya başlıyor."

"Dokunmak," diye mırıldandı ve ellerini vücudundan aşağı kaydırarak hayallerindeki o yeri hedefledi. Ama ellerini tekrar yukarı kaydırды.

Onun dudaklarına karşı gülümsedi. "Bir dahaki sefere. Sayı vuruşu yapmak sizin için heyecan verici olabilir ama hızlı bir oyunsa, kadın için eğlenceli değildir."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Kaşlarını çatarak geri çekildi ve onun gözlerinin içine baktı. "Daha fazla öpüşmek mi?"

Başını salladı. "Fikir şu ki, beklentiyi ne kadar artırırsanız, ön sevişme o kadar iyi olur ve kız o kadar ıslanır. O zaman herkes için daha iyi hissettirir."

Crimson, kendini aptal gibi hissetti. "Daha ıslak?"

Melody durakladı. Düşünüyor gibiydi, sonra beyzbolla ilgili bir şeyler mırıldandı. Elini elbisesinin altına ve çıplak kalçasına götürdü. Adam ipeksi pürüzsüzlükteki doku karşısında ürperdi. *Daha yukarı. Daha yükseğe.* Sıcak. Nemli. Islak. *Sikeyim.* Elini bacaklarının arasına bastırduğunda tüm hislerini kaybetti. Boynuna doğru inledi, avucunun içinde nasıl hissettiğine kendini tamamen kaptırdı.

"İşte," diye inledi.

Başına, sikine, her yerine kan hücum etti. İç çamaşırlarındaki nemin kaydığını hissetti. Olmak istediği yer orasıydı. Dokunmak için. Tatmak. Ziyafet çekmek. Doldurmak. Boynunu emerken dudaklarından bir özlem hırıltısı döküldü, burnunu oradaki her santim derinin üzerinde gezdirdi ve sonra avucunun topuğunu onun tümseğine bastırdı.

Nefes nefese bağırdı, "*Forrest*."

Lanet olsun. Onun adını söylediğinde.

"Melody," diye nefes aldı, parmakları dikiş yerini gıcıklayarak oradaki ıslaklığı test etti. "Orası zaten ıslak. Yeterince öpüşmedik. Bu ne anlama geliyor?"

Küçük bir inilti çıkardı ve kalçalarını ona doğru salladı. "Bu senin için çoktan ateşlendiğim anlamına geliyor, elf."

İçinden gururla karışık bir uyarılma dalgası geçti. Onun yüzünden bu haldeydi.

"Bana ne yapacağımı öğret."

"Yüce Tanrım," diye küfretti usulca. "Muhtemelen bunun için cehenneme gideceğim. Ama bir kadının anatomisinde özel bir bölüm var... Eğer onu yeterince uyarırsanız, onu doruğa çıkaracaktır."

Ona karşı eridi. Bir eliyle onu dik tutarken diğer eliyle sırlıslık olmuştukülotunun üzerinde bu büyü nü noktayı aramaya devam etti.

"Ağzımı oraya sokmak istiyorum," diye açıkladı. Melody titredi. "Bir dahaki sefere."

Ama bu ihtiyaç devam etmesi için ısrar ediyordu. Ona doğru nabız gibi atıyordu. Onu daha fazla hissetmek istiyordu ve ağzı boynunu, dudaklarını ve dekoltesini keşfetmeye devam ederken, sonunda iç çamaşırını kenara itti.

Ne yaptığıının farkına vararak ırkildi.

Durakladı, parmakları onun sıcaklığına çok yakındı ama birleşmiyordu. Uzun, hırıltılı bir nefes için hareketsiz durdular. Adam kızın üzerine eğilmişti, kız dolaba yaslanmıştı, adamın eli kızın elbisesindeydi, parmakları iç çamaşırını aralıyordu.

Elini kendi eliyle öyle bir kapattı ki tokat attı. Ona karşı ürperdi ve parmaklarını itmeye devam etti, onu bukleler yuvasına yönlendirdi ve keşfetmesini istedi. Kaydırarak

Parmaklarıyla yarığını, kıvrımlarının derinliklerini. *Sıcak. Yumuşak. Davetkâr.* Her zaman hayal ettiği gibi. Onu daha derine itti. Parmakları onun dar girişine girdi, ama sadece bir saniyeliğine, sadece nemlendirmek için ve sonra onu dışarı çekti ve ona en çok istediği yeri gösterdi.

Tam noktasında, küçük bir çıkıntıyla oynadı.

"Bu benim klitorisim," diye inledi. "Bu senin oynadığın kısım."

"Hepsiyle oynamak istiyorum," diye karar verdi. "Bir dahaki sefere."

Kadının isteklerini yerine getireceğine dair söz vermesiyle, yavaş daireler çizerek onu çalıştırdı ve yüz ifadesinin tahrik olmuşluktan düpedüz uyuşturulmuşluğa geçişini merakla izledi. Adam hızlandıkça kızın nefesi hızlanıyor, yanakları kızarıyor, sesi daha tiz çıkıyordu.

"Ve eğer kurursa, sen-" Parmağını tekrar içine doğru yönlendirdi ve onu tekrar doldururken inledi.

"*Siktir,*" diye homurdandı, göz kapakları iç duvarlarının parmaklarının etrafında kenetlenme çırpınıyordu. Bu *kesinlikle* keşfetmek, öğrenmek istediği başka bir noktaydı. Parmağı olmasaydı nasıl hissedeceğini hayal etti. Eğer içine kayan onun siki olsaydı. Girip çıkıyordu. İnanılmaz derecede sertleşti ve kalçasına doğru sallandı, ereksiyonunu ona doğru ezdi, kendi zor hislerini kovaladı. "Çok sıkısin. Yapacağım..."

"Forrest..." Kadının adamın içindeki arzuyu kamçıladi. Aklını kaçırmak üzereydi. Melody onu cesaretlendirmek için kısa, nefessiz kelimeler kullandı. Ona nasıl hoşlandığını göstermek için. Kendi zevki için parmaklarını kullanmasını. Ve adam kaybolmuştu. Hayır. O bulunmuştu. Hiç olmadığı biriydi, *görülen* biriydi.

Alnını onunkine yasladı ve nefes almak için mücadele etti. Ter derisini diken diken ediyordu. Uçarken aynı zamanda boğuluyormuş gibi hissediyordu.

"Evet, Forrest."

Siktir... benim

adım. Daha fazla.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Daha fazla tat. Daha çok şey.

"Bazen," diye nefes nefese kaldı. "Eğer kendini özellikle kötü hissediyorsan, parmaklarının yerine dilini koyabilirsin."

Bu .

Görsel. Fantezilerindeki kızın kokusu. Yüzünü tıpkı parmaklarını sürdüğü gibi sürerken onu yalayıp yutması. Zevk omurgasından aşağı patladı. Aletinden sıcak sıvı fışkırdı. Titredi, nefesi kesildi ve doruğa ulaşırken kendini tutamadı.

İşini bitirdiğinde, şok onu sardı ve dondu kaldı. Adam onun utancını fark etmesini bekledi ama kadın sadece, "Evet, aynen böyle Forrest. Yaptığın şeyi aynen yapmaya devam et, Rory de..."

Beyaz gürültü kulaklarına hücum etti. *Rory*. Melody değil. Göğsü sıkıştı. *Nefes alamıyorum*. Bunu sadece ona başka bir kadını nasıl memnun edeceğini öğretmek için yapıyordu. Ama kızın akli oradayken, onun akli kıza o kadar dalmıştı ki, kendini aptal durumuna düşürmüştü. Ve kadın fark etmemişti.

Bunu ikinci kez yapıyordu.

"Anladım," dedi aniden, parmaklarını onun içinden kaydırarak. "Doruğa ulaşana kadar."

Melody'nin kaşları birbirine çarptı ve göğsü kabararak kendini dolaba yasladı. "Forrest?"

Utancı her saniye daha da artıyordu ve yapamıyordu. Yapamıyordu işte. Zihni çalkalandı. Arkasını döndü ve onu daha sonra görmekle ilgili bir şeyler mırıldandı. Sonra aceleyle müzeden çıktı.

O kadar hızlı ve at gözlüğüyle hareket ediyordu ki, geçmişte ona adanmış resimlerden oluşan duvarı neredeyse kaçırıyordu. Adımları kekeledi. Melody binlerce hayranıyla birlikte bir sahnede duruyordu, yüzleri coşkuyla ona dönüktü. O, onların evreninin merkeziydi.

Bu spot ışığını onunla paylaşabilecek miydi? O hiç onun evreninin merkezi olabilecek miydi?

Nero'nun sözleri geri geldi. *O paylaşılması gereken bir mucize. Asla tek bir kişiye ait olmayacak, herkese ait olacak*. Böyle bir kadın Forrest gibi birini görmedi.

ÇAPTER TWEnTY-TWO

Cornelius gemisinin güvertesinden başkanın bizzat yönettiği Azrail av ekibinin dönüşünü izledi. Gemi, Sonbahar ve İlkbahar arasındaki buzlu bir koyda demirlemişti.

Mahkemeler. Kar ve buz, bu yere bir portaldan başka bir şeyle ulaşmayı imkansız hale getirdi. Ayrıca eve dönmeyi de zorlaştırıyordu. Yakıt stokları azalmıştı. Eğer bu keşif başarılı olmazsa, sonraki baskınlar acımasız olacaktı.

Isıran soğuktan korunmak için yalıtımlı pelerinine sarıldı ve gözlerini karların parıltısı arasında kısarak baktı. Her an geri dönebilirlerdi.

Umut etti.

Bu koya gelmelerinin üzerinden günler geçmişti ve sabırsızlanmaya başlamıştı. Eğer parti yakında dönmezse, eğer Cornelius Kristal Şehir'e dönmezse, o zaman tüm planları raydan çıkacaktı.

Melody başkasının kemerini kabul ederdi ve o buna izin veremezdi. Başkanı devirme planı Melody'nin cebinde olmasına bağlıydı.

Başkan eşleşmeyi onayladığını söyledi ama onayladıysa neden bu kadar uzun sürdü? Neden Cornelius'un sadakat sınırlarını zorluyordu?

Neden buradaydı ki?

Bu görev için ayrıldıklarından beri Cornelius şüpheleniyordu. Başkan'ın burada olması, Cornelius'a olan inancını kaybettiğini gösteriyordu.

İş bitirmek için. Birbirlerine karşı güvensiz olmaya başlamışlardı. Yakında içlerinden biri kopacaktı.

Belki de Cornelius olmalıydı -şimdi, hâlâ Kristal Şehir'e dönecek kadar yakıtı varken.

Teleskopik dürbünün merceğine bakan bir asker "Hareket var," diye bağırdı. "Kuzeydoğu çeyreği."

Cornelius'un bakışları işaret ettiği yeri takip etti. Beyaz kamuflaj giysileri giymiş küçük bir grup insan karda kıyıya doğru ilerliyordu. Sürükledikleri koyu renk giyimli figür tam bir tezat oluşturuyordu.

Cornelius aptal gibi duran ve yaklaşan grubu izleyen iki askeri işaret etti.

"Orada öylece durmayın," diye kırıptı. "Hasat malzemelerini getirin."

Hemen harekete geçtiler ve güvertede koşuşturarak cam kapları, iğneleri ve iş için gerekli solüsyonları çıkardılar. Yakıtın toplanması denek hayattayken gerçekleşmeliydi, yoksa yakıt vücudu kendi kendine terk edecekti.

Birkaç dakika içinde Başkan, dört Reaper ve yakıt kaynağıyla birlikte sandalla geldi. Cornelius av partisini saydı. İki Reaper kayıptı. Nedenini sormaya zahmet etmedi. Bu keşif gezilerinde ölü sayısının artması beklenen bir şeydi ve elde ettikleri yakıtı değerdi.

Sertleşmiş Azrailler ödülleri gemiye taşırken ısınmak için ellerine üfledi. Cornelius başkana hızlıca bir göz atıp yaralanma olup olmadığını kontrol etti ve yarı yarıya adamın vahim bir şeyi olduğunu umdu. Eğer öyleyse bir sürü beladan kurtulmuş olurdu. Ama her zamanki gibi Nero zarar görmemişti. Üzerinde bir damla kan bile yoktu.

Cornelius'un ayaklarının dibine bıraktıkları Muhafız'ın aksine. Sızan kurşun yaralarına ve kesiklere bakılırsa, mücadele etmiş.

Nero, Cornelius'a "Çıkarma kitini bana ver," dedi.

Cornelius ona göz kırptı. Başkan sadece burada, Azraillerin arasında olmak istemiyordu, aynı zamanda Cornelius'un işini de elinden alacaktı. Adamları izlerken mi? *Aşağılayıcı*. Derisinin altında nefret kaynıyordu ama Nero'ya sıkıca gülümsedi ve cıva dolu iğneyi ona uzattı. "İyi iş, Sayın Başkan."

Nero, Cornelius'u duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. İğneyi Muhafız'ın kalın boynuna batırdı, sıvı metali bastırdı ve ardından Orakçılara vücuttan fırlayan eşsiz enerji toplarını hızlı bir etkinlikle toplamaları talimatını verdi.

Işık topları atmosfere girmeden önce cam kutularını doldurmak için acele ettiler.

Cornelius geride durdu ve isimsiz Muhafız'ın yüzünün gençliğini kaybetmesini izledi. Sivri kulakları olmasa bu neredeyse insana benziyordu. Hasat tamamlandığında, erkek tanınmaz hale gelecekti. Bunun bir önemi yoktu. İşlerini bitirdikten sonra cesedi denize atacaklardı. Deniz hayvanları cesedi yiyecekti.

Parlak ışık topları, insanların metal ve plastikle geçmesine izin veren bir geçidi harekete geçirebilmelerinin nedeniydi. Tinker yakıtı kullanan makineyi yaratmıştı. Sihir kullanırken aynı zamanda bu maddeleri taşıyan tek Lekeli'nin Muhafızlar olduğunu anlayan dahi oydu.

Hasat tamamlandığında Başkan "Güzel," dedi. Reaper'larına işaret etti. "Geri dönmeye hazırlanın."

"Ne?" Cornelius Nero'nun kolunu tuttu. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

Nero, Cornelius'un ona dokunduğu yere ters ters baktı. Bıraktı. Ama öfkesini değil. Bu akıl almaz bir aksilik olurdu.

"Dışarıda bir çaylak Muhafız daha var," diye açıkladı Nero sakince. "İkisini ayırdık, sadece birini indirebildik ama ikincisi için geri döneceğiz."

Bu da birkaç gün daha burada olacakları anlamına geliyordu. "Ama Anka Balosu için zamanında döneceğimizi söylemiştin."

"Planlar değişir, Kaptan." Nero başını eğerek Cornelius'u şüpheyile inceledi. "Bir başka değerli yakıt alımını daha kaçırmamızı istemezsiniz, değil mi? Çaylak bir Muhafızın üstesinden gelmek hâlâ zor ama onların seçkin Muhafızlarını avlamaya başlarsak birkaç Reaper'dan daha fazlasını kaybederiz."

"Elbette hayır," diye hiddetlendi ve Azrailler karlı vahşi doğada birkaç gün sürecek başka bir yolculuk için silahlarını doldurup erzak stoklarken geride durdu.

Gemiden ayrıldıklarında hiçbir şey söylemedi. Sandalın soğuk sulara kürek çekerek donmuş kıyıya doğru ilerleyişini sessizce izledi. Ama av partisi ormanın içinde gözden kaybolunca mürettebatına döndü.

"Geçit makinesine yakıt doldurun," diye bağırdı. "Yolculuk için hazırlanın." "Kaptan?" diye sordu ikinci kaptanı.

İkisi de Başkan'ı terk etmenin ölüm olacağını biliyordu. Ama Cornelius çenesini kaldırdı ve "Yakıt deposu Crystal City'de emniyete alınır alınmaz hemen geri döneceğiz" dedi.

Bu tam da beklediği fırsattı. Eğer biraz geç dönerlerse ki... Anka Balosu'nun prova yemeğinden *sonra*- ve Başkan Elphyne'in acımasız vahşi doğasında ölürse, Cornelius'un Kristal Şehri yönetmesi için yol açılmış olacaktı.

CHapTer

TWenTY-THree

Melody alnını evinin penceresine dayadı ve yağan yağmuru izledi. Arkasından grup çalışmasını dinledi - gruptan geriye kalanları. Günler geçmişti, ve Caroline hala kayıptı. Kimse onu ne görmüş ne de ondan haber almıştı.

Pozitif kalmak için ellerinden geleni yaptılar. Melody radarın altında kalır ve kendisine söyleneni yaparsa, Anka Balosu'nun hızla geleceğini ve Caroline'ın geri döneceğini düşünmeye devam etti. Kaptan'ın kemerini kabul etse de fark etmezdi. Bir düğün yapmak zorunda kalmadan önce özgür olacaktı.

Melody mümkün olduğunca Forrest'derslerine devam etti ama Forrest pratik gösterilere kapalıydı. Elinde olmadan hayal kırıklığına uğramış hissediyordu, ki bu aptalcaydı. Birlikte değillerdi. Asla da olmayacaklardı. Ellerini elbisesinin içine sokmasına izin vermesinin tek bir nedeni vardı.

Yalancı.

Hoşuna gitmişti. Bunu itiraf etmeli.

Üzerinde durmayı reddederek, onun neden aceleyle müzeden çıktığını merak etti. Bu onun karakterine uymuyordu. Koruma görevinde o kadar sağlam duruyordu ki. Kabul etmeyi reddettiği bir şey olmuştu.

zamandan beri görevine gelmeye devam ediyordu ama Rory'yi baştan çıkarmak için istemediği tüyolar verdiğinde onu başından savıyordu. Ona sadece anlamsız bir bakış atıp, "Anladım," demekle yetindi.

Tek düşündüğü onların samimi anlardı ama Forrest'ın aklından bile geçmiyordu. Forrest'ın tek konuşmak istediği onun yeteneği ve Kuyu'ya bağlı olmasıydı. Her sabah ona bahçeye kadar eşlik ediyor ve içeride kimsenin olmadığından emin olduktan sonra ona ders veriyordu, tam tersi değil. Geçen sabah bahçedeki çeşmenin yanındaki kumluk alana Kuyu'yu oluşturan elementlerin bir diyagramını çizdiğini hâlâ hatırlıyordu.

"Kaos. Ruh. Ateş. Su. Hava. Toprak," dedi sopasıyla işaret ederek. "Sizi Tarikat'ta test edene kadar tam olarak neler yapabileceğinizi bilemeyeceğiz. Leke her şeyi öngörülemez hale getirdiği için o zamana kadar beklemeliyiz. Ancak şimdi size temel bir teori anlayışı verebiliriz, böylece Kuyu'ya erişerseniz, saldırıya karşı bir savunmanız olacaktır."

Melody saldırı kelimesini duyunca kaşlarını çatı. Aptalca bir şekilde Elphyne'e ulaştığında tüm sıkıntılarının sona ereceğini düşünmüştü. "Dışarısı hâlâ tehlikeli, değil mi?"

Onun gözleriyle buluştu. "Ve burada da. Nero Kuyu'ya bağlanmanın başka kimsenin yapamayacağı bir yolunu buldu. Eğer daha fazla zamanımız olsaydı araştırırdım çünkü bu senin ve benim de aynı şeyi yapabileceğimiz anlamına geliyor. Ayrıca sana kendini savunmayı da öğrettirdim, böylece Kaptan gibi biri seni tekrar o duruma sokamaz. Ama zamanımız yok."

"Prova yemeği birkaç gün içinde."

"Evet. Senin yazman gereken şarkılar ve tutman gereken görünüşler var. Benimse... yapmam gereken planlar var."

"Dün gece performansım sırasında Rory ile konuştuğunu fark ettim." Rory'nin planlarını detaylandırmasını umarak elbisesiyle oynadı.

Homurdandı ama yorum yapmadı. Onun yerine, yeteneğinin hangi elementlere dayandığına inandığını ve eğer öyleyse, tür büyüler yapabileceğini açıkladı. Bazı büyüler içgüdüsel, bazıları Elf gliflerinin yazılmasını ya da yüzeylere kazınmasını gerektiriyordu, bazıları ise bu sembollerini havada el işaretleri kullanarak çiziyordu. Hepsi kulağa çok karmaşık geliyordu. Melodi bazı fae'lerin neden hayatlarını Tarikat Akademisi'nde bunu öğrenmeye adadıklarını anlayabiliyordu.

Melody bundan sonra dikkatini kaybetti. Forrest onu yanına almak için yaptığı anlaşmayı yerine getirmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu, ama tüm bunların altında, onun uzaklaştığını hissediyordu.

Bu günler önceydi. O zamandan beri Forrest'ın kendisine karşı giderek artan soğukluğunu düşünüp durmuş ve eski güvensizliklerine geri dönmüştü. Müzedeki Onur Listesi resimlerinde olduğundan farklıydı. Aceleyle giderken onu resimlere bakarken yakalamıştı. Nasıl da bocalamıştı. Onun bu kadar değişmesinden nasıl da hoşlanmamış olmalıydı.

Müzeden çıkarken resimlerin yanında durdu ve onun ne gördüğünü merak etti. Ona göre, sahnede kollarını açmış, dünya ayaklarının altında, yüzünde bir sırıtış olan bir kadındı.

Melody zihnini şimdiki zamana ve dışarıdaki korkunç havaya geri getirdi.

Yağmur yağıyordu ve o bundan nefret ediyordu. Eskiden severdi. Her damla onun için bir ritimdi. Ama şimdi tek duyabildiği kasvetti. Delirmeden önce güneşi görmeden ne kadar dayanabilirdi?

Ama bu Kule'deki insanlar binlerce yıldır bu şekilde yaşıyorlardı. Dünyadan o kadar kopmuşlardı ki. Neyi kaçırdıklarını nasıl bilebilirlerdi?

Grubunun son şarkısının tınlamıyordu ve onlara talimat vermek istiyordu ama buna cesareti yoktu. Forrest bahçe dersleri sırasında Melody'ye korkunç fae'ler hakkında yeni malzemeler verdi. çocukluğu hakkında şarkı reddediyordu ama ona wolpertinger denen tuhaf, küçük bir yaratıktan bahsetmişti. Tavşan ile boynuzlu tavuk arası bir şeymiş. Bekâr kadınları sevimliliğiyle cezbeder ve onları yakaladığında yetişkin bir canavara dönüşerek onunla çiftleşirmiş.

Melody ilk başta dehşete kapılmıştı ama Forrest konuştukça yaratık için biraz üzölmeye başladı. Onu yanlış anlamayın -zorla çiftleşme alışkanlıkları yüzünden hor görölmeyi hak ediyordu ama trajik varlığının başka bir boyutu olduğunu da görebiliyordu. Türünün dışısı yoktu ve kaçırılan kadın doğum sırasında korkunç bir şekilde ölmüştü. Fae'ler bile buna doğanın iğrençliği diyordu.

Bu yüzden şarkıyı Police'in *Every Breath you Take* şarkısının melodisiyle yaptı. Bunu düşündüğü zaman komik olduğunu düşünmüştü ama şimdi minör ton onu hüzünlü yapıyordu. Kadınları kaçıran bu 'canavar' doğduğu andan itibaren lanetlenmişti.

Melody pencereden çıktı ve arkadaşlarının yanına oturdu, "Bu yarattığın her zaman yalnız olması sizce de biraz üzücü değil mi?"

Andrew kemanını yere bıraktı. "Yalnız olmasının iyi bir nedeni var."

"Evet," diye alay etti Timothy. "Onun için duygularına kapılma. Şarkıda yazdığın gibi, seni dünkü kahvaltı gibi kapar ve bir de bakmışsın ki, garip wolpertinger ayakları için patik örüyorsun. Ve sonra ölürsün. Hikayenin sonu."

"Peki ya diğer fae'ler?" Melody tepkilerini sınamak için sordu. "Bizim gibi olanlar hakkında ne düşünüyorsunuz? Yani, biraz farklı görünmeleri dışında onların nesi kötü? Ve temelde sonsuza dek yaşıyorlar."

Grubu sessizleştirdi ve ona bakmaya başladı.

"Fae mi?" Andrew sordu. "Onlara artık öyle mi diyoruz?"

Melody iç çekti. Bazen bir balonun içinde büyüdüklerini unutuyordu. Doğdukları andan itibaren, onlara Fae'lerden nefret etmeleri öğretilmişti.

"Tek söylediğim, belki de yargılamadan önce oraya gidip nasıl bir yer olduğunu görmeliyiz."

"Oraya mı gitmek istiyorsun?" Timothy bön bön baktı.

"Yani, çok mu kötü olurdu? Ya onlar iyi insanlarsa? orada özgür olabilirsek?"

Andrew, Melody ile birlikte pencerenin önüne geldi. Kolunu Melody'nin omzuna doladı. "Tatlım, böyle bir dünya için umutlanmanın faydası yok. Kaderini seçebileceğin bir yerden geldiğini biliyorum ve böyle bir dünyada olmanın hayalini kurdum, ama burası öyle değil. çok tehlikeli."

"Kötü canavarları öldüren koruyucuları olduğunu biliyorsun," dedi Melody. "Onlara Muhafızlar diyor. Ve krallar, kraliçeler ve askerler var. Sarayları ve şatoları var. Şelaleleri. Ağaçları. Yüce Tanrım, koca bir *ormanları* var."

Timothy de kolunu Melody'ye doladı. Melody başını onun omzuna koydu. "Sanırım bu kadar korkmasaydım iyi olurdu."

"Sadece Caroline'ı geri istiyorum," diye fısıldadı Andrew. "İsteddiğini biliyorum tatlım. Biliyorum."

REHBERLİK YEMEĞİ gecesi Melody'nin hazırlandığından daha hızlı geldi. Bu gece diğer gecelerden farklı geçecekti. Grubuyla birlikte kısa bir performans sergileyecek, ancak daha sonra nişan törenine katılacağı için, akşam yemeği servis edilmeden önce yemek masalarına çekilecek ve seçkinlerin geri kalanına katılacaktı.

Bu gece propaganda olmayacaktı. Gerçek Phoenix Balosu -kendisi de dahil olmak üzere resmi nişanların ilan edildiği- daha resmi bir etkinlik olacaktı.

Bu gece, bekârların kemerlerini onaylanmış soylarından birine sunabilecekleri son geceydi. Anka Balosunu beklemeyi tercih edenlerin bu şansı ellerinden alınacaktı. Gerçi seçebilecekleri çok fazla kişi de yoktu. Onaylanmış eş listesi kısa ve tatlıydı ve Bayan Vanderhall adında bir kadının tüm yıl boyunca özenle hazırladığı bir listeydi. Toplu bir evlilik töreni yapılacak ve balodan sonra yeni evliler evliliklerinin ilk gecesi için birlikte yola çıkabileceklerdi.

Kaptan ne zaman Melody'ye onu seçmesini önerse, zihninde bir şalter atıyor ve bu arkaik uygulamadan uzaklaşıyor ya da yokmuş gibi davranıyordu. Bu onun başına gelmeyecekti.

O zaman neden kusacakmış gibi hissediyordu?

Andrew, balo sırasında kendisine bir kemer tahsis edilmesi için kemerini onaylanmış herhangi bir partnere teklif etmeyi reddetmişti. Timothy de aynı şeyi hissediyordu. Caroline hapse atılmamış olsa bile, gelecek yıla kadar ilk kez sahneye çıkmayacaktı. Ve Melody... Forrest Rory'yle sohbet ederken o gülümseyecek, başını sallayacak ve kendisine söyleneni yapacaktı.

Umarım, üç gün içinde.

Zihni kapandı. Korku ve şüphe, kendisini istediği her şeyle hayal etmesini engelledi.

"Bana nasıl öpülmekten hoşlandığını göster," demişti. "Göster ki senin her şeyin olmayı öğrenebileyim."

Forrest'tan aldığı küçük tat o kadar sarhoş ediciydi ki, tek düşünebildiği buydu.

Bu ve Rory'yle anlaşılırsa kendini ne kadar kötü hissedeceği. Ama bu senaryoda yanlış olan iki şey vardı. Rory, Forrest kadar seksi görünse bile, üç günlük cinsel mutluluk için tanıdığı tek aileye ihanet eder miydi? Ve sonra eğer yaparsa, mucizeler gerçekleşirse, Forrest Melody ile birlikte olmak ister miydi?

Kim bilir, belki aşık bile olursun. Kendi sesi ona musallat olmak için geri geldi. Zihni o geleceğin gerçekleşmesini engellemek için her şeyi yapacak kadar karanlık yerlere gitmeye başlayıncaya kadar acıyla doldu. Rory'yi baştan çıkarmanın hâlâ Forrest'ın planının yararına olup olmadığını ve eğer değilse, yine de onu yanına alıp almayacağını merak ediyordu.

Ona verdiği az miktardaki eğitimin değerli olduğunu düşünür müydü?

Belki de bu yüzden Willow'dan uzaklaşmıştı - Willow'u kurtarmak için onu içermeyen başka bir yol bulmuştu. Ya da belki de Rory'yi baştan çıkaracak ve sonra hep birlikte Elphyne günbatımına doğru mükemmel ve...

Gah! Melody başını salladı. Takıntı yapıyordu ve nedenini biliyordu. Fae'ye karşı güçlü duygular besliyordu ve onunla konuşup zayıflıklarını açığa vurmak yerine, onu bir kötü adama... ya da kendisini bir kurbanı dönüştürüyordu.

O akşam onu yeşil odadan aldığı anda, nasıl hissettiğini ona anlatmayı planlıyordu. Ama kapıyı açtığı anda dilsiz kalmıştı. *Patates çuvalı. Patates çuvalı.* Karnını içine çekti ve düşünerek fazla kilolarını yok etmeye çalıştı.

Üzerinde her zamanki Kule Muhafızı üniforması değil, geniş, kaslı omuzları üzerinde sevgiyle uzanan ve dar bir bele kadar inen bir takım elbise vardı. Kibarlık içinde olsa bile, onda vahşi bir şeyler vardı. Tıpkı müzede olduğu gibi saldırmaya hazır bir şey. Öğretmenliğinin bir noktasında muhtaç, talepkâr ve saldırgan olmuştu.

Ve o da bunun için oradaydı. Kahretsin, adamın üzerinde tuttuğu katmanları soyarak ve içindeki ilkel canavarı ortaya çıkarmak istiyordu. *"Hayvanların zihninde çok fazla zaman geçirdim,"* demişti.

Serin ellerini sıcak yanaklarına bastırdı ve zihin okuyamadığını umarak ona uysalca gülümsedi. Ona aşık oluyordu. Bu her şeyi mahvedebilirdi.

Sid, Timothy ve Andrew önden giderken sessizce, "Endişeli görünüyorsun," dedi. "Endişelenme. Her şey yoluna girecek."

Tavşan gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalışarak yan gözle ona baktı ama bir şey anlayamadı. "Yani hâlâ... Rory'ye mi gidiyorsun?"

Kısa ve kesik bir baş sallama hareketi yaptı. "Akşam yemeğinde onunla birlikte oturmak için ayarlama yaptım."

"Güzel. Bu iyi." Berbattı.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerinin yanmaması için kendini zorladı. Yürürlerken Forrest avucunu sırtının küçük kısmına koyarak ona rehberlik etti. Vücudunun sıcaklığı onu yıkıyordu.

"Bir yıldız gibi görünüyorsun," diye mırıldandı. Kızın nefesi kesildi.

"Ne?"

"Evrenin merkezi."

Yemek salonuna geldiklerinde kadın durdu. Göz göze geldiler. Bunun çok önemli bir an olduğunu hissetti. Şimdi ona anlamlı bir şey söylemezse çok geç olacaktı. Kelimeler diline takıldı. Hiçbir şey çıkmadı.

"Ben hallederim," dedi sakince. "Merak etme."

Ve sonra onu sahnenin dibinde bıraktı. Melody sersemlemiş bir halde, basamakları engelsiz bir şekilde çıkabilmek için pırlantalarla süslü elbisesini düzeltti. Sahneye çıktığında, grubuna sıkı bir gülümseme verdi ve ardından mikrofonun arkasındaki yerini alarak seyirciyle yüzleşti.

Bu gece yemek salonu farklı bir şekilde düzenlenmişti. Masalar birbirine yapıştırılmış ve eşsiz bir at nalı şeklinde dizilmişti. Gıcır gıcır masa örtüleri her yeri kaplamıştı. Çiçek aranjmanları yoktu ama plastik sarmaşık yapraklarıyla çevrili Anka kuşu heykellerinin üzerinde mumlar titriyordu. Gerçek balo sırasında daha fazlası eklenecekti, ancak şimdilik bu bir alıştırmaya çalışması olarak hizmet etti. En önemli dekor, Melody'nin arkasında bir masanın üzerinde duruyordu.

Goblen, Kule soylarının bir soy ağacı diyagramı. Önemli aileler ve onların soyundan gelenler. Adının çoktan işlenip işlenmediğine bakmaya cesaret edemedi.

Yine de fark etmezdi çünkü Kaptan sahneye en yakın masada, tam oturuyordu. Yurtdışı seyahatinden erken dönmüştü, ceketini bol giymişti ve elini Phoenix kemerine dayadığı yeri bariz bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

ÇAPTER YİRMİ DÖRT

A Melody'yi sahneye uğurladıktan sonra Forrest terli avuçlarını pantolonuna sildi ve salonu inceledi. Masalar yer değiştirmişti ama zengin giyimli seçkinler aynıydı. Bir zamanlar

Rubrum kraliyet ailesi için kurban edildiğinde, görünmezliğini kendi yararına kullanmayı öğrenmişti ve bu eğitim yetişkinlik yıllarında da onunla birlikte kalmıştı.

İzlemek, dinlemek ve işlemek için zaman ayırın. Düşünmeden asla içeri girmeyin.

Geçen hafta boyunca Rory'ye her rastladığında onunla konuşmuştu, özellikle de yemek salonunda konuşmayı sürdürebiliyordu. İki gece önce Melody'nin gösterisi sırasında baloyu dört gözle beklemediğine dair aşağılayıcı bir yorum yapana kadar çabalarının boşa gittiğini düşünmüştü ve Rory ona hak vermişti.

"Her yıl bu saçmalığa katlanmak zorunda kalıyorum," diye hırladı Rory. "Buna alış artık."

"Ama katılmaya zorlanmıyorsunuz?"

Sessizleşti. Zihninin sürüklendiğini fark etmiş gibiydi ve kaşlarını çattı. "Bu benim için geçerli değil."

"Neden?" demişti, kendini tutamayarak. "Peki o tekneye nasıl bineceğim?"

Dudakları bu ekleme karşısında kıvrıldı ama sadece asılı duran kan bağı goblenini belli belirsiz işaret etti. "Babam ve ben orada değiliz."

O zamanlar Forrest bunun tuhaf olduğunu düşünmüştü ama şimdi nedenini anlıyordu. Nero tamamen insan gibi görünmek için hayatta kaldığı ve bu şehri yönettiği sürenin gerçek uzunluğunu saklamıştı. Bunu yapmak için de kendisiyle ve soyuyla ilgili tüm fiziksel kanıtları silmek zorundaydı. Ayrıca bir şekilde onların anılarını da kontrol ediyor olmalıydı. Forrest'ın bu adamın nesiller boyunca nasıl iktidarda kalabildiğini açıklamak için düşünebildiği tek sebep buydu.

Tüm şehre bir büyü yapılmıştı... ya da belki de sadece Kule'ye, bu yüzden ayrılmaları yasaklanmıştı.

Buradaki hiçbir insan Elphyne'deki Kuyu'ya sahip insanları bilmiyordu. Melody bir yeteneği olduğunu ya da Kuyu'ya erişimi olduğunu bilmiyordu. Çoğu insanın Elphyne topraklarına ayak bastıklarında bile Kuyu'ya erişimleri yoktu. Forrest, Nero' çalıntı mana yuttuğunu gördüğü için güç ve ölümsüzlüğü bu şekilde kazandığını düşünmüştü ama ya başından beri Kuyu'ya erişimi varsa? Çok fazla olmayabilir. Zamanla azalmış olabilirdi ama ya Nero'ya derin uykusundan uyandığında tüm insanlarla aynı şans verildiyse ve o bunu mahvettiye ve şimdi mana çalmasının nedeni buysa?

Forrest'ın aklından pek çok soru geçiyordu ama özellikle bir tanesi vardı. Rory bunun ne kadarına ortaktı, yoksa o da diğer insanlar gibi bir kurban mıydı?

Seçkinleri incelerken, kurban biraz abartılı oldu, diye düşündü. Sanki bu binanın dışında açlıktan ölen insanlar yokmuş gibi karınları patlayana kadar yiyorlardı. Forrest kısa boylu, solgun bir kafa gördü ve gerildi. Willow buradaydı. Onu bahçeden beri görmemişti ve güvende olup olmadığı konusunda endişelenmeye başlamıştı. Ama işte oradaydı, pembe yanaklı ve fırfırlı bir elbise giymişti. Uslanmaz sırtışına bakılırsa çok eğleniyordu. Ona baktı ve yüzü aydınlandı. Adam başını hafifçe salladı. Willow suratını astı ama koltuğunda zıplamaya devam etti.

Onun yanında Rory beklenmedik bir şıklık içindeydi. Kıyafetinin bir kısmı masa örtüsü tarafından gizlenmişti ama Rory, elbisenin vücuda oturan ve gurur okşayan kesiminden elbise olduğunu tahmin etti. Saçındaki bakır boncuklar, parmak eklemlerindeki yeni yüzüklerle uyumluydu. Başının tıraşlı tarafı yakın zamanda kırılmıştı.

Onlara doğru yürürken Forrest'ın midesinde huzursuz bir his çalkalanıyordu. Bu gece hamlesini yapacağı gece olacaktı-

Rory'nin yanında mı yoksa ona karşı mı olduğunu göreceğiz.

"Oturabilir miyim?" Masaya vardığında boş bir sandalyeyi işaret etti.

Bu hareket cesurcaydı. Rory genellikle tek başına otururdu ve aksini düşündürecek bir yer düzeni de yoktu. Organizatör diğer her yere özenle isim kartları yerleştirmişti. Forrest'ın bir grup bekârla birlikte olması gerekiyordu.

Rory, Willow'a kıpırdamadan oturmasını söylerken başını kaldırdı ve sanki onu anlamaya çalışıyormuş gibi ona baktı. U şeklindeki masa düzeninin ilerisinde oturan, çiçek desenli giysiler içindeki seçkinler, Forrest'ın Rory'ye yaklaşma cüretini göstermesinden dolayı dehşete düşmüş görünüyorlardı.

Ama şimdi toplantılarda sinerse, bu kadını etkileme şansını kaybedecekti. Şimdiden Melody'den baştan çıkarma konusunda daha fazla ders alması gerektiğini düşünüyordu. Utancının geri dönüp onu ısıracağından korkuyordu.

"Bu olay için ikimiz de aynı fikirde olduğumuza göre, birlikte dertleşebiliriz" dedi.

Gözlerini kırıştırdı. Sonra omuz silkti ve yanındaki sandalyeyi tekmeledi. Elbisenin yırtmacından ipeksi pürüzsüzlükte bir bacak parıltısı yakaladı. Otururken, onun kıyafeti hakkında büyüleyici bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Kadın çekiciydi. Ama onun evreninin merkezi o değildi.

Sanki bir düşünce tarafından yaratılmış gibi, güçlü bir ses daha önce duymadığı unutulmaz bir melodiyle odayı doldurdu. Kalabalık sustu, dinlemek için her şeyi durdurdu. Forrest başını kaldırırsa cesaretini kaybedeceğini biliyordu, bu yüzden sahneye bakmadan yerine oturdu.

Willow heyecanını zorlukla bastırarak koltuğunda zıplayınca, o da elini uzatarak, "Merhaba. Ben Forrest."

İnsanların yeni tanıştıkları kişilerle el ele tutuşma geleneği olduğunu öğrenmişti. Avuç içlerine dokunmak tuhaftı ama onların da Fae geleneklerinin tuhaf olduğunu düşüneceklerini tahmin ediyordu. Hayatının çoğunu insanlarla birlikte geçirmiş olan Willow ne yapacağını çok iyi biliyordu. Ciyaklayarak adamın elini kavradı, sonra da muzipçe dudağını ısırmadan önce şiddetle sıktı. Adam, Willow'un neden bir şeytan gibi görüldüğünü anlamadan önce içinde bir kuşku oluştu. Elini bırakmıyordu.

Kız titremeye devam ederken Forrest kıkırdadı.

Rory yüzünde düz bir gülümsemeyle, "Willow," diye uyardı. "Uslu durmak konusunda ne dedim ben?"

Willow içini çekti ve "Güzel bir elbiseyi ancak iyi olursam giyebilirim," diye inlemeden önce bıraktı.

"Ve?"

"Ve sen de bana serçe parmağımı bir deve saldırmak için nasıl kullanacağımı göstereceksin."

Rory oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı ve Forrest'a baktı. Willow'a, "Ben de baloya gelebileceğini söyleyecektim," dedi.

"OH."

Willow kıpırdanmaya başlayınca Rory soluk verdi ve ona el sallayarak dışarı çıkmasını işaret etti. " git.

Ama ne olacağını biliyorsun-"

Willow dudaklarının arasından bir fermuar işareti yaptı ve başını salladı. Koltuğundan kaydı ve diğer iki çocuğun beklediği köşeye doğru koştu. Willow gelince ciyakladılar. Rahatsız olan Forrest ilgileniyormuş gibi görünmemeye çalıştı. Willow'un burada arkadaş edindiğini bilmiyordu. Bahçede bahsettiği arkadaşlarının hayali olduğunu sanıyordu. Onun yaşındayken kendisinin de birkaç arkadaş edindiğini ve hayvanlarıyla konuştuğunu biliyordu.

Tarikatta onun yaşında başka çocuk yoktu.

"Bunun için üzgünüm," dedi Rory. "Ele avuca sığmaz ama iyi bir çocuktur."

"Mutlu görünüyor," diye not etti.

"Umarım öyledir." Rory'nin gözlerinde bir şey parladı, ama garson gelip iki bardak getirince hemen bastırdı. Muhtemelen bira. Forrest kokladı. Kesinlikle alkollü.

Müzik kesildi ve Melody'nin yerini bir spiker aldı.

"Gecenin ilk gösterisi bu şekilde sona erdi. Şimdi, ilk kez sahneye çıkacak olanları sahneye davet ediyorum ve ilk yemek servisi edilirken prosedürü hızlıca uygulayacağız."

Gözlerini sahneden ayıramayan Forrest, Melody'nin beli bağlı olmayan diğer kadınla kalmayıp Kaptan'ın onu beklediği merdivenlerden aşağı inişini izledi.

ÇAPTER YİRMİ BEŞ

Melody, Kaptan'ı seyirciler gördüğü andan itibaren gecenin iyi bitmeyeceğini anlamıştı. Keşif gezisinden dönmemiş olması gerekiyordu.

Neden buradaydı?

Ve neden ona bir sonraki yemeğiymiş gibi bakıyordu?

Eğer aşağı inip bu işi kökünden halletmezse, gecenin geri kalanını bunun acısını çekerek geçirecekti. Onun kemerini kabul etmeyecekti. Bunu aşması gerekiyordu.

Ama onunla sahnenin önünde yerde karşılaştığında ve adam kemerini pantolonundan çıkardığında bahaneleri ortadan kalktı. Bu sefer bir şey onu duraksattı ve nedenini bulamadı. Adamın kendine güveni tamdı.

"Kaderini kabul etme vaktin geldi," dedi.

"Cornelius-"

"Eminim erken döndüğümü fark etmişsinizdir. Başkan olmadan." Yüzünde bir gülümseme belirmeye çalışırken bıyıkları titriyordu.

Bu basit, kendinden memnun hareket, ensesini gıdıklayan korkuyla ürpermesine neden oldu. Odanın etrafına baktı. Nero yoktu. Görebildiği kadarıyla yoktu.

Cornelius sessizce, "Geri dönmeyecek," diye açıkladı. Onun bakışlarını tutarak kemerini uzattı. "Bu, hapishanedeki kadın arkadaşınızın kaderinden benim sorumlu olacağım anlamına geliyor. Geri kalanından ben sorumlu olacağım."

Grubunuzun. Herkesi kontrol edeceğim. Şimdi karar verme zamanı Melodi. Bu kontrolün hangi tarafında olmak istiyorsun?"

"Ona ne oldu?"

"Av gezisinden dönmedi diyelim." Onaylamamak için dilini şaklattı. "Başkan askerlerine güvenmezse böyle olurBenim asla yapmayacağım bir şey."

Nero gitmişti.

Melody sevinmeli. Öyle değil mi? Ama Kaptan haklıydı. Onu tutacak başka kimse yoktu. Kontrol ondaydı.

Rory'nin oturduğunu bildiği masaya doğru baktı. Forrest orada oturmuş Melody'ye bakıyordu.

Eğer şimdi olay çıkarırsa, planından vazgeçecek ve müdahale etmeye gelecekti. Rory'yi onların tarafına geçmeye ikna etmek için tek şansı bu olabilirdi. Yoluna çıkamazdı.

"Arkadaşını tekrar canlı görmek istiyorsan, kemeri kabul et Melody."

ChapTer YİRMİ ALTI

"Y Pişman olacaksın," dedi Rory Forrest'a.

"Pardon?"

"Eğer parmaklarının arasından kayıp izin verirsen, pişman olursun."

Zeki kadın onun aklında ne olduğunu çok iyi biliyordu. Yüzü açık bir kitap gibi okunuyor olmalıydı. Rory'yle kalmalıydı, ama o şehvet düşkünü hamamböceğinin ellerinin Forrest'ın üzerinde olduğu düşüncesi bile nefesini kesiyordu. *Arkadaşı* demek üzereydi. Akli oraya gitmişti. Melody hakkında böyle hissediyordu.

Sahiplenici. Mantıksızca koruyucu. Saplantılı. Ebedi.

Başından beri Melody ile büyülenmişti. Onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Özlemin hırıltısı yükselen bir dalga gibi vücudunda birikiyor, derisinin altındaki basınç artıyordu. Ve sonra Kaptan kemerini pantolonunun paçalarından çıkarıp ona verdi.

Melody kibarca gülümseyip kemeri kabul ettiğinde donakalmış, dehşet içinde izlerken hiçbir şey yapamadı. Uçları önünden aşağı sarkacak şekilde beline bağladı ve sonra Yüzbaşı'ya yanağını uzattı. Kendini beğenmiş ve gözlerinden haklılık akan adam dudaklarını Melody'nin kusursuz tenine bastırdı.

Forrest'ın görüşünde kırmızı titreşiyordu.

Benim. O benim.

"Affedersiniz," diye mırıldandı Rory'ye ve sandalyesini itti. Gözlerini Melody'den ayırmadan kararlı adımlarla odanın içinde ilerledi, içgüdüleri onu yönlendiriyordu. Gördüğü şeyin gerçek olmasına izin veremezdi. Bunu kabul etmeyi reddetti.

Bir anda çiftin yanında belirdi, Melody'nin kolunu kavradı ve kulağına eğilerek sessizce, "Ne yapıyorsun?" dedi.

Yüzbaşı, "Elini müstakbel karımdan çek," diye bağırdı ve Forrest ölümüne hareketsiz kaldı. Adamın zayıf boynunu kırmak için gereken saniyeleri ve hamleleri çok iyi biliyordu.

Parmakları seğirdi.

O buna değmez.

Kadın değer.

Melody'yi tutmaya devam ederek adama sırtını döndü ve kulağına, "Bunu yapmayacaksın," diye hırladı.

Kaptan'a sıkıca gülümsedi ve dişlerinin arasından Forrest'a fısıldadı, "Yapmak zorundayım."

Cevap vermeyince Rory'ye sert bir bakış attı ve sonra Kaptan'a, "Korumamın kusuruna bakmayın. Sizinle güvende olduğumu açıklamam için bana biraz zaman verirsiniz, sizinle yemek masasında buluşacağım."

Kaptan Forrest'a ters ters baktı ama sonra yüz ifadesini düzelterek Melody'ye kısa bir selam verdi ve "Tekrar, sevgilim. Kaybettiğim orijinal kemerim için pişmanım. Ona ne olduğunu bilmediğimi itiraf etmeliyim."

Yüzbaşının Forrest'ı bir tehdit olarak görmemesi ne kadar kibirli olduğunu gösteriyordu. İster Melody Forrest'a koruması dediği için olsun, ister kemer değişiminin bir yan ürünü olsun, Kaptan fena halde yanılmıştı.

"Buna gerek yok," dedi Melody sıkıca. "Bu kemer iyi."

"Yine de bulacağım. Ve o zaman yeni mevkiindeki bir kadına yakışır bir tane bulacaksın." Durakladı ve bakışlarını Forrest'a çevirdi, sonra tekrar ona döndü. "Akşam yemeği için *birazdan* görüşürüz."

Forrest dudaklarını Melody'nin kulağına indirmeden önce Kaptan'ın gitmesini zar zor bekledi. "Seni başkasıyla paylaşmayı reddediyorum. Sen bana aitsin, Melody."

Nefesi kesildi. "Ama sen... sen ders istemeyi bıraktın. Müzede kaçıp gittin."

"Kaçtım çünkü seni tatma *düşüncesi* beni öyle bir doruğa ulaştırdı ki yaptım." Burnundan sertçe nefes aldı,

Kim izliyor olursa olsun, onun tadına bakmamak için mücadele ediyordum. "Kaçtım çünkü utanıyordum."

Göğsü keskin bir şekilde yükseldi. "Neden bana söylemedin? İstemediğin kişinin ben olduğumu sanıyordum. Arzulanan biri olmadığımı."

"Melody. Ben sana deli gibi aşıkken sen başka bir kadının adını söyledin. Bu hiç hoşuma gitmedi."

Melody'nin nefesi bir kez daha keskin bir şekilde kesildi. Zihnindeki çarklar döndükçe ifadesi de . Onunla birlikte olmak ve sonuçlarına katlanmak için sözde baştan çıkarma amacını bir kenara bıraktığını anladığını görebiliyordu. Sert bir şey söyleyeceğini, görevini hatırlatacağını düşündü ama dudakları titreyerek, "Onun adını söyledim çünkü kalbimi koruyordum," diye fısıldadı.

Forrest'in öfkesi yatıştı. Gözleri yumuşadı ve tek yapmak istediği onu öpmekti. Onun kendisini görmesini istiyordu. Onun için *hissetmesini* istiyordu, başkası için değil.

"Onu istemiyorum," dedi alçak sesle ve sertçe. Sonraki sözleri arzudan başını döndüren görüntüler yarattı. "Dilimi parmaklarımın olduğu yerde istiyorum. Seni istiyorum."

"Ama eğer görevi feda edersen-"

"Seninle olmak için dünyayı feda ederim." "Ben de seni istiyorum."

İkisi de kalabalık bir odanın merkezinde durduklarını bildikleri için uzun, yoğun ve acı verici bir bakışmayı paylaştılar. Vücudu ısındı. Titredi. Arzusu alevlendi. Neden bekliyorlardı? Gözleri adamın dudaklarına kaydı.

"Kendini kötü mü hissediyorsun?" diye o kadar sessiz fısıldadı ki neredeyse duymayacaktı.

Kendinizi özellikle kötü hissediyorsanız, diliniz parmaklarınızın yerini alabilir. Adamın midesini bir heyecan kapladı, kızın onun açıklamalarına karşılık verdiğini fark ettiğinde beklentiyle her şeyi sıkılaştırdı. Belki de o da derslerinin her saniyesine en az kendisi kadar kafa yormuştu.

"Bundan daha fazlasını hissediyorum," diye homurdandı, zorlukla nefes alabiliyordu. "Muhtemelen yapmamalıyız."

"Neden olmasın?"

"İzliyor."

"Özel bir yere gidebiliriz." "Bir süreliğine olmaz."

"Şimdi."

Yüzü onun arzusunun bir yankısıyla aydınlandı. Şimdi. Burada. Bir yerde. Bir şekilde. Ama bu düşünce gözlerinin önüne geldiği anda, Forrest'ın omzunun üzerinden Kaptan'ın beklediği, onu izlediği yere bir bakış atması yetti ve Melody'nin yüzü asıldı. Omuzları çöktü.

"Yapamayız." Kadının uzaklaşması adamın kalbini parçaladı.

"Yapma," diye yalvardı, sesinin bu kadar küçük, bu kadar çaresiz çıkmasından nefret ediyordu.

Tek bir kelime. Feda edebileceği tek şey buydu. Hissettiği şey kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyüktü.

Çekip gitme. Arkanı dönme. Beni görmezden gelme.

Onun omzunda durdu. Gerildi. Yüzü ona dönük olan adama baktı. Bu şekilde, vücut dilleri ayrılmak üzere olduklarını söylese de, hala yakın olmayı arzuluyorlardı.

"Caroline tehlikede," diye hatırlattı ona. "Kaptan Nero'nun Elphyne'den dönmeyeceğini söyledi. Eğer bu doğruysa, o zaman..."

"Nero kayıp mı?"

"O da öyle dedi."

"Buna inanmıyorum," diye yanıtladı Forrest. "Başka kimse bahsetmedi

o.

" "Henüz açıkladığını sanmıyorum." "İnsanlar her zaman yalan söyler."

"Ama yalan söylemiyorsa, o zaman ne olacak?"

Suçluluk içini parçaladı. Bu sadece onlarla ilgili değildi. Bu Arkadaşları hakkında. Görev. Willow. Rory. Ama Forrest ne zaman aklından bu bahaneleri geçirse, içindeki meydan okuma kükremesini görmezden gelmek daha zor oluyordu.

Ben, diye bağırdı. Artık fedakarlık yok. Artık onlar yok.

Bana. Diğer herkesi siktir et.

Beni. Göğsüne vurmak ve ondan not almasını talep etmek istedi.

Ben.

Forrest hayatında ilk kez başka hiç kimseyi umursamıyordu. Bu bencil düşünce zihninin derinliklerine işlemiş ve tüm nezaket ve sağduyuyu yutmuştu. Bu onun akıl sağlığını yönlendiren hayvani bir dürtüydü. İlkellikte mantık yoktu. Bu onun görülme ihtiyacıydı. Sadece ve sadece onun tarafından. Bir kaşıntı gibi derisinin altına yerleşmişti.

Rory'nin masasına baktı ama orada değildi. Willow muhtemelen arkadaşlarıyla oynuyordu. Bunu umursayacak gücü kendinde bulamadı. Organizatör, sahneye ilk kez çıkacak olanları büyük goblenin önüne yönlendirerek, yeni nesli dikecekleri alana sahip olmalarını sağlıyordu. Bir başka organizatör, elinde bir pano, içki içen ve yemek yiyen masalardaki sarhoş seçkinlerle konuştu. Ve orada, bir başka askeri yetkiliyle konuşurken bekleyen ve izleyen Yüzbaşı'ydı.

Forrest, "Git ve nişanlının yanına otur," diye kabul etti. Bu kelimenin tadı dilinde iğrençti ama aynı zamanda onu teşvik ediyordu. Onu kötü biri yapmıştı. "Ve sen onunla konuşurken, ben de orada, masada oturuyor ve bu gece sen yüzümde otururken dilimin sana yapacağı tüm iğrenç şeyleri planlıyor olacağım." *Benim yüzüm. Benim yüzüm.* "Ve, Melody. İlk seferimi hayal etmek için onlarca yılım oldu."

"Seni boğacağım."

Endişelendiği şey *bu muydu?* Az önce önerdiği intihar fikri, talepkâr sözleri ya da çok utanç verici bulduğu itirafı değil. Daha önceki sözleri aklına geldi. Adamın onu çekici bulduğunu sanmıyordu.

"Beni boğmanı *istiyorum*," dedi. "Tadında boğulmak istiyorum."

Onun bunu kabul edeceğini sanmıyordu. İçindeki karanlık bir Unseelie parçası, onun kendisine en çok ihtiyaç duyan parçasını görmezden geleceğini düşünüyordu. Diğer herkes böyle yapmıştı. Ama o ciğerleri havada kum gibi sürüklenirken, dudaklarında yavaş, muzip bir sırıtiş belirdi ve başını salladı.

"Bu gece," diye ilan etti. "Bizim için. Onun için değil. Onun için değil. Onlar için değil. Bizim için."

Bizi. Ağzı sulandı. Kalbi gümbürdedi. Onun için olduğu kadar kadın da onun için muhtaçtı.

Forrest'ın zihninin karanlık, gizli bir odasında mantığı dönmeye başladı. Kapiyı çarptı ve içeri kilitledi. Gülümsemesi değişti.

Melody ona sivri, boğucu bir bakış atarken suçluydu. Sonra sakince yemek masasına doğru yürüdü. Bir kraliçe gibi oturdu, savaş alanındaki düşmanıyla yüzleşmeye hazırdı.

Ona güvenmeyi seviyordu. Ona yakışıyordu. Ve onun da kendisine aynı şeyi hissettirmesini daha da çok seviyordu.

Bu gece.

ChapTer TWenTY-SeVen

Melody kendisine tahsis edilen masada ağırbaşlı bir şekilde oturuyordu. Yüzbaşı karşısında oturmuş bir konuşurken o belindeki kemeri parmaklıyor, diğer yüzbaşıyı tamamen görmezden geliyordu.

onun gelişini bir bakışla işaret etmekten daha iyidir.

Görevden alındı ama hala kafeste.

Masayı devirip her şeyi onun üzerine dökmekten, yanan kemeri belinden yüzüne çarpmaktan başka bir şey istemiyordu.

Hayatta en zor şey, kendi zamanı ya da bu zaman fark etmeksizin, onu Melody yapan her şeyi doğru zaman olmadığı için geri tutmaktır.

Asla doğru zaman değildi.

Melody ve Forrest Rory'yi ikna edemezse tabii.

Kaptan'a resmen zincirlenmesine üç gece daha vardı. O zamana kadar belli bir özgürlüğü vardı - keşfetmeye niyetli olduğu bir özgürlük. İşler ters gitse bile, Forrest'la geçireceği bu birkaç gecenin anılarına her zaman sahip olacaktı.

Zaten acı verecek kadar tahrik olmuş olan kadın, kalçalarını birbirine bastırdı ve bakışlarını Kaptan'dan kaçırdı. İyi bir günde bile kalçalarından nefret ederdi ama azgın bir genç kız gibi tek düşünebildiği Forrest'ın ona söyledikleriydi.

Tadında boğulmak istiyorum.

Sesinin tonu çok çiğ, sert ve tüm düğmelerine basan bir titreşime sahipti. İçinden yasadışı bir heyecan geçti.

Bu gecenin beklentisi arttıkça vücudum daha da gerginleşiyordu.

İlk seferimi hayal etmek için onlarca yılım oldu.

Forrest'in derslere devam etme konusundaki isteksizliğinin ne ondan etkilenmemesiyle ne de Rory'yi baştan çıkarması konusundaki ısrarıyla bir ilgisi vardı. Melody'ye aşık oluyordu ve onun kendisine karşı bir şey hissetmediğini düşünüyordu.

Görünüşe göre her ikisi de başkalarının iyiliği için kalplerini feda ediyorlardı.

Dilimi parmaklarımın olduğu yerde istiyorum.

Melody, yanındaki seçkin çiftin sohbet sırasında söyledikleri bir şey üzerine kahkahalara boğulmasıyla irkildi. Çok prova edilmiş gibiydi. Sanki onun dikkatini çekmeye çalışıyorlardı. Kaptan duymuş gibi sırttı ama artan gürültü, bırakın masanın karşısındakini, yanındakini bile duymasını zorlaştırıyordu. Yüzbaşı başını yanındaki askere doğru eğerken gizli düşünceler içinde ona bakıyordu.

Senden nefret ediyorum. Kadın ona gülümsedi. Kadehini kaldırdı ve az önce satrançta yendiği değerli bir rakibini selamlar gibi başını salladı. Yarısını bile bilmiyordu. Oyun bitmemişti, hem de hiç.

Forrest'ı beklerken tüyleri diken diken oldu ve sabırsızlıkla ayaklarını yere vurdu. Odaya bakarak onun nereye gittiğini bulmaya çalıştı. Bir masada beklediğini, bir şeyler planladığını söylemişti ama görünürde yoktu.

Seninle olmak için dünyayı feda ederim.

Melody, Kaptan'ın sesi masanın öbür ucuna süzülürken ürperdi. Yanındaki adam kaşığını bardağına vurarak çınlattı ve sesini masanın diğer tarafına taşıyacak kadar yüksek sesle konuştu.

"Diyorum ki, Kaptan. Son yolculuğunuzdan erken döndünüz." Gözlerini Kaptan'a dikti. Sözlerindeki bir şey masanın etrafındaki herkesi susturdu. Melody bile Kaptan'ın Melody'ye eliyle işaret edip cevap verirken rahatsız olduğunu görebiliyordu.

"Senin gibi uyumlu bir adam, Phillip, bu gecenin önemini kesinlikle anlıyordur. Başkan burada olmak için erken ayrılmamı anlayışla karşılıyor."

Phillip kaşlarını kaldırdı. "*Benim* kadar iyi eşleşmiş bir adam sanayinin önemini anlıyor. Ve bu gezi, ve şimdi

bu geceki şenlikler, teslimatı çoktan erteledi." Melody'nin kulakları diken diken oldu. Kaptan'ın Phillip'e borcu mu vardı?

"Bu işler zaman alır," dedi Kaptan, sonra Melody'ye tescilli bir bakış attı. "Ama gördüğünüz gibi, yakında daha fazla etkiye ve hızlandırmak için araçlara sahip olacağım."

Melody kafasını kaldıramadı. Isı yüzünü kavurdu. Onu bu yüzden istiyordu... kontrol, etki. Kaptan'ın siyasi hedefleri vardı ve Melody'yi tıpkı Başkan'ın yaptığı gibi kullanacaktı. Buradaki geleceği gözlerinin önünden geçti; hayal bile edemeyeceği kadar boş bir hayat.

Melody'nin yanındaki çift ona endişeli bir bakış attı. Kadının saçları kabarıktı ve düğümlerine tüyler saplanmıştı. Muhtemelen şehrin yukarısındaki dikenli tel ağdan geliyordu. Muhtemelen kandan temizlenmiş fae tüyleriydi. Adam şehri yöneten işadamlarından biri olacak kadar önemli görünüyordu. Kule'den sadece onların çıkmasına izin veriliyordu. Yanakları dışarıda geçirdiği zamanlardan dolayı kızarmış ve şişmişti. Muhtemelen dışarıda bir metresi vardı ve daha sonra soyu nükleer serpintiye kadar uzanan lekesiz bir aileye geri döndü.

Phillip ve karısı bunu konuşmak için bir işaret olarak aldılar ve keşke konuşmasalardı. Çünkü bir kez başladılar mı, diğerleri de gelecekti. Orada tek başına oturmak arkadaş istemek demekti. Bu hep böyle olmuştu, onun zamanında bile. İlk başlarda insanlar onun şöhretinden etkilenmemiş gibi davranırlardı. Sonra aniden biri cesaretini toplayıp onunla konuşmaya başladı ve kısa süre içinde selfie ve sarılma çığ gibi büyüdü. En azından o günlerde kameralı telefonlar yoktu.

"Özür dilerim, sadece sesinizin muhteşem olduğunu söylemek zorundayım," dedi kadın Melodyye, kocasının arkasını görebilmek için öne doğru eğilerek. "Ben de tam Phill'e diyordum ki, eşsiz bir tarzın var ki, insanın ruhuna dokunuyor, değil Phill?"

Sıkıca gülümsedi ve başını salladı.

Sağındaki boş koltuğa biri oturmuştu. Melody heyecanla döndü, performansları hakkında konuşmak zorunda kalmamak için bir bahane bulduğu için minnettardı.

Rory.

Oh, kahretsin.

Keskin bir bıçağı Melody'nin böğrüne saplarken Rory'nin yüzü pasifti.

Rory neden karnına bıçak dayamıştı? Kaptan neden bir şey söylememişti? Bir terslik olduğunu anlamıştı. Piç herif. Ölmesine izin verecekti.

Rory sert bir sesle, "Dramatize etmeyi bırak," diye fısıldadı. "Neler oluyor?" Melody sordu.

"Willow'un sana gerçek yüzünü gösterdiğini öğrendim."

Oh. İşte bu yüzden.

"Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim," diye yanıtladı, biraz soluk soluğa.

"Yalan söyleme." Rory daha sert bastırdı, elbisenin içinden çımdıkledi. "Seni burada deşebilirim ve kimse gözünü bile kırpamaz. Sen ve koruman konuşurken Willow bana söyledi."

Forrest'in kimliği hakkında bir şey söyledi mi? Panik Melody'nin nabzını yaktı.

"Willow'un fae formuna geçtiğini gördüm ama hiçbir şey söylemedim çünkü bu beni ilgilendirmez."

Bıçağı içeri doğru bir kez daha bastırdı. Melody irkildi ama acı içinde sızlanmayı reddetti.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye devam etti. "Sen sürece. Ne istiyorsun?"

Rory sessizce onu değerlendirdi ve belki de Melody'nin söylediği bir şey kafasına dank etti çünkü bıçak yanından kayboldu ve diğer çatal bıçak takımlarıyla birlikte masanın üzerine düştü.

Rory sessizce, "Gördüklerini unutmanı istiyorum," dedi. Gözlerini ona dikmiş olan Kaptan'a bir bakış fırlattı. "Gardiyanınızla olan yeni ilişkinize odaklanın. Ve eğer Willow'un kimliğinin halk arasında konuşulduğunu duyarsam, babamın gözdesi olman seni kurtarmaz. Kendisi için parlayacak başka bir yıldız bulacaktır. Her zaman öyle yapar."

Rory alaycı bir gülümsemeye karşılık verdi. Melody onun başka bir şey söyleyebileceğini düşündü ama uzun, gerilim dolu bir an geçti. Sonunda, Rory gitmek için sandalyesini geriye iterken Melody'ye, "Bunu mahvetme," diye fısıldadı.

Rory gittiğinde, çiftin kadını kocasına doğru eğilerek "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

Melody'nin zihni duygularla dolup taşıyordu. Önce hangisinde duracağını bilemiyordu. Belindeki kemer sanki "Bana bak" der gibi sıkıyordu.

Forrest ve Melody fikirlerini değiştirmemiş olsalar bile Rory'yi baştan çıkarmak işe yaramayacaktı. Rory birbirlerinden hoşlandıklarını fark etmişti. Ve eğer o bunu gördüyse... o zaman Kaptan kesinlikle biliyordu. Melody'nin gözleri masanın karşısındaki yeni nişanlısının bakışlarıyla buluşmak için kalktı. Arkadaşının konuşmasıyla ilgileniyormuş gibi bile yapmıyordu.

Melody'yi izledi.

Onun bir şey yapmasını bekledi.

Kız sadece arkasına bakabildiğinde, Kaptan onu tekrar kovdu.

Hayır, diye düşündü. Söylemem gereken şeyler var.

Bunu düşündüğü anda, sesini değerli bir şey için kullanma zamanının geldiğini anladı.

." Melody ayağa kalktı.

"Melody," diye kesti Kaptan. ". "Gitmek zorundayım."

"Otur ve kapa."

Melody sahneye doğru bir zombi gibi yürüdü. Bu onun tek şansı olabilirdi. Her şeyi riske atıyordu. Caroline'ın hayatını. Kendi hayatını. Ama olanlarla ilgili bir şey kararının beyninde kırılmasına neden oldu. Az önce seksi bir elf ona olan arzusunu ilan etmişti. Az önce bir kadın onu bıçakla tehdit etmişti. Bir pislikten uzaklaştı. O hâlâ buradaydı. Hâlâ güçlüydü. Hala kullanabileceği bir sesi vardı.

Artık bu çarpık hanedanın kuklası olamazdı. Birinin bağırmaya başlaması gerekiyordu. Bu o da olabilirdi. Sahneye doğru yürüdü, bagetlerini aldı ve setin arkasına oturdu. Andrew ve Timothy asansör tipi müziklerini çalıyordu. Merakla onu izlediler. Bu sette yoktu. Planda yoktu.

"Ben devralıyorum," dedi onlara. "Bu sorun yaratacak. Yerinizde olsam gider ve benimle olmadığınızı açıkça belirtirdim."

Durdular, gözleri fal taşı gibi açıldı. Müzik durdu. Herkes ona doğru dönerken konuşmalar kesildi. Etkinliği organize eden kadın, garsonlara emir verdiği yerden başını kaldırıp sertçe baktı. Kaptan yavaşça ayağa kalktı, yüzünde öfke vardı, sanki sahneye çıkıp onu zorla aşağı indirmeye hazırlanıyordu.

İşte o andı. O an. Geri dönüş yok.

Melodi ellerini mikrofonun yanındaki ritme göre çırpıttı. Tinker'ın yaptığı gramofon kayıt cihazını besleyen pedala bastı. Ritmi plağa kaydedildi. Örnek parçayı yerleştirdikten sonra sesi tekrarlamaya ayarladı, böylece ritim arka planda devam etti.

Sonra bir nefes aldı.

Bunu gerçekten isteyip istemediğini düşündüm. Evet.

Melody yutkundu, sonra çenesini kaldırdı. Davulun ayak pedalına bastı ve el çırpma ritminin üzerine kalp atışı gibi yavaş bir ritim çaldı.

Mikrofona doğru eğildi ve "Bu, oturması ve çenesini kapatması söylenen herkes için" dedi. *Güm güm*. "Kendimiz için düşünme zamanı." *Thud thud*. "Ne istiyorsanız onu yapın." *Güm güm*. Kemerini çıkardı ve fırlattı. "Kimi sevmek istiyorsak onu sevme zamanı."

Ritmi ilk Andrew fark etti. Kemanını aldı ve melodiye ekledi. Timothy tereddüt etti, ama ifadesi sertleşti ve sonra piyano nakaratını çaldı. Melodi dudaklarını indirdi. Dudaklarını sertçe mikrofona bastırdı ve sessizlik içinde oturmamak, korku içinde yaşamamak ve ses çıkarmak hakkında şarkı söyledi.

Kulaktan kulağa sırtarak, marşı yürekten söyledi, John Farnham'dan *The Voice*.

Bittiğinde, son kalp atışı da sona erdiğinde, ayağa kalktı, davulunu devirdi ve çenesini yukarı kaldırdı. Andrew, Tanrı onu korusun, kemerini çıkardı ve "Kimi sevmek istiyorsan onu sev" diye bağırdı.

Timothy gözlerinde yaşlarla yumruklarını piyanonun tuşlarına vurdu, sonra tabureyi kaldırıp fırlattı. Andrew kemanını fırlattı. Öpüştüler.

Kaos patlak verdi. Kule muhafızları sahneyi doldurdu. Kaptan hareket etti, muhafızlara sahip olduklarını işaret ederek onu odasına getirmelerini istedi.

Ama geçemediler.

Odanın her yerinde insanlar tartıştı. Kavga ettiler. Yiyecek fırlattılar. Çünkü derinlerde bir yerde, kaç yüzyıl geçmiş olursa olsun, Melody'nin şarkısı gerçektir. Özgür olmak için derin, ilkel bir arzuyu çağırıyordu.

Andrew bir muhafızı yumruklarken Melody'ye "Kaç," diye bağırdı. Timothy bir diğerinin sırtına atladı ve kulağını ısırıldı.

Melody ayakkabılarını tekmeleyip muhafızlara fırlattı, sonra da elbisesinin eteğini toplayıp koşmaya başladı.

Ne halt etmeye başlamıştı?

CHAPTER YİRMİ SEKİZ

W Melody düşmanla yemek yerken Forrest düşüncelerini toplamak için mutfak kapısının yanında duruyordu. Rory'ye geri dönemezdi. O gemi yelken açmıştı. Hiç denize açılmamıştı,

Gerçekten. İlk geldiğinden beri hep Melody olmuştu ve şimdi başka bir plan yapabilmek için bu işin sonunu görmesi gerekiyordu.

Böylece söz verdiği gibi orada durdu ve bu gece yalnız kaldıklarında Melody'ye yapacağı her şeyi düşündü.

Sonra Rory'nin ona doğru yürüdüğünü, oturduğunu ve kısık sesle tartıştığını gördü. Bir hışımla gidip Rory'yi dışarı çıkarmaya, Maebh'e olan soyunu lanetlemeye hazırdı. Ama tartışma başlar başlamaz bu yüzleşme sona erdi ve Melody aniden sahneye çıktı.

Kadının yüzündeki ifade adamın kanını dondurmuştu.

İlk başta afallamıştı. Onunla her zaman olduğu gibi, sesine vurulmuştu. Sonra ne hakkında şarkı söylediğini fark ve korktu.

Şarkı kreşendoya ulaşırken mutfağın yanındaki yerinden insanların konuşmalarını duymuştu. Bazıları kızgındı. Bazıları meraklıydı. Bazıları... bazıları gerçek duygularını haykırıyordu. Personelin sesi özellikle yüksek çıkıyordu. Ne iş yapmaları gerektiğinin söylenmesinden nasıl da nefret ediyorlardı. Baskıcı nişanlardan nasıl nefret ettiklerini. Kendi aşklarını, kendi hayatlarını seçmek istediklerini.

Şarkı bitti.

Yumruk yedikten sonra bir adam Forrest'a çarptı. Forrest onu itti ve tekrar sahneye baktı. Melody gitmişti. Kalbi boğazına fırladı. Onu bulması gerekiyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Kalabalığın arasından sahneye doğru ilerledi. *Melody neredeydi?*

Yemek salonunu taradı ama kendini beğenmiş seçkinlerin başlarının üzerinde platin sarısı saç bulamadı. Muhafızlar kargaşaya neden oldu ve aykırı kişiler isyanlarında gruba katıldı.

Ama gümüşü gördü.

Willow iki arkadaşını sandalyelerin etrafında kovalıyor, kaostun içinde eğleniyor ve kovalamaca oynuyordu. Onları kolayca yakaladı ve suratını astı.

"Seni yakalamak çok kolay." Kaşlarını attı. "Diğer arkadaşlarım senden daha iyi."

Dillerini ona soktular.

Forrest onun yanına gelirken, "Willow," dedi. "Melody'yi gördün mü?"

Hâlâ arkadaşlarına kaşlarını çatarak, "şu tarafa gitti," dedi.

Willow ıkışı işaret etti, sonra sanki bu kaos bütün yıl yaşadıkları en büyük heyecanmış gibi tekrar ciyaklamaya ve arkadaşlarını kovalamaya başladı.

Forrest bu kadar çabuk gittiği için utanıyordu.

Willow'u götürmek için mükemmel bir zaman olabilirdi. Onu tekmeleyerek ve bağırarak götürebilirdi ve kimse tek kelime etmezdi. Ama Rory değil. Ve onun tek derdi Melody'yi bulmaktı. Her şey kontrolden çıkıyordu. Onun için işler genelde böyle gitmezdi. Güvenilir biriydi ama hızlı adımları koşuya dönüştüğünde paniklemeye başladı. Ya muhafızlar onu çoktan bulmuşsa?

Önce onun odalarını denedi ama boştu. Geri dönüp yeşil odayı kontrol etmeyi düşündü ama bundan vazgeçti. Kendini iyi hissetmiyorsa nereye gidebilirdi ki? Muhtemelen kendini güçlü hissettiği bir yere. Kendinden emin. Gökyüzüne baktığı ve ilham aldığını hissettiği bir yere.

Bahçe.

Asansöre binmiş ve saniyeler içinde aşağı inmişti, burada koku alma duyusunun olmamasından nefret ediyordu. Yeteneğine bağlanabilseydi, her şey çok daha güzel olurdu. Yaratıkları aracılığıyla herhangi birini izleyebilirdi. Asansör zemin katta çınladı ve pirinç kafesin kapısını kırarak açtı. Boş lobiye doğru koştu; muhafızlar sorunla ilgilenmeleri için yemek salonuna çağrılmış olmalıydı.

Forrest bahçeye daldı ve Kuyu'yla olan bağlantısı onu on kat etkiledi. Alışmaya çalışırken nefesi kesildi. Berraklaşan enerjiyle birdenbire yeniden kendisi oldu. Kuyu onu hâlâ kabul ediyordu. Hâlâ onu besliyor, ayaklarından yukarı damlayarak onu mana ile dolduruyordu. Yakında savunmada kullanabileceği kadar manası olacaktı. Keşke burada bir güç kaynağı olsaydı, daha hızlı bir şekilde yeniden doldurabilirdi ama doğal haliyle idare etmek zorunda kalacaktı.

Melody buradaydı. Fae burnu kokusunu aldı.

Etrafındaki kuşlarla bağlantı kurarken aynı zamanda burnunu esintiye doğru kaldırdı. Zihinlerini ve onun kokusunu kullanarak, çitlerden oluşan labirentin içinde onun yerini tespit etti. Patikadan aşağı doğru koşmaya başladı. Attığı her gürültülü adımda hayvani içgüdüleri sarsılarak uyandı. Avın heyecanı içine işledi. Burun delikleri alevlendi. Adrenalinini yükseldi. Ve sonra onun ayak seslerinin hızlandığını duydu.

Koşuyordu.

Bu yüzden daha sıkı kovaladı.

Bir köşeyi döndü ve kadın tekrar gözden kaybolmadan önce platin saçlarını ve elbisesini gördü.

"Melody," diye . "Koşmayı bırak yoksa..."

Ne yapacak? Nefes nefese kalmış, kendini oflayıp puflayan bir av köpeği gibi hissederek, vahşi dürtülerini bastırmak kendini zorlayarak daha yavaş bir tempoyla iz sürmeye devam etti. O koşarken, o da avlanmak istiyordu. Ailesinin iddia ettiğinin aksine o vahşi *değildi*. Bunu biliyordu.

İhtiyaç ve endişe kafa karıştırıcı bir kokteyle dönüşmüştü. Hızını tekrar artırdı ve çok geçmeden ona yetişti. Nefes nefese kalmış, başını yanlamasına çitin duvarına yaslamıştı. Bir avucunu karnına bastırırken gözleri kapandı - kendini çözülmekten koruyordu. Hayır... avucunu eskiden kemerin olduğu yerde gezdiriyordu.

Yavaşladı. "Beni beklemeliydin."

"Korkuyordum," diye cevap verdi gözlerini açmadan.

"Sana asla zarar vermem."

"Senden değil. Asla senden değil." Nefes nefese beline vurdu, parmakları titriyordu. "Şu lanet kemer olayı. Sesimi çıkardım ve şimdi beni bulacaklar. Annem her zaman bir şeyler istemenin bir bedeli olduğunu söylerdi." Alt dudağı titredi. "Her zaman bir bedeli vardır."

"Senin için ödeyeceğim. Sadece bir daha kaçma. Kaçmak bende seni avlama isteği uyandırıyor," diye mırıldandı, kontrolünü kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu anlatmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

Onu kucaklama dürtüsü delilik sınırındaydı. Ve eğer onu kucaklarsa, ondan daha fazlasını isteyecekti. Vücudundaki her hücre onun içine girmek istiyordu. Bir dürtü vahşi, diğeri yatıştırıcıydı. Zihninde birbirleriyle savaşıyorlardı. Bunca yıldır onu bekâr tutan her içgüdü derisinin altında öfkeleniyor, tasmalanmaktan bıkiyordu.

Onu içine çekerken gözleri genişledi, şüphesiz onun durumunu görüyordu.

Damarlar şişkinleşti. Yumruklar büküldü. Göğsü kabardı.

Bu gece her şey değişiyordu. Adamın avuç içi kadının köprücük kemiğine geldi. Sertçe bastırdı, onu çitlere doğru itti ve nefesinin kesilmesine neden oldu. Kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Rahatlamayla karışan kör arzu kafasını bulandırdı. Kız buradaydı. Ona dokundu ve kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Parmakları boynuna dolandı. Ensesini kavradı ve alnını onunkine değdirdi.

Gözlerinde korku
yoktu. "Kaçtın," diye
homurdandı.

"Senden değil," dedi, bakışları yumuşadı, elleri göğsünün üzerinde dolaştı.

Ondan değil. Bunu biliyordu. İçten içe biliyordu. Ama bunu söylemesine ihtiyacı vardı ve şimdi iki kez söylediğine göre, içinde bulundukları tehlikeli durum netleşmişti. Mahvolmuşlardı. Bundan sonra ne olursa olsun, onu güvende tutmak için elinden geleni ardına koymayacaktı.

"Hepsini öldüreceğim," dedi, ürkütücü bir sakinlikle. "Tam burada. Kendimi ağzına kadar mana ile dolduracağım ve kuleyi yıkacağım."

"Hayır!" Parmakları gömleğinin içinde kıvrıldı ve onu sıkıca kavradı. "Orada masumlar var. Onları duydun. Bazıları bana katılıyordu

zorunlu ortaklıklar konusunda muhalefet. Bundan bir şey çıkmasa bile, tohumu ektik. Tekrar patlayana kadar iltihaplanacak ve büyüyecek. Artı..." Sesi de dokunuşu gibi yumuşadı. "Willow ve Rory'nin hâlâ seninle birlikte Elphyne'e dönmeleri gerekiyor. Bir de Caroline var. Ya kaçınılmaz olarak onu da incittiysem?"

Forrest Melody'nin boynunu sıkıca kavradı. Adamın gözündeki bandı çıkardı ve kaşlarını çattı.

"Güzel gözlerini saklamak zorunda olmandan nefret ediyorum." Parmaklarını onun kulaklarının üzerinde gezdirdi. "Bu kadar çok fedakârlık yapmak zorunda kalmadan nefret ediyorum. Çok büyük bir kalbin var Forrest. Hissettiklerimin planlarını mahvetmesinden nefret ediyorum."

"Beni asla mahvedemezsin."

Yerden karıncalanan, parıldayan mavi bir ışık fışkırdı ve Melody'nin şaşkınlıkla haykırmasına neden oldu. Ama Forrest korkmuyordu. Bunun ne olduğunu biliyordu. Şok olmasına rağmen daha fazla tatmin olamazdı. Işık bir dalga gibi yukarı doğru aktı ve kollarından birinin etrafında kıvrılarak bilekten omuza doğru spiral bir şekilde yerleşti. Melody'nin duyguları ona doğru hızla ilerledi ve onu çarptı.

Korku. Çaresizlik. İstek. İhtiyaç.

Her şey ondan geldi.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı.

"Bu iyi kutsanmış bir çiftleşme," diye cevap verdi, eşleşen işaretlerini incelerken gözleri huşu doluydu. Dudaklarını yaladı, sersemlemişti. "Nedenini bilmiyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Melody... Kuyu birlikte olmamızı onaylıyor."

"Yani bu bir yıkım değil," diye

nefes aldı. "Hayır."

"Burası... evim."

Aralarındaki bağdan dolayı hissettiği korku ve tereddüt yok oldu. Melody'nin gözleri karardı. Adamın başını kavradı ve dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekti.

Onu *-eşini-* öpmek şimdiye kadar yaptığı en tatmin edici şeydi. İnledi ve parmaklarını onun saçlarına doladı, aceleyle küçük telleri köklerinden kopardı. Yine de yeterli değildi. Yeterince yakın değillerdi.

Öpüşmeleri acil, çılgın ve dengesiz bir hal aldı. Adam hırslayarak onu göğsüne bastırdı ve ağzıyla onunkini parçaladı. Kadın adamın gömleğini yırttı ve ellerini adamın ateşli tenine kaydırıldı. O müzisyen elleri, o usta parmaklar, ustalıkla vücudunu keşfediyordu. Kadının gırtlaktan gelen takdir iniltileri doğrudan adamın sikine vuruyordu. Adam yüzünü onun omzuna bıraktı ve inledi.

"Mel..."

"Forrest sadece... İçimde sana ihtiyacım var. Şimdi. Al. Evet de. Lütfen evet de. Onlar bizi gelmeden önce."

Geri adım attı. Bundan hoşlanmamıştı. Bunu aralarındaki bağda hissetti, kaşlarını çatışında gördü.

"Neden durdun?" diye suçladı. Aralarındaki bağdan, ondan bir daha asla hissetmek istemeyeceği bir duygu yayıldı. Kendinden şüphe. Avuç içi, daha önce sayısız kez yaptığını gördüğü bir hareketle karnının üzerine gitti ve bu onu çileden çıkardı.

Onunla ne kadar ilgilendiğini göremiyor muydu?

"Sence neden?" diye sordu alaycı bir adım daha atarken. "Cevabı aramızdaki bağda hisset. Bağımıza odaklan."

Başını eğmiş, onu inceliyordu.

"Bu çok garip. Benim olmayan duygularım var. Hissediyorsun... Bilmiyorum. Açıklayamıyorum. *Bu sen misin?* Ama bana dürtüler veriyor. İstiyorum... Hissediyorum... *oh.*" Gözleri büyüdü ve sesi şehvetli bir törpüye dönüştü. "Çok kötü."

Kız onun en derin arzusunu okurken Forrest'ın nefesi hızlandı. Artık içgüdüleriyle savaşmak istemiyordu. Kim onun hakkında ne düşünürse düşünsün, onları kabul etmek istiyordu. Duvarlara tırmanıp oradan çıkmaları gerekiyordu. Üzerlerindeki dikenli ağları kesmenin bir yolunu bulmalı ve onları özgürlük arayışında gökyüzüne fırlatmalıydı. Ama bir parçası onun haklı olduğundan korkuyordu. Başka bir şansları olmayabilirdi.

Çılgınca bir çaresizlik onu ilerlemeye teşvik etti.

"Well'in bize nasıl hissettiğimizi söylemesine ihtiyacımız yok," dedi. "Seni ilk gördüğümünden beri böyle hissediyorum."

Ama şimdi onu tanıyordu. Onu hissediyordu. Onu gördü.

Ve kirpiklerini indirışinden, dudaklarını boğucu bir şekilde büküşünden hoşlanmıştı.

Melody sırttı, döndü ve koşmaya başladı. Gözlerini kırptıştırdı.

Sonra o da sırttı. Başlangıçta ondan kaçmasından korkmuştu ama bu güvendi. Duygularının hiçbir yerinde korku hissetmiyordu. Sadece bir meydan okuma. Bir heyecan. Bu yüzden kovaladı. Zevk aldı. Bastırılmış tüm huzursuzluğu kalçalarına itti, onları sertçe pompaladı ve avını takip eden bir kurt gibi onu avladı. Hayvanların zihninde pek çok kez yaptığı gibi, onu yakalamak tatmin ediciydi. Hayalini kurduğu gerekli iddia.

Bir şekilde biliyordu.

Onu labirentin ortasında yakalayarak kendisine doğru çekti. Kollarını onun etrafına dolayarak ön tarafına hapsetti. Ciğerlerinin her kabarışı göğüslerini ona doğru itiyordu. Elini elbisesinin içine soktu, hiçbir şey söylemeden. Onu arasından kavradı ve sıktı. Kadın inledi.

"," diye homurdandı.

"Evet."

İç çamaşırını aşağı indirdi ve iki parmağını onun sıcaklığına soktu, ona öğrettiği gibi onları ıslattı. Sonra klitorisini buldu -şişmiş ve uyarılmıştı- ve çimdikledi. Kadın başını adamın omzuna koydu ve ona doğru eridi. Duygularına yenik düşmüştü, konuşamıyordu. Adam biliyordu çünkü her birini hissediyordu. Birbirlerine bağlanmışlardı. Ruh ruha. Kalp kalbe. Bir daha asla görünmez olmayacaktı. Asla.

Aç bir şekilde, parmaklarıyla klitorisini çalıştırırken boynunu öptü, ancak uyarılmasının zengin kokusu ona çarptığı anda ağzı sulandı ve hırladı. Külotunu yırttı ve çekiştirdi ve sonra onu yere itti.

"Biz..." Yutkundu. "mıyız..."

Her şeyi mahvetmeden önce onun sözlerini yuttu. Evet, kaçmaları gerekiyordu. Ama bir iddianın gerçekleşmesi gerekiyordu. En azından bir kısmı. Bir tat. Bu aciliyet mantığı bastırıyordu. Onu akılsız yapıyordu.

Kızın eteklerini kalçalarının üzerine savurdu ve kalçalarının arasındaki sarışın, ıslak buklelerin çekici görüntüsüne küfretti. Ereksiyonu sarsıldı ve neredeyse kontrolünü kaybedecekti. . Arkasına yaslandı ve

ağzını ovuşturdu, ona baktı. Sızlayan arzusu damarlarında dolaşan bir bela gibiydi. Çok sertleşmişti. Sikini oraya gömmek istiyordu.

Ama onu daha fazla tatmalıydı.

Bu ihtiyaç hem uyanırken hem de yaşarken rüyalarına girmişti. "Acele et," diye ısrar etti, doğrulmaya çalışarak.

Kadının küstahlığı karşısında kaşlarını kaldırdı. "Eşimi istediğim gibi alacağım."

"Zamanımız yok."

Avuç içini kadının göğsüne koydu ve kadın arkasına yaslandığında avuç içini kadının önünden aşağı kaydırarak kalçalarının arasındaki bukleleri araladı. Arzusunun muhteşem pembe, parıltılı görüntüsü hediye edilmişti.

"Forrest," diye yalvardı adam parmağını yarığından geçirirken.

İşte buydu. Dudaklarında onun adı. Aşağı daldı ve tatlı-tuzlu tadıyla inleyerek onu yaladı. Hayal ettiği her şeyden daha iyiydi. Parmakları onun içinde pompalanırken diliyle çalışmaya başladı. Onu doğru çalıştırdığında aralarındaki bağı hissetti ve daha fazlasını yaptı.

Kadının tadı onu şehvetten kör etmişti. Dilini her yalayışında sikinde bir karıncalanma yankılanıyordu. Bunun çiftleşmeyle hiçbir ilgisi yoktu ama her şey ona duyduğu ihtiyaçla ilgiliydi. Tıpkı müzede olduğu gibi, onu boşaltmak onu derinden tahrik ediyordu.

Sırtını eğdi, saçlarını çekti, inledi, kıvrandı ve onun adını haykırdı... onun yüzünden.

Melody serbest kaldığını haykırdı. Serbest bıraktı. Gücü onu yıkadı, bir şimşek fırtınası gibi tenine çarparak vücudundaki her tüyü diken diken etti. Kendi doruk noktası onu delip geçerken, onun nabız gibi atan çekirdeğinde ziyafet çekmeye devam etti.

Nefes nefeseydi, gözleri yoğunluktan sulanmıştı, arkasına yaslandı ve kendine baktı.

"Siktir," diye mırıldandı, kulakları yanıyordu. "Melody, bak senin tadın bana neler yapıyor."

Kendini dirseklerinin üzerine itti ve ona boğucu bir bakış attı. "Keşke üzgün olduğumu söyleyebilseydim. Ama üzgün değilim. Bunun olmasına neden olduğum için seviyorum."

"Daha fazlasını istiyorum," diye . "Ama şansımızı zorluyoruz."

Elinden geldiğince pantolonunu sildi, sonra onun parlayan, iyi kutsanmış işaretli eline baktı. bir dehşet duygusu belirdi. "Bunu saklamak zor olacak. Artık gitmeliyiz."

Melody gülümsemeyi bıraktı. Eli adamın sol gözünün altına dokundu. "Forrest, orada mavi bir gözyaşı damlası var."

O noktaya dokundu. Aynı hissi veriyordu, hâlâ bir yara izi vardı ama parmağının ucundan mavi ışık süzülüyordu. "Bu benim Koruyucu izim. Tekrar büyüdü."

"Bunu nasıl saklayabiliriz?"

"Eğer burada kalmak istiyorsan, tekrar kesebilirim."

"Hayır, yapamayız," dedi şok olmuş bir halde. "Yeterince fedakârlık yaptınız."

Ayrıca, sanırım buradaki köprülerimi yaktım."

Biri geliyordu. Çok geç, bu fikir bahçede dolaşan yaratıklardan geldi. Forrest'ın başının arkasında acı patladı. Gözlerinin arkasında yıldızlar patladı. Mide bulantısı vücudunu sarstı. Kendisine vuran şeye saldırmaya çalıştı ama çabaları boşunaydı. Yeterince mana doldurmamıştı. Baş dönmesi yüzünden tökezledi.

"Haklı," dedi Kaptan Melody'nin kafasına silahın kabzasıyla vururken. Melody sesini çıkaramadan baygın bir şekilde yere yığıldı.

Adrenalin Forrest'ın içinde yükseliyor, acısının yarattığı şaşkınlığı bastırmaya çalışıyordu. Mananın her onsunu çağırırdı. Mananın yükseldiğini ve endişe verici bir hızla yerden içine süzüldüğünü hissetti ama yeterince hızlı değildi. Çok zayıftı. Çok uzun süre kesilmişti. Kaptan üzerine eğilip bir kemer tutarken dizlerinin üzerine çöktü, kalbi kırılmıştı - bahçedeki ilk gün Melody'ye vermeye çalıştığı daha özenli bir kemer.

"Buraya bunu aramaya geldim," dedi. "Orijinalini kaybetmediğimi biliyordum. Ona vermek için olmadıkça asla çıkarmazdım. O beni yemekhanede küçük düşürürken, ben orada oturup beynimdeki bulmacanın eksik parçasını düşündüm. Ve sonra hatırladım... Orijinalini burada, bu bahçede kaybetmiştim." Kısa ve keskin bir kahkaha attı. "Buraya onu bulacağımı, aklımı kaçırmadığımı kanıtlayacağımı düşünerek geldim ama onun yerine ikinizi birlikte buldum-" Forrest'ın mavi kolunu tekmeledi. "İğrenç yayarken."

İç çekti.

"Şimdi sizinle ne yapacağım? Sizi buradaki yeni konumumu sağlamlaştırmak için mi kullanayım yoksa ikinizi de borçlarımı kapatmak için mi kullanayım?" Forrest'a yaklaşmak için dizlerinin üzerine çöktü. "Türünüzden bazıları onun gibi yetenekli bir insan müzisyen için cömertçe para ödüyor. Onu bir daha asla göremeyeceksin. Bundan emin olacağım. Ve doğru kişinin seni burada tüm lekeli ihtişamınla bulmasını sağlayacağım."

Forrest, "Seni bulacağım," dedi. "Eğer ona zarar verirsen, seni öldürmekle kalmam, acı çekmeni sağlarım."

Yüzbaşının silahının kabzası Forrest'ın şakağına indi ve her şey karardı.

ChapTer İKİ-Nİne

Melody başının içinde zonklayan bir ağrıyla halsiz bir şekilde uyandı. Gözlerini açtığı anda kör edici ışık canını yaktı. Bu onu hasta hissettirdi, bu yüzden gözlerini sıkarak kapattı. Artık çok geçti. Öğürdü ve yuvarlandı

ve fırlattı. Dışarı çıkan tek şey yemekte içtiği suydı. Tuzlu rüzgâr yüzüne çarparak ona çok ihtiyacı olan oksijeni verdi. Yer bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Martılar ciyakladı.

Melody nefes nefese kaldı ve bu kez gözlerini daha yavaş açtı. Bir teknedeydi.

Mavi
gökyüzü.
Sallanıyo
rum.

Oh, Tanrım. Tekrar kustu. Şakakları zonkluyordu. Başını tuttu ve etrafına bakındı.

Tekne ahşaptan yapılmıştı, dev bir kano gibi kavisli ve uzundu. Ortadaki direktan büyük bir yelken şişiyordu. Çok uzun değildi. Belki yirmi fit. Buzları çözöldükten bir hafta sonra bir tura -tek tura- götüröldüğünde limanda daha büyük tekneler görmüştü.

Bu Nero'nun ona kur yapma yöntemi idi. Ona potansiyelini, Lekeli'ye karşı nasıl savaştıklarını ve neden onun için şarkı söylemesi gerektiğini göstermişti. Ama... Neden Viking tarzı bir teknenin güvertesindeydi? Ve neden iki kişi kafasına vuracak kadar yüksek sesle tartışıyordu?

Aşağı yukarı taradığında, onları bulunduğı güvertenin üzerindeki dümende buldu. Bir çarkın önünde durdular. Kaptan bir

Onu hiç görmediği bir kıyafet. Fae gibi görünüyordu. Ama değildi. Peki, ne yapıyordu?

Kıvrıkcık siyah saçlı, kısa boylu bir kadınla hararetle tartıştı. Melody gözlerini ovuşturdu. Bu Tinker değil miydi? Evet, kafasında bir dizi pirinç gözlük vardı. Büyüteçli görüş gözlüklerine benzeyen türdendi. Rıhtımdaki hava gemilerinin altında çalışan yağ maymunlarına daha uygun kirli tulumlar giymişti. Olamaz. Melody şu inşa ettikleri zeplin tarzı hava gemilerinden birinde miydi?

Üzerinde zeplin yoktu. Ne bulacağından korkarak yan tarafa baktı ama turkuaz dalgalar onu karşıladı. Tamam. Havada değil. Ama daha güvenli değil. Hâlâ buradaydı. Yine de kolundaki mavi pırıltıyı fark etti. Forrest! O Melody'ye, Melody de ona o kadar odaklanmıştı ki, Forrest'ın kafasına vurana kadar ikisi de Kaptan'ı fark etmemişti. Sonra da onu! Lanet olası piç.

Melody ayağa kalkmaya çalıştı. *Çığlık at. Sesini kullan.* Ama rüzgâr dudaklarından dökülen her şeyi çaldı. Tek yapması gereken Kaptan'ın sesini duymaktı, o zaman avazı çıktığı kadar bağıracaktı. Ama tekne sallandı. Kız savruldu. Neredeyse denize düşüyordu. Ahşap küpeşteye tutundu ve kıymıklar etini deldi. Çığlık atarken hava sesini çaldı.

Bir el ağzının üzerinden geçti ve dudaklarına ıslak bir şey bastırdı. Kokusu. Kloroform. Melody motor fonksiyonlarının kontrolünü kaybetti. Ama iki şey duydu. Tinker bağırdı, "Ben bunun için kaydolmadım!"

Ve Kaptan kükredi, "Size taze yakıt verdim. Geçidi açın, yoksa ona katılırsınız."

SOĞUK.

Melody ikinci kez uyandığında titriyordu ve yer farklı bir hızda hareket ediyordu. Artık çalkantılı bir denizin dev sallantısı değil, inişli çıkışlı bir sallantı vardı. Klakson sesi. *Atlar*. Uzun zamandır atların ya da başka herhangi bir hayvanın sesini duymamıştı. Atlar

Ağızındaki tıkaçın tadı, onu ilaç gibi acıydı. Duman hâlâ gözlerine ve ciğerlerine giriyor, onu sersemletiyor ve bayıltıyordu. Ama ağızındaki tıkaçı çıkaramıyordu. Elleri arkadan bağlıydı.

Bu iyi değildi. Hem de hiç iyi değil. Konuşamıyordu. Sesi olmadan, güçsüzdü.

Mavi gökyüzü onun üzerindeydi. Görkemli yeşil ağaçlar vızıldayarak geçiyordu. Havanın soğuğuna rağmen sıcak görünen türden bir yeşildiler. Gölgelelerin açısına bakılırsa güneş alçalıyordu. *Elphyne*. Sırtını dikleştirdi ve omzunun üzerinden baktı. Evet. Bir tür faytonun içindeydi. Ona arabalar icat edilmeden önce kullanılan cilalı tipleri hatırlattı. Sürücü koltuğunda bir adam oturuyordu. Tek ses bir atın ağır nefes alışları ve dört nala koşan toynaklarıydı.

O Kaptan değildi. O insan değildi.

Şoför uzun boyluydu. Kahverengi kadife bir palto giymişti. Elmas çivili, sivri kulakları arkasına dökülen uzun, kızıl saçlarından dışarı fırlamıştı. Karmaşık örgüler, dalgalanan karmaşanın içinde dalgalanıyordu. Krallara layık görünmeleri gerektiğinden emindi ama her nasılsa yolculuk saç modelini vahşileştirmişti. Bronzlaşmış ten. Çilli burun.

Tanıma-deja vu-içinden geçti. Bu Forrest olamazdı. Kulakları yuvarlaktı... ama elfte belli bir aşinalık vardı. Bir tümseğin üzerinden geçtiler ve görüşü yanlara kaydı. İnledi ve tekrar bayılmamak için kendini tutmaya çalıştı. Ne yazık ki, orada yatmak ve sadece bayılmamaya odaklanmak zorunda kaldı.

Gökyüzü, gökyüzü, dedi kendi kendine. Başkanın bahçesinden baktığı gökyüzünün aynısıydı. Forrest'ın göreceği gökyüzünün aynısıydı.

Eğer yaşasaydı.

O zaman yalnız olmadığını fark etti. Yanında domuz bağlanmış ve baygın halde başka bir figür yatıyordu. Siyah kıvrıkcık saçlı. Kısa. Kadın. Tinker. Gözlüğü yok. Melody onu tekmeleyip uyandırmaya çalıştı ama kadın cevap vermedi. Oh, Tanrım. Ölmüş müydü?

Melody'nin gördüğü tek ölü kişi hastanedeki annesiydi.

Araba yavaşladı ve durdu. Melody'nin boğazı bir iniltinin üzerine kapandı. Zihninin o karanlık yerlere gitmesine izin vermeyecekti, bu yüzden kendini oturmaya zorladı. Hareketi fark eden şoför mahkûmları kontrol etmek için döndü ve sırttı. Yakışıklı bir yüzü vardı ama yüzünde bir sertlik vardı; yara izleriyle kaplı dudaklarında zalim bir kıvrım.

"Oh, ne güzel," diye . "Uyanmışsın."

Ona küfretmeye çalıştı ama ağzındaki tıkaçtan boğuk bir ses çıktı. Dizginlerini yerleştirmek ve ön koltuğa zulaladığı her şeyi toplamakla meşgul olduğu için onu görmezden geldi.

Önünde taştan ve bükülmüş ağaçlardan yapılmış devasa bir kale yükseliyordu. Dört kulenin her yarığı boyunca bitki örtüsü büyümüştü. Bitkilerin yaprakları kahverengiden turuncuya ve kırmızıya kadar değişiyordu. Sonbahar renkleri. Melody'nin midesi dibe vurdu. Şoförün kahverengi kadife ceketinde bir arma vardı; yapraklı bir kraliyet çelengi.

Burası... burası Forrest'ın çocukluk evi, Sonbahar Sarayı mıydı?

Araba, çeşitli mesleklere sahip çok çeşitli fae'lerle dolu çok dönümlü bir alanın savunma duvarlarının içinde durmuştu. Oduncular, hayvancılar, askerler, bahçıvanlar, hizmetliler. Kanatlı fae'ler, boynuzlu fae'ler ve onu esir alan elfler gibi fae'ler. Burası bir faaliyet kovaniydi.

Surların üzerinde, gözleri kamaşan muhafızlar nöbet tutuyordu. Ana kale belki beş ya da on kat yüksekliğindeydi. Sonbahar renkleri içeren vitray pencereler etraflarındaki ışığı kırıyordu. Melody arkasına baktı ama Grimm Kardeşler'in masal kitaplarında gördükleri kadar uğursuz görünen sık bir ormanla karşılaştı.

Taş binalar ağaçların arasında yuvalanmıştı. Bacalardan dumanlar yükseliyordu. Orada bir köy vardı. Büyük bir köy. Ona Hansel ve Gretel'deki cadının yaşadığı yeri hatırlattı ve ürperdi.

Belki de oradan kaçmak o kadar da iyi bir fikir değildi.

Melody Tinker'a "Hey," diye fısıldadı ama tıkaç bir kez daha boğuktu. Bu onu tekrar denemekten alıkoymadı. "Uyan."

"Avcı," diye bağırdı şoför, omzunda bir yay ve belinde bir balta olan kara bir elfi işaret ederek. Balta görünüyordu

Şüpheli bir şekilde kemikten yapılmıştı. "Şunu alır mısın? Onunla ne yapacağımızdan henüz emin değilim."

Koyu renk bir elbise giymiş, uzun boylu, ince bir kadın kaleye açılan kapının yanında duruyordu. Esmer teni azalan ışıpta neredeyse parlak görünüyordu. Siyah saçının kesimi güzel yüzünü sertleştiriyordu. Boynundan geçen koyu renkli kurdele, buruşuk bir yara izini gizleyememişti. Gözlerini Melody'ye kilitlediğinde, pembe, sivri bir dil dudaklarını yalamak için dışarı fırladı. Sivri dişler.

Vampir. Öyle olmalıydı. Melody'nin şarkılarında sivri dilleri ve dişleri olan tek yaratıklar vampirlerdi.

"Wisteria, aşkım!" diye bağırdı şoför, Melody'nin kafasını karıştıran neşeli bir hareketle arabadan ayrılırken. "Sana bir hediye getirdim."

Melody arabanın etrafına baktı. Onlar hariç boş. *Onlar* hediye idi.

"Harika," diye yanıtladı Wisteria. "Bugün açlıktan ölüyorum, Luthian. Ve insan tadını nasıl tercih ettiğimi biliyorsun."

"Oh hayır." Güldü ama Melody'ye düşünceli bir bakış attı. "Ondan beslenmek isteyebilirsin ama dikkatli olmanı tavsiye ederim. Bak."

Melody'nin işaretli kolunu tutmak için geri geldi. Wisteria sevinçle nefesini tuttu.

"Ama onu buraya getirmemin tek nedeni bu değil." Gözleri heyecanla parlıyordu. "O yetenekli bir *insan* müzisyen."

Wisteria alkışladı. "Ne kadar muhteşem. Bu aletleri tekrar kullanabiliriz. Tüm bu savaş ve darbe muhabbetleri yüzünden son zamanlarda burada hayat biraz sıkıcı hale geldi."

"Sana Şeftali'yi değiştireceğimi söylemiştim. Ve özel kan iksirimiz için kullanabileceğimiz bir değil iki tane var." Luthian'ın göğsü kibirle kabardı ve eliyle bir işaret yaptı. "Bu sadece bir zaman meselesiydi."

"Bana iyi bakıyorsun." Ortağına sıcak bir şekilde gülümsedi. Melody'ye odaklandığında ifadesi soğuk bir taşa dönüştü. "Müzisyeni olabildiğince çabuk içeri alalım. Ailenle paylaşmaktan hoşlanmıyorum. Annen son zamanlarda çok namuslu oldu. Bu kardeşlerine de bulaşıyor. Peki ya diğeri?"

"Onu şimdilik zindana koyacağız," dedi Luthian hazırlıksız bir şekilde.

Yumruğu Melody'nin saçlarına dolandı. Onu arabanın yanına çekti. İğneler kafa derisini deldi. Hâlâ bağlı ve ağzı tıkalı olan Melody, saçlarının parça parça dökülmesini engellemek için beceriksizce yana gitmeye çalıştı. Yere sertçe çarptı ve gözleri sulanarak soluk soluğa kaldı.

"Ayağa kalk." Luthian'ın sesi acımasızlaştı. Melody'nin saçlarına bir kez daha saldırdı ama Melody irkilerek kaçtı ve ayağa kalkmaya zorlandı, yolun her santiminde ona şeytani bakışlar fırlattı.

Ağızındaki tıkaçı çıkardığında.

Luthian ona kapıdan geçmesini işaret etti. "Bu . Ve cinayet deliğine dikkat et."

Cinayet ne?

CHAPTER OTUZ

"W "Kalk ayağa, seni lekeli piç."
Forrest'in yüzüne inen sert bir tokat onu uyandırdı ama o anı özümsemek için kullanarak sessizliğini korudu. Her şey geri dönüyordu. Melody onun eşiydi. Kaptan onu kaçırdı. Forrest onu öldürecekti.

Kuyu ona muhteşem bir hızla akarken başındaki ağrı azaldı. Sanki arkasındaymış gibiydi... sanki her zamankinden daha hızlı yenilenmesi gerektiğini biliyordu. Eğer bu daha sonra geri ödemesi gereken bir lütufsa, bunu memnuniyetle kabul ederdi.

Boğazındaki soğuk, ince bir baskı gözlerini açmasına neden oldu.

Rory ona doğru eğildiğinde saçındaki bakır boncuklar şingırdadı.

Gözler kısılmış, kalın kirpikler ezilmiş, şüphe ve nefret onu. Sakince Rory'nin elindeki bıçağa baktı.

"Yalan söyledin," diye tısladı. "Pis, vahşi bir yalancıdan başka bir şey değilsin, değil mi?"

Öfke onun sözleriyle kaynadı. Maebh'le yaptığı anlaşma ne olursa olsun, o bıçağı onu deşmek için nasıl kullanacağını zihninde hazırladı.

"Dur!" Willow'un sıkıntılı sesi havayı deldi.

Rory gözlerini ondan ayırmadan, "Seni geldi," dedi. "Buna izin veremem."

"Forrest Amca'ya durmasını söyledim." Willow'un yüzü Rory'ninkinin yanında belirdi. Yumruklarıyla Rory'ye vurdu. "Seni öldürecek."

Hem Forrest hem de Rory irkildiler, kafaları karıştı. Rory emin olamayarak dudaklarını yaladı. Belki de Willow bu senaryonun gelecekte nasıl sonuçlanacağını görmüştü. Forrest bıçağı hazırladığı gibi alacaktı. Rory'yi bıçaklayacaktı. O kazanacaktı.

Willow, "O sadece Melody Teyze'yi bulmak istiyor," diye ısrar etti.

"Bütün istediğin bu mu?" Rory, Forrest'ı şaşırtarak, "Tek istediğin bu mu?" dedi. "Seni bırakırsam gidecek misin?"

Forrest'in gözleri önce Willow'a, sonra da Rory'ye kaydı. "Evet." Yavaşladı ve bıçağı yerine koydu. "O zaman git."

"Benimle gelin," dedi. "İkinizin de benimle gelmesi gerekiyor."

"Willow burada kalıyor."

"Rory," dedi. "*Aurora*. Sen de bizden birisin. Yarı Fae'sin, tıpkı Willow gibi."

Başını salladı ve hançeri ona doğrulttu. "Hayır, değilim."

"Annen Unseelie Yüce Kraliçesi ile Seelie Yüce Kralı'nın şekil değiştiren kızıydı." Başını eğdi. "Maebh insanları yönetmek için kendi kanından olanları buraya yerleştirdi. Onları içten çökertmek için. Ama bir şey oldu ve kızı öldü. Nero'nun şehre geldiği sıralarda olduğunu sanıyorum. Muhtemelen ölüm sen doğduktan kısa bir süre sonra oldu. Belki de sivri kulaklarını gördü. Belki de doğumda kesilmişlerdi ve annen öldürüldü. Maebh torununun varlığından hiç haberdar olmadı. *Senin*."

Temeli olmayan açıklamalar yaptı ama denemeye değerdi. Mantıklı geliyordu. Eğer Forrest'sa ve bu şehir üzerinde tam kontrol sahibi olmak istiyorsa, önceki yöneticilerden kurtulur ve kendisini bir sonrakine hükmedebileceği bir konuma yerleştirirdi.

"Yalan söylüyorsun lan!" Rory dişlerinin arasından hırladı. "Fikrimi değiştirmeden önce defol git buradan."

Forrest yutkundu. Her saniye geçtikçe Melody'yi bulmak daha da zorlaşıyordu. Willow'a eliyle işaret etti. "Ya kendi isteğinle gelirsin ya da omzuma atıp götürürüm."

"Oh, hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Bunu yapamazsın." "Sanırım yapabilirim."

Gözleri buğulandı ve başını eğdi. "Yani, henüz beni alamazsın."

"Ne?"

"Önce üzüldüm ama sonra yarınki arkadaşlarım bana bir süre burada Rory Teyze ile yaşayacağımı hatırlattı. Bu benim kaderim. Büyümek ve güçlenmek zorundayım, yoksa ejderha beni yakalayacak."

Willow ikisini de hayrete düşürmüştü. Bazen yaşından çok daha bilge görünüyordu. Ama o hâlâ bir çocuktı ve bunların hiçbir mantıklı değildi.

"Willow-"

Küçük yüzü hiddetlendi. "Kafasındaki bulutları düzeltmem için bana ihtiyacı var."

"Ne?" Rory gözlerini küçük kıza dikerek, "Ne dedin?" diye sordu. "Ne dedin sen?"

Willow, Rory'nin arkasına saklandı ve tamamen fae formuna geçti. Kulakları uzadı. Dişleri daha da keskinleşti. Gözleri uhrevi ve altın rengi oldu. Sonra dişlerini *ona doğru* gösterdi. "Arkadaşlarım kalmamı istiyor!"

"Kim?" diye sordu. "Birlikte oynadığın çocuklar mı? Onlar senin ailen değil, Willow. Hadi gidelim. Şimdi."

"Ordu şu kapıdan içeri girmeden önce tam iki dakikan var." Rory'nin sesi soğuk ve mesafeliydi.

Forrest bakışlarını Willow'dan ayırdı ve Rory'nin tüylerle kaplı minotor heykeline baktığını gördü. Çenesi önce çalıştı, sonra sertleşti.

"Ben gitmiyorum," dedi. "Willow da öyle." Forrest hayal kırıklığını haykırdı.

Rory ona, "Bunun için Melody'nin ölmesine izin verersen aptallık etmiş olursun," diye bağırdı.

O haklıydı. Kendisi için istediği tek şeyi feda edemezdi. Yumruğunu toprağa soktu ve tüm metafiziksel gücüyle çekti. Altındaki toprak gürledi. Sarmaşıklar gürledi ve kıvrandı. Kökler süründü ve yuvarlandı. Doğayla olan Elf yakınlığını çağırdı ve ondan yaşam yaratmasını talep etti. Kuyu'nun sunduğu nimeti talep etti ve onu on kat güçlendirdi.

Kendini Kuyu tarafından kutsanmış bir çiftleşmenin içinde bulan her Gardiyan'ın güçleri gelişmişti. Forrest Kuyu'nun da ona aynı onuru bahşetmesini umuyordu. Ona dilediği şeyi vermesini umuyordu.

Bir ağaç, bir savaşçının mızrağı gibi yerden yukarı doğru fırladı ve hepsini yere serdi. Tam boyuna ulaşmıştı ama yine de Forrest daha fazlasını istiyordu. Daha büyük olmasını istiyordu, şehri örten dikenli tel ağında bir delik açacak kadar büyük. Büyüdükçe, gıcırdayarak ve inleyerek, farkındalığını dışarıya gönderdi, çok uzaklarda yaratıklar avladı.

Ama kalbinin yeniden atmasını sağlayan bir şey buldu: Melodi'nin uzaktan gelen yankısı. Melodi'nin dudaklarından dökülen yumuşak bir ninni gibi bağlarına indi. O yaşıyordu. Kararlılığını toplayarak şaşkınlığını bastırdı. Kaçmak için bir araca ihtiyacı vardı. Bu yüzden isteğini gökyüzüne gönderdi.

Beni gör.

Bul beni.

Bahçedeki ardıç kuşlarına.

Topraktaki hamamböceklerine ve karıncalara.

Yine de avlanmaya devam etti. *Dışarı. Dışarı.* Daha uzağa. Şehri çevreleyen çorak araziler boyunca. Ölü ormanın içine. *Ötesine.* Bu kadar menzile sahip olmamalıydı. Hiç bu kadar uzağa gitmemişti. Ama Kuyu, sanki sulu bir güç kaynağının merkezinde oturuyormuş gibi onu mana ile beslemeye devam etti. Tanıdık bir zihin kalıbına çarptı; özgürce uçan, yiyecek arayan vahşi bir kuturi.

Mükemmel.

Zihnini yakaladı ve uçuş değiştirmeye zorladı.

İşte.

Beni

gör.

Forrest elini hâlâ yanında büyüyen ağaç gövdesine doğru uzattı. Yanından geçen bir dala tutundu. Dal onu kendisiyle birlikte yukarı çekerek havaya kaldırdı. Kökler ağacın ağırlığını dengelemek için büyüdüğü toprak altüst oldu. Çeşme ve minotor heykeli devrildi. Çitler çalkalandı. Kule muhafızları bahçeye daldığında çoktan elli metre yükselmişti ve başka biri daha vardı. Nero. Forrest'a bağırdı, işaret etti ve böğürdü.

Silahlar ateşlendi.

Forrest kendini korumak için ellerini havaya kaldırdı. Etrafındaki sarmaşıklar ve dallar kalınlaşarak onu doğal bir kozanın içinde korudu. Mermiler ahşabı parçaladı. Dallar onu tamamen örtmeden önce

boşluklardan son bir kez aşağıya baktı. Bakışları Willow ve Rory'nin aceleyle Gök Kule'ye götürüldüğünü gördü. Güvenli bir yere.

Güzel.

Aralarındaki ilişki bitmemişti. Denemişti. Rory'ye düşünmesi bir şeyler vermişti. Kesin olan tek şey, Rory'nin Willow'a zarar vermeyeceğiydi. Bunu tüm kalbiyle biliyordu. Bir hevesle, gitmeden önce son bir şey yapmaya karar verdi ve bahçedeki kızılgerdanlara bir mesaj verdi. Willow bir dahaki ziyaretinde bu mesajı alacaktı.

Büyüyen ağaç dikenli gökyüzü ağına çarptı. Çığlık attı ve gerginlikten feryat etti. Sonra koptu. Teller pırıldadı. Çarpık tıngırtılar duyuldu. Tüm ağ devrildi. Askerler yoldan çekilmek için koşuştururken aşağıdan bağırışlar geldi. Ama bazıları yeterince hızlı değildi. Fae öldüren dikenli teller onları acımasızca boğuyor, ağırlığıyla derinden kesiyordu. Forrest parçalara ayrılmalarını memnuniyetle izledi.

Bir kuturi çığlığı duyuldu ve dikkati tekrar gökyüzüne çekildi.

İşte. İradesini onun üzerine bastırdı. Kuş, pençeleri altındaki bir dalı delene kadar aşağı süzüldü. Kendini parçalanmış kozadan zorla çıkardı, sıçradı ve kanatlarının arasına kondu. Sonra kuturinin zihnini tekrar ele geçirerek, aralarındaki bağ sayesinde Melodi'yi hissettiği yöne doğru uçurdu.

Savaşmaya hazırlandı.

O yönde insan köle satın almaktan hoşlanan tek bir yer vardı. Eski evi, Sonbahar Sarayı.

CHapTer ÜÇ-BİR

W İsteria ve Luthian, kapıya doğru titreyerek tökezleyen Melody'nin yüzündeki dehşete güldüler. Utanç yürüyüşü gibi hissettirdi. Fae yaptıklarını bırakıp alay etti

ve hakaretler savurdular. Tasmalarındaki iki siyah şeytani köpek acımasızca şakladı. Gözlerinden parlayan mavi asit sızdı ve yerde . Köpek kulübesi sahibi ellerini çırttı ve yaklaşırken bir komut vererek köpeklerin geri çekilmesini sağladı.

Kapıdan geçince, kapı siperinin altında, kapı ile şatonun oymalı ahşap kapıları arasında karanlık bir boşluk vardı. Yukarı baktı. Muhafızlar ona dik dik bakıyordu, mızraklar dişlerin kırılması gibi düşmeye hazırды.

"Az önce sana cinayet deliğine dikkat etmeni söylemedim mi?" Luthian dilini şaklattı. "Hareket etmeye devam et, yoksa seni düşman olarak görebilirler."

Cinayet çukuru: istenmeyen misafirlerin bıçaklandığı ve şüphesiz üzerlerine başka alçakça şeylerin atıldığı yer. Melody çıplak ayaklarının altındaki keskin kayalara aldırmadan ileri atıldı ve kahkahalarının ruhuna korku salmasından nefret etti.

Çift kapı o gelmeden önce açıldı ama içeride kimse beklemedi. Omzunun üzerinden baktığında Luthian'ın elinin hâlâ havada olduğunu gördü, bu da kapıyı açmak için büyü kullandığını gösteriyordu. Kolunu Wisteria'nın omuzlarına doladı.

" bakalım," dedi Melody'ye.

Midesinde hastalıklı bir his büyüdü. Utanç yürüyüşü bitti. Şimdi tahtada yürüyordu. Ama onu ne tür kraliyet köpekbalıkları bekliyordu?

"Koridorun sonunda sağda," dedi Luthian, onu zorladığı gizemden açıkça zevk alıyordu.

Melody tökezleyerek ilerledi. Doğrudan adamın söylediği yere gitti ama soğuk arduvaz zemine iki adım kala Luthian'ın çarpıcı bir kadın versiyonu önünü kesti. Kahverengi ipekten hacimli pantolonu yerleşirken hışırdadı. Altından küçük, işlemeli, sivri uçlu terlikler görünüyordu. Belindeki kemer cam ve mücevherli biblolarla çınlıyordu. Kızıl, kıvrıkcık saçları, sırtından aşağı dökülen ve elf kulaklarını vurgulayan karmaşık bir tarzda tutturulmuş ve örülmüştü.

"Peki burada neyimiz var kardeşim?" Melody'yi inceledi.

"Seni hiç ilgilendirmez, Ellwyn," diye tersledi Luthian, sonra da sabırsızca Melody'yi işaret etti. "Devam et."

Melody kaçmaya çalıştı ama Ellwyn onu engelledi. Elini Melody'nin göğsüne koydu ve Luthian'a ters ters baktı.

"Mahkemede aranıyorsun," dedi ona. "Önemli görüşmeler yapılıyor. İnsan fetihleriyle oynaşmanıza ayıracak vaktimiz yok."

"O bir insandan daha fazlası," diye karşılık verdi ona. "O iyi kutsanmış ve yetenekli bir müzisyen."

Ellwyn'in gözleri Melody'nin koluna kaydı ve ağabeyine geri dönmeden önce genişledi. "İyi kutsanmış mı? Deli misin sen?"

"Vampirler için ekstra lezzetli olacak."

"Ve onun Onikiler'in hangi Muhafızı'na ait olduğunu merak etmeyi düşünmedin mi?" Ellwyn sabırsızca ayağını yere vurdu. "Eminim bunu düşünmüşsündür, değil mi?"

Luthian uzun bir duraksamadan sonra, "Elbette yaptım. Şimdi, çekil yolumdan."

"Biz konuşurken oynayabilir, umurumda değil. Sadece o cesur kıcını taht odasına sok."

Luthian küfretti ve Melody'ye, "Öyleyse sola dön ve taht odasına git," dedi. Wisteria'yı başından öptü. "Daha sonra oyun zamanı, aşkım... tabii saraya gelmek istemiyorsan."

"Annenin beni ne kadar sevmediğini biliyorsun."

"Annem çok sıkıcı."

Wisteria suratını astı ama başıyla selam verip gitti. Luthian Melody'yi soğuk arduvaz ve taş koridorda ileriye doğru itti. Duvardaki aplikler cam fenerlerle parlıyordu ama ışık küresi yoktu. İçeride küçük parlak ışık topları vızıldayarak aydınlatmayı sağlıyordu. Ateşböcekleri miydi bunlar?

Soğuk koridordan geçtikten sonra, kalenin çevresi kaba, yırtık pırtık kayalardan bilenmiş pürüzsüz taşlara ve oymalı lükse dönüştü. Duvarlardaki görkemli duvar halıları savaş sahnelerini ve görkemli ziyafetleri tasvir ediyordu. Daha yakından baktığında, gizli cinsel kaçamaklar ya da karanlıkta kötülükle örülmüş işkenceler buldu.

Sonbahar Sarayı'nın armasını taşıyan bir amblemde -farklı renklerde yapraklardan oluşan bir çelenk- Melody'nin bir slogan olduğunu tahmin ettiği Elf harfleri de vardı. Koridorun ilerisindeki slogan İngilizceydi: *Çürümede Hasat Yaparız*.

İç tasarımdaki değişikliğe rağmen, kaya ve sarmaşıklar dekora bu insanların tehlikeli olduğunu basit bir şekilde hatırlatıyordu. Süslü bir şekilde oyulmuş kapılardan geçerek bir taht odasına girdiler ve Melodi'yi bir ses kapladı.

Etrafta yüksek sesle tartışmalar yapılıyor. Lordlar, leydiler ve kraliyet danışmanları yüksek tavanlı bir salonun eteklerindeydi. Tahtların önündeki arduvaz zemine döküldüler ve Melodi ile onu esir alanların ilerleyişine yol açmak için ayrıldılar.

Zengin renkli sonbahar yaprakları ve dikenlerden oluşan bir taç giyen bir kral odanın sonundaki bir podyumda oturuyordu. Kraliçesi ve çocukları onun yanındaydı - beş çocuk ve bir boş sandalye. Luthian ve Ellwyn'in giydiği kadife kahverengisinin aynısını giymişlerdi. Çoğunun diademleri, taçları ya da taçları vardı. Her birinin mücevherlerle kaplı yapılarında kıvrımlı dallar, sarmaşıklar ve yapraklar vardı.

Bu Forrest'in ailesiydi.

Onu dışlayanlar. Ona hiçbir şeymiş gibi davranmışlardı... Nefret ettikleri bir şeyden daha kötüydü. Ve kraliçe, annesi. Bunu çocuğuna nasıl yapabilmişti? Melody'nin korkusu eriyip sert bir nefrete dönüştü.

"Nihayet," diye bağırdı tıknaz bir prens oturduğu yerden. Kısa kahverengi saçları, gür sakalıyla birleşerek örgülü bir göğsüne düşüyordu.

"Geç kalmanla bizi sınıyorsun kardeşim."

Kral siyah eldivenli elini kaldırdı ve odaya sessizlik çöktü. Bükülmüş sarmaşıklar ve dallardan oluşan tahtının üzerindeki iki karga gakladı. Kraliçe gelen oğluna zar zor baktı ve Melody görünüşte genç olan kadına daha yakından baktığında gözlerinde hayaletler gördü. Bu onun karakterini ya kurnaz ve korkutucu yapacaktı. Ya da soğuk ve boş. Melody karar veremiyordu. Bunu sadece zaman gösterecekti.

"Yerini al, Luthian." Kral kapılara el salladı. "Kapıyı kapatın. Konuşmamız gereken devlet meseleleri var."

Muhafızlar kapıları kapatırken, Luthian Melody'yi arkasından sürükleyerek kraliyet kürsüsüne doğru ilerledi. "Saraya ödünç vermek istediğim bir hediyem var. Bu işlemleri biraz daha eğlenceli hale getirecek bir şey."

Kardeşleri, sanki ağabeyleri bu etkinlikleri "eğlenceleriyle" sürekli bölüyormuş gibi homurdanıyordu. Kral, Melody'nin yaklaşmasını izlerken gözlerini kapadı. Dehşetle ürperdi.

Forrest ve kardeşlerinin çoğu gibi kraliçenin de uzun kumral saçları vardı. Onunki daha parlaktı ve başının tepesinde birbirine dolanmıştı, uçları tacının altında alevler gibi dalgalanıyordu. Ama saçlarındaki ateş solgun yüz ifadesiyle uyuşmuyordu, bu yüzden gözlerinde ilgi parladığında Melody korkması mı yoksa sevinmesi mi gerektiğinden emin olamadı.

"Ne yapıyorsun?" Luthian Melody'ye sordu.

Konuşmaya çalıştı ve kral uzanıp ağzındaki tıkacı çıkardı. Kral, "Şarkı söylemek yok. Sadece müzik."

Luthian parmaklarını şıklattı ve izleyen kalabalığın ötesinden bir sunucu fırladı. Melody'nin eline bağırarak telli keman tipi bir enstrüman tutuşturuldu. Kaşları kalktı. İşçilik inanılmazdı. Oymalı, süslü ve at kılı telli bir yayı vardı. Test etmek için can atıyor, sesin her metal telli enstrümanlarından ne kadar farklı olduğunu merak ediyordu. Ama elini indirdi ve inatçı çenesini kaldırdı.

Vücudundaki her hücrenden meydan okuma fışkırıyordu.

"Ben de bunu yapacağımı umuyordum." Luthian sırtıttı. Bir elini salladı ve Melody sanki yüklü bir elektrik kablosuna dokunmuş gibi sarsıldı.

Anında, kemanın çene desteğini çenesinin altına yerleştirmek zorunda kaldı. Eli, yayı tellerin üzerine getirmek için kendiliğinden hareket etti. Durmak için çaresizdi.

"Çal," Luthian. "İyi bir şey." O da çaldı.

Elleri hareket etti, parmakları akorları belirledi ve müzik, reddetmek istediği tüm zarafet ve asaletle büyük, kavernöz odaya süzüldü. Melodi, Luthian öne doğru ilerleyip podyuma çıkarken ve kralın sağındaki boş koltuğa otururken ona ters ters baktı.

Dışarıdan baktığı vitray pencereler her şeye hafif yanık bir renk veriyordu. Sanki cehenneme inmiş gibiydi. Kalabalıktaki insanlar onun için birer şeytandı.

Bazıları tutanakları yazdı. Bazılarının kitapları vardı. Birçoğu pantolonlu prenses gibi giyiniyordu. Erkekler dökümlü bluzlar yerine yelekler ve özel dikim ceketler giyiyordu. Forrest'ın altı kardeşi de yüzlerinde sıkılmış ifadelerle podyumda oturuyordu. Üç kadın. Üç erkek. Onları engelleyen Ellwyn kraliçenin hemen solunda oturuyordu. Melody'ye annesininkine benzer bir ilgiyle bakıyordu.

Eğer Melody tıkcacını çıkarabilirse, o zaman... ne yapabilirdi? Onlara Forrest'ın onun eşi olduğunu mu söyleyecekti? Asla kabul etmek istemedikleri oğlu mu? Çılgılık atıp yeteneğini yüzlerindeki deriyi soymak için mi kullanacaktı? Emirlerini yerine getirmeleri için onları zorlamaya mı çalışacaktı? Onlardan çok fazla vardı. Tüm bu fae'lerin kendi büyülü yetenekleri vardı. Onlara karşı tek başına dayanabilir miydi?

Melody'nin parmakları kemanın üzerinde uçuşuyor, hafızasından bir şarkı dökülüyordu. Ne olduğundan emin değildi. Belki de uydurma bir şeydi. Vücudu kendi kendine hareket etti.

elinden alınması kadar korkunç bir şey olamazdı.

Aklı Tinker'a gitti. Belki de bir yerlerdeydi. Belki de bilmediği yetenekleri vardı. Belki de gelirdi. Ama Melody Gök Kule'deki kadına zar zor yuh demişti. Kaçabilse bile... neden Melody'yi kurtarmaya gelsin ki?

Bu da Melody' tek başına çıkması gerektiği anlamına geliyordu.

Ama nasıl?

Şakayı çıkar. Çığlık at. Kaç. Sonra nereye gidecekti? Forrest'ın büyük ihtimalle öldüğünü anladığında derin bir umutsuzluğa kapıldı. Olmak istediği tek yer orasıydı. Onun eviydi. Her şeyiydi.

Parmakları acıyana ve umutsuzluğu derinleşene kadar çalarken, mahkeme tekrar oturuma geçti. Sanki hiç var olmamış gibi onun hakkında konuştular, müziğin sesi üzerine konuştular. Forrest çocukken yıllarca buna katlanmıştı. Kalbi onun için acıyordu.

Ama tam ağrı göğsünü boğucu bir şekilde sarmışken, başka bir dizi duygu da içeri sızdı.

Umut. Sakinlik. Kesinlik.

Duygular kesinlikle Melody'nin içinden gelmiyordu. Çok perişan haldeydi. Eğer bu duygular ona ait değilse, o zaman... içinde bir cesaret kabarması olmalıydı. Başını kaldırdı, gözlerini kocaman açtı ve gözyaşlarını kırıştırdı.

Forrest yaşıyordu.

Kesinlik. Sakinlik... Öfke.

Öfke.

İntikam.

Onun için geliyordu. Onu bulacağından emindi. Ve onların üzerine cehennemi yağdıracaktı. Bundan hiç şüphesi yoktu. Kaptan'a kendini kaybettiği o ilk andan beri Melody onun hep zayıf noktası olmuştu.

Sevinci yerini endişeye bırakmaya başlamıştı. Bu bir kan banyosu olacaktı.

Sonbahar Mahkemesi, düşmanlarına -özellikle de Seelie Yüce Kralı'na- karşı savunma ve saldırı planlarını hararetle tartışırken Melody kulaklarını tıkadı ve ağızındaki tıkacı çıkarmanın bir yolunu bulmaya odaklandı. Forrest ortaya çıktığında onun yardımına ihtiyacı olacaktı. Luthian'ın vücuduna yerleştirdiği büyülü geas her neyse, ağızını kapsamıyordu.

Burada bir avantajı vardı. Luthian yeteneğinin sesine dayandığını bilmiyordu. Ağızındaki tıkaç tesadüftü. Öyle olmalı. Kaptan'ın da bundan haberi yoktu. Sadece sessiz olmasını istemişti. Tinker'ın ağızında da bir tıkaç vardı.

Tamam. Bu iyi, diye düşündü. Onları şaşırtabilirim.

Elinden geldiğince gizlice, ağzını boynundaki kemana sürterek tıkaçı yuvarladı. Çene parçası, kumaşı yakalamak için kullandığı yivli bir yüzey sağlıyordu. İyi olmadı. Çalan kemana ters yönde hareket etmek boynunu acıtıyordu. Sonra kumaşı ısırmayı denedi ama kumaş kalındı ve tadı berbattı. Belki ikisini birlikte kullanabilirdi. Dilini tıkaca soktu, yanağını ovdu, tekrarladı.

"O piç Seelie Yüce Kralı sınırlarımıza baskı yapıyor," diye bağırdı biri. "Bu konuda ne yapıyorsunuz?"

"Onu sadece biraz daha oyalamamız gerekiyor. Maebh zayıf. Onun bölgesini ele geçirdiğimizde, Kuyu'dan onun ondallığını alacağım ve gücüm artacak. *O zaman* Seelie Yüce Kralı'nı halledeceğiz çünkü ben yeni Unseelie Yüce Kralı olacağım."

"Babam haklı," dedi Ellwyn. "Maebh yönetmeye uygun değil. Halkı bunu görüyor. Onun zamanı doldu."

"Ama kimse onun demogorganını geçemez, Muhafızlar bile." Yabani saçlı bir elf, kıvrık karga desenleriyle oyulmuş uzun ahşap asasını yere vurdu. "Onlar yenemiyorsa sen nasıl yenmeyi planlıyorsun?"

"Onu yenmeme gerek yok." Kral ayağa kalktı. Tahtındaki kargalar müjdeci gibi gıkladı. "Kış bölgesini aldığımızda o da bize gelecek. Onun olan benim olacak."

Etrafta heyecanlı mırıltılar dolaştı ama sonra asalı adam, "Maebh'i canavarından ayırabilerseniz," dedi.

"Bir planımız var."

"Peki ne zaman harekete geçilecek? Yiyeceğimiz bittiğinde mi? Oğullarımız ve kızlarımız sınırlarımızdaki Seelie *şamandırısı* yüzünden öldüğünde mi?"

"Ve bir de Kuyu'daki leke var," diye seslendi başka bir konsey üyesi. Melody kimin olduğunu göremiyordu. Gözleri suyla dolmuştu. Sorunsuz bir şekilde başka bir şarkı çalmaya geçmeye zorlandığı için parmakları su toplamıştı. "Bu sabah scry yapmaya çalıştım ve neredeyse imgelemimde kapana kısıliyordum." Kibirli bir alay. "Ben iki yüz yaşındayım. *Hiç* bir imgelemde kapana kısılmadım."

Kral onlara el salladı. "Bu Kuyu Tarikatı'nın ilgilenmesi gereken bir konu. Düşünürseniz şanslıyız. Onlar bu işe odaklanmışken

Böylece çürüme dönemindeki hasada odaklanabiliriz."

"Ama manamıza erişemezsek kendimizi koruyamayız."

"Haklı baba," dedi Ellwyn. "Belki de en küçük kardeşimize ulaşmanın zamanı gelmiştir."

Kral kızına öfkeyle bağırırken arkasındaki kargalar gırtladı. "O senin kardeşin değil ve hiçbir zaman da olmadı."

Forrest'tan bahsedilince Melody ağzındaki tıkaçın arkasından bağırdı. Forrest'ın onun eşi olduğunu bir şekilde anlatmak için sendeleyerek ilerlemeye çalıştı. Belki de ailede Melody'nin tarafını tutacak tek kişi Ellwyn'di. Ama o hiçbir şey yapmadı.

Kraliçe ayağa kalktı. Gözlerini Melody'ye dikti.

Melody bunu bir umut işareti olarak algıladı. Kolundaki Şeytan tarafından kutsanmış işaretlere başını sallayıp bağırmaya çalıştı: "*Forrest*. O senin oğlun!"

Belki de yeteneğinin bir kısmı dışarı sızmıştı. Melody bunu asla tam olarak bilemeyecekti ama kraliçe kürsüden indi.

"Canım," diye iç geçirdi kraliçe hayal kırıklığıyla. "Koltuğunuza dönün. İnsanı rahat bırakın."

Ama zombi gibi adımlarla Melody'ye doğru yürüdü. Melody'nin önünde durdu ve giderek artan bir öfke ifadesiyle onun oyununu izledi.

"Dediğim gibi," dedi kral lekeyi soran konsey üyesine. "Bu bir Tarikat meselesi. Tarikat'a bir elçi gönderin ve Başbakan'dan bir açıklama talep edin."

Melodi gözleriyle kraliçeye yalvardı. Kızgın gözlerinde bir şeylerin kıvılcımını parladı. Tanınma mı? Acıma mı? Kraliçe elini Melody'ninkinin üzerine koydu ve bu temastan soğuk bir elektrik aktı. Oyun oynama dürtüsü öldü.

Melody rahatlayarak inledi. Parmak uçları su topladığı için çılgık atıyordu. Ellerinden kan damlıyor ve onları yapış yapış yapıyordu. Ama kendini kaybetmişti, Melody'nin yüzünü avuçlayıp gözyaşlarını silen eşinin annesinin gözlerinin içine bakıyordu. Bu tam da Melody'nin annesinin eskiden yaptığı şeydi. Kraliçe dokunuşunu Melody'nin Kutsanmış izlerine kadar takip etti.

"Anne," diye uyardı Luthian. "O benim insanım. Kendininkini al."

"Yeter," diye tersledi kral. "Koltuğuna geri dön, Brinwa. *Otur* yerine."

Kraliçe -Brinwa- çenesini kaldırarak, "Evet," dedi. "Bu kadar yeter."

Luthian yavaşça doğruldu. Annesine ters ters baktı ama annesi Melody'nin önüne geçerek onu korudu. Melodi'yi götürmeleri için muhafızlar çağrıldı. Kraliçe hiç vakit kaybetmeden Melody'yi odanın arka tarafına, ön kapılardan uzağa, muhtemelen özel bir çıkışa doğru çekti. Podyumu dolduranları iterek geçtiler. Birdenbire her yerde insanlar belirdi.

Bir stadyum dolusu hayranı tarafından el üstünde tutulmak bunun yanında hiçbir şeydi. Her yerdeki Fae'ler Melody'ye dokunmak istiyordu - yeteneklerinden dolayı değil, şans getirmesi için vücudundaki parlayan İyi Kutsanmış işaretleri okşamak için. Olanları gören kraliçe elini salladı ve bir sıcak hava patlaması insanları uzaklaştırdı.

"Anne!" Luthian tekrar uyardı.

Çabucak. Adrenalin Melody'nin içine doldu. İki gardiyan ona doğru gelirken kemani bıraktı. Gardiyanlardan biri, ağzını kapatmak için uzanırken elini yakaladı ve kolunu acı verici bir açıyla bükte. Ama diğer eli çoktan onu aşağı çekmişti.

Derin bir nefesle ciğerlerine temiz hava doldu.

Gardiyanın gözleri sanki tehlikeyi sezmiş gibi irileşti. Kadın ona ters ters baktı ve "*Bırakın beni*" demek üzereydi ama buna fırsat bulamadı. Oymalı ön kapılar öyle bir güçle açıldı ki duvarlara çarparak parçalandı ve menteşelerinden düşerek dağıldı. Korku Melody'nin kalbini dondurdu, çünkü kalabalığın içinden canavar hırıltıları yükseliyordu. Kapıları göremese de kimin geldiğini biliyordu ve ona doğru ilerlemeye çalıştı.

Forrest.

"Kuyu köpekleri dışarıda ne arıyor?" diye bağırdı kral.

"Onları dışarı çıkardım." Melody, görüşünü engelleyen kalabalığın arasından eşinin başını gördü. Daha fazla görebilmek için onları uzaklaştırmaya çalıştı. Forrest, önündeki asit sızdıran yaratıklar kadar tehlikeli ve ölümcül görünüyordu. Kızın onu bıraktığı kıyafetin aynısını giymişti ama yanakları ve saçları rüzgârda savrulmuştu. Gözlerini babasına dikti. "Nerede o?"

"İşte," diye . Ama sesi hırıltılı ve yumuşaktı.

Kardeşler şaşkınlıkla birbirlerine döndüler. Kral hiç şaşırmadan Forrest'a baktı. Hayır, Forrest'a bakıyordu. Sanki orada değilmiş gibi.

Sakallı prens öne doğru eğilerek sıradaki kardeşlerine baktı. "Bir şey mi duyduunuz?"

Luthian burnunu kıvırdı. "Ne demek istediğinden emin değilim."

"Rüzgârdan olmalı," diye karşılık verdi kral, sonra bakışlarını tekrar öne *çevirdi* ve en küçük oğluna sanki hiç var olmamış gibi baktı.

Melody'nin yanındaki kraliçe nefesini tuttu. Brinwa'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. Yavru köpeği ya da oğlu öldürülmüş gibiydi. Hâlâ sevebileceği biri. Melody'nin kalbi göğsünde burkuldu. Ne kadar iğrençlerdi. Ne kadar zalimce.

"Eşim," diye hırladı Forrest, onların davranışlarından etkilenmemişti. "Onu burada hissedebiliyorum."

Kral sustu. Soğukkanlılığını korumak için verdiği mücadele yüzünden okunuyordu. "Bugün rüzgâr çok kuvvetli olmalı."

Odada kıs kıs gülüşmeler ve kahkahalar patlak verdi.

"Bugün oyun oynayacak havada değilim," dedi Forrest. Ellerini ceplerinden çıkardı ve kollarını yukarı kaldırdı.

Kralın gözleri Forrest'ın elindeki mavi izlere kaydı, ardından Luthian'a tükürürken yüzünde tam bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi, "Bu sefer ne yaptın?"

Ama Luthian korkmadı. Babasının gözlerinin içine baktı. "*Onun* eşi olduğunu bilmiyordum, ama şimdi biliyorum, bu daha da tatmin edici."

Bu.

Melody'i arayıp durdu.

Yine de Luthian'ın gözlerinde kıskançlık sezdiğine yemin edebilirdi, sanki bu yeni bilgi onu çileden çıkarmış gibiydi. Köpekler hırlayıp ileri atıldıkça odadaki gerginlik daha da arttı. Kral elini kaldırdı. Köpekler durdular, oturdular ve sonra da havladılar.

Kral da Forrest gibi aynı yeteneğe mi sahipti?

"Beni yenecek gücün olduğunu mu sanıyorsun?" Forrest'la alay etti. "Ben bir *kralım*. Bir Gardiyan'ın bile-"

Kral boğuldu. Gözleri açık uyuyormuş gibi donuklaştı. Kolu yana doğru açıldı ve parmakları

Luthian'ın boğazına sarıldı. Oğlunun gözleri şişene kadar sıktı.

"*Eşim* nerede?" diye tekrar hırladı Forrest. Ama sözleri kralın ağzından .

Melody ileri doğru koşabilirdi ama bir şey onu geride tuttu. Bir düşünce. Buradaki insanların da tıpkı Gök Kule'dekiler gibi olduğunu fark etti.

"Senin bir sesin var," dedi Melody Brinwa'ya. "Kullan onu."

Melody'nin tereddütü ona pahalıya mal oldu. Bir gardiyan kolunu tuttu ve ağzını kapattı. Soluk soluğa bir koro odada dolaşırken ona karşı mücadele etti. Onlar da Melody ile aynı sonuca varmışlardı. Forrest tıpkı hayvanlara yaptığı gibi kralın aklını ele geçirmişti.

Melody'nin muhafıza karşı mücadele ettiği gibi, Luthian da babasının sıkı tutuşuna karşı mücadele etti. Kral yaşlı ve zayıf değildi. Vücudu da oğulları kadar gençti; otuz yaşından bir gün bile büyük görünmüyordu. Forrest'ın bu şekilde hükmedebilmesi için güçlü olması gerekirdi.

"Kes şunu," diye bağırdı Ellwyn panik içinde. "Annemle birlikte orada."

Forrest Melody'nin tarafına döndü ve tatlı bir rahatlama hissetti. Ama gardiyanın tutuşu sıkılaştı. Parmakları Melody'nin yanaklarına battı.

İçinden gerçeküstü bir an geçti; sanki Forrest'a bir aynadan bakıyor gibiydi. Yakındı ama çok uzaktaydı. Yakın ama asla erişilemez. Ve sonra Kraliçe Brinwa muhafızın koluna yapıştı. Ateşin ve cızırdayan etin keskin kokusu muhafızın çığlığından bir saniye önce geldi. Bıraktı ve tökezleyerek geri çekildi.

Melody Forrest'a koştu. Arkadaşına. *Evine*. Kolları onu sardı. *Güvendeydi*. Güçlü fae'ler, prensler ve prenseslerden oluşan saray izlerken, onu kontrol etti.

"Yaralandın mı?" diye fısıldadı.

"Biraz," dedi alt dudağı titreyerek. "Ama ben iyiyim."

Onun kirli çenesine dokundu, burada olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Yemek salonuna ilk girdiğinde dikkatini çeken intikamcı Viking gibi, o da her şey ve daha fazlasıydı.

Parmakları Melody'nin çenesinde titriyordu. *Öfke*. Bakışları Melody'nin kanayan ellerine kilitlendi. Kahretsin. Sinirler göğsünde sıkıca toplanmış, ciğerlerini boğuyordu. Bu hiç iyi değildi.

"Hangisi?" Sesi gırtlaksı, hayvansı bir hal aldı. Gözlerinde kana susamışlık vardı. "Bunu sana kimin yaptığını göster."

Luthian'ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kendi ölüm fermanını imzaladı. Bu kendini beğenmiş alay Melody'nin damarına bastı ve içini bir nefret dalgası kapladı. Yılların zalimliği Luthian'ın yüzünde belirmişti. Forrest onun tepkisini hissetti ve suçlunun Luthian olduğunu anladı. Bir karganın kanat çırpışı kadar kısa bir sürede *anlamıştı*.

İçinde bir şeyler koptu. Melody bunu aralarındaki bağda yankılanan bir enerji gibi hissetti.

Kralın tahtındaki kargalar gakladı ve ciyakladı. Kara kanatlarını öfkeyle çırpıyorlar ve Luthian'ın gözlerini gagaladılar. Kan donduran çığlığı Forrest'ın babasının zihni üzerindeki etkisini kırdı.

Kargalar gagalamayı bıraktı. Luthian'ın gözlerinden geriye kanlı yaralar ve kırmızı gözyaşlarından başka bir şey kalmamıştı. Kardeşlerden biri ona yardım etti ama diğer herkes savaşa hazır yüzlerindeki tehditle ayağa kalktı. Etraflarındaki sarayın her üyesinin yüzünde sert ifadeler vardı. Melodi'yi durdurmaya çalışan asker de keskin kemik kılıcını yavaşça kınından çıkarıyordu.

"*Dur*," diye haykırdı Melody, talebine güç katarak.

Gardiyan sadece durmadı. Kafası patladı. Kan ve beyin parçaları her yere saçıldı. Melody'nin yüzüne. Ön tarafına. İzleyen, çığlık atan soylu kalabalığın içine. Melody nefes verdi. Nefes aldı. Yutkundu. Acı tadı aldı.

Panik içinde ellerini savurdu. Sustu.

"Bunu yapmak istememiştim," diye hıçkırarak yapış yapış olmuş ağzını kapattı. "İsteyerek yapmadım."

Forrest sakince, "Sorun yok," dedi ve onu kendine doğru çekerek. "Kuyu'nun üzerindeki leke yüzünden." *Rahatlık. Yuva*. Kızın yüzündeki kanı sildi ve gözlerinin içine baktı. "Bunu hak etmişti."

Kral öfkesini kükredi. " ne *cüret*?"

Pençeler ve rüzgâr bir yerden eserken ellerini kaldırdı. Luthian'ın gözlerini oyan kargalar havaya fırladı ve

Oda kara fırtına bulutlarıyla dolana kadar onlarca, yüzlerce çoğaldı.
"Öldürün onları."

CHAPTER OTUZ İKİ

F Orrest Melody'yi kollarına almıştı.
Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Keskin gagalarla inen tüy kasırgası değil onlara. İlkel hayatta kalma içgüdülerinin yerine oturması değil. Luthian'ın gözlerini mahvetmiş olmanın verdiği derin tatmin ya da babasının zihnine vermiş olabileceği zarar değil.

Tüylü fırtınanın merkez üssünde eşini öptü. Derinden, tutkuyla ve etraflarında parçalanan dünyayı umursamadan. Onun sakinliğini hissetti. Onu *gördü*. Ve kız öpücüğüne karşılık verdiğinde, babasının her bir karganın aklını çeldiğini anladığını biliyordu. Etraflarında saldırmak için değil, korumak için uçuyorlardı.

Melody kocaman gözlerle geri çekildi. "Forrest, her yerim kan içinde."

"Umurumda değil." Gülümsedi. "İçinin tadı aynı."

Sorumluluk duygusu devreye girince gülümsemesi kayboldu. Kargaların zihninde bir düğmeye bastı. Bunu yapmak onu öldürse de, onları durdurdu. Kuşlar yere çakıldı. Son bir merhamet gösterisiyle, yere çarpmadan önce hayatlarına son verdi.

Hayvanları her zaman kontrol edebilmişti ama İyi Kutsanmış bağı ona çok daha fazlasını vermişti. Babasının zihnine girmek, geleceğinde hissettiği yeni keşfedilmiş gücün sadece yüzeyini çizmişti.

Tüylü bedenlerin gümbürtüsü savaş davulları gibi gümbürdedi. Saniyeler sonra, büyülu özlery Kozmik Kuyu'ya yeniden katılmak üzere onlary terk ederken cesetlerden manabeeze süzüldü. Forrest babasının karga ordusunu göz açıp kapayıncaya kadar öldürmüştü. Ama bu ona pahalıya mal olmuştu. Mana depolary tükenmişti. Eşinden ödünç almıştı. Şimdi neredeyse bomboştu.

Melody'nin ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ve aldığı şeyin etkisiyle ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde sallanıyordu. Adam Melody'nin kollarını kavrayarak düşmesini engellerken, parlayan ışık toplary havada tembel bir dansla etraflarında süzülüyordu.

"İyisin," dedi Melody'ye, onu sabit tutarak. "Mananı ödünç aldım. Baş dönmesi geçecek."

Onun gözleriyle karşılaştığında yüz ifadesinde bir anlayış titreşimi belirdi.

"Manabeeze çemberi içindeyken gitmeliyiz," diye mırıldandı. "Savaş sırasında kimse bunlary vurulmak istemez."

Babası da dahil olmak üzere odadaki tüm fae'ler sabit duruyordu. Bundan nefret ediyorlardı ama harekete geçmiyorlardı. Kuyu'daki öngörülemez leke her şeyi yapabilir, bir kazayı tetikleyebilirdi ve hepsi harekete geçemeyecek kadar bencildi. Melody ailesine ters ters bakarken yüz ifadesi karardı. Nefret ve öfke bağlarından aşağıya doğru süzülüyordu. Forrest'ın ağzında acı bir tat bıraktı. Onun ne düşündüğünü biliyordu.

"Unut onlary," dedi. "Yüzenler mana harcamaya değmez."

Onun gözlerindeki yalvaran bakışı gördü. Ciddiydi. Artık onu kollarına aldığına göre, buna değmezlerdi. Onlar onu unuttuğu gibi o da onlary çoktan unutmuştu. Enerjisini ona harcamayı tercih ederdi.

Onlardan nefret etmeli. Çocukken ona nasıl kötü davrandıkları için hepsini yerle bir etmeliydi. Aeron'a nasıl kötü davrandıklarını çünkü Forrest'ı her görmezden geldiklerinde, zalimliklerini Aeron'a on kat daha fazla yöneltiyorlardı. Onların ilgisinden en çok o nasibini almıştı. Forrest'tan üç yaş küçüktü ve Forrest'ın sayamayacağı kadar çok dayak yemiş, kırbaçlanmış, kamçılanmış ve aşağılanmıştı.

Forrest bunun için hepsini öldürmeli.

Ama onlary incitmek onu da aynı derecede zalim yapacaktı. Tek istediği Melody'yi eve götürmekti. Sevinçle, isteksizce başını salladı ve

çıkışa doğru döndüler.

Melody ondan bir saniye sonra hareket etti. Onun ruh halinin değiştiğini hissetti. Onun sertleştiğini hissetti. Podyuma doğru döndü ve bir ölüm perisi gibi çılgılık attı. Sesi bir silaha dönüştü. Keskin bir şiddetle havayı delip geçti. Kardeşlerinden biri yayından bir ok fırlatmıştı; üzerlerindeki vitray kırılmadan önce kim olduğunu görme şansı bile olmamıştı. Parçalar çatladı ve ölümcül kar gibi düştü. Kardeşlerinin her biri sinmiş ve korkmuştu. Hepsi acı içinde inlerken kulaklarından kan sızıyordu.

Ok hiç isabet etmedi.

Forrest'in göğsünü delip geçmemişti ama bunun nedeni Melody'nin çılgılığı değildi. Forrest'in annesi onunla kürsü arasına girmiş, onu korumaya çalışıyordu. Ok omzundan çıkmıştı.

"Anne!" diye bağırdı ve yere annesini yakalamak için koştu.

Güçlü ellerinde, ince bedeni kırılğan bir dal gibi hissetti. Tacı devrildi ve arduvazın üzerinde çatladı. Yüzü kül rengi, ona doğru döndü ama bakışları çarpıştığında fısıldadı: "Seni gördüm oğlum. Her zaman gördüm."

Gözlerinden sessiz yaşlar süzüldü. Titreyen parmakları sevgiyle saçlarına dokundu. Ama eskisi gibi kafa derisini gıcıklayacak gücü yoktu. Ok omzunun derinliklerine saplanmıştı ve endişe verici bir hızla kan sızıyordu. Forrest'in eli ne yapacağından emin olamadan üzerinde gezindi. Çekip daha fazla kanı riske mi atacaktı, yoksa...

"Forrest," diye hırıldayarak onu yanıt vermeye zorladı. Onun adını söylemişti.

"Yaptığını biliyorum," diye . "Hatırlıyorum."

Ve bunun için Melody'ye teşekkür edebilirdi. Dolambaçlı bir şekilde, onun başına gelenleri görmek ona annesinin bir kurban olduğunu hatırlatmıştı.

Belki onun sözlerinden, belki de babasının yavaş adımlarla yaklaşmasından, ama annesinin gözleri bulanıklıktan keskinliğe dönüştü. Çenesi sertleşti. Parmakları okun sapına dolandı ve Rubrum Şehri'nin kralı yüzünde alaycı bir ifadeyle başlarında dikildiğinde, acı dolu bir feryatla oku etinden çekti.

"Sen ve senin yumuşak kalbin, Brinwa," diye alay etti kral. "Bu kan senin kendi eserin."

Oku almak için eğildi. Brinwa kanlı dişlerini gösterdi ve oku doğrudan kralın kalbine sapladı. Kral şok içinde sallandı.

"her zaman bir Kahin dokunuşu vardı," dedi adam onun üzerine yığılırken. "Ama bu sefer kalbini deleceğim."

Kardeşleri aşağı koşarken Forrest babasını annesinin üzerinden itti. Odadaki diğer herkes bu işe karışmaması gerektiğini biliyordu. Bu kraliyet siyasetiydi. Buna göre hareket etmeleri gerekiyordu.

Ellwyn annesinin yanında diz çöktü ve avucunu kanayan yaranın üzerine koydu.

"Seni iyileştiriyorum," dedi. "Lekeden kaynaklanan risk ne olursa olsun.

."

Brinwa'nın eli Forrest'a yapıştı. O da Forrest'ı sıkıca . Sonra Melody de katıldı.

"Başardın," dedi gülümseyerek. "Sesini kullandın."

Sözlerinin ciddiyeti Forrest'ın kafasına dank etti. Melody annesine bir şey söylemiş olmalıydı, tıpkı Sky Tower'da söylediği şarkı gibi. Bir başkasına inançlarını savunması için ilham vermişti. Huşu dolu gözlerle eşine baktı.

Nero ona habercisi demişti. Ama o kıyametten biri değildi. Büyük değişimlerden biriydi.

Brinwa sıkılmış dişlerinin arasından, "Söyleyecek daha çok şeyim var," dedi ve etrafını saran aileye bakmadan önce Melody'nin elini okşadı. "Bunun şimdi olması gerekiyor."

Yüzünü buruşturarak herkesi üzerinden itti ve kralın tacını aldı. Homurdandı ve yardım için uzandı ama kimse yardım etmedi. Forrest'a karşı seslerini yükselten çocuklar bile. Kralı görmezden geldiler, tıpkı Forrest'ı görmezden gelmelerini istediği gibi. Forrest ailesinin sadakatindeki bu yeni değişimin bu gece gelişi yüzünden olmasını dilese de, en azından kısmen annesi için olduğunu biliyordu. Brinwa omurgasını dikleştirdi, tacını başına yerleştirdi ve çenesini yukarı kaldırdı.

"Çürüyünce hasat ederiz," dedi ve dengesiz ama tek başına tahta doğru yürüdü. Manabeeze'in çoğu şimdi tavana çarpmıştı

ve kırık vitraylardan kaçtı. Kralın yaşam gücü parıldayan beyaz ışık topları halinde bedeninden fırladığı sırada tahta oturdu. "," dedi, "artık başkalarının acılarından değil, onlara rağmen. Sonbahar Sarayı'nın gerçek doğası budur. Biz galip geleceğiz." Gözleri kararlı bir şekilde Forrest'ın üzerine dikildi. "Hepimiz birlikte."

Forrest, "Çok yaşa Kraliçe Brinwa," diye bağırdı.

Çığılığı sarayda yankılandı. Kimse ihanet iddiasında bulunmaya cesaret edemedi. Brinwa artık Kuyu'dan gelen kraliyet ondallığının sağladığı güce sahipti; Elphyne'deki bütünlüğünü korumak için bir nimetti bu. Kudretliydi ve Tarikat'ın bir temsilcisiyle olan ittifakını az önce kanıtlamıştı.

"Oğlum," diye cevap verdi, saray halkı onun bildirisini yankılamaya devam ederken. "Bu mahkeme tarafından ağır bir şekilde rencide edildiniz. Lütfen en derin özürlerimizi kabul edin."

Halka açık bir itiraf. Borcu asla inkâr edilemezdi. Ama o sadece eğildi ve şöyle dedi: "Eşimle birlikte gitmek istiyorum. Hepsi bu kadar."

Brinwa'nın bakışları Luthian'ın kanlı gözlerini tutarak sinmiş olduğu yere kaydı ve kaşları kalktı. *Emin misin?* Sorar gibiydi. Bu Forrest'ın daha fazla intikam alma şansıydı ama daha önce olduğu gibi Luthian bu zahmete değmezdi. Kimse onu iyileştiremezdi, Aeron'un işitmesinde işe yaramadığı gibi, lekenin yaratacağı risk çok fazlaydı. Brinwa'nın yarası hâlâ sızıyordu ve onun doğal yollarla iyileşmesini bekleyeceğini hissediyordu.

Forrest artık lekenin neden olduğu bir komplikasyon yüzünden patlayan bir kafa gördüğüne göre, Aeron'un işitme duyusunun düzelmesini beklemeyi bırakması gerektiğinden emindi. Forrest başka bir iyileştirme girişiminden zarar görme riskini göze alamayacak kadar çok önemsiyordu. Aeron'ın hayatındaki bu yeni engeli aşmak için yardıma ihtiyacı vardı.

Eve gitme ve ailemle birlikte olma zamanı gelmişti.

"Tinker," dedi Melody. "Luthian'a satılan bir başka insandı."

Forrest bakışlarını tekrar annesine kaydırdı. "Onu bizim bakımımıza mısınız?"

Brinwa başını salladı ve kulağına fısıldayan bir muhafıza işaret etti. Doğrulduğunda yüzünde pişmanlık ifadesi vardı.

"Görünüşe göre Luthian'ın tutsağı çoktan kaçmış."

Forrest Melody'ye, "Onu bulacağız," dedi. Melody endişeli görünüyordu ama başını salladı.

"Ayrıca Ellwyn'i bir grup iz sürücüyle birlikte göndereceğim. Tutsak bulunacak ve Tarikat'ta size iade edilecek." Brinwa çenesini eğdi ve "Gitmekte özgürsünüz. Sana bir geçit taşı teklif ederdim ama..."

"Buna gerek yok." Forrest tiz bir ıslık çaldı ve hemen ardından onu buraya getiren kuturinin kanat çırpışlarını duydu. "Bir yolculuğumuz var."

"O zaman bir dahaki sefere karşılaştığımızda su yine aksın." "Hadi," dedi Forrest Melody'ye. "Hadi gidelim."

Güzel ölüm perisi kraliçesi gülümsedi ve başını salladı. Yüzündeki kan onu vahşi gösteriyordu ve adam ona yeniden aşık olmuştu. Çıtırtıdayarak bir adım attı ve sessizce inledi. Cam ayaklarını kesmişti.

Forrest onu kucağına aldı. Yoldan çıkmış herhangi bir erkeğe çarpmamaya dikkat ederek eşini dışarı taşıdı ve arkasına bakmadı.

CHAPTER OTUZ ÜÇ

Melody, Forrest onu kaleden çıkarıp bir zamanlar insanlarla dolu olan avluya taşırken başını onun göğsüne yasladı. Gece çökmüştü ve o güne kadar gelen fae'lerin çoğu etrafta dolananlar artık yoktu. Sadece askerler nöbet tutuyordu ve hiçbirisi kanatlarını çırparak dışarı çıkmak isteyen heybetli canavarı umursamıyordu. Yarı kartal, yarı aslan.

Şeytani tazılar Forrest'ın arkasında tırıs gittiler ama Forrest'ın onları eve uçuracağını söylediği kuturiyi gördüklerinde sız. Kuyu Tarikatı'na.

Forrest ona, "Bu Misima," dedi.

"Adını biliyor musun?" Tereddütle baktı ve alt dudağını ısırıldı. "Pardon, kız mı erkek mi?"

Yaratık oflayıp pufladı ve gagasını tıkırdattı. Bir Well Hound uyarı için havladı. Forrest ona sert bir bakış attı ve muhtemelen aklından geçen bir şeyi söyledi çünkü iki köpek de hızla uzaklaştı.

"Evet, bu kuturi erkek," diye yanıtladı Forrest, Melody'ye gözlerini kırpiştirarak.

Onu yere bıraktı ve sonra elini uzattı.

"Yukarı tırmanmamı ister misin?" Tereddüt etti. Büyük bir aygır büyüklüğündeydi ama kendi ağırlığıyla uçmak zorundaydı... ve onlarla.

Forrest'ın kaşları kalktı. "Onu gücendiriyorsun." "Ben mi?"

Kıkırdadı ve şakağına vurdu. "Bana onun sırtına tırmanmanın çok uzun sürdüğünü söylüyor. Ona inanmadığını düşünüyor."

iki cılız fae'yi taşıyacak kadar güçlü, bu da onun erkeklik duygusunu rencide ediyor."

"Oh." Bir adım öne çıktı, sonra geri çekildi. "Ama emin misin? Yani... ikimiz mi?"

"Melodi," diye uyardı Forrest, sesi derindi. Kuturi de sabırsızca tıkladı. "Bana güveniyor musun?"

Kuturi'nin arkasına tırmandı ve tekrar elini uzattı. İlk karşılaştıklarında onda gördüğü şeyin bu adamda hiçbir karşılığı yoktu. O adaşıydı, vahşiliğin ta kendisiydi. Bu dünyaya mükemmel bir şekilde uyuyordu.

"Bu geçerli bir soru," diye oldukça anlamsız bir şekilde karşılık verdi. "Hiçbir fikrim yok-"

Adam onu kollarının altından tutup önündeki yaratığın sırtına doğru savurmak için zahmetsizce ayarlayarak yukarı çekerken ciyakladı. Onun güçlü kalçalarının arasına yerleşti ve sağlam bir güç duvarına yaslandı. Belki de bu iyi olabilirdi.

"Endişeni hissedebiliyorum." Kolları kuturinin tüylü boynunu kavramak için ona dolandı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Onunla birlikte öne doğru eğildi. "Gökyüzüne fırlamak üzereyiz, gece vakti. Emniyet kemeri yok, eyer yok."

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Sesi kulağında sıcaktı ve itiraf etmek istemediği daha mahrem yerlerini ısıttı. Şimdi değil. Hâlâ yanlışlıkla öldürdüğü bir fae'nin kanıyla kaplı değildi. Forrest, "Şimdi burayı ve burayı tut ve kalçalarını sık," dedi.

Tanrım, konuştuğunda kız onun elinde oyuncak oluyordu.

"Yükseklikler sizi endişelendiriyorsa aşağıya bakmayın," diye devam etti. "Tarikat kuturi ile birkaç günlük yolculuk mesafesinde ve yol arkadaşınızı aramak için önce Rubrum Şehri'ni dolaşacağız."

Bir *ki-ah* sesi çıkardı ve kuturinin devasa kanatları genişçe açıldı. Aslan pençeleri üzerinde sıçradı, sonra havaya sıçradı.

Onlar kalkarken Melody'nin midesi düştü. Damarlarında bir heyecan dolaştı ve sıırttı. Karanlık gökyüzünde yükselirken hiç korkmuyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Hiçliğe, hakkında hiçbir fikri olmadığı bir dünyaya düşmekten dehşete kapılıp çığlık atması gerekirdi ama atmıyordu.

Aylarca Kule'den gökyüzüne bakmış ve tam da bunu dilemişti. Özgürlüğü. Ne diyeceğini bilemez halde, belki de hayatında ilk kez, sessiz kaldı ve görebildiği kadarını içine çekti ama aşağıda bir şey görmek zordu. Gece, en büyük ayrıntıyı bile örten karanlık bir battaniyeydi.

Forrest sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Bu gece arkadaşını bulamayacağız," dedi.

"Onu araması için annene güveniyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı. "Fae yalan söyleyemez, unutma. Bir boşluk bulacak tipte biri değildir. O artık kraliçe ve son birkaç yıldır bastırıldığı çok şey var. Bu ailede acı çeken tek kişi ben değilim. Genç yaşta ayrıldım. Taht odasında söylediklerinin uzun zamandır düşünüldüğünü hissediyorum. Ona her ne söylediyse bir etki yarattı."

"Ona sadece sesini kullanmasını söyledim."

"Bazen kovayı devirmek için ihtiyacımız olan tek şey son bir itiş gücüdür."

"Umarım Tinker kaçmıştır. Umarım kendini koruyacak bir yeteneği vardır."

İkisinin de söyleyecek sözü kalmadığı için uzun dakikalar sessizlik içinde geçti. Onlar uçarken Melody'nin uykusu geldi. Cildine bulaşan kan yüzünden biraz kaşınıyordu. Biraz da iğrendi.

Forrest gülümseyerek, "Sana şarkı söyleyecek güzel bir şey göstermenin zamanı ," dedi. Dönmeleri için kuturiyi yönlendirdi.

"Banyo mu?" diye cevap verdi, umut dolu bir sesle.

Kıkırdaması kadının sırtında sıcak bir gümbürtüye dönüştü. "Yeterince yaklaştık. Kuturileri değiştirirsek, gece ve gündüz boyunca uçacağız ve yarın akşam tören gölüne ulaşacağız. Orası bir güç kaynağı. Seni temizlemek ve yeniden doldurmak için orada durabiliriz."

"Doldurayım mı?"

"Manam," diye açıkladı. "Senin neredeyse sınırsız bir kaynağın var gibi görünürken, benim yok. Senden her zaman ödünç alamam. Bu sadece seni şaşırtmakla kalmaz, aynı zamanda bir Gardiyan bir başkasına, hatta eşine bile güvenemez. Her zaman savaşa hazır olmalıyım. Rush'a kızını neden düşmanla birlikte bıraktığımı açıklarken maksimum kapasitede olmak istiyorum."

Sözleri Melody'yi dehşete düşürdü. Tüm bu karmaşa içinde, en Kristal Şehir'de bulunma amacını unutmuştu. Ve arkadaşlarını da unutmuştu. Şimdi ne durumda olabilirlerdi? Yaşıyorlar mıydı?

Forrest elini kızın ortasına koyarak ona sarıldı. " şey yoluna girecek."

Boğazı düğümlendi. Onu bulduğu için nasıl bu kadar şanslı olabilmişti? Dudaklarının ensesine yumuşak dokunuşu onun da aynı şekilde hissettiğini gösteriyordu. Bu hayatta pek çok şey adil değildi ama birbirlerine sahiptiler. Bir daha asla yalnız kalmayacaklardı.

Rüzgârın, kanatların ritmik vuruşlarının ve sırtındaki sıcaklığın etkisiyle Melody uykuya daldı. O kadar rahat ve güven doluydu ki Forrest'ın kuturileri iki kez değiştirdiğini fark etmedi bile. Bir sonraki uyandığında güneş tepedeydi ve altındaki hayvan siyah beyazdı ve ilkinden biraz daha inceydi.

Forrest ona, "Sadece birkaç saat sonra gölde olacağız," dedi. "Ben avlanacağım, sen de yıkanabilirsin. Sonra da Tarikat'a varana kadar gece boyunca yolumuza devam ederiz."

Güneş battığında ve alçaldıklarında Melody'nin midesi gurulduyordu. Uyku yemek yemeden dayanmasına izin vermişti ama şimdi açlığı onu baygın hissettiriyordu. Kasları ağrıyordu ve kendini rahatlatmak için o kadar can atıyordu ki bunu tutamayacağından korkuyordu. En azından o uyumuştı-Forrest . Bunu sorduğunda, Muhafız eğitimiyle ilgili bir şeyler mırıldanmış ve iyi olacağını söylemişti.

Birkaç saat acı verici bir yavaşlıkla geçti. Melody tuvalete gidebilmek için bir yere inmelerini talep etmek üzereydi ki alacakaranlıkta altlarında parıldayan mavi, mor ve sarı ışıkları gördü. Alçaldıkça, parıldayan ışıklar daha da belirginleşti.

"Bu ne?" diye sordu, aşağıyı göstererek.

"Tören gölü."

"Parıltı mı? Aşağıda insanlar mı var?"

"Bir haraç inisiyasyonu olmadığı sürece genellikle olmaz. Parıltı bitki ve su yaşamıdır. Burası mana açısından zengin bir yer ve Kuyu bağlantısı güçlü. Su bir güç kaynağıdır, bu da içinde yıkanmanın kişisel kuyularımızı ileri bir oranda yenileyeceği anlamına gelir. Burada dinleneceğiz."

Beklenti ve merak onu doldurdu. Hiç kimse ona Elphyne hakkında böyle mucizelerden bahsetmemişti. Forrest onları aşağı indirdi ve kuturiyi göl kıyısına indirdi. Durdu, kumları savurdu ve nefes nefese kaldı.

Melody'nin inmesine yardım ettikten sonra, "Gölde yıkanın, ben de su bulup avlanayım. Bir dakika içinde size katılacağım." Hareket etmeye başladı ama uyarıcı bir bakışla geri döndü. "Kıyıda fazla uzaklaşmayın. Ormanın içine doğru ilerledikçe bitkiler daha zehirli olur. Ve gölde ne kadar çok yüzerseniz, Kuyu Solucanları sizi derinlere sürüklemek için iki kez düşünmeyecektir."

"Peki Worms?" *Yüce Tanrım*. Bu güzel yerde başka hangi tehlikeler gizleniyordu?

"Solucanlar Koruyucu olmak isteyenleri yargılar." Durakladı. "Bu kimsenin tekrarlamak istemeyeceği bir deneyim. Çoğu bu süreçten sağ çıkamaz. Bu yüzden, yüzmek ve şişmek istemiyorsanız elinizi çabuk tutun. Uzun sürmez."

". "

Kendini rahatlatmak için ağaçların arasında özel bir yer buldu, tüm bu süre boyunca ağrıyan ve sertleşen kasları yüzünden irkildi ama şikâyet edemezdi. Forrest dışarıdaydı, uyumadan koşuyor, onlar için yiyecek ve su buluyordu. Parmak uçlarında suyun kenarına doğru ilerlerken hava şaşırtıcı derecede sıcaktı. Neredeyse ılıktı. Suyun da ılık olduğunu görünce şaşırdı. Yüzeyin altında sıcak su kaynakları olmalı. Buradaki yolculuk serin ama katlanılabiliyordu. Islak ve sefil Kristal Şehir'den çok farklıydı.

Fiziksel bir his tepesinden tırnağına kadar süzüldü. Sanki tüm vücudu nefes alıyordu. Rüzgâr yüzünü hafifçe okşadı, saçlarını bir sevgilinin okşaması gibi kaldırdı. Yüzünü aya doğru kaldırdı ve onu yıkayan bu hoş duyguya gülümsedi.

Ayak parmağıyla suyu test ederken, biyolüminesan algler - ya da her neyse - onunla tanışmaktan mutlu olmuş gibi ayaklarının etrafında dönüyordu. Çok güzeldi. Dokunabileceği yıldızlar gibi.

Sinirlerini yutarak, tam bir korkak gibi görünmek istemeyerek kendini hızla sığığa bıraktı. Kurumuş kanın en kötüsünü temizlemek için kum topladı. Kana bulanmış olduğu için tamamen giyinik bir şekilde suya daldı ve üzerinden akan kanı kabullenmeyi reddetti.

Birkaç dakika içinde kendini yenilenmiş, canlanmış hissetti. İçindeki kuyunun yeniden dolup dolmadığı ya da buna ihtiyacı olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama parmaklarının artık ağrımadığını fark etti. Kabarcıklar çoğunlukla ve ayak tabanları kesik camdan dolayı acıımıyordu. Kontrol ettiğinde yaralar kapanmış ve yara izleri oluşmuştu. Su -ve belki de sadece bu büyüü âlemde var olmak- onu eskisinden daha hızlı iyileştiriyordu.

İç çekerek sırt üstü süzüldü ve pırıl pırıl gökyüzüne baktı.

Bir su sıçraması onu döndürdü. Forrest gelmişti ve -bir nefes çekti- gömleğini çıkarıyordu. Melody, Forrest'ın görüntüsünü izlerken zihni bulanıklaştı. Yıldızlı gecenin altında bile, vücudunun tonlanmış kas yapısı büyüleyiciydi. Geniş omuzlar - yasadışı olması gereken türden omuzlar... dar bel... kendini kesebileceği karın kasları. Kutsanmış çiftleşme izi bir kolunda omzundan bileğine kadar uzanıyordu. Eşsiz desen teninde yankılanıyordu.

Tekrar, nasıl bu kadar şanslı olduğunu merak etti. Kendi zamanındaki herkes arasından neden o? Neden zamanda donmak ve bu hediyelerle uyanmak için seçilmişti?

Onu bakarken yakaladı. Küçük bir gülümseme dudaklarını kaldırdı. "Bana bakman hoşuma gidiyor."

"Pantolonunu çıkarırsan daha da çok bakacağım."

Gözleri irileşti. Az önce bunu yüksek sesle mi söylemişti? Gülümsemesi yayıldı.

Onu mutlu etmesi hoşuna gidiyordu. Belli öyleydi. Onda ne görürse görsün, o gülümsemeye her zaman güvenebilirdi. Ne yazık ki, suya dalıp ona katılırken pantolonunu üzerinde bıraktı. Gömleğini sıkıp tekrar giymeden önce yıkamak için kullandı.

"Kıyıda bir kamp ateşi yaktım ve bir tavşanın derisini yüzdüm."
Yüzüne su sıçrattı.

"Çok hızlıydı."

Umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Avlanmam uzun sürmez."

Tabii ki. herhangi bir hayvanı hissedip tuzağa düşürebilir.
Muhtemelen onları tehlikeli kollarına doğru yürütebilirdi.

"Ayrıca," diye devam etti, "haraçların toplandığı rıhtımın etrafında çilek, ot ve yemişler yetişiyor. Tarikat'tan ne kadar az şey taşırsak, etkinlikler o kadar kolay olur."

"Yeniden doldurman ne kadar sürer?" diye sordu, sesinin rahat çıkmasını umuyordu ama adamın çıplak gövdesinin anısı onu birden fazla yönden acıktırmıştı.

Derisi kemiklerinin üzerinde gergin hissediyordu. Ona dokunma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

"Aşağı yukarı birkaç saat."

"Hm."

"Su altında kalırsam daha hızlı olur ama yemek yememiz gerek."

Bununla birlikte, onu kucağına aldı ve onları kıyıya doğru yürüttü.

"Yürüye biliyorum," dedi gülümseyerek. "Ayaklarım iyileşti."

"Sana sarılmak hoşuma gidiyor."

Ağaçların yanındaki sıcak kamp ateşinin yanına oturduklarında hâlâ gülümsüyorlardı. Forrest avladığı av hayvanlarını sopalarla yaptığı şişte kızartmaya yerleştirdi. Bütün bunları kızın banyo yaptığı ve suda yüzdüğü dakikalarda yapmıştı. Forrest'ın bir ağacın yapraklarından süzdüğü suyla doldurduğu yapraktan açgözlülükle içti.

"Bunu bu kadar hızlı yaptığına hâlâ inanamıyorum," dedi dudaklarını yalayarak. "Yardım aldım." Bacaklarını uzattı.

"Yardım mı?" diye etrafına bakındı. "Burada kimsenin olmadığını söylediğini sanıyordum."

Ona yorgunca gülümsedi. "Sprite'lar bana hangi ağaçların yağmurdan en çok su depoladığını söyledi."

"Sprite'lar."

"Zararsız elemental varlıklar. Bazıları ateşten, havadan, sudan, topraktan... bu tür şeylerden yapılmıştır. Bazen çekingen olurlar ve kendilerini sadece güvendikleri kişilere gösterirler. Bazen değerlerinden daha fazla sorun çıkarırlar, ama eğer iyi taraflarına geçebilirsiniz,

yardımcı olurlar." Konuşurken kızartma oyununu kontrol etti. "Ama sprite'larla pixie'leri karıştırmayın, onlar acımasız küçük şeylerdir."

Onlar hakkında bildiklerini hatırlayınca kaşları çatıldı. "Perilerin bizim boyumuzda olduğunu sanıyordum."

"Öyleler," diye yanıtladı. "Ama boyut değiştirebilirler ve minik dişleriyle yaramazlık yapmaya bayılırlar. Bazen onları Sprite'larla karıştırmak çok kolay."

"hakkında öğrenmem gereken çok şey var."

"Sana öğreteceğim." Gözleri kamp ateşinin üzerinde onunkilerle buluştu. "Sana ders vereceğim."

Dersler.

Bu tek kelime yüzüne bir sıcaklık yaydı. *Elleri elbisesinin üzerinde, bacaklarının arasında, öğrenmeye o kadar hevesliydi ki.* Keşke o zaman bunun böyle sonuçlanacağını bilseydi. Onun durmasına izin vermezdi. Başka bir kadının adını söylemezdi. Adamın yanaklarının kızarmasından ve endişeyle gözlerini kaçırmamasından, onun da aynı şeyi hatırladığını anladı.

Forrest boğazını temizleyerek av hayvanını ateşten aldı ve onun için biraz et parçaladı. İkisi de açgözlülükle yediler.

Daha sonra etraflarındaki karanlığa baktı. Aralarındaki bağda sakin bir güvenceden başka bir şey hissetmiyordu. Forrest'ın endişelenmediğini bilmek rahatlatıcıydı. O da endişelenmemeliydi.

Ama olan her şey su yüzüne çıkmıştı. Ailesi. Gerçekten Tinker'ı arayacaklar mıydı? Timothy, Caroline, Andrew. Onlara ne olmuştu? Willow, Forrest neden kızla birlikte geri dönmemişti?

"Peki ya Willow?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Gelmek istemedi," diye mırıldandı, şimdi gözlerini ateşe dikmişti. "Orada olmanın onun kaderi olduğunu söyledi. Onu ikna etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Rory ona kim olduğunu söylememe rağmen gelmeyi reddetti. Ama sen kaçırılmıştın ve muhafızlar gelmeden önce oradan çıkmak için sadece birkaç dakikam vardı. İkisini de bayıltmayı başarsam bile, onları yanımda götürmem imkânsızdı. Bir seçim yaptım."

Dudağını ısırdı ve adamın sözlerinin içine işlemesine izin verdi. O yere girebilmek için kendini sakatlamıştı. Ama onun peşinden gelmek için her şeyi geride bırakmıştı. A

Çok güçlü ve derin bir sevgi seli onu ezdi. Forrest nefesini tuttu, çünkü şüphesiz bu duygunun aralarındaki bağa yayıldığını hissediyordu. Ateşin kendi tarafında ona katılması için işaret etti.

Bir anda oradaydı, rahatlamak için ona yaslanmıştı. O anda dünya durmuş gibi hissettim.

Burada güvendeydi.

İstedğini hiç bilmediği her şeye sahipti. Ama birçoğunu geride bırakmıştı.

"Grubuma ne olduğunu sanıyorsun?"

Kaşları birbirine çatıldı. "Silver ve Shade'i gördüğümüzde, onlara borçlu olduğumuzu iddia edeceğim. Silver arkadaşlarınızı kaçırarak."

Göğsü rahatlamıştı ve neredeyse ağlayacaktı. "Gerçekten mi?"

"Elbette." Onun yanağına hafifçe dokundu. "Senin mutluluğun için savaşıcağım, Melody. Sen benim eşimsin."

Onun kollarına düştü ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Adam onun saçlarını okşadı ve ona sarıldı.

"Özür dilerim," dedi. "Sadece çok bunaltıcı. Burada olduğumuza inanamıyorum."

"Gözyaşların için asla özür dileme," diye fısıldadı. "Onlar önemsedığın anlamına gelir."

Yüzünü kavradı ve onu öptü. Adam ağzını açtı ve onun kendisini tatmasına izin verdi. Dilleri çarpıştığında, çok yoğun ve acil bir arzu onu doldurdu. Saniyeler içinde nefessiz kaldı. Daha kısa sürede de aç.

Forrest'in eli kadının saçlarına saplandı. Sıkıca kavradı ve nefesi kesilerek geri çekti. Bir an için dur diyeceğini sandı ama gözleri -ah, gözleri onu nasıl da içine çekiyordu- *midesinde kelebekler uçuşt*u.

"Sırt üstü yat," dedi, gözleri yanıyordu. Melody hiç o anda olduğu kadar hızlı hareket etmemişti. Adam üzerine tırmandı, dirseklerini başının iki yanına dayadı ve kulağına fısıldadı, "İşte benim kızım."

Övgülerinden dolayı yapış yapış olmuştu. Avucunu kalçasında, buruşuk elbisesinin üzerinde gezdirdi, ta ki bir takdir iniltisiyle göğsünü avuçlayana kadar. Alt dudağını ısırdı ve ince, nemli kumaşın arasından göğüs ucunu cimbızladı. Kadın ona doğru eğildi.

"Derslerime devam etmek istiyorum," dedi sessizce. "Vücudunun her santimini memnun etmek istiyorum."

Onunla böyle konuştuğunda, çocuksu bir hevesle derin, düzensiz ve muhtaç bir şekilde, işi bitmişti. Ölmüştü. Onun.

"Dersleri durdurmadan önce sırada ne vardı?" Kendisine karşı duyduğu hayal kırıklığı sıcak bir dalga halinde kadına çarptı.

"Şey," dedi, adam boynundan aşağı öperken kalp atışları . "Sanırım birinci kale ile başladık... ama sonra bir şekilde üçüncüye atladık. Sanırım artık yapma zamanı geldi."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok ama lütfen durmayın. Sesini seviyorum."

Adamın eli kadının kalçalarının arasına dalınca kadından gırtlaktan bir ses çıktı. Kadın ona doğru sallandı. Parmakları iç çamaşırında, altında ve kıvrımlarının arasında sürtünüyordu. Parmaklarını onun arzusuyla kapladı ve hevesiyle yavaşça keşfetti. Onun çözülüşünü hayranlıkla izledi.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor." Kumun üzerine inerken ellerini adamın kaslı sırtında gezdirdi... hayır, kum değil. Sırtının altında yumuşaklık çiçek açmıştı. Boynunu büktü ve şimdi orada çiçekler olduğunu gördü. "Forrest, bak."

Parmakları bacaklarının arasında durakladı, yeni bahçe yatağını incelerken gözleri kaşlarını çattı. "Bunu yapmayacağım. Yapıyor musun?"

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Başını salladı ve etraflarında daha fazla çiçek açarken nefesi kesildi.

"Kuyu olmalı," dedi, parmaklarıyla bacaklarının arasını tekrar okşayarak. "Biz kutsanmışız."

Melody doğrulup oturdu.

Forrest'in kaşları çatıldı. Durdu ve geri çekildi. "Bir sorun mu var?"

"Hiç de değil," dedi dudaklarını geren bir gülümsemeyle. "Sadece sana öğretmek istediğim başka bir ders olduğu aklıma geldi ve yatması gereken sensin, ben değil."

Temkinli bir şekilde arkasına yaslandı. Ondan yayılan gergin enerjiye kıkırdamak istedi.

"Bu dersi seveceksin," diye söz verdi.

Kaşları çatıldı.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Adam ona eğlenen bir bakış attı ama sonra başını salladı. "Gömleğini çıkar."

Yüz ifadesindeki anlık heves ve uyarılmışlık, ihtiyacı olan tüm izni vermişti. Ellerini adamın göğsüne koyarak onu aşağı doğru itti ve gömleğini çıkarmasına yardım etti. Her tarafı gergindi ve onun her hareketini inceliyordu.

Onun muhteşem gövdesini inceledi, erkeklerin çıkardığı küçük zevk seslerine dikkat etti. Onu boğazının dibinden başlayarak öptü, dilini Adem elmasının etrafında dolaştırdı ve sonra güneye doğru ilerledi. Kadın adamın beline ulaştığında, adam nefesini içine çekti ve tuttu.

Yukarı baktı, onun gözlerini yakaladı; kaynayan ihtiyacı, ihtiyatı ve umudu gördü. Onun tenine karşı gülümsedi ve dili bel bandı boyunca iz için dışarı fırladı, saçlarının arasından yaladı, shaftının başladığı sert çıkıntıyı hissettiğinde daha derinleri araştırdı.

İnledi ve nefes verdi. "Mel..."

"Şşş."

Ama yapamadı. Derin nefesler aldı ve verdi. Nefes nefese kaldı. Derisi kasların üzerine gerildi. Saçlarını sıkıca kavradı. "Senin için çok *sertleştim*."

"Güzel."

Fermuarının düğmelerini çözdü ve ceketinin önünü açtı. Adamın ereksiyonunun ipeksi ucunu buldu ve nazikçe ısırdı, sessizce göklere dua etti. Adam mırıldandığı bir lanetle kadının ağzının içine girmeyi talep etti.

Kadın kapıyı açtığında, adam nefesini tutarak kadının yüzünü kavradı. Güçlendiğini hissederek, daha iyi erişim sağlamak için pantolonunu kalçalarından aşağı çekti. Onu eline aldı.

"Bana nasıl sevdiğini göster."

Dudaklarını yaladı. "Nasıl sevdiğimi bilmiyorum."

Bakışlarını ona doğru kaldırdı ve dehşete kapıldı. "Kimse sana böyle dokunmadı mı?"

Başını iki yana salladı.

"Sen benim ilkimsin, her yönden. Öpmüşmek dışında." Kızardı. "Bir keresinde birini öpmüştüm."

"Oh, Forrest, sevgilim. Sana yapacağım şeyler. Bana nasıl istediğini göster?" Şaftını sıktı. "Yumuşak, sert, kaba, nazik."

Adam kızın içine girdi ve kız onun vahşi bakışlarını yakaladı. Bahçede ne demişti? Kovalamacayı seviyordu. Avlanmak istiyordu. Çekingenliğini bir kenara bırakmayı seviyordu.

"Ağzımı sikmek ister misin?" diye sordu nazlı nazlı. "Yoksa beni ormanda kovalayıp yakalamak ve sonra da benimle birlikte olmak mı istiyorsun?"

Gözlerinde ısı parladı. "Evet. ."

Dudaklarını ardına kadar açarak onu yuttu, uzunluğunu boğazının derinliklerine kadar aldı. Homurdandı, inledi ve saçlarını çekti. Uzun bir nefesin ve Melody'nin cesaretlendirici bir sözünün ardından kalçalarını esnetti. Melody onun üzerinde sallanıyor, inmeden ve nefes nefese kalmadan önce onu olabildiğince derine . Gırtlığı harikalar yaratabiliyordu ve bunları onunla paylaştığı için mutluydu. Çok geçmeden adamın hızı çılgınlığa dönüştü. Hırladı ve kız ona yaslanıp bacakları beline dolanana kadar zahmetsiz bir dikkatle onu vücudundan yukarı kaldırdı. Onu kollarının arasında ezdi.

"Beni içeri sok," diye sordu boğuk bir sesle. "Üstte olmamalıyım. Ben çok-"

"Beni gücendirmeyi bırak, yoksa ben *giderim-Crimson*." Eli sırtından aşağı indi, elbisesini buruşturdu ve ağrıyan, muhtaç girişini hissedene kadar iç çamaşırını kenara çekti. Diğer eliyle sikini onun sularının arasından geçirdi ve dudaklarından eriyen bir inilti çıkardı.

"İşte," diye mırıldandı. "İçeri it."

Yavaşça itti ve içine girdi ama durdu. Adam dirençle karşılaşınca paniğe kapıldı. Kendini ondan çekti ve sonra tekrar kılıfına soktu.

"Bazen birkaç kez hareket etmen gerekir," diye fısıldadı. "Çok sıkısın," diye mırıldandı. "Yani..."

Bakire bir erkekti, nefesi kesikti ve aceleliydi. Ama hızlı öğrenen biriydi. Geri çekildi ve daha sert itti. Kadın sarsıldı.

ve onu doldurma hissiyle nefesini tuttu. Onu daha da aabilmek için kık yanaklarını gerdi.

Melody'nin alışmasını beklemedi. Ayaklarını yanına dikti, dizlerini bükte ve kalçalarını sert ve hızlı bir şekilde pistonladı, Melody'nin iliklerine kadar ihtiyaç duyduğunu hissettiren bir tür kararlılıkla homurdandı. Daha önce hiç üstte olmamıştı. Onu orada isteyen biri hiç olmamıştı. Vuruş üstüne vuruş yaparak onu sarıyor, mutluluğu ortaya çıkarıyor, kendine güvenini artırıyordu. Kısa süre sonra Melody de onun içine girdiği kadar ona biniyordu.

Sevişmeleri öfkeli bir ihtiyaca dönüştü. Adam onu ulaşabildiği her yerinden öptü. Elbisesini başından kaldırdı. Onun dolgun ve ağrıyan göğüslerini ağızına aldı ve daha önce hiç duymadığı küfürlerle birlikte güzel övgüler mırıldandı. Sanki hangi şekilde hissedeceğine karar veremiyordu.

Önce kadın orgazm oldu, ıglığını adamın terli boynuna gömdü ve sesini elinden geldiğince boğdu. Kısa bir süre sonra kendini oturttu, ona sıkıca sarıldı ve duygularının gücüyle onu gövdesine hapsetti. İçinden uzun, tatmin edici bir inilti koptu.

Şişinerek ve yüzünü görmek isteyerek doğruldu. Ateş gibi parlayan gözlerinden yanaklarının kızarmasına ve hâlâ her yerine dokunmaya çalışmasına kadar yüzündeki ifadenin her yerinde merak vardı. Tüm bunlar ona sevildiğini hissettirdi.

Son sancılarını da ondan çıkarmak için kalçalarını küçük hareketlerle salladı. Ellerini kadının dolgun göğüslerinin üzerinde gezdirdi, gözleri kısık ve şefkatliydi. "Ben yaşayan en şanslı erkeğim."

"Mm." tembelce gülümsedi. "İlk seferin kutlu olsun."

Göğüsleriyle oynarken önce utangaç, sonra da aç bir bakışla karşılaştı. "Birçoğunun ilki, daha birçoğu."

Onu dudaklarından öptü, onun övgüsü altında olumlu bir şekilde övündü. Sonra da elleriyle onun vücuduna tapınarak kendi duasını etti. Sevişme çabalarıyla kayganlaşan tüm sert kas kütlelerini görkemli bir şekilde emdi. Onunla ilk kez karşılaştığında, bu pozisyonda olacağını hiç düşünmemişti. Bu güce hayran kalmıştı. Onun pazularına dokunarak kendini aptal durumuna düşürmüştü.

Kadın onun üzerinden inmeye çalıştı ama adam homurdanarak onu üzerinde tuttu.

"Üzerinden kalkmalıyım," diye mırıldandı ve tekrar denedi. Artık endorfin salgısı azaldığı için çıplaklığının farkındaydı. Adamın altında mükemmelliğin sert bir levhası olduğunun farkındaydı ve o... şey, hâlâ rahat değildi.

"Neden?"

Alay etti. "Nedenini biliyorsun. Ben-"

"İnanılmaz. İnanılmaz. Çok güzel." Onu öptü. "Benim." "Çok ağır."

"Neden bu konuda endişelenip duruyorsun?"

İçini bir kızgınlık dalgası kapladı ve adamın üzerinden indi. Elbisesine uzandı. "Kaptan bana patates çuvalı dedi," diye homurdandı. "Ve Nero beni şişmanlayana kadar yemeye zorladı. Görünüşümden memnun değilim. Hayatımın yarısını dış görünüşüme önem vererek geçirdim. Bana iyi göründüğümü söyleseniz bile, bu öylece silebileceğiniz bir şey değil."

Bir dirseğinin üzerine yaslandı ve öfkeyle baktı. Kız onun öfkesini hissetti ama bunun kendisine yönelik olmadığını biliyordu. Karanlığa doğru kaşlarını çattı, muhtemelen onu taciz eden adamları bulmanın tüm yollarını hayal ediyordu. Bu öfke daha da yoğunlaştı.

"Unut ," diye mırıldandı giyinirken.

"Bu kadar uzakta olmasına rağmen hala mutluluğunuzu etkilemesinden nefret ediyorum."

"Dediğim gibi, sorun yok."

Kaba giyim tarzını ve aralarındaki bağa yayılan siniri unutmuyacaktı. Az önce kendinden şüphe duyarak mükemmel bir anı mahvetmişti. Bu onun ilk seferiydi ve o her şeyi kendisiyle ilgili hale getirmişti.

Belki de sadece bir sigaraya ihtiyacı vardı.

"Forrest," diye iç geçirdi. "Çok özür dilerim. İlk seferinde hayal her şeyin olmasını istedim." Ellerini havaya kaldırdı. "Beni kovalamana bile izin vermedim."

Gülüşü içtendi ve karnından geliyordu.

"Bunun mükemmel olduğunu söylediğimde bana inanın." Onun yanağına dokundu. "Seni incitmedim, değil mi? Bir nevi... seni oraya hapsedtim."

"Tatlım, beni istediğin zaman, istediğin yerde tuzağa düşürebilirsin."

Yüz ifadesi ağırlaştı. "Beni ne kadar bütün hissettirdiğini anlatacak kelime bulamıyorum. Keşke ben de senin için aynı şeyi yapabilseydim."

"Oh, Forrest." Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Beden imajımla ilgili sorunlarım benimle ilgili. O kötü adamın bana ne yaptırdığı ve başka bir adamın bana nasıl hissettirdiği ile ilgili. Bu olaydan önce, bedenim ne olursa olsun kendime güveniyordum. Bu duyguyu geri istiyorum."

Forrest'in gözleri onun üzerinde yumuşadı. "Seni birden fazla şekilde incittiler. Bunun için gerçekten üzgünüm."

Bir şimşek gibi ona çarptı. Bunca zamandır duymaya ihtiyacı olan şey buydu. İçten içe kendini yanlış hissederken birinin ona iyi ya da güzel göründüğünü söylemesine değil. Birinin onu *anlamasını* istiyordu. Dinlemesini. Sempati duymasını. Yetişkinlik hayatı boyunca övgü ve iltifatlarla beslenmişti ama onları dinlemeyi bırakmıştı. Ama burada, şimdi, Forrest'in onun acısını anladığını söylediğini duymak...

Bu, annesinin ona her zaman söz verdiği her şeydi.

Arkadaşlık. Şefkat. Bağlantı.

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve "Teşekkür " dedi.

"Artık Elphyne'desin. Benimle birliktesin. Bir daha kimse sana ne yapacağını söyleyemeyecek."

"Haklısın," dedi. "Sanırım her şey o kadar hızlı gelişti ki beynimin buna yetişmesi biraz zaman alacak. Ama zamanımız var, değil mi?"

"Kuyu'nun sizi ödüllendirdiği tek şey zaman," dedi bastırılmış bir esnemeye. "Ve bunu paylaşacak biri varsa, bu en gerçek nimettir."

Onu nazikçe öptü ve uyuşukluğuna işaret etti. "Hun, *sert sür* ve *ıslak bırak* deyimine yeni *bir* anlam . Dinlenmelisin."

"Hayır." Ayağa kalkmak için cesur bir çaba gösterdi ama sonunda yere uzandı. "Artık gitmeliyiz. Mana taşları olmadan vahşi doğada uyumak iyi değildir."

"Ne olduklarından emin değilim, ama bir dahaki sefere bana söyleyebilirsin. Yorgun değilim," dedi. "Bütün gece uyudum. Ben nöbet tutarım."

"Belki sadece bir saat." Yere uzandı ve ona son bir uyarı bakışı attı. "Aydın çok izin verme. Korkarsan beni uyandır. Herhangi bir şeyden. Sadece bir saat."

Kadın adamın saçlarını okşadığında, adam ona bir kayıp duygusunun eşlik ettiği tuhaf bir bakış attı. Kadın elini çekmeyi düşündü ama adam kalmasını istedi. Kirpikleri kapandığında, Broadway'de geçirdiği süre boyunca öğrendiği bir ninniye söyledi. Birkaç saniye içinde adam uykuya daldı.

CHAPTER OTUZ DÖRT

F Orrest şarkı sesiyle uyandı. İlk başta panikledi. Tarikat'a varana kadar uyumak istememişti. Melodi'nin Elphyne'de başka bir şeyden korkmasını istemiyordu. onun kalması için yeterli olmadığını düşünüyordu. Korku kabuslarına girmişti.

Adam endişeyle doğruldu ama kadın hâlâ yanındaydı. Ses ona aitti.

"Hey," dedi sevdiği o boğuk ses tonuyla. Çenesini eline dayayarak şarkısını mırıldanmaya devam etti. Saçlarında orman perileri oynayıyordu ve o buna bayılıyordu. Bu yüzüne, tembel duruşuna ve aralarındaki tüm bağa yansımıştı.

Peri olup olmadıklarını kontrol etmek için gözlerini kıstı ve tatmin olduktan sonra ona gülümsedi.

"Ne kadar süre baygın kaldım?" diye sordu.

"Çok uzun değil." Ona doğru uzandı ve "Bak saçımda ne var" diye fısıldadı.

"Onlardan kurtulacağım."

"Hayır!" Gözleri büyüdü. "O kadar uzun zamandır gelmeye korkuyorlardı ki. Şimdi onları dinle."

Daha yakından baktı ve sadece çalmadıklarını fark etti. Aynı şarkıyı mırıldanırken platin saç tellerini örgü haline getiriyorlardı. Orman daha önce hiç yakından inceleme fırsatı olmamıştı.

"Neye benziyorlar?" diye fısıldadı.

Onun yanına yerleşti. "Küçük bedenleri çubuklardan yapılmış. Ama sanki katı değillermiş gibi kayar ve yuvarlanırlar. Kanatları yapraklardaki zarlar gibidir."

"Çok büyüü." Güümsedi. "Çok da nazikler."

Bunu içine çekmesine izin vermek istiyordu ama her geçen saniye huzursuzluğu artıyordu.

"Gitmeliyiz," dedi. "Tamam. Ama ben ne yapacağım?"

Ayağa kalkmasına yardım etti ve periler kanat çırparak uzaklaştı. Hayal kırıklığı dikkat çekiciydi ama sonra toparlandı. "Daha sonra keşfetmek için bolca vaktimiz olacak."

ÇOK GEÇMEDEN, Onikiler'in evinin önündeki eğitim alanına indiler. Forrest birkaç hafta önce ayrıldığında, kargaların verdiği yasadışı parti darmadağın olmuştu. O partiden en ufak bir kanıt bile kalmamıştı.

Altıların yaşadığı karanlık eve dikkatle baktı. Gece olduğu için uyanık olmalıydı. Muhtemelen dışarıda. Muhtemelen yemek için başka bir ruh arıyorlardır.

Melody'nin kuturiden inmesine yardım ederken ona daha sıkı sarıldı, ardından zihninden zihnine şükranlarını ilette ve vahşi hayvana bir tokat atarak uçup gitmesini sağladı.

Onun elini tuttu.

Ona gergin bir bakış attı.

"Bu benim hatam," dedi. "Bundan sonra ne olursa olsun, Willow'u terk ettiğim için hata benim, senin değil."

Dudakları sertleşti ve adam ondan gelen güçlü bir sadakat duygusu hissetti.

"Öncelikle, onlara bir iyilik yaptınız. Bunu kendin söyledin. İkincisi, seni terk etmeyeceğim. Bununla seninle birlikte yüzleşeceğim."

Ona dudaklarından hızlı bir öpücük verdi.

Ön kapı pat diye açıldı ve Clarke dışarı fırladı. Ya onun geleceğini tahmin etmişti ya da onlar duymuştu. Rush hemen arkasındaydı.

Clarke verandanın merdivenlerinden aşağı koştu ama çimenlere çarpınca duraksadı. Willow'un orada olmadığını fark ettiğinde gözlerindeki ilk umudun acıya dönüştüğünü görmek Forrest'ın kalbini kırdı. Döndü ve Rush'ın kollarına koştu. Rush onun başını göğsüne bastırdı, kaşları çatılmıştı.

Forrest gerildi, acı çeken bir ebeveynin keskin sözlerine hazırđı ama Rush sadece Forrest'ın kolundaki çiftleşme izlerine, sonra Melody'ninkine baktı ve eşini içeri götürmeden önce eve doğru başını salladı.

Forrest nefes verdi. "Beni öldürmeyecek."

"Yapmasa iyi olur," dedi Melody şiddetle. "Sesim hazır. Tek söylediğim bu."

Forrest Melody'yi omuzlarından ve "Seni seviyorum" dedi.

"Ben de seni seviyorum." O da gülümsedi ve adamın yanağına dokundu. "Söylediklerimde ciddiymim. Seni terk etmeyeceğim."

Gözlerinin içine bakarak, kararlılığını hissederek ona inandı. Elbisesini düzeltmeye çalıştı ve karnını içine çekti.

"Çok güzelsin," dedi usulca. "Yıldızlar gibi." "Kes şunu."

Ama Elphyne gülümsedi ve Elphyne aralarındaki bağ sayesinde Elphyne'in kendine güveninin arttığını hissetti. Elphyne'e alışacaktı. Yakında onun her sözüne asılanlar sadece sprite'lar olmayacaktı. Hepsi olacaktı. Ona merdivenlerden çıkarken ve loş ışıklı eve girerken rehberlik etti. İçeride onu kasvetli bir atmosfer karşıladı.

Melody Forrest'a sarıldı. Oturma odasının açık eşiğinde durdular. İki uzun kanepede karşı karşıyaydı. Bir üçüncüsü duvara yaslanmıştı. Koltukların çoğu doluydu.

Caraway - Onikiler'in en yeni ve en iri üyesi - duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, kanepedeki insanları dikkatle izliyordu. Miskkuşu boynuzları başının tepesinden kıvrılmıştı.

"Hepsi bir avuç Viking," diye fısıldadı Melody hayretle.

Adam onun elini sahiplenici bir şekilde kavradı ve kadın da ona sırtarak karşılık verdi.

Forrest, oturma odasında oturan Muhafızları ve arkadaşlarını işaretiler ederek, "Bunlar Onikiler'in yarısı," dedi.

Aeron özellikle orada değildi, Indigo ya da eşi de. Muhtemelen hâlâ Helianthus Şehri'nde Haze ve Peaches'a yeni doğan bebekleri için yardım ediyorlardı. Shade ise kolunu Silver'ın omzuna atmış oturuyordu. Thorne, eşi Laurel ile birlikte başka bir kanepede oturuyordu. Leaf karanlık ve yargılayıcı bir bakışla oturuyordu ama Forrest bunun kendisine mi yoksa diğerlerine mi yönelik olduğunu bilmiyordu.

O odaya girmeden önce bir şeyler söylendiğini hissetti.

"Ne oldu?" Rush, Forrest arkadaşını tanıtmadan önce sordu.

"Nerede o?" Clarke sesi titreyerek sordu.

Forrest omuz silkti. "Muhtemelen biliyordur. Gitmek istemedi."

"Bilmek mi?" Rush bön bön baktı. "Neden bilsin ki? Willow daha altı yaşında.

Seçme şansı yok."

Clarke'ın yüzünde suçluluk duygusu belirdiğinde Forrest içgüdüsünün doğru olduğunu anladı. Sluagh'ın haftalar önce onlara yaptığı uyarı onun için sandığından çok daha önemliydi. Forrest Willow'u götürmeye çalışmıştı ama o gitmek istememişti. Başka bir kurtarma girişiminde bulunurlarsa, işleri daha da kötüleştirmeyeceklerini kim söyleyebilirdi?

"Bir teşekkür ne dersin?" diye tersledi Melody Rush'a. "Kulaklarınızı kesmek ve hayatınızı riske atmak zorunda kaldığınız için özür dileriz. Hun, buraya gelmek için neler yaşadığımız hakkında hiçbir fikrin yok. Yani, içinde bulunduğumuz duruma bir bak. *Baksana*. Buraya gelmek için bütün gece ve gündüz uçtuk. Basit bir *"İyi misin?"* sorusuna ne dersin?

Herkes şok olmuş bir halde Melody'ye bakıyordu. Üstelik sesinde güç bile kullanmamıştı. Ona baktıkça Forrest'ın gururu kabarıyordu.

Silver gülümsemesini saklamaya çalıştı ama başaramadı. Oradaki diğer kadınlar gibi, hepsi de muhtemelen bir zamanlar eşlerinin öfkesiyle uğraşmışlardı. Forrest Melody'ye karşı böyle olmadığı için minnettardı. Öfkesinin asla ona yönelmemesini umuyordu.

Clarke gözyaşlarına boğuldu ve ağladı, "Çok üzgünüm. Bu benim hatam." Rush kaşlarını çatarak, "Bu senin hatan değil," dedi.

"Onun hatası."

Gümüş'ü işaret etti. Gölge, Shade'in bedeninden tehditkâr bir duman gibi . Misilleme olarak Rush'a dişlerini gösterdi. Silver sadece gözlerini devirdi, bu sahiplenici davranıştan rahatsız olmamıştı. Elfler eşlerine karşı vampirler ya da kurtlar kadar koruyucu değildi ama Forrest bunu anlıyordu. Melody'yi sıkıca yanına çekti.

Onun bu hareketi ses tonunu yumuşattı ama azarlamaya devam etmesini engellemedi.

"Sizi bir sabun kalıbından bile tanımıyorum ama açıkçası buraya gelmenin daha önce bulunduğum yerden daha kötü olacağını düşünmemiştim. Forrest sizden o kadar övgüyle bahsetti ki buranın cennet gibi olacağını düşündüm." Sabrı sınanan Melody'nin çenesi zorlandı. "Forrest tanıdığım en büyük kalbe sahip insandır. Herkesi memnun etmek için elinden geleni yaptı ama bu mümkün değil. Ve bu onun hatası değil, bu yüzden hepinizden biraz saygı fena olmazdı." Boğazını sıvazladı. "Özür dilerim. Sinirlendiğimde aksanım kalınlaşıyor."

Sessiz kalan Leaf, "Elinden geleni yaptın Forrest. Tek parça halinde ve iyi bir eşle döndüğün için mutluyuz."

Arkadaşının kafası hâlâ önünde ezilmişken Rush, Forrest'a özür dileyen bir bakış atma nezaketini gösterdi. Forrest'ın konuşması için uzun ve gergin bir dakika geçmesi gerekti.

"Melody haklı," dedi sessizce, işaretli kolunu kaldırarak. "Ve gördüğünüz gibi, ben birkaç sürpriz oldu." O devam ederken Melody onun elini sıktı. "Rory, Willow'u kanatları altına almış ve onun vesayetini tek başına üstlenmiş gibi görünüyor. Ona kötü davranılmadı. Willow'a birçok kez sordum. Eğitim yaptıkları Kuyu'ya bağlı özel bir bahçe vardı. Willow'un çoğu zaman keyfi yerindeydi ve Rory'ye teyze diyordu." Derin bir nefes aldı. "Melody ile aramdaki bağ tetiklendiğinde oradan ayrılmak zorunda kaldık. Saklayabilsek bile, orada asker bir adam vardı ve-" Melody ürperdi ve Forrest devam etmek istemedi ama bunun sadece Willow'la ilgili olmadığını bilmeleri gerekiyordu. "Melody'ye karşı sağlıklı bir saplantısı vardı. Nero, Melody'nin yeteneğini propaganda yapmak için kullandı. O bir müzisyen."

"Lanet olsun," dedi Laurel. Avuç içi yüzünü tokatladı. "Sen şu Melodi. Vay *anasını*. Silver, onu tanıyorsun, değil mi?"

Silver'ın gözleri Melody'ye dikildi. "Evet. Çalışırken son albümünüzü tekrar tekrar dinlerdim. Kule'de yaşadığınızı bilmiyordum. Çok özür dilerim. Bilseydim ben de seni çıkarmanın bir yolunu bulurdum."

Melody gerildi ama kaşlarını çattı. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Sen iyi misin?" Silver sordu. "Orası piknik yeri değil."

"Çoğu kişiden daha iyiydim... ama bazı arkadaşları dışarı çıkarmak için yardımınıza ihtiyacım olabilir."

"Kesinlikle," Gümüş dedi. "Ne olursa olsun Biz olabilir yap. I olabilir bu gece başla."

Melody'nin rahatlaması Forrest'ı aralarındaki bağlantıdan vurdu.

Rush boğazını temizleyerek dikkatini tekrar Forrest'a verdi. Rush sakın kalmak için elinden geleni yapıyordu. Bu onlar için zor olmalı.

Forrest, "Kaptan Melody'nin onunla çiftleşmesini istedi-" dedi, "Evlenmek," diye düzeltti Melody.

"Doğru. Evlen," dedi. "Ama kız onu reddetti. Çiftleşme işaretimizi görünce Melody'yi ve bir diğerini kaçırdı. Onları kardeşim Luthian'a sattı. Kimliğimin açığa çıktığını anladıktan birkaç saniye sonra Rory ortaya çıktı ve beni tehdit etti. Bağlanma işaretimi saklamamın hiçbir yolu yoktu. O anda kaçmak zorundaydım. Melody'yi bulmalıydım." Haze'in eşinin kanının Luthian tarafından vampirler için bir ilaç olarak kullanıldığını bilen Shade'e baktı. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Gitmek zorundaydım."

Shade başını salladı.

"Rory'den bahsetmiştin..." Yaprak önerdi.

"Ona mirasını anlattım ama dinlemeyi reddetti."

Ön kapı çarparak ardına kadar açıldı. Soğuk bir rüzgâr, deri giysili, siyah saçlı üç savaşçıyla, yani kargalarla birlikte içeri girdi. Hiçbiri mutlu görünmüyordu.

CHAPTER OTUZ BEŞ

Aeron ön kapının gürültüyle çarpışını iliklerinde hissetti. Sessiz karanlığa baktı. Demogorgon Aeron'un yüzüne çığlık atalı haftalar olmuştu ve

Yine de hiçbir şey duymadı. Sessizlik şimdiye kadar yaşadığı her şeyden daha kötüydü. Onu kendi karanlık düşüncelerinden başka bir şeyle baş başa bırakmamıştı.

Kıpırdamadan yatıyor, aşağı inip inmemeyi düşünüyordu.

Gecenin bu saatlerinde genellikle vampirler ortak alanlarda karışıklığa neden olurdu. Ama bu bahaneyi geçiştirmeye çalıştığı anda bunun yanlış olacağını biliyordu. Shade artık nadiren buradaydı, onun yerine Rush'ın kulübesinde Silver'la birlikte yaşıyordu. Indigo ve Violet, Haze ve Peaches ile birlikte Helianthus Şehri'ndeydi.

Aeron elini duvara koydu. Bazen aşağıdaki titreşimleri hissedebiliyordu. Manasını duvarlara doğru itti ve farkındalığını artırdı. İşlerin nasıl yürüdüğünü her zaman anlamıştı. Ve bilmediği şeyleri de öğrenmek için elinden geleni yapardı. Bu yüzden, duymadan titreşimleri daha fazla algıladığını fark ettiğinde içgüdüsel olarak meraklanmıştı. Bu etkiyi test etmek için eline geçen her fırsatı değerlendirdi. Birden fazla titreşim ona geri geldi. Oturma odası tamamen doluydu.

Aşırı merak her zaman onun bir kusuru olmuştu. Annesinin ölmek üzere olan kollarından koparılıp kendisine bok gibi davranan bir kraliyet ailesinin içine atıldığı andan beri nedenini merak ediyordu. Nedenini. Neden. Neden. Her zaman *neden*.

Hiçbir cevap onu tatmin etmedi. Asla. Ama aramaya devam etti.

Yorganını üzerinden attı ve başucundaki mumu manasıyla yaktı. Fokurdadı ve bir parıltıyla kıvılcımlandı. Loş ışıktaki, yatağının yanında bir yığın halinde duran Muhafız derilerini giydi. Bugün onları çaylak bir Muhafıza eşlik etmek ve kampüs çevresinde mana zengini toprak örnekleri toplamak için kullanmıştı. Akademideki Büyücüler Kuyu'daki bu lekeyi tespit etmek için mümkün olan her açıdan çalışmışlardı.

İşitme duyusu olmadan, Tarikat'a olan faydası azalmıştı. Ama talihsizliğinin içinde yuvarlanmayı ve teklif eden her kadınla yatmayı bitirdikten sonra, proaktif bir şeyler yapmayı denedi. Ne yaparsa yapsın, dudaklarında acı bir tat kalmıştı.

Hala cevap arıyorum.

Uzun kahverengi saçlarını ördü ve dikkatle alt kata indi. Artık yaptığı her şeyde dikkatli olmak zorundaydı. Özellikle de iletişim kurmak için güvendiği ışığın neredeyse yok olduğu gecelerde.

Oturma odasının kapısına doğru yürüdü ve eşikte durup manzarayı seyretti. Kargalar yeni gelmişti. Ön kapıyı açık bırakmışlardı. Herkes tartışıyordu. Bu çok . Rush ve Clarke geri dönmüştü. Thorne ve Laurel. Silver ve Shade. Caraway. Leaf kanepeden başını kaldırıp kalabalık odaya giren kargalara baktı.

Gözleri tanıdık kumral saçlı bir elfe takılınca Aeron doğruldu.

Forrest. Ve... sarışın bir kadın. İnsan. Aeron gözlerini kıstı, kanında ani bir güvensizlik kaynıyordu. Kimdi bu kadın? Sonra Forrest'ın elini tutan elindeki mavi izleri gördü. O onun iyi kutsanmış eşiydi. Bunun ne anlama geldiğini anAeron'un göğsünde bir sızı hissetti.

Aeron'un zaman ayırmaya değer tek ailesi olan Forrest dışisiyle meşgul olacaktı. Aeron daha da yalnız kalacaktı. Bunlar bencilce, kendi kendini yok eden düşüncelerdi. Ama oradaydılar. Aşağı indiği için kendini aptal gibi hissederek gitmek için döndü ama Forrest onu fark etti.

Gözleri parladı ve Aeron'u kolunun üst kısmından sertçe kavrayarak ona doğru yürüdü. Ağzı hızla hareket etti. Aeron neredeyse yumruk atacaktı.

Ama Forrest özrünü hemen eliyle imzaladı ve Caraway'i çağırdı. Büyük şekil değıştirici bir parça kağıt ve bir kömür çubuğu getirdi. Forrest ona söylenenleri yazdırdı.

Forrest her zamanki gibi Aeron'a bakıyordu, Aeron üç yaşından beri bunu yapıyordu. Aeron onu hak etmiyordu. Özellikle de şimdi Forrest'ın eşinin konuşmasını izlerken ve tek yapmak istediği şeyin ondan nefret etmek olduğunu fark ederken.

Yanlış bir şey yapmamıştı.

Caraway ona bakıp sıcak bir şekilde gülümsediğinde, Aeron bakışlarını kaçırđı ve Caraway'in yanında durup delice bir şeyler karalayarak Aeron'a olanları anlatmaya çalıştı.

CHAPTER OTUZ ALTI

W Yeni misafirlerin gelişiyle birlikte Forrest olayların bir özetini ve onları nereye götürdüğünü anlattı. Nero'nun kutsallıktan arındırılmış bölgelerde mana tutma yeteneği hakkında bilgi ekledi.

Cloud'un ifadesi birkaç dakika içinde kızgınlıktan öfkeye ve tiksintiye dönüştü.

"Çocuğu Aurora'yla mı bıraktın?" diye tükürdü. "Ne tür bir aptalsın sen?"

Forrest Melody'nin savunmasının yeniden yükseldiğini hissetti ve onu kalmaya teşvik etmek için elini sıktı. Cloud'la nasıl başa çıkacağını biliyordu.

"Dediğim gibi, ikisi de ayrılmak istemiyordu. Rory, Willow için koruyucu bir rol üstlenmiş gibi görünüyordu. Eminim yeterince güvende olacaktır."

Havada şimşekler çaktı. Oturma odası aniden boğucu bir hal aldı.

"Koruyucu rol mü?" Cloud tısladı. "*Koruyucu* mu?"

Cloud'un karga kardeşleri aniden gergin göründüler. River bile Cloud'u yatıştırmaya çalıştı ama Cloud onu elinin tersiyle itti. Bu durum Rush ve Clarke'ın sinirlerini yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyordu. Forrest, Bulut sakinleşene kadar onu dışarı çıkarmaya hazırды.

"Değerli, özel bahçesinin ortasında bir heykel var," dedi Cloud, birden ürkütücü bir sakinlikle. "Zincirlenmiş bir minotor. Doğru mu?"

Başını salladı. Cloud gençliğinde Kristal Şehir'de kapana kısılmışken bahçede vakit geçirmiş miydi? Melody ihtiyatla Forrest'a baktı,

Kafam karıştı.

"Katran ve tüylerle kaplı," diye homurdandı Cloud, kanatları arkasında belirirken, dolgun ve kıllıydı ama yara izleri vardı. "Kimin kanatlarından koparıldığını sanıyorsun?"

"Senin," dedi Melody, gözlerini kocaman açarak.

"Yolma işini kimin yaptığını düşünüyorsun?" "Nero," dedi Forrest.

"Hayır, lanet surat. Aurora . Ve ben parmaklarından nehirler gülerek yaptı."

Sersemlemiş bir halde sessizliğe bürünen herkes hiçbir şey yapmadan Cloud'un yanlarından geçip hışımla dışarı çıkmasını izledi. River ve Ash de onları takip etti ve giderken Forrest'a hoşnutsuz bakışlar fırlattılar. Forrest yüzünü ovaladı. Cloud'un bu kadından neden bu kadar nefret ettiği şimdi daha iyi anlaşılıyordu. Rush'ın neden Forrest'ı öldürmek istiyormuş gibi görüldüğü de anlaşılıyordu.

"Çocuğumu bir fae katilinin ellerine bıraktın."

Forrest'in ağzı açılıp kapandı. Söyleyecek sözü yoktu. Leaf'in ayakta durmasından hiç o anki kadar memnun olmamıştı. On İki Kadro ekip lideri, "Bunun yeterince uzun sürmesine izin verdim," dedi.

Ön kapıyı işaret etti ve Legion içeri girerek hepsini şaşırttı. Uzun boylu Sluagh Altıların lideriydi ve ölümün ısınmış haline benziyordu. Uzun, siyah saçları dul bir kadının tepesinden ipeksi bir şelale gibi sarkıyordu. Koyu renk takım elbise. Arkasında korkunç bir kralın mantosu gibi örtülü parçalanmış kanatlar. Her şeyi içine alan gözler.

Forrest'in üzerine indiler, sonra onun üzerinden kayarak geçtiler, Melody'yi atladılar ve Clarke'ın üzerine indiler. Leaf, Legion'un orada bulunma amacını açıkladı.

"Legion'la ilginç bir konuşma yaptım," dedi. "Hadi canım," diye mırıldandı Thorne.

Leaf kollarını kavuşturup Clarke'a, "Herkes sen mi söyleyeceksin yoksa ben mi?" demeden önce ona ters ters baktı.

Bir kez daha yüz hatlarına suçluluk damgasını vurdu.

"Neden bahsediyor prenses?" Rush başını Clarke'a doğru eğdi.

Zaten ağlamaktan kızarmış olan gözleri yeni yaşlarla parlıyordu.

"|..."

"Clarke," dedi Rush usulca. "Bana anlatabilirsin."

Yüzünü onun göğsüne gömdü ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Rush onu kollarının arasına aldı. "Biri hemen konuşmaya başlasa iyi olur."

"Altıların kendi Kahinleri olduğunu hepimiz biliyorsunuz, Varen. Tarikat'ın da Dawn'ı var," diye açıkladı Leaf ciddiyle. "Her ikisi de Willow'un kaderinin önümüzdeki birkaç yıl boyunca insan şehrinde kalacağı sonucuna vardı. Onu ortadan kaldırmaya yönelik herhangi bir girişim bu dünyaya daha fazla yıkım ve acı getirecektir." Bakışları Clarke'ın üzerinde yoğunlaştı. "Biliyordun, değil mi Clarke, yine de onu alması için birini göndermekte ısrar ettin."

"Neden bu?" Rush Clarke'a sordu.

Geri çekildi ve burnunu sildi. Konuşmaya çalıştı ama sonra alt dudağı çıktı, titredi ve Forrest'a baktığında tekrar gözyaşlarına boğuldu.

"Ah, bebeğim." Laurel ayağa kalktı ve koşarak yanına geldi. "Bu doğru mu?"

"Çok özür dilerim," dedi Clarke, kız arkadaşına sarılmak için yer değiştirerek. "Tanrım, sanki hep özür diliyormuşum gibi geliyor." Derin bir nefes aldı ve nefesini verdi. "Willow oradayken onun geleceğiyle ilgili bir şeyleri kaçırdığımı umuyordum çünkü Nero'nun göremiyorum. O bir boşluk. Forrest gidip kendini ararsa bazı şeyleri değiştirebileceğimizi umuyordum."

"Seni uyarmıştık Clarke O'Leary, Kaderin Annesi," dedi Legion sert bir sesle. "Seni ikinci kez uyarmayacağız."

Kanatları vızıltılı bir sesle titreşerek atmosferi bir insan sineği sürüsü gibi doldurdu. Derisinin altındaki kafatası belirginleşti. Sonra sanki biri kemiklerinin arkasına bir mum tutmuş gibi aydınlandı. Durakladı, Clarke'la zihin zihin konuştuğunu düşündüren uzun bir dakika boyunca ona baktı ve sonra görüntüsü titreşerek yok oldu. Gitmişti. Tamamen.

"Ne kadarı, Clarke?" Rush kaşlarını çatarak sordu. "Küçük kızımızın herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

Yaprak onun yerine cevap verdi. "Hepimizin bilebileceğinden çok daha fazlası. Bu bilgiler ışığında Başbakan, kurtarılamayacak bir çocuğu kurtarmak için daha fazla kaynak harcanmasını yasakladı. Şu andan itibaren çabalarımızın yüzde yüzünü Kuyu'daki lekeyi temizlemeye ayıracağız. Anlaşıldı mı?"

"Siktir git," diye hırladı Thorne. "Dürüst göt. Arkada bir çocuk bırakmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

Ya da Forrest'ın Thorne'un bir zamanlar olduğunu bildiği gibi geride kalan çocuk olmak.

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum," diye karşılık verdi Leaf. Tehdit, Leaf'ini çekip omuzlarını düşürene kadar odada elle tutulur bir şey gibi titreşti. "Willow'un şu anki yolunda kalması gerektiğini söyleyen birden fazla Kahinimiz var. Dünyanın kaderi için. Rush, bu şekilde olması gerektiğini biliyorsun. Hepiniz biliyorsunuz."

Rush yüzünü ovaladı, Willow'un yakalanmasından beri hiç olmadığı kadar yılgın görünüyordu.

"Arafta elli yıl geçirdim," dedi Clarke'a. "Lanetlendim ve oğlumdan uzak kaldım ki seni savaşımıza katılman için güvenli bir şekilde Tarikat'a getirebileyim." Thorne'a ciddi bir bakış gönderdi. "İkimiz de bunun ne kadar acı verici olduğunu biliyoruz. Bunun neden olduğu için Prime'dan nefret ediyoruz. Ama aynı zamanda hiç olsaydı bugün burada olamayacağımızı da biliyoruz. Nero'yu henüz yenemedik. Maebh hala bize acı çektiriyor. Ama daha güçlüyüz. Büyüyoruz. Eğer Kuyu size bu vizyonları verdiyse, onlara güvenmeliyiz."

"Yani bu senin için sorun değil mi?" Clarke'ın suçlaması güçlükle dışarı çıktı.

Rush, "Elbette değilim," diye cevap verdi. "Elbette Willow'un burada, yanımızda olmasını istiyoruz. Bütün ebeveynlerin istediği bu değil mi? Ama prenses, kaderinde büyük şeyler olan bir kız doğurduk. Onu geride tutarsak bu bize geri teper."

Forrest mutfağa gitti, bir bardak su doldurdu ve Clarke' geri verdi.

"Bu ne için?" diye sordu burnunu çekerek.

"Willow'a bir mesaj bıraktım; bahçede olduğu her an kan bağlantısını kullanarak seninle iletişime geçmesini söyledim. Yakınlarda her zaman su bulundurursanız, çağrısını kaçırmayacağınızdan emin olabilirsiniz."

Clarke'ın gözlerinde umut parladı. Rush, Melody'ye dönmek için hareket eden Forrest'ın kolunu kavradı.

"Teşekkür , Forrest."

Bu da Forrest'ın bir başka borcuydu. Melody'nin arkadaşlarının insan şehrinden kaçmasına yardım etmek için hem kendisinin hem de Shade'in borcunu talep edeceğini bilerek başını salladı. Silver'a baktı, o da çoktan ayağa kalkmış yaklaşıyordu. Onlar yaklaşıırken Shade'in gölgeleri bedenlerinin etrafında dönüyordu.

"Bu gece bağlantılarıma ulaşacağım," dedi Melody'ye. "Arkadaşların hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Onlar benim grubumdaydı. Timothy ve Andrew'u bulmak oldukça kolay olmalı. Ama Caroline, başkanın istediğini yapmam için beni teşvik etmek amacıyla esir alındı."

Forrest dedi ki, "Orada eski bir Azrail vardı. Adı Sid. Yardımcı olabilir."

Shade, "Silver'ın onunla konuşmasını istemiyorum," diye cevap verdiğinde gözle görülür bir şekilde sinirlendi.

"Bu senin seçimin değil," diye karşılık verdi Silver.

"Eski sevgililerimle konuşmamdan hoşlanıyor musun?" Shade'in kaşları havaya kalktı.

"Aşıklar, çoğul olarak. Benim bir tane vardı ve sen onun elini parçaladın. Beni rahat bırak." Melody'ye, "Merak etme. Eğer onlara ulaşabilirsek, ulaşacağız."

Melody, Rush ve Clarke'a baktı. "Bağlantılarınız Willow'u da dışarı kaçırabilir mi?"

"Belki zamanla," diye yanıtladı Silver. "Ama Leaf'in söylediklerinden sonra, bunu yapabileceğimizi sanmıyorum."

Shade'in gölgeleri onları yuttu ve sonra gittiler.

Yaprak ayağa kalkarken, "Tüm bunları Başbakan'a açıklamam gerekiyor," dedi.

"Bekle," dedi Clarke. "Gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey var. Ve Aeron'a."

Caraway Aeron için konuşmayla ilgili notlar aldığı yerden başını kaldırıp baktı. Forrest'in üzerine huzursuz bir his çöktü.

Clarke'ın yüzündeki utanç, bir şeylerin ters gittiği konusunda onu uyarmıştı. Onlardan bilgi mi saklamıştı?

Konuşurken Rush'ın elini tuttu. "Eşinin orada olduğunu biliyordum Forrest. Sen içeri girmeden önce sana söylemeliydim. Aeron ve Leaf'in eşlerinin nerede olduğunu da biliyorum. Aeron'un ki Kristal Şehir'de siyah kıvrıkcık saçlı bir kadın. Onu her zaman kafasında gözlüklerle görüyorum, belki de bir akademisyendir? Ve Leaf... seninki birkaç yıl içinde uyanacak. Yerini biliyorum. Onu daha önce ortaya çıkarmaya hazır olmalıyız."

Yaprak öfkeli bir şekilde avucunu kaldırdı. "Bilmek istemiyorum." Sonra da çıkıp gitti.

Onun tepkisi karşısında hepsi gözlerini kırptırdı. Herkes gibi Leaf de saflarında İyi Kutsanmış bir insan olmasının taktiksel avantajını biliyordu. Ama o bunu öfkeyle reddetmişti.

"Forrest, tatlım," dedi Melody. "Sanırım Tinker'dan bahsediyor. Kristal Şehir'de benim zamanımdan olan başka kadın yoktu."

"Tinker Kristal Şehir'de değil," dedi Forrest ve Aeron için ayrıntıları karalarken dikkatini tekrar Caraway'e çevirdi. "Kardeşim tarafından kaçırıldı ama o zamandan beri kaçıyor. Annem peşine bir av partisi taktı ve onu sağ salim bize geri getireceğine söz verdi."

Aeron Caraway'in karaladıklarını okudu ve ifadesi karardı.

Forrest, "Onu bulacağız, merak etme," dedi.

Ama Leaf gibi Aeron da bilmek istemiyor gibiydi. Orada oturup kara kara düşündü ve sonra aniden ayağa kalkıp odasına doğru yürüdü.

Melody ona sessizce, "Özür dilerim," dedi ve koluna dokundu.

Onun elini okşadı. "Onun için hazır olmasa bile onu yine de bulacağız."

Clarke'ın elindeki fincandan parlak mavi bir ışık yükseldi. Saniyeler içinde Willow'un gülümseyen yüzü yansımada netleşti.

"Willow?" Clarke haykırdı. "Bak, Rush. Bu Willow!"

Forrest'a minnettar ve ağlamaklı bir bakış attıktan sonra Rush'ı kaptığı gibi Thorne ve Laurel'la birlikte kanepeye oturdular.

Forrest'ı bir huzur dalgası sardı ve Willow'un ilk sözlerini duyduğunda, onu orada bırakmakla doğru şeyi yaptığını anladı. Bunu itiraf etmemişti ama diğer iki Kahin'le aynı geleceği görmüştü. Ve eğer Forrest, Willow ailesiyle nasıl iletişim kuracağını bilsin diye kulaklarını kestiye, o zaman bu değerli bir fedakârlıktı.

"Ben iyiyim anne. Yarınki arkadaşlarımla oynuyorum."

Forrest son birkaç günün yorgunluğunu atmaya çalışırken Melody'nin elini tuttu. "Gel hadi. Onları biraz yalnız bırakalım."

Melody'ye odasını göstermek için uyanık kalabileceğini sanmıyordu ama biraz yiyecek bulmayı ve ikisini de yerleştirmeyi başardı

tamamen düşmeden önce bir yığın halinde. Melody yıkanırken bir şarkı söyledi ve o da yatağa uzanıp tembel, keyifli ve mutlu bir şekilde onu izledi.

Şarkısı, bir kahraman olarak büyüyen görünmez bir çocuk hakkındaydı ve son birkaç hafta içinde ne yanlış ne de doğru gitmiş olursa olsun, Melody'nin onu nasıl gördüğünün onun için tek önemli şey olduğunu biliyordu.

Forrest bu gece diğer insanlar için elinden geleni yapmıştı. Gecenin kalanı kendisi ve arkadaşı içindi. Yarın geldiğinde onunla yüzleşecekti ama bunu tek başına yapmayacaktı.

EPİLOG

BİR HAFTA SONRA

Forrest zifiri karanlık bir ortama ve izlendiği hissine uyandı. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Yanındaki yatağı okşadı.

Melody uykusunda mırıldandı.

"yok," dedi. "Uyumaya devam et."

Saniyeler içinde nefes alış veriş i düzleşti. Geçen hafta olduğu gibi buradaydı. Ve buradan ayrılmayacaktı. Silver'dan Melody'nin grubunun çıkarılmasının başarılı olduğu haberini çoktan almışlardı. Arkadaşları yarın sabah Tarikat'ta olacaktı. Görünüş e göre Forrest'ın çıkışıyla şehirde yarattığı kaos, fark edilmeden girip çıkmak için mükemmel bir fırsattı.

O yerden uzaklaşmak hem olumlu hem de olumsuzdu. Melody'nin arkadaşlarına ihtiyacı vardı. Burada kendini garip hissediyordu. Ama iyileşiyordu, tıpkı onun gibi. O adamların Melody'nin özgüvenine verdiği zarardan nefret ediyordu. Aş ınalık kazanmak onun için iyi olacaktı.

Onu o iblislerden kurtarmak daha da iyi olurdu.

Ancak Willow hâlâ Kristal Şehir'de kalmakta ısrar ediyordu. Clarke her fırsatta onu eve dönmesi için ikna etmeye çalış ıyordu. Ama Forrest bile ailesinin çocuklarının durumunu kabullenmeye başladığını itiraf etmek zorundaydı. Willow'la düzenli olarak iletişim kurmaktan memnun görünüyordlardı ve Rory bir şekilde onun iletişim kurmasına izin vermeye devam ediyordu.

Legion'ın Clarke'a söyledikleri aralarında kalacaktı ama Willow'u Kristal Şehir'den zorla çıkarmaya çalışmaktan vazgeçmesi için onu ikna etmişti.

Pencereyi kazıyor.

Forrest çakıldı.

"Siktir," diye ısırdı, battaniyesini üzerinden attı ve yatağın yanındaki pencereye gitti. Yatağa düşmeden önce perdeleri kapattı. "Lanet olası batıya bakan pencere."

Evde bir oda seçerken kısa çöpü çekmişti. Sluagh batıya bakan pencereleri severdi. Nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu. Gözlerini kapatmadan önce, bir dürtü onu perdenin arkasından tekrar bakmaya itti.

Nefesi kesildi. Dışarıda, karanlıkta duran solgun bir figür tezat oluşturunuyordu. Erkek, sanki bekliyormuş gibi yüzünü Forrest'ın penceresine doğru eğmişti. Forrest onu daha önce hiç görmemişti. Beyaz, kısa saçları güçlü bir alından geriye doğru kaymıştı. Teni o kadar solgundu ki beyaz görünüyordu. Son derece yakışıklı bir yüz. Koyu renk takım elbise. Parçalanmış beyaz kanatlar. Hayalet ete kemiğe bürünmüş.

Hayalet değil.

Sol gözünün altında mavi bir Muhafız gözyaşı damlası parıltıyordu.

Sluagh. Ve Altı'dan biri.

Evet. Derin erkeksi ses Forrest'ın zihnine fısıldadı.

Aşağıda, erkeğin dudaklarında alaycı bir kıvrım oluştu.

"Sen de kimsin?" Forrest, Sluagh'ın anlayacağını bildiği için mırıldandı. Muhtemelen şu anda Forrest'ın zihnini didik didik ediyordu.

Emrys.

"Ne istiyorsun?"

O dudaklara daha derin bir kıvrım. *Sana aradığın intikamı vermek için.* Forrest aniden zihnindeki görüntülerle saldırıya uğradı. Kendisi değildi. O başka biriydi... Dışarıda bir yerde.

Kristal Şehir duvarları. Forrest konsantre olabilmek için gözlerini kapattı.

Bu bir anı mıydı?

Yoksa Sluagh Forrest'a bu bilgiyi kardeşlerinden birinden mi veriyordu?

Nero, askerlerinin Yüzbaşı'yı şehir surlarının dışında uzun bir tahta direğe bağlamasını izlerken gece doruğa . Hainin ağzından ne bir protesto ne de doğaüstü bir feryat çıktı, sadece çok sevdikleri dayanılmaz kalp ağrısı.

"Biliyor musun Cornelius," dedi Nero gözlerini kapatıp dinlerken. "Gecenin bir yarısı bir kalp ağrıdığına ne olur biliyor musun?"

Kaptan dövülmüş ve şişmiş dudaklarının arasından, "Bu bir hata," dedi.

Nero ona elinin tersiyle vurarak .

"Şimdi konuşuyorum," dedi. Takım elbisesini düzeltti ve elleriyle saçlarını taradı. "Neredeyse her şeye mal oluyordun. Ama el tipi bir portal cihazının prototipine sahip olduğumu bilmiyordun. Gurur her zaman senin çöküşün oldu, Cornelius."

Direkteki adam başını eğdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Şimdi nerede ... oh evet, bir hikaye." Başkan mahkûmun önünde volta attı. "Fae'leri nasıl kullanacağını bilen tek kişi sen değilsin. Atalarınızın Lekeli'ye karşı kaybettiği büyük savaş sırasında siz embesiller bana çok değerli bir bilgi verdiniz. Sluagh bir ruhu kurban ederek çağrılabilir, öyle ki ruhun cazibesi reddedilemez. Tek yapmam gereken yüzlerinin batıya dönük olmasını sağlamak." Mahkûma doğru eğildi. "Yakıt bulma görevinin bir ceza olup olmadığını sormuştun. Ama şimdi anlıyorsun, değil mi? Bu senin cezan."

Forrest'in zihnindeki görüntüler sona erdi. Dışarıya baktı. Emrys Forrest'ı çağırdı.

Seni oraya götüreceğim.

Forrest önce uyuyan arkadaşına, sonra da Emrys'e baktı. Forrest hayatı boyunca yumruklarını sıkmış ve suyun sırtından yuvarlanmasına izin vermişti ama daha önce Melody gibi birine hiç sahip olmamıştı.

Çocukken, ailesine uyum sağlayamadığı için Seelie olup olmadığını hep merak etmişti. Ama şimdi Emrys'e bakarken, aklında tek bir şüphe bile kalmamıştı. Giyindi ve çimenlikte Sluagh'la buluşmak üzere aşağı indi.

Yakından bakıldığında Emrys daha da solgun ve korkutucuydu. Siyah glif dövmeleri derisinin üzerinde sürünüyor, bir o yana bir bu yana eğilip bükülüyordu.

görüş. Galaksiler onun karanlık gözlerinde doğdu ve öldü.

"Peki ya leke?" Forrest sordu. "Bu yolculuğu etkilemeyecek mi?"

Sluagh, Shade'in gölgeler arasında seyahat etmesine benzer şekilde mesafeleri atlayabiliyordu. Buna titreme diyorlardı. Emrys elini Forrest'a uzattı.

"Lekenin içinde *yaşıyoruz*," dedi sesini kullanarak.

Emrys onları Kristal Şehir yakınlarındaki ölü ormana götürdü. Forrest kilometrelerce ötedeki duvarı net olarak göremeyecek kadar uzaktaydı ama bir direğin dikili olduğu yerde karanlık bir leke olduğunu hayal meyal fark etti.

Daha yakına gitmek ister misin? Emrys, Forrest'ın zihnine hınzırca fısıldadı.

Forrest bu Sluagh'ın sinsi bir olduğunu sezmişti.

Ve bunu düşündüğü anda, Emrys onun aklından geçenleri okuyup gülümsedi. "Neden bana yardım ediyorsun?" Forrest tedirginlikle sordu.

Sessizlik.

"Tamam," dedi. "Cevap verme o zaman."

Emrys başını şehre çevirdi ve anlamsız gözlerini kıstı. *Şimdi yap.*

Forrest'ın ihtiyacı olan tek izin buydu. Etrafındaki herhangi bir vahşi yaratığı çağırdı ve bir sonraki yemeği için duvara doğru avlanmaya gönderdi. Hayvan üstüne hayvan onun çağrısına kulak verdi. Kaptan'ın çığlıklarının uzaklardan bile duyulmaya başlaması uzun sürmedi.

"Gidelim," dedi Forrest.

İzlemek istemiyor musun?

Gözlerini kırptırdı. "Hayır. Ama eğer yaparsan..." Emrys parçalanmış görünüyordu.

"Buna ihtiyacım yok," dedi Forrest. "geldiğim şeyi aldım."

Emrys, Forrest'ın elini tuttu ve onları Onikiler'in evinin önündeki tarlaya geri götürdü. Forrest minnettarlığını belirtmek için döndüğünde Emrys gitmişti. Forrest tarlanın karşısındaki Altı'nın evine bakıp orada olup olmadığını kontrol etti ama yapı her zaman olduğu gibi karanlık ve sessizce heybetli duruyordu.

Sluagh'ın ona neden yardım ettiğini asla öğrenemeyebilirdi. Ama hediye edilen atın ağızına bakmazdı. Forrest yatağına döndü, kendini içeri attı ve arkadaşına sarıldı.

Hayvani içgüdülerinin sevdiklerine zarar vereceğinden hep endişe etmişti. Bu kadar uzun süre bekâr kalmasının gerçek nedeni buydu. Ama gerçek şu ki, bu vahşi mizacın sonunda bir amacı vardı: Korumak.

Uykuya daldığında, listesindeki son görevi de tamamlamış olmanın huzuruyla derin bir uykuya dalmıştı. Sluagh'ın bu iyilik karşılığında ne isteyebileceği üzerinde kesinlikle durmadı. Eğer düşünseydi, tahsilat için gelebilirlerdi.

Öyle olsa bile, bu fedakârlığa değirdi. Melody o adamdan bir daha asla korkmayacaktı.

[Patreon.com/lanacreates](https://patreon.com/lanacreates)

Forrest ve Melody'yi biraz daha görmek ister misiniz?

Fallen ve üstü seviyedeki Patreon destekçilerim bu kitap için bonus **Gizli Mühürlü Bölüm'e** erişebilecekler, bu **bölümde** kapağın NSFW versiyonu ve Melody ile ilgili bahsettiğim baharatlı sahne yer alacak Forrest'in onu izin vermek... ve tabii ki onu yakaladığında olanlar.

[Patreon.com/lanacreates](https://patreon.com/lanacreates) adresini ziyaret edin

**Göz Atmanız
Gereken
Diğer
Kitaplar**

LANA KİTAP AKŞAMDAN KALMASI MI? BU KİTAPLARA GÖZ ATIN.

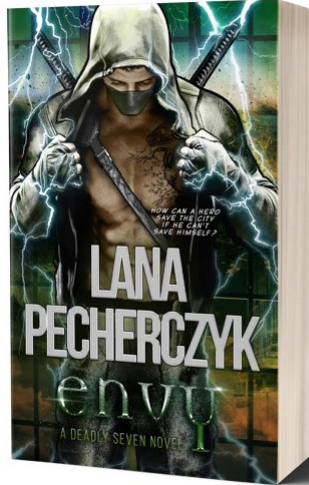
Alıntılar için okumaya devam
edin

Kıskançlık: Ölümcül Yedili #1

*(Genetiği Değiştirilmiş Paranormal Romantizm, bir grup kardeş/kader
arkadaşı twist'i ile)*

EnVY

Genetiği değiştirilmiş seksi kahramanlardan oluşan bir aile hakkındaki bu çok ödüllü ve ödüllü seriyi deneyin, aklınızdan . [Kıskançlık'tan bir alıntı için okumaya devam edin ya da hemen alın.](#)

Bölüm 1

EVAN LAZARUS

H Yabancı bir yerde uyandım.
Kalın, keskin hava sürüklendi içine onun
Akciğerler itibaren karanlıkta. Baş zıonkluyor
ve vücudu ağrıyordu.

Acının. Altında yumuşak ve pütürlü. Yanları sert ve soğuktu. El yordamıyla etrafta dolandırken, hareketleri kokuşmuş kokuyu karıştırdı. Tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Çöp kutusu.

Ve eğer bir çöplükte saklandıysa, büyük ihtimalle savaş üniformasını giyiyordu; deri pantolonunu hızlıca yoklayıp kapüşonunu çektişirmesi de bunu doğruluyordu. Elleri yapış yapıştı ve başparmağını işaret parmağına dokundurduğunda yapışkanlık devam etti. Burnuna götürdü ve kokladı. Tatlı, metalik, yoğun: Kan.

Ama kimin?

Peki buraya nasıl geldi?

Panik göğsüne kök salmadan önce kendi kendine düşündü: *Evan Lazarus. Senin adın Evan Lazarus. Ölümcül günah kıskançlıkla savaşıyorsun. İnsanları kurtarıyorsun.*

Bazen.

Olabilir.

Korkunç bir şey yapmış olmalıydı... saklanmaya değer bir şey. Ve yardım çağırarak yerine saklanmıştı, çünkü Ölümcül Yedili ona neden yardım etsin ki? Onlar sadece onun ailesiydi.

Evan çöp kutusunun kapağını kaldırmak için hamle yaptı ama gövdesini bir acı delip geçti. Bu his, önceki geceye ait anıların baş döndürücü bir sel gibi akmasına neden oldu. Birden fazla çift el onu yere düşürmeye zorladı. Yumruklar göz çukurlarına ve elmacık kemiklerine çarptı. Kör edici bir acı. Şişmiş görüş. Botlar karnına vurdu. Ciğerlerinden hava hırıltıyla çıktı. Kaburgalarına, çenesine, dizlerine bir levye. Sertçe karşı koydu ama onu acımasızca yere yatırdılar, eklemlerinde acı çığlık atana kadar uzuvlarını genişlettiler, gövdesini daha fazla şiddete karşı savunmasız bıraktılar... sonra boyun eğdi, gülümsedi ve güldü. Çünkü bunu hak etmişti.

Evan anıyı silmek için eliyle yüzünü ovuşturdu ama saldırganın sözleri geri geldi: *"Eğer onaylanmak istiyorsan, evlat, yanlış yerdesin. Sana söylediğimiz gibi kavgayı bırakmalydın."* Sonra ışıklar söndü.

Evan karanlık çöplükte yatıyordu, gözleri kapalıydı, vücudundaki her ağrının ve acının farkındaydı. Onu ölüme terk etmişlerdi.

Ama ölmemişti.

Sonsuza kadar orada kalamazdı.

Şansını deneyerek kapağı itip açtı ve duvara çarpmasına izin verdi. Tatlı, berrak hava ciğerlerini yaktı ve tazelikten neredeyse boğulacaktı. Şafak, yüksek ve köhne şehir manzarasının üzerinden süzülüyor, sokak duvarlarını keskin bir renk cümbüşüne dönüştürüyordu. Başka bir gün olsa bu atmosferik manzarayı resmedecek kadar büyülenebilirdi ama bugün ruh hali gökyüzü gibi karanlık ve ağırdı.

Yakında yağmur yağacaktı ve lanet olsun, dövüşçü derileri ıslandığında sürtünüyordu. En azından bir gece önce dövüş ringinde boks torbası olmasına izin vermeden önce silahlarını evde bırakmıştı.

Çöp konteynerinde plastik bir torba aradı, sonra sürünerek dışarı çıktı ve ceketini ve ağız atkısını çıkardı, üzerinde eskiden beyaz olan bir tişört ve kan lekeli deri pantolon vardı.

Birdenbire sağ tarafındaki hava dalgalanarak duyularını ateşledi. Bir merminin avucuna çarpması için kolu tam zamanında fırladı, parmakları içindeki nesnenin üzerine kapandı. Bir beyzbol topu. Farkındalığını dışarı itti, kıskançlığı aradı. İşte orada. Sağa doğru. Ölümcül günah duygusu ona doğru süzüldü, pis tüylü parmaklar gibi bağırsaklarında kıpırdandı, aramak ve bulmak için yoğun bir açlık uyandırdı.

yok etmek. Bu doğaüstü altıncı his tüm kardeşlerinde vardı ama her biri farklı bir günahı hissediyordu. Eğer en kötü günahkârların peşine düşüp onları ortadan kaldırmaz ya da kontrol altına almazlarsa, bu his onları delirtecekti.

Belki de çoktan olmuştur.

Cardinal City'de bir sürü günahkâr vardı. Bir sürü kıskanç.

Savaşma dürtüsünü bastırdı. Bu özel kıskançlık duygusu küçüktü. Ufacıktı. Zaman ayırmaya değmezdi.

Çocukları var. İki .

Kahretsin.

Onu savaş çıkarken görmüş olabilirler.

"Hey, iyi yakaladınız bayım. Keşke ben de o kadar iyi olsaydım." Küçük kirli bir lejyoner koşarak geldi. Yanaklarında kir vardı. Pantolonunun paçaları kir içindeydi. Spor ayakkabılarında delikler.

"Hey sen, çocuk." Evan ceketini ve atkısını plastik torbaya tıktırarak sırrının kanıtlarını sakladı. "Eve git. Daha erken."

Çok erken. Ya da geç. Karar veremedi. Kuru boğazı bir içki için yalvarıyordu. Ve bir aspirin. Ayrıca bir duş ve ardından uyku ve onun getirdiği tatlı unutkanlık. Josie dövme dükkânını açmayı kendi başına başarmak zorundaydı, yatağı onu çağırıyordu.

Sabahın erken saatlerinde işe gidenler şehre saldırmaya başladığında birkaç metre ötedeki ara sokak çıkışımdan ışıklar parladı. Evan ters yöne döndü, karanlık bir nokta bulma niyetindeydi, böylece çatılara vurabilir ve ölmekte olan gölgeleri eve kadar takip edebilirdi.

Yangın çıkışı ileride. Mükemmel.

Yürürken, topu omzunun üzerinden körlemesine fırlattı. Çocuk topu eldiveninin içinde yakalayınca bir hayret çığlığı hedefini vurduğunu kanıtladı.

Çocukların kıskançlığı Evan'ın midesinde yankılanarak üç katına çıktı ve peşinden koşarak bir imza istediler.

Çifte bok.

"Neden bir imza istiyorsun?" diye sordu, suları test ediyordu.

"Çünkü sen de *onlardan birisin!*"

Evan plastik torbasını yumrukladı. Durdu. Döndü.

İkinci çocuk solgundu ve geniş mavi gözleri vardı. Koyu renk saçları tepesinin ortasında doğal bir Mohawk ya da bir inek yalaması şeklinde toplanmıştı. Kirli yanaklarının arkasında çiller saklıydı. İlk çocuk büyük boy bir Yankees formasıyla yüzüyordu. Daha uzun boylu ve yüz yapısı ikincisine benziyordu. Kardeş olmalılar. Yankee çocuk topu elinde tutuyordu.

"Kimden biri?" Evan sordu.

"Bilirsiniz, Ölümcül Yedili." En küçük çocuk hevesli bir çekirge gibi etrafında zıpladı, dikenli saçları zıplıyordu.

"Yanlış bir fikre kapılmışsın evlat."

En büyükleri ona sert bir bakış fırlattı. "Biz aptal değiliz. Ya da kör -"

"Evet, kör," diye ekledi en genç olanı.

"Ceketini gördük. Ceket." Ceketini kıpırdattı.

başlarını çattı ve Evan'ın elindeki plastik torbaya baktı.

Evan inledi ve sonra onlarla nasıl başa çıkacağına karar verirken derin bir nefes aldı. Siktir et. Onlar sadece çocuktu. Onlara kim inanırdı ki? "Muhtemelen iyi bir fikir değil. Şu anda pek popüler değilim."

"Sorun değil, Bay Ölümcül efendim, sizden hoşlandım."

Bu üç küçük kelime Evan'ı kalbinden bıçakladı.

"O zaman ikimizden biri oldu." Yangın merdivenine doğru yürümeye devam etti.

"Hadi, lütfen?" Çocuklar topu uzatarak onun önünde geriye doğru koştular. "Sadece bir dakika sürecek. Vay canına. Bu kan mı? Kötü adamları mı yakaladınız?"

Sadece kendisi.

Evan kaçış merdiveninin altında durdu ve iç çekti. Onlarla konuşmaması gerekiyordu ama birilerinin, hatta birkaç büyünün bile inançlı olması güzeldi.

"Beyzbol topumu imzalar mısın? *Lütfen.*"

Yankees'li çocuk gülümsedi ve topu yukarı fırlattı, eldiveniyle yakalayıp gösteriş yapmak niyetindeydi ama yuvarlak mermi onun yerine yangın merdivenine çarptı. Yüksek bir çınlama sesi duyuldu ve paslı açılır kapanır merdiven düştü.

"Dikkat et!" Evan bağırdı.

Çocuğu iterek yoldan çekti ama kırık merdiven kendi omzuna saplandı. Ağır bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü ve acı içinde nefes almaya çalıştı, ancak merdiven onu aşağı itmişti ve bir gece öncesinden beri zaten bitkin ve ağırlıydı.

Nefes aldı.

Omzuna acı saplandı ve gözlerinin önünde siyah noktalar dans etti. Neredeyse görüşünü kaybediyordu.

Bunu yapabiliirdi. Özellikle de çocukların önünde. Önceki geceyi siktir et. Hâlâ iyileşmekte olan yaralarını siktir et. *Hadi, Evan. Yap şunu.*

Gözlerini sıkarak odaklandı ve hazır olana kadar sisin içinden nefes aldı. Sıkıca kavrayarak mızrağı etinden kaldırdı. Islak, yırtılırcasına bir sesle irkildi ama kendini tehlikeden kurtardı. Tuğla duvara, ufalanan harca ve kayaya çarptığında acı başının arkasını parçaladı. İçinden yeni bir mide bulantısı dalgası geçti.

Mükemmel. Kendini bile kurtaramadı.

Küçük bir çocuğun sesi acısını böldü. "Mason, pek iyi görünmüyor."

"Evet. Bay Ölümcül, efendim, iyi misiniz?"

Bu tartışılabilirdi. Gülmeye çalıştı ama boğuk bir ses çıktı.

Kardeşlerini bu durumda göremezsiniz.

Evan bulanıklığın içinden odaklanabilmek için gözlerini kırıştırdı. Dudağını ısırды ve Yin-Yang dövmesini görmek için bileğini yüzünün önünde tuttu. Biyolojik olarak işaretlenmiş mürekkep çok fena kaşınıyordu ve neredeyse siyahtı. Dengenin canı cehenneme. Hepsi bir yalandı.

"Bay Ölümcül, efendim?"

"Bana efendim demeyi kes." Evan dişlerini sıktı. "Git buradan. Ben başımın çaresine bakarım."

"Ama siz bir keresinde arkadaşımı kurtarmıştınız," dedi büyük çocuk. "Bombalamadan sonra. O... o bir duvarın altında sıkışmıştı ve siz... siz onu çıkardınız. O size yardım edebilir. O bir doktor. Herkese yardım eder. Hadi, Bay Ölümcül, efendim. Kalkmanız gerekiyor." Çocuğun küçük elleri Evan'ın büyük kollarını kavradı ve çekıştirdi ama nafile. "Mason, bir ambulans çağır."

"Hayır," demeye çalıştı Evan ama homurdanarak çıktı sesi. Hastaneye ihtiyaı yoktu, sadece birkaç dakika ve özel vücudu gerisini . Keşke bunu onlara syleyebilseydi, ama çocuğun sesi çoktan uzaklaşmıştı. Evan kayıyordu, kafası yüzüyordu, duvarlar soluyordu. Küçük ayak sesleri yankılanıyordu. Bir siren sesi duyuldu. Sokak bulanıklaştı, öfkesi kadar siyahlaştı ve her şey soldu.

Bölüm 2

DR. GRACE GO

"**E**xtra! Ekstra! Kardinal Bombalamasının üzerinden iki yıl geçti!
Yeni ipuçları failleri bulabilir."

Grace Go, gazeteci çocuğun

Güçlü sesi işlek kaldırımda ve sabah kalabalığında yankılanıyordu. Birisi ona arkadan çarptı ve küfretti. Omzunun üzerinden aceleyle bir özür diledi ve ayaklarını ezici kalabalığın yolundan çekmeye zorladı. Acil servis doktoru olmak ona olağanüstü oyunculuk becerileri ve duygusal kontrol kazandırmıştı. İşin sırrı kendini dünyadan soyutlamaktı. Travmanın yarattığı duygulardan uzaklaşmak. Hayatınızı meşgul geçirin ve kendi ıstıraplarınıza odaklanmaktan kaçının. Çantasına buruşturarak koyduğu mektup ve kalın harflerle yazılmış başlığı gibi: *Dava Kapanış Bildirimi*.

Anne babasının ve diğer kırk dokuz masum insanın ölümüne neden olan bombalama olayını aydınlatmak için on dört günü vardı. Evsiz ve yoksul kalan insanlar için adaleti sağlamanın tek yolu buydu ve belki, sadece belki, ailesini huzura kavuşturabilirdi.

Yeni liderler kelimeleri kafasında dönüp dururken midesinde çarpık bir his çalkalandı. Kendini toparlamak için gözlerini kapattı ve titredi. Yaralı ön kollarını hızlıca ovma onu zar zor ısıttı, çünkü midesinin çukurundaki soğukluk elemental değildi, bu

suçluluk duygusuydu. Hayatta kalmıştı. Ailesi ölmüştü. Bu asla olmamalıydı.

Biri aceleyle yanından geçerken omzuna bir darbe daha aldı.

"Özür dilerim," dedi başını kaldırmadan ve çantasını sıkıca kavradı.

Sokak sesleri yükseldi. Islak caddede lastikler kükrüyor, insan trafiğinin ağır ayak sesleri izdihama dönüşüyordu. Evsiz bir adamın bardağındaki bozuk paraların tekrarlayan şingirtisi omurgasını sarstı. Başı hafifledi. Başı dönüyordu. Tansiyonu düşmüş olmalıydı. Dün gece sadece dört saat uyumuştı, bombalamada gördüğü gizemli kadının kimliğini için internette araştırma yapmakla meşguldü ama bunu her gece yapıyordu. Bugün neden önemli olsun ki?

Çünkü iki yıl oldu, aptal. Ailesi onun çılgın çalışma saatlerinden bıkalı iki yıl oldu. Kendisinininkine yakın bir daire almaya karar vermelerinin üzerinden iki yıl geçti. Babasının kahkahasını ve annesinin tatlı, yumuşak sesini duyalı iki yıl olmuştu. Grace gözlerindeki yaşları sıktı ve her seferinde olduğu gibi acıyla başa çıkmaya karar verdi. Onu derinlerde bir yerde ezecek ve meşgul olacaktı.

Bir kutup esintisi gazeteci çocuğun sesini tekrar sokağın karşısına taşıdı. "... *Yeni ipuçları bize...*"

Kalbi durdu -yeni kurşun- ve yeniden atmaya başladı. İlk seferinde onu durduran şeyin ne olduğunu hatırlayarak, karşıya geçmek için ayağını kaldırımdan kaldırdı, ancak bir korna uyarıda bulundu ve bir nefesle geriye doğru sıçradı, caddeden aşağı yuvarlanan bir kamyonetin çamurluğunu kıl payı kaçırdı. Yola püskürtülen su, siyah kot pantolonunu soğukla yıkadı.

Adamın biri camdan dışarı küfrederek onu tersledi, sesi bir kez daha şehir hayatının kakofonisi tarafından hızla yutuldu.

Grace tekrar denedi. Bu kez her iki yönü de dikkatle kontrol ettikten sonra aceleyle diğer tarafa geçti ve yaklaştığında kirli gazeteci çocuk ona gülümsedi. Katlanmış bir yığın kâğıdın ve para için ters çevrilmiş bir beyzbol şapkasının yanında duruyordu.

"Hey Taco." Grace gülümsedi ve bir bozuk para kaldırdı.

Taco sırtıttı ve ona katlanmış bir gazete uzattı. "Merhaba bayan. Grace. Seni gördüğüme çok sevindim."

"Seni görmeyi hep sevmişimdir, Taco." Çantasındaki mektubu hatırladığında midesindeki soğuk çukur geri döndü. Bu mektup Taco'yu ve küçük kardeşini etkileyecekti. Gazetenin ön sayfasını taradı. "Yeni ipuçları, ha?"

Omuz silkti, sadece bir çocuğun yapabileceği gibi ilgisizdi. "Onlar değildi."

Sonra Taco ona kaygılı gözlerle baktı ve omzunun üzerinden kontrol etti. Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açıldı ama etrafta çok fazla insan vardı ve tekrar kapattı.

Tuhaf, diye düşündü Grace. Onun iyi olduğunu umuyordu. Bombalama olayından beri Taco ve küçük kardeşine karşı bir zaafı vardı. Grace gibi enkazdan çıkarılan tek bir teyze dışında ailelerinin çoğu patlamada hayatını kaybetmişti. Grace onlara kendi apartmanında bir daire bulmuştu ama kira kontrollü olsa bile kadın için idare etmesi zordu. Bir dakika kalıp Taco'nun iyi olup olmadığına bakmak daha iyiydi.

"Katılıyorum. Onlar olamaz. Aylardır kasabada görüldüklerini sanmıyorum. Muhtemelen vazgeçtiler ya da kayboldular," diye detaylandırdı Grace.

"Hayır... sadece bekliyorum." "Ne için?"

"Onlara inanacak biri."

"Evet, biliyorum dostum," dedi iç çekerek ve adamın saçlarını karıştırma isteğine karşı koydu. Büyük olasılıkla ödeme almak için çıkardığı şapkadan dolayı tepesi . "İnanacak bir şeyin olması güzel olurdu, değil mi?"

"Ciddiyim Grace. Onlar ."

"Koroya vaaz veriyorsun." Bombalamadan beri aynı sözleri tekrarlayıp duruyordu. İlk bir ay boyunca polisler onunla dalga geçmiş ve çılgın hikâyelerini dinlemişti. Herkese beyaz cübbeler ve maskeler giymiş tuhaf insanlar gördüğünü anlatmıştı. Ancak kamera kayıtlarında bomba patlamadan önce sadece Ölümcül Yedili'nin şüpheli bir şekilde pusuya yattığı görülüyordu. Şimdi geriye dönüp baktığımda, travma sonrası stres yaşadığını düşünmelerine şaşmamalı. Gördüğü şeyler kulağa çılgınca geliyordu. Hâlâ olayları kafasında organize etmekte zorlanıyordu. Bu konuyu toplum içinde konuşmaktan kaçınmak ve evde ele almak daha iyiydi.

Çünkü ya birisi video görüntüleriyle oynadı ya da o gerçekten deliydi.

"Dün geceki maçı izledin mi, Taco?"

"Elbette izledim. Biz kazandık!"

"Cardinal City kaybetmedi mi?"

"Hayır, bugünlerde kimse Kardinal'e gitmiyor. Merdivenin en altındalar. Bayan. Grace..." Taco sesini alçalttı ve onu yaklaştırdı.

"Sana *gerçekten* bir şey söylemem gerekiyor."

Zavallı çocuk ona bir şey söylemek için can atıyordu. İşemesi gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Grace başını eğdi ve Taco'nun nefes alırken ciğerlerinden gelen hırıltıyı duyabilecek kadar yaklaştı. Tıkanmış gibiydi. İçeride çok fazla sıvı vardı.

"Bu sabah ara sokakta birini bulduk," dedi Taco. "Onu senin için hastaneye götürdük. Ve şunu dinle, o... iyiydi. Onunla konuşmanız gerekiyor."

Grace'in kaşları kalktı. Kurtarması gereken bir evsiz daha mı? Bu çocukların fedakâr masumiyeti kalbini ısıtsa da tehlikeyle flört ediyorlardı. "Yine gün doğmadan dışarı mı çıktın? Mahallenin güvenli olmadığını biliyorsun, Taco."

"Çok erken değildi."

"Taco!" Grace onu omuzlarından hafifçe sarstı. "Bu çok tehlikeli. Beni duyuyor musun? Bir daha asla geceleri dışarı çıkma. Söz ver bana." Çaresizlik sesini gerginleştirmişti. Gece vardiyasında Acil'de gördüğü şeyler hâlâ kâbuslarına giriyordu. Sokaklar aptal ve şiddet yanlısı insanlarla doluydu, kesinlikle çocuklara göre bir yer değildi.

"Tamam, ."

"Söyle."

"Tamam. Bir daha karanlıkta dışarı çıkmayacağız."

"Güneş doğmadan önce birkaç dakikalığına bile olsa." "Evet, tamam." Taco öksürdü.

"Güzel. Ve bu hırıltı kulağa iyi gelmiyor. Ne zamandır var?"

"Evet ama-"

Bir gölge ikisinin yanından endişe verici bir hızla geçerek Grace'in çantasını kaptı ve kabaca omzundan çekip aldı. Çanta kurtulurken neredeyse kolunu kaybediyordu. Kalabalık hırsızı tekrar yutmadan önce şaşkınlık çığlığı dudaklarından zar zor çıktı.

"Lanet olsun!" Grace umutsuzca hırsızın gittiği yolu takip etti.

"Onu kovalamamı istiyorsunuz, Bayan. Grace?" Taco'nun sözleri bir miktar balgama takıldı ve parmaksız eldivenli ellerinin içine öksürdü.

Çantasının çalınmasından duyduğu rahatsızlığı üzerinden attı. Onu kovalamanın faydası yoktu. Çok hızlıydı ve zaten geç kalmıştı. Cardinal City'de soygunların haddi hesabı yoktu, bu yüzden asla değerli eşya taşımazdı. "Hayır, sorun değil. Zaten çantada pek bir şey yoktu. Yapacak işlerin var ve ayrıca, dediğim gibi, öksürüğün iyi gelmiyor. Yarın kliniğe gel ve beni gör, tamam mı? Söz mü? Gitsem iyi olacak."

Grace aceleyle el salladı ve Taco'nun itirazını zar zor duyarak sürünün arasına daldı. Taco'nun kendi kendine ilan ettiği sokakları temizleme misyonunu teşvik etmeyi bırakmalıydı. Kardinal Şehri kaybedilmiş bir davaydı.

Büyük yağmur damlaları düşmeye başladı ve kendini korumak için gazetesini fırlattı, birkaç blok ötedeki hastaneye varana kadar acele etti.

Acil durum girişinden içeri girdiğinde, çantasında kaybettiği eşyaları zihinsel olarak kataloglamıştı. Cüzdanını işe nadiren getirirdi çünkü kafeteryada bir hesabı vardı. Çantasında sadece telefonu vardı ve o da eski cep telefonu öldüğünde aldığı ucuz bir kullan-at telefondur.

Geriye mektup kaldı.

Grace acil girişini iterek geçti ve bekleme odasına girdi. Ağlayan bebeklerin, öksüren ve inleyen insanların sesiyle kalbi burkuldu. İçerisi ne kadar yürek parçalayıcı olsa da, ücretsiz klinik daha kötüydü ve haftada iki gün orada çalışmasının nedeni de buydu. O zavallı insanların tıbbi yardıma ihtiyacı vardı ve yoğun ortam onun boş ruhuna müzik gibi geliyordu. Triyaj bölümünün kapısından içeri girdiğinde kendini toparlamak için durakladı. Hastane kokuları burnuna saldırdı:

dezenfektan; plastik; çamaşır suyu. Tüm bunlar ciğerlerine garip bir doğruluk hissi aşıladı. Burası onun ait olduğu yerdı.

O böyle .

Ve işinde iyiydi.

Grace güvenli alana girdi ve sınav bölmelerini geçti. Tüm yataklar doluydu ve tüm perdeler çekilmişti. Koridorda sedyede yatan bir adam yan yatmış uyuyordu. Durumu stabil görünüyordu, bu yüzden Grace onun şu an için olması gereken yerde olduğunu varsaydı.

Grace'in sağındaki bir perde açılıp kapandı ve Doktor Raseem Patel dışarı ıktı. Grace ve Raseem yıllar önce birlikte staj yapmışlar ama bombalamadan sonra ameliyattan çıktığında irtibatı kaybetmişlerdi. Önlük giymiş, boncuklu bir kolye takmış ve uzun siyah saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Modern, genç ve havalı bir doktor olmasına rağmen (Grace'in değil, onun sözleri), Raseem hastanedeki işini ciddiye alıyor ve kurallara harfiyen uyuyordu.

"Burada ne işin var Grace?" Raseem'in kalın kara kaşları kalktı. "Beni yanlış anlama, burada olmana sevindim ama... birkaç saat erken gelmedin mi? Az önce listeyi kontrol ettim."

Grace dudağını ısırdı. Herkesin içinde muhtemelen onu eve gönderecekti. "Biliyorum. Biraz yardımcı olabilirim diye düşündüm."

"Her zaman yardıma ihtiyacımız olacak, özellikle de acil serviste, ama... benimle yürüyün." Sesi uğursuz geliyordu.

Grace onu rotasyon panosuna kadar takip etti, orada elleri kalçalarında dikilmiş bakıyordu.

Cerrahların her birinin adının yanına Grace'in el yazısıyla yazılmış sarı bir kare yapıştırılmıştı. Bunları rastgele etrafa yerleştirmek gibi bir alışkanlığı vardı. Birinin moral vermesi gerekiyordu ve bu kişi o da olabilirdi. Hemşireler yorgun, cerrahlar bitkin durumdaydı. Bilmesi gerekirdi, bir zamanlar o da yleydi.

Kıskançlık kendi kalbinden başka bir şey yemezdi ve o bunu herkesten daha iyi biliyordu. Anne ve babasının hayatını kaybettiği bombalı saldırıdan sonra iyileşirken tek düşündüğü şey buydu. Endişesi çok fazla baş göstermişti ve ameliyathanede kriz geçirmekten korkuyordu, bu yüzden dışarıda kalmayı tercih etti. Ya suçluluk duygusuna ve kendinden nefret etmeye boyun eğecek ya da bunu kullanacaktım. Bu yüzden kim olduğunu düşünüp zlmek yerine

Eskiden olduğu gibi, çabalarını başkalarının kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamak için harcadı.

Post-it notlar, lise öğretmeni olan annesinden aldığı bir fikirdi. *Sizin bir anlık iyiliğiniz bir başkası için dünyalara olabilir.*

"Her şey yolunda mı, Raseem?" Notlardan nefret mi ediyordu? Çok mu müdahaleciydiler?

"Şey, işte böyle." Ona yan gözle bir bakış attı. "Rotasyondaki ilk yılınızda birlikte nasıl acil apandisit ameliyatı yaptığımızı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki? Adamın perikardiyal tamponadı vardı. Başına gelecekler düşünöldüğünde, tamamen sıra dışıydı. Onu kurtardığımızı hâlâ inanamıyorum."

"Doğru. Ama ne demek istediğimi anladınız." "Ugh." Bir soru mu vardı?

Grace durdu ve adamı inceledi. İnsanlar çoğu zaman konuşmadan konuşurdu ve bazen daha dikkatli bakmanız gerekirdi çünkü gerçek sakatlayıcıydı. Dudakları yanlara doğru kıvrılmıştı ve göz bebekleri büyümüşü. Yan taraftaki parmaklarının seğirmesini yakaladı. Kesinlikle bir şey yüzünden tedirgindi. Zihnini apandisit ameliyatına geri götürdü. Saatler sürmüştü ve birçok açıdan neredeyse bir felaketti. Hastanın masada kan kaybından ölmek üzere olması bir yana, bitkin haldeki Raseem dikişleri atmaya becerememiş, Grace de kimse farkına varmadan işi devralmıştı.

Grace adamın kolunu sıktı. "Merak etme, Raseem. Tekniğin rakipsiz. Stajyerler bile ne kadar harika olduğu konusunda dedikodu yapıyor. Bu iş sende dostum."

Ona yumuşak bir gülümseme verdi ve ensesini ovuşturdu. "Aptalca davranıyorum."

"Hayır. Sen değilsin." Ameliyathaneye geri dönmekten korkan oydu. "Bazen beklenmedik şeyler olur. Bilmediğiniz bir vakadan önce endişelenmeniz normaldir."

"Hiç ."

Yutkundu ve başka tarafa baktı.

"Özür dilerim," diye ekledi. "Bir süredir ameliyat yapmadığınızı biliyorum."

"Ve sen her gün oradasın. . Benim yaptığımı yap. Aradaki buzları eritmek için komik bir şeyler söyle."

"Evet, bu iyi bir fikir," diye mırıldandı dalgınca. "Bir şaka."

"Başka ne iyi bir fikir biliyor musun? Erken çıkmama izin vermek."

"Yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

Grace, Raseem'in sesindeki acıma tonunu duymamış gibi yaptı ve başını salladı.

"Tamam o zaman. Eğer gerçekten istiyorsan, sanırım orada fazladan yardıma ihtiyaçları var. Bakalım biri devredebilecek mi? Çılgın bir gece oldu. Beş dakika sonra burada buluşalım."

Evet. Zihinsel olarak yumruğunu sıktı. Bir an için adamın ona eve gitmesini ya da Personel Şefine haber vermesini söyleyeceğini düşündü. Grace personel soyunma odasına gitti ve yeni bir çift yeşil önlük giydi. Döndüğünde Raseem iPad'inde acil servis programını açmış onu bekliyordu.

"Hepsi biraz meşgul, de sana göstereyim dedim,"

dedi. "Demek yoğun bir gece, ha?" Graced sordu.

"Meşgul ve deli. Nasıl olduğunu bilirsiniz. O kanunsuz kovboylar ortadan kaybolduğundan beri şehrin yokuş aşağı gittiğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse bazen bu kadar delinin bir gecede ortaya çıkması için insanlara musluk suyunda uyuşturucu verip vermediklerini merak ediyorum. Birkaç çete bıçaklama olayı yaşadık, kurşun yaraları, bir başkası anüsüne salatalık soktu ve bir de özel olan var" dedi.

"Salatalık yeterince özel değil miydi?" Grace güldü.

Raseem ona iPad'i uzattı ve bir hasta dosyası getirdi. "Bu hastaya kısa bir süre danışmanlık yaptım. Delinme yarası bir hemşire tarafından temizlendi ve dikildi. Dikiş işini kontrol etmek isteyebilirsiniz. İç kanamadan şüpheleniyoruz, belki kaburgalarında kırık olabilir. Vücudunun her yerinde çürükler var. Teşhis tarama raporları yeni geldi. Henüz görmedim."

"Neden bu kadar özel?"

Raseem ona alaycı bir bakış attı. "Muhtemelen kafası iyiydi. Kıyafet çantasını vermek istemedi, içeri getirildiğinde görevlilerle kavga etti, biraz adi biri... İstedğini seç."

"Tehlikeli biri mi?"

"Eğer ona ilaç vermemiş olsaydık, belki. O büyük bir adam. Sadece taramaları kontrol edin ve iç kanama için ameliyata ihtiyacı yoksa onu dışarı çıkarın, sonra beni arayın. Gözlem ünitesinde."

Raseem ona iPad'i uzattı, dudaklarını minnettarlıkla kıpırdattıktan sonra uzaklaştı.

Tarama raporunu kontrol etti ve neredeyse çenesi yere düşecekti. Vay canına. Sadece vay canına. Raseem bunu verdiği pişman olacaktı.

Bölüm 3

EVAN LAZARUS

F Evan göz ucuyla annesinin hastane yatağının yanında volta atışını izledi. kâğıt parçasına odaklanmayı tercih ederek, annesinin mırıldandığı küfürleri duymazdan geldi ve Yerde bulduğu HB kalemle karaladığı portrenin çizgileri.

"Yani, seni buna hazırlamamış değilim," dedi Mary Lazarus, sadece bir ebeveynin yapabileceği şekilde durup ona bakarak. "Sanki tüm hayatını bu durumdan kaçınmak için eğitim alarak geçirmemişsin gibi." Son sözlerini avucunu yatağa vurarak noktaladı.

"Aynen öyle. Kendi başımın çaresine bakabilecek kadar büyük ve çirkinim. Burada olduğumu nereden ?"

Onun sorusunu duymazdan geldi ve konuşmasına devam etti. "Bir anne, ne kadar büyümüş ve güçlenmiş olurlarsa olsunlar, çocukları için her zaman endişelenecektir. Sana bu şehrin, bu dünyanın ihtiyacı olan şey olman için gerekli araçları verdim, ama sonuçta bu bağlı olmalı. Günahınız sizi kontrol etmiyor. Sen onu kontrol ediyorsun. Evan. Dinliyor musun?"

"Evet."

"Gecenin karanlığına karışıp suçla savaşmayı seçtiğinde seni cesaretlendirdim. Her şeyi geride bırakmayı seçtiğinde seni destekledim. Ama Evan" -soluk morarmış yüzüne ve kollarına dikkatle baktı

- "Senin hatan olmayan bir şey için kendini cezalandırmana seyirci kalmayacağım."

Evan kalem darbelerinin geniş çizgisini durdurdu ve bakışlarını ona odaklamak için kaldırdı.

Kadın beş beş yaşındaydı ama elli yaşında bir kadında görmeyi beklemeyeceğiniz kadar güçlü bir vücuda sahipti. Siyah spor kıyafetleri içinde taze ve formda görünüyordu. Koyu renk, gümüş telli uzun saçları ensesinde uygun bir haline getirilmişti. Gözlerinin etrafında ve kaşlarının arasında küçük endişe çizgileri vardı ama onu sokakta görse ve yaşını tahmin etmek zorunda kalsa, kırklı yaşlarının başında olduğunu söylerdi. Kaygan yüzeyinin altında Hildegard Kardeşliği'nin eski bir suikastçısının ve uyandığı anda öldürme kapasitesine sahip uyuyan bir ejderhanın yattığını bilemezsiniz. Ve bildiği her şeyi ona öğretmişti.

"Önsezilerim her şeyi öngörmez, Evan. Ait olduğun yere, evine dönmeni tercih ederim. Bu nedir?" Mary'nin gözleri bir şeye takıldı. Evan'ın bileğini mengene gibi güçlü bir şekilde kavradı ve içteki eti gözlerine doğru çevirerek Yin-Yang dövmesini gösterdi. Kardeşlerinin hepsinde birer tane vardı ama Evan kendi dövmesini vücudunun doğal çizgileri ve damarları boyunca ilerleyen siyah geometrik ve organik desenlerle süslemiş, kolunu resimlerini andıran bir sanat eserine dönüştürmüştü. En büyük kardeşi Parker, dövme mürekkebine her birinin günahına göre tepki veren asit bazlı bir gösterge katmıştı. Evan'ın vücudunda ne kadar çok kıskançlık varsa, dövmesi de o kadar koyu oluyordu. Neredeyse siyahtı.

Mary içini çekti ve alnını onun bileğine dayadı. Kendini toparlayarak ürpertici bir nefes aldı. Bu manzara Evan'ın kalbini kırdı. Mary hayal kırıklığına uğramıştı, bunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Dürtüleri çok güçlüydü. Kıskançlık onu yeraltı ringinde dövüşmeye itmişti. Başarısız olmasını istediklerinde, onu kazanmaya teşvik etmişti. Şimdi de hastanede kıskançlık hissediyordu. *Her* yatakta. *Her* odada. Hasta insanlar başka biri olmak istiyordu. Personel başka bir yerde olmak istiyordu. Herkes kendisinde olmayan bir şeyi istiyordu. O da dahil.

Bileğini annesinden çekti ve portrenin üzerine çılgınca bir şeyler karaladı.

"Artık gitmeliyiz," dedi Evan yataktan kalkmak için kıpırdanarak. "Ne kadar uzun süre kalırsak, benim hakkımda keşfetmemeleri gereken şeyleri keşfetme olasılıkları o kadar artar."

Onu tekrar aşağı itti. "Kesinlikle olmaz. Ani yokluğun daha fazla tehlike yaratacaktır. Ayrıca, sonucu gördüm. Kalmamız en iyisi."

Mary'nin doğaüstü öngörülerini, onu ve kardeşlerini kendilerini yaratan laboratuvarıdan kurtarmasına neden oldu. Bu öngörüler onları ihanet ettiği Kardeşlik'ten ve deneylerini paraya çeviren gizemli Sendika'dan korudu.

Evan direndi ve o da daha büyük bir güçle karşılık verdi. "Benden on kat daha büyük olabilirsin Evan, ama seni bir sinek gibi düşürebilirim."

. Kadın haklıydı.

İri kahverengi gözleri, saçma sapan olmayan düz bir burnun üzerinden ona bakıyordu. Evan, kendisinin ve kardeşlerinin ondan çok da farklı görünmediğini düşünüyordu. Onları akraba sanmak kolaydı. Evan'ın biyolojik annesi beyaz tenli, soluk benizli ve koyu renk saçlıydı. Mary Meksika'da doğmuştu, zeytin rengi teni ve koyu renk gözleri vardı. Baba figürleri olan kocası Flint de Kafkasyalıydı ve aile yavruları için mükemmel görünüşü tamamlıyordu.

"Giyinmen için yedek kıyafetler getirdim. Tanrı biliyor ya, savaş teçhizatını evde giyemezsin."

"Dün gece giydim. Kimse umursamıyor gibiydi. Hatta bir darbe aldığımda daha yüksek sesle alkışladılar."

"*La Hostia.*" Meryem üstündeki altın haçı çıkardı ve onu öptü.

"Ne zamandan beri dini buldun? Eskiden sahte bir rahibeyken bile dua etmezdin."

"Şu anda dua etmiyorum. Küfrediyorum. Belki de siz çocukların hiçbiri beni dinlemediği içindir."

"Tamam, tamam. Özür dilerim. Başka ne gördün?" Evan bileğindeki dövmeyle kaşıyarak sordu. "Gözlerindeki o parıltı da ne?"

Mary ceketinin fermuarıyla oynadı. Dudaklarında dans eden gülümseme, onu bastırıp sertliğin yüz hatlarını geri almasına izin vermeden önce neredeyse fark edilemiyordu.

"Hayatta olduğunu görmek beni rahatlattı, hepsi bu." Çizimine hafifçe vurdu. "Sara'yla ilgili bu işi bırakmalısın. Kendi kadını bulmaya odaklan. Evan. Bana bak."

O yaptı.

"Kardeşinin ölmüş nişanlısının ardından özlem duymak sağlıklı değil." Kalem Evan'ın parmaklarında kırıldı.

"Bunun başka bir nedeni daha var biliyorsun..." doğru kelimeyi bulamayınca kâğıdı salladı.

"Takıntı mı?"

"Soruşturma! Rüyaları herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm. Ben onları seçmiyorum, onlar beni seçiyor."

Mary bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra kapattı. Söyleyecek başka bir şey yoktu. İki yıldır olmamıştı. Bunu kanıtlayamazdı. *Onlar* da kanıtlayamazdı. Herkesin bildiği kadarıyla Sara, bildiği hayatı sona erdiren patlamada şehit olmuştu. Ama Evan biliyordu. Her zaman biliyordu.

Sara ağzına kadar ölümcül bir kıskançlıkla doluydu. Görüldüğü kadar masum değildi ve durumu ailesine anlattığında onu suçladılar. Bazıları yalan söylediğini söyledi, diğerleri onu bir hata yapmakla ya da onlara söylemekte gecikmekle suçladı ve Wyatt'tan da *bir tekme* geldi: *Beni seven birine sahip olduğum için kıskanıyorsun.*

Bir aile olarak birbirlerine destek olmaları gerekiyordu ama gerçek şu ki Sara yıllar önce hayatlarına girdiğinden beri hiçbir zaman eskisi gibi olamamışlardı.

"Her neyse," dedi Evan ve çizimi buruşturdu. "Belki de haklısın. O öldü. Her şey bitti. Aksi takdirde bir imgelem görürdün. Benim rüyalarım seninkilerle aynı şey değil. Asla senin kadar iyi olamayacağım."

Mary içini çekti ve kendi gözleriyle onun gözlerini aradı. "Bak, hatalı olduğunu söylemiyorum Evan. Ben her şeyi gören biri değilim. Hatta bundan çok uzağım. Yaşlandıkça yeteneğim daha az işe yarıyor gibi görünüyor ve seninki... bu yeni bir şey. Biyo-mühendislik. İnsanla karıştırılmış hayvan DNA'sı. Türünün tek örneği ve ilerledikçe öğreniyoruz. Ama demek istediğim, kendinize, mükemmel dengenizi sağlayacak kişiyi bulmaya odaklanmanız gerektiğidir. Gloria'nın söylediklerinden

Durumunuzla ilgili olarak, rüyalarınızın onun bahsettiği yetenek olduğuna inanmıyorum. Bu bir yan etki olabilir ama mükemmel dengenle buluştuğunda ortaya çıkması gereken bir yan etki değil."

Evan gözlerini devirdi. "Yine mi bu?"

"Evet, yine bu. Her zaman senin ilk olacağına inandım, Evan. Onlara tüm yolu göstereceksin. En gençleri sensin, günahına en az sen maruz kaldın. Herkesin düşündüğünün aksine, Sara Wyatt için doğru kişi değildi. O fark biyolojik bir tepki hissettim olurdu. Gloria DNA'nı bu şekilde programlamış. Wyatt herhangi bir özel yetenek geliştirmede, bu yüzden Sara onun eşleşmesi olamazdı. Bu kadar basit. Herkesin onu unutması ve yoluna devam etmesi gerekiyor."

Mary'nin ona olan inancı Evan'ı erken bir mezardan kurtarmıştı. Ama başını iki yana salladı ve elindeki buruşuk kâğıda baktı. Dışarıda onun için bir kişi olduğu fikrini anlamak çok zordu. "Bunların hepsi saçmalık. Öz annem sana saçmalamış."

"Konuşmana dikkat et."

"Özür dilerim. Ama bu doğru. Dahi bir genetikçiydi ama birinci sınıf bir deliydi. Çılgın bilim adamı onun saçmalıklarını tanımlamaya yetmez bile."

"Özgürlüğünüz için hayatını feda eden kadına biraz saygı gösterin."

"Bu konuyu açmamalıydım." Evan onları en başta köleleştirenin kendisi olduğunu söyleme dürtüsüne direndi. Bunun yerine, portreyi sıkı bir top haline getirmeyi bitirdi ve yatağını çevreleyen perdeye fırlattı, perde hızlı, metalik bir vınlamayla raylardan ayrılırken.

Top, yeşil önlük giymiş genç ve esmer bir kadının kafasından sekti.

"Oh, iyi nişan," dedi başını okşayarak.

Bir Evan'ın vücudundaki tüm tüyler diken oldu.

Üç kelime ve kadın onu esir aldı. Bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Bebeğim. Sıcak. Aklından tek bir kelimelik izlenim geçti.

Büyüleyici. Düğme burnunun ucunu bir tutam çil kaplamıştı. İnce beyaz bir yara izi çenesinden pembe dudaklarına kadar uzanıyordu.

Yala. Yalayarak yukarı için mantıksız bir dürtü duyuyordu.

İstiyorum.

Bu da ne?

Vücudu kontrolsüzce tepki verirken gözlerini çılgınca kırıştırdı. Isı boynundan yukarı doğru alevlendi ve yanaklarına çarptı. İğneli ter damlaları alev alev yanan tenini gıdıkladı. Bir okul çocuğu olmaktan çok uzaktaydı, bu yüzden kasıklarında belirgin bir gerginlik arttığında, çarşafı kendine örtmek için acele etti.

Kahretsin. Nesi vardı bunun?

Biyolojik reaksiyon.

Kadın buruşmuş kâğıdı almak için eğildi ve doğruldu. Kadının viski kahverengisi gözleri adamın kollarıyla buluştuğunda, açıklanamaz bir yakınlık, insani bir bağlantı anı yaşandı. Etrafındaki dünya yok oldu ve hiçbir şey hissetmedi, ne kıskançlık ne de kendini küçümseme. Sadece o, kadın ve kadının her şeyin iç yüzünü gördüğüne dair garip bir düşünce vardı. Bu an, kalbinin göğsünde bir... iki kez güm güm atmasına neden olacak kadar uzun sürdü ve sonra kayboldu.

Elindeki kâğıt topu kaldırdı. "Bu önemli mi?" Aptal gibi başını salladı.

"O bir sanatçı," dedi Mary kağıda dikkatle bakarak. "Çok yetenekli."

Evan boğazını temizledi ve annesine ters ters baktı ama o aldırış etmedi.

"Birkaç gece sonra bir sergisi var-" "Anne," diye uyardı Evan.

"Aynı zamanda dövmeci. Kendi stüdyosu var."

Tanrım. Elini kirli sakalının üzerinde gezdirerek yüzünü ovaladı. Vücut kokusunun kokusunu aldı ve irkildi. Tanrım, berbat görünüyor olmalıydı. Bir kayanın altına sürünmek ya da daha iyisi yerin dibine batmak ve bir daha hiç çıkmamak istiyordu.

Mary sürekli onun hakkında konuşuyordu. Dur. Lütfen, Tanrım, onu utandırmayı bırak. Dişlerini sıktı. "*Mary.*"

"Doğru." Mary doktorla onun arasında gidip gelirken gözlerinden anlayış okunuyordu, sonra eşyalarını topladı, Envy'nin dövüş derilerini koyduğu plastik poşet de buna dahildi. "Pekâlâ. Ben buradan çıkayım da siz işinizi yapın doktor. Biraz yalnız kalmak isteyeceksiniz. Gidip bir kahve alacağım. Seni dışarıda bekleyeceğim, Evan."

Mary gizemli bir sırtışıla perdeyi açarak dışarı çıktı ve ardından perdeyi arkasından kapattı, genişliğini kenara doğru çekerek maksimum mahremiyet sağladı.

Küçük alandaki son kıskançlık duygusu da yok olmuştu. Evan şaşkınlıkla bakışlarını tekrar doktora çevirdi ve neden onun yaklaştığını hissetmediğini ancak o zaman . Onda kıskançlık yoktu. Hem de hiç.

[KISKANÇLIK'TA BUNDAN SONRA NE OLACAĞINI ÖĞRENİN.](#)
[ALMAK BURAYA TIKLAYINAMAZON VE KINDLE UNLIMITED'DAN İÇİN.](#)

DİĞER OKUYUCULARLA KONUŞMAYA İHTİYACINIZ MI VAR?

Eğlenceli sohbetler, çekilişler ve özel içerikler için Lana's Angels Facebook Grubuna katılın.

<https://www.facebook.com/groups/lanasangels>

Ayrıca Lana Pecherczyk tarafından

Ölümcül Yedili

(Paranormal/Bilim Kurgu Romantizm)

Ölümcül Yedili Kutu Seti Kitaplar 1-3

Günahkar

Kıskançlı

ık

Açgözlül

ük

Oburluk

Gazap

Tembelli

k Şehvet

Gurur

Umutsu

zluk

Fae Muhafızları

(Fantastik/Paranormal Romantik)

Kurt Mevsimi Üçlemesi Yalnız

Kurtların Özlemi Keskin

Pençelerin Tesellisi

Of Kisses & Wishes Novella of (aboneler için ücretsiz)

The Dreams Broken Kings

Vampir Mevsimi Üçlemesi Gölge

ve Kandaki Sırlar Dişler ve

Dikenlerden Labirent Vahşi

Kalplerin Senfonisi

Tanrıların Oyunu

(Romantik Şehir Fantezisi)

Soul Thing

İçindeki Şeytan

Tanrıyı

Oynamak Oyun

Bitti

Tanrıların Oyunu Kutu Seti

YAZAR HAKKINDA

**Aman Tanrım! Adımı nasıl
söylüyorsun?**

Lana (yeterince açık - Lah-nah) **Pecherczyk** (burası zorlaştığı yer - Pe-her-chick).

Bana Lana Price-Check, Lana Pera-Chickywack, Lana Pressed- Chicken, Lana Pech...o kız denildi! siz koyun, onlar söyledi. Madem hecelemesi bu kadar zor, neden kolay bir takma ad yerine bu adı kullanayım ki?

Basitçe söylemek gerekirse, anneme aitti. Ve o benim rüya şampiyonumdu.

Hayatımın büyük bölümünde tek bir şeyde iyiydim: sanat. Etrafımdaki dünya çalışmalarımı gördü ve daha yapmam gerektiğini söyledi, ben de yaptım.

Ama sekiz yaşımdayken hikaye yazmak istediğimi söylediğimde, fakir olmamıza rağmen annem boş bir defter ve kalemle eve geldi ve hayallerimin peşinden gitmemi, beni nereye götürürse götürsün mutlu olacağımı söyledi. Bu konuda çok iyi değildim ama önemli değildi çünkü onun desteğini almıştım ve bu hoşuma gidiyordu.

Ben on üç yaşımdayken öldü ve dört kızını yetim bıraktı. Birdenbire hayallerimin şampiyonunu kaybetmiştim, en küçük iki kız kardeşimden ayrılmıştım ve hayatın zorlukları hakkında konuşacak kimsem yoktu.

Bu yüzden gizlice yazdım. Kalbimi her gün bir günlüğe döktüm ve bazen onun beni dinleyeceğini hayal ettim. Günün sonunda, o duymasa bile, yazmak bu hayali canlı tuttu.

Sonunda, kendi çocuklarımı doğurduktan (küçük oğlanlar kılığında iki havai fişek) ve iç sesimi çok uzun süre görmezden geldikten sonra, örnek olarak liderlik etmeye karar verdim. Ben olmasaydım çocuklarıma hayallerinin peşinden gitmeyi nasıl öğretebilirdim? Kendi hayallerimin şampiyonu oldum ve gerisi tarih oldu, işte .

Bir sonraki büyük aksiyon dolu romantik romanı yazmadığım, halı fareleriyle uğraşmadığım ya da Kelpie'min çenesinden Gl Joe'yu kurtarmadığım zamanlarda, ay ışığında kötülükle savaşıyor, gün ışığında aşkı kazanıyor ve gerçek bir kavgadan asla kaçmıyorum.

Avustralya'da yaşıyorum, ancak çevrimiçi olarak her zaman sohbet etmeye hazırım. Gelin ve beni bulun.

Abone Ol & Takip Et
subscribe.lanapecherczyk.com
lp@lanapecherczyk.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

